

અભિનય માર્ગોપદેશિકા

— લેખક —

ડૉ. જટાશંકર નાંદી

એન. ડી. [ન્યુયોર્ક] એન. ડી. [બેંગલોર]

પ્રકાશક

નવયુગ પુસ્તક ભંડાર

બુકસેલર્સ - પબ્લીશર્સ

રાજકોટ : : : : : : : [સૌરાષ્ટ્ર]

નવયુગ પુસ્તક ભંડાર : : : : પુસ્તક ૧૬૪ મું

બ્રહ્મચર્ય માગો પદશિકા

: લેખક :

ડૉ. જટાશંકર નાન્દી

એન. ડી. [ન્યુયોર્ક] એન. ડી. [મેઝવાડા]

લાઇફ મેમ્બર ઓફ ધિ અમેરિકન નેચરોપથી સોસાયટી,
લાઇસ ચેરમેન ઓફ ધિ ઇન્ડિયન નેચરોપથી એશોસીએશન,
નેચરોપથીક આંધ્ર વિશ્વ વિદ્યાલયના પરિક્ષક અને
'બ્રહ્મચર્ય મીમાંસા' 'આરોગ્ય રક્ષા ગ્રંથમાળા' ના
અને અન્ય ઉપયોગી—શરીરશાસ્ત્ર—પુસ્તકોના લેખક.

કિંમત : રૂ. ૩-૮-૦

: પ્રકાશક :

: : નવયુગ પુસ્તક ભંડાર : :

બુકસેલર્સ—પબ્લીશર્સ

રાજકોટ

: :

(સૌરાષ્ટ્ર)

જા.શ્રી. કૈલાસજીવન હરિ જ્ઞાન મંદિર

સર્વ હક્ક સ્વામિન છે.
આવૃત્તિ ૧ લી : સને ૧૯૫૧

Published by : JAMNADAS R. DOSHI
Navyug Pustak Bhandar: RAJKOT.
Printed by Kalidas Somani
Avatikal Printing Press : RAJKOT.

આમુખ

મનુષ્ય જીવનનો ઉત્તમોત્તમ ઉદ્દેશ પરમેશ્વરની પ્રાપ્તિ-મોક્ષ છે. આ હેતુ સિદ્ધ કરવાનું પ્રધાન સાધન અહ્મયય-સર્વ જન્મિયોનો નિગ્રહ-હોવાનું સર્વ શાસ્ત્રકારોએ સિદ્ધ કરેલું છે. આ ઉદ્દેશની પ્રાપ્તિ માટેનો પ્રયત્ન વૈદિક કાળથી ચર્ચા રહેલ છે. વેદકાલિન મહાન ઋષિ— મુનીઓએ અહ્મયય પાળી વીર્યરક્ષા કરવાનો ઉપદેશ આપેલો છે. આપણા દેશના તેમ જ આખી દુનિયાના ભિન્ન ભિન્ન સંપ્રદાયોના અગ્રણી મહાત્માઓએ પણ અહ્મયય પાળી મોક્ષ મેળવવાનું મનુષ્યનું મુખ્ય કર્તવ્ય માનેલું છે. મનુષ્યો માટે જે જે અનુકરણીય સદાચારો છે અને જેને લીધે તેઓ પોતાના જીવનને ઉચ્ચ ભુમિકા પર લઈ જઈ શકે છે તે બધાને પ્રાપ્ત કરવાનું માત્ર એક સાધન અહ્મયય વ્રત છે.

આમ હોવાથી કોઈ પણ એવો સદ્ધર્મ નથી, કોઈ પણ એવો શાસ્ત્રકાર નથી, કોઈ પણ એવો ધુરંધર ઉપચારક નથી, તેમજ પોતાના પુરુષાર્થથી જનહિતકર કાર્યો કરી પ્રજાને રક્ષી કરનાર કોઈ પણ એવો સમર્થ વિદ્વાન શોધક કે તત્ત્વજ્ઞાની નથી, જેણે જનતાને આત્મ સંયમ વડે સદૈવ વીર્ય રક્ષા કરવા ઉપદેશ આપ્યો ન હોય. અહ્મયય પાલનની મહત્વતા દર્શાવનારી આથી વિશેષ અન્ય સામગ્રી કઈ હોઈ શકે ? સર્વ દેશોના ભિન્ન ભિન્ન ધર્મોના ધર્માચાર્યો, સત્યાગ્રહી સંતો, સમર્થ શાસ્ત્રકારો, મહાનુભાવ મહાત્માઓ, વિશ્વ વિખ્યાત વિદ્વાનો, વિચિક્ષણુ વૈદ્યો, કુશળ કવિઓ તેમજ આધુનિક ચરિત સમાજ સેવકોએ સર્વાનુમતે વીર્યરક્ષાને જીવન સાદૃશ્ય કર માનેલ છે.

માનવદેહ માહામૂલો અને દુર્પ્રાપ્ય છે, માટે પતીતપાવન

અને શ્રેયસાધક અભ્યય' પાળી આ દેહે જ પોતાનું શ્રેય સાધવું
 જોઈએ. જ્ઞાની પુરુષો ઉપદેશ આપે છે કે “હે મનુષ્ય! અનેક
 મહાન સુકૃતો રૂપી ભારે કિંમત આપીને, મરણ રૂપી ઉપાધી ટાળી
 મોક્ષ પામવા માટે દેવતાઓને પણ દુર્લભ એવી તારી દેહ રૂપી
 નૌકા-જીવન હોડી તો ખરીદેલી છે, માટે જ્યાં સુધી તેનો નાશ
 થાય નહિ ત્યાં સુધીમાં, આ સંસાર સાગર તરી પાર ઉતરવાનો
 તારો પ્રધાન ઉદ્દેશ પાર પાડી લે—” જે નરતનુની અદ્ભુત રચનાનું
 પૂરેપૂરું જ્ઞાન મેળવવા માટે શરીર શાસ્ત્રીઓના સેંકડો વર્ષના
 પ્રયત્નો પણ હજી સુધી સફળ થયા નથી, મોટા મતિમાનોની બુદ્ધિ
 બહેર મારી ગઈ છે, વિચારવંતોના વિચારો નિવૃત્ત થઈ ગયા છે,
 કાલા લોકોનું ડહાપણ રૂપી ગયું છે, જે દેહ વડે યોગ્ય કરણી
 કરવાથી નારાયણની શક્તિ પ્રાપ્ત કરવાનું શક્ય છે— આવા
 અનુપમ દેહનો અભ્યય' વ્રત પાળી ઉત્તમોત્તમ વિકાસ સાધી જીવન
 યાત્રા સફળ કરવાનો પુરૂષાર્થ કરવાનું કયો બુદ્ધિશાળી અને
 વિચારવંત મનુષ્ય વિસરી જશે ?

અનેક કષ્ટ ભોગવ્યા પછી મહાન સુકૃતો વડે પ્રાપ્ત
 કરેલો મનુષ્યદેહ વિષય વાસનામાં લુપ્ત થઈ અભ્યય' ભંગ કરી
 વૃથા ગુમાવવો એનાથી બીજું મોટું પાપ કયું હોઈ શકે ?
 આપણે દેહ અનિત્ય હોવાથી કલ્યાણકારી માર્ગ ગ્રહણ કરવાનો
 નિશ્ચય કરવાની આ ક્ષણ જ ઉત્તમ સમજવી જોઈએ. કારણ કે
 સત્ય કહ્યું છે કે —

न जानाति जानकी नाथः प्रातः काले किम् भविष्यति

“ કાલનો શો ભરોસો ? દિન દિન ઘડી ઘડી પલ પલ
 જાવે, જિમ અંજલી કા નીર, ગયા વખત ફિર હાથ ન આવે; લાખ
 કરો તદખીર, મોક્ષ દ્વાર મિલી યહ કાયા, કરલે જતન નરવીર.”

આવા દુષપ્રાપ્ય અને દુર્લભ મનુષ્ય દેહમાં એજ દેહથી કરવાનું આવશ્યક કર્તવ્ય ન થયું તો પછી ક્યારે થશે ? આપણી નજર આગળ મહાન પુરુષોને પણ કાળને શરણુ થતા આપણે જોવા પડે છે. તે ધ્યાનમાં રાખી જીવનનો સદઉપયોગ કરવો જોઈએ. કર્તવ્ય સૂઝવાના સાધન વાળા દેહમાં જો કર્તવ્ય નહિ સૂઝે તો પછી જે કુતરાં, બીલાડાં, ગધેડાં જેવાં હલકાં પ્રાણીઓના અવતારોમાં જેમાં કર્તવ્ય સૂઝવાનું યોગ્ય બુદ્ધિના અભાવે સાધન નથી, એવા દેહમાં તો ક્યાંથી જ સૂઝશે ? માટે નિશ્ચય સમજવું કે પશુ-પક્ષી પેઠે જેને માત્ર આહાર અને મૈથુન વગર કંઈ સૂઝ્યું નથી તેણે તેની અમૂલ્ય હીરાની કિંમતને પણ હઠાવનાર મનુષ્ય દેહ નિરર્થક કાઢ્યો છે, માટે મનુષ્યાવતારનું સાર્થક્ય કરાવનાર રત્નચિંતામણિ રૂપ જીવનો-ધ્વારક અલ્પચર્ચ પાળી દરેક મનુષ્યે આ દેહે જ પોતાનું શ્રેષ્ઠ સાધનું જોઈએ.

મનુષ્યજીવન સાંકટ્યકર અલ્પચર્ચ વ્રતનું પાલન સુગમ થઈ, વાચકની જીવન યાત્રા વિજયી અને સુખમય થાય તે આશયથી પ્રસ્તુતનું પુસ્તક લખવામાં આવેલું છે. તેમાં વિષય વિભાગ ત્રીણે પ્રમાણે કરવામાં આવેલ છે. પ્રથમ પ્રકરણમાં અલ્પચર્ચનો પરિચય કરાવ્યો છે, બીજા પ્રકરણમાં અલ્પચર્ચનું જે જીવન તત્ત્વ વીર્ય રક્ષાથી પાલન થાય તે વીર્યની શરીરમાં કેવી રીતે રચના થાય છે અને તેનો કુદરતી શો ઉપયોગ છે તે બતાવેલ છે. પ્રકરણ ત્રીજામાં વીર્ય રક્ષા કરવાની શા માટે જરૂર છે તેની સમજ આપી, ઉપસંહારમાં તેનાં સખળ અને અખંડિત કારણો દર્શાવ્યા છે. પ્રકરણ ચોથામાં વેદોની રચના—અવલ અનાદિ કાળથી અલ્પચર્ચ પાલનની મહત્તા—આપણા ધર્મ શાસ્ત્રોમાં વર્ણવેલી હોવાનાં ઉદાહરણો આપવામાં આવ્યા છે. પાંચમાં પ્રકરણમાં

અભયયથી જીવનની ઉન્નતિ કેમ સાહજક છે તે સાબીત કરેલ છે. છટ્ટા પ્રકરણમાં વીરના દુરુપયોગથી વિષયી લોકોની થતી શારીરિક, માનસિક તેમજ આધ્યાત્મિક દુર્ગતિ દર્શાવી છે. પ્રકરણ સાતમામાં નૈષ્ઠિક અભયય વિષે સમજ આપી છે. પ્રકરણ આઠમામાં આપણા દેશના જ વિશ્વવંદ્ય નૈષ્ઠિક અભયારીઓના જીવનની સંક્ષિપ્ત રૂપરેખાઓ આપી—વાચકોને તેમનાં અતુલ પરાક્રમેના દાખલાઓ આપી—વીર રક્ષા કરવા પ્રેરણા આપી છે. પ્રકરણ નવમામાં લગ્નાવસ્થામાં પણ સામાન્ય અભયય પાળવાની આવશ્યકતા પ્રતિપાદન કરવામાં આવી છે અને સામાન્ય અભયયનો પરિચય આપી તેના પાલનથી થતા ફાયદા જણાવી તેનું પાલન સરળ થાય માટે મહત્વના માર્ગો દેખાડેલા છે. દસમા પ્રકરણમાં પરજીવી જીવંતીમાં પણ અખંડ વીરરક્ષા કરેલ વિખ્યાત મહા પુરુષોનાં દૃષ્ટાન્તો આપી ગૃહસ્થોનું સામાન્ય અભયય પાલન તરફ આકર્ષણ કરેલું છે. પ્રકરણ અગ્રીયારમામાં શીયળ સંરક્ષક કેટલીક દીર્ઘ સ્વાસોચ્છવાસની ક્રિયાઓ આપી છે. આ ક્રિયાઓની ખાસ વિશ્લેષણતા એ છે કે તે પ્રત્યેક મનુષ્ય વગર ખર્ચે પોતાના ઘરમાં જ કરી વીરરક્ષાથી બળવાન બની શકે છે. પ્રકરણ બારમામાં અભયય સંરક્ષક આહાર વિહારનું દિગ્દર્શન કરેલું છે. તેમાં પ્રબળ સ્ત્રી સંભાવેલને કેમ વશ કરવો તે માટે મહત્વની ચર્ચા બતાવેલ છે. પ્રકરણ તેરમામાં ધર્મ શાસ્ત્રો, ધર્મ સંસ્થાપકો તેમજ દુરંધર મહાત્માઓએ, અભયારીઓએ પોતાની જીવન ચર્ચા કેવી રીતે રાખવી જોઈએ તે સંબંધી આપેલ ઉપદેશનો સંગ્રહ કરેલો છે અને પ્રકરણ ચૌદમામાં આપણા દેશની હાલની પરાક્રાંટાએ પહોંચેલી, શારીરિક, માનસિક તેમજ આર્થિક અધોગતિ લક્ષમાં લઈ દરેક દેશપ્રેમીઓને લગ્નાવસ્થાનું બંધન ન સ્વીકારી વીરરક્ષા કરી સ્વદેશ

સેવા કરવા હૃદયસ્પર્શી આગ્રહ કરી આ પુસ્તકની પૂર્ણાહુતિ કરી છે.

આપણા દેશના મહાન પુરુષોએ એટલું જ નહિ, પણ બિન્ન બિન્ન દેશના પ્રખ્યાત પુરુષોએ પણ અભ્યર્થના મનુષ્ય જીવનનું પરમ પુરુષાર્થ માનેલ છે. સત્યનિષ્ઠા, શીલ, શક્તિ, સદાચાર, સાહસ, શૌર્ય મનુષ્યના અનુકરણીય ગુણો છે. આ ગુણોને અનુસરતું જીવન રાખવાથી મનુષ્ય પોતાના જીવનના પરમ લક્ષ્યને પોહોંચી શકે છે. હોવાથી અને તે સર્વ ગુણો પ્રાપ્ત કરવાનું એક માત્ર સાધન અભ્યર્થ જ હોવાથી, સૃષ્ટિકર્તા પ્રભુ મને સર્વદા અને સર્વત્ર દેખે છે એમ પ્રત્યેક મનુષ્યે, નિરંતર સ્મરણમાં રાખી તેણે કામરૂપી મહા બળવાન, કટ્ટર અને દુર્જય શત્રુ, જેની આધીનતા તેને તમામ પ્રકારની શારીરિક માનસિક અને આધ્યાત્મિક અવગતિની જાંડી ખાઈમાં ગળાડાવી દે છે— આવા દુષ્ટ અને નિર્દય દુશ્મનને વિવેક, વૈરાગ્ય અને સદ્વિચારો રૂપી લુહારો પાસે, સંયમ રૂપી પીંજરામાં, આ પુસ્તકમાં વર્ણવેલી નિયમિત રહેણી કરણી રૂપી નિર્દિષ્ટ બેડીઓ જડાવી, નિરંતર રૂઢ્ય રાખી પોતાની સારાસારનો વિચાર કરવાની શક્તિ વડે, પ્રમાદને પરવશ ન થઈ સર્વ વ્રતના જિજ્ઞાસુ જીવન સાફલ્યકર પોતાના અભ્યર્થની રક્ષા પ્રાણ્ણાંતે પણ કરી પોતાનું જીવન સફળ કરે જ છૂટકો છે. દેશની સર્વ પ્રકારની અધોગતિનું મૂળ કારણ આ વ્રતનો ભંગ હોવાથી દેશહિત ઇચ્છાએ જન સમાજને અભ્યર્થ વ્રતના પાલન તરફ પ્રવૃત્તિમુદ્ધ કરે તેવાં પુસ્તકોનો પ્રચાર મોટા પ્રમાણમાં કરવા માટે ભગીરથ પ્રયત્ન કરવો ઉચિત છે.

નાગર વાડો : પાટણ : ગુજરાત

જટારાંકર નાન્દી

પ્રકાશકની નોંધ

કોઈ પણ પ્રજાના નૈતિક, શારીરિક અને આધ્યાત્મિક વિકાસનો પાયો ચારિત્ર પાલનમાં રહેલો છે.

ખાસ કરીને આપણા દેશ માટે ચારિત્રનું ખજાનો પાયાની આવશ્યકતા છે. છેલ્લા બસો વર્ષના પરદેશી સંસ્કૃતિના સંપર્કમાં રહીને આપણી દષ્ટિ વિલાસી, નિર્બળ અને ચંચળ બની રહી છે.

આઝાદી પ્રાપ્ત થઈ એ પણ આપુના ચારિત્ર ખજાના જ પ્રભાવે. એ આઝાદીને પચાવવી હશે તો જનતાએ પોતાના પારિવારિક જીવનમાં ચારિત્ર્ય શુદ્ધિ કેળવવી જ પડશે.

અન્ય દેશની ચારિત્રમાં ન માનનાર પ્રજાઓ કદાચ ભૌતિક વિકાસ શાધી શકેતી હશે, પરંતુ આધ્યાત્મિક વિકાસ કદી શાધી શકશે નહિ. પરિણામે સંગ્રામ, વિલાસ, રોગ અને એવા અનેક હિલ્લાપોતો વારંવાર ઉભા થયા કરે છે.

આજ પણ આપણે શાંત, મંભીર અને સહનશિલ હોઈએ તો એનું કારણ આપણને વારસામાં પ્રાપ્ત થયેલા ચારિત્ર પ્રેમના સંસ્કારો જ છે.

પરંતુ પશ્ચિમની સંસ્કૃતિને પ્રભાવ આપણા દેશમાં વધતો જાય છે અને આવતી કાલની પ્રજા આજથી જ નિર્બળ, વિલાસી અને રોગીયલ બનતી જાય છે.

ચારિત્ર પાલનની વિશુદ્ધ દષ્ટિ પ્રાપ્ત થાય એટલા ખાતર ડૉ. જટારાંકર નાદિએ ખૂબજ અભ્યાસ, મનન અને ચિંતન પછી આ ગ્રંથ તૈયાર કર્યો છે અને બીજા ક્ષેત્રોમાં કંઠીએ તો ભારતીય પ્રજાને ચારિત્ર માર્ગનું દર્શન કરાવે એવું ઉપયોગી સાહિત્ય આમાં સંકલિત કર્યું છે.

મને આશા છે કે વાચક વર્ગ લેખક પ્રકાશકના શ્રમને વધાવી લઈ આજની સાચી જરૂરીયાતને આવકારશે.

રાજકોટ ૨૦૦૭

ચોથ વદી ૩

જમનાદાસ રેવાશંકર દોશી

વિષય સૂચી

પ્રકરણ ૧ : બ્રહ્મચર્ય પરિચય.

(૧) બ્રહ્મચર્યનું સ્વરૂપ (૨) બ્રહ્મચર્યનો સામાન્ય અર્થ—
(૩) બ્રહ્મચર્યના વિભાગો.

પ્રકરણ ૨ : વીર્યની રચના અને તેનો કુદરતી ઉપયોગ.

(૧) ખાધેલા જડ ખોરાકમાંથી અન્ય પ્રાણોત્પાદક સજીવ વીર્ય ઉત્પન્ન કરવામાં આપણા શરીર યંત્રને જીવન શક્તિનો આપવો પડતો હોયે ભોગ. (૨) મણુ ખોરાકમાંથી શેર લોહી અને શેર લોહીમાંથી ફક્ત રૂપિયાભાર જ વીર્ય ઉત્પન્ન થાય છે. (૩) આખા શરીરની અંદર માથાની શીખાથી પગની પાની સુધી વીર્ય પ્રસરેલું હોય છે. (૪) વીર્યની અંદર ઝળ, બુધ્ધિ અને દીર્ઘાયુષ્ય દાતા અમૂલ્ય તત્વો હોય છે. (૫) વીર્યનો ઉપયોગ કેવળ શરીર-રક્ષા તથા પ્રજા ઉત્પન્ન કરવા માટે જ નિર્માણ થયેલો છે.

પ્રકરણ ૩ : વીર્ય રક્ષા શા માટે કરવી જોઈએ ?

(૧) વીર્ય રક્ષાના લાભોની મહાન્ ધર્માચાર્યો તેમજ ચિદિતસકોની શ્રેયેષ ખાત્રી. (૨) શુક્રપાતથી પ્રાણી માત્રને થતી શારીરિક નુકશાની. (૩) વીર્યરક્ષા કરવા મહાત્માઓનો ઉપદેશ. (૪) વીર્યપાત ન થાય તો શરીરમાં તેનું શોષણ થઈ વીર્ય રક્ષકને થતા મહાન્ લાભો. (૫) વીર્યપાતથી જીવન સત્વેની અપાતી આહુતિ અને વીર્ય ઘાતીથી થતી ધોર હિંસા. (૬) ઉપસંહાર-વીર્ય રક્ષાનાં સમજ અને અખંડિત કારણો.

પ્રકરણ ૪ : આપણા સમાજમાં બ્રહ્મચર્યનું ગૌરવ.

(૧) વેદોની રચના થયા પહેલાં બ્રહ્મચર્યનું મહત્વ જ્ઞાત હતું.
(૨) અતિ પ્રચીન સમયમાં પણ ધર્મશાસ્ત્રોમાં બ્રહ્મચર્યનો મહિમા ગવાયાનાં ઉદાહરણો.

પ્રકરણ ૫: અભ્યર્થથી જીવનની થતી ઉન્નતિ.

(૧) વીર્ય રક્ષા કરવાથી અકાળ મૃત્યુ થતું નથી. (૨) સદા નીરાગાવસ્થા. (૩) સદા યુતાવસ્થા. (૪) અભ્યર્થ પાત્રનથી મહાન પરાક્રમો કરવાની શક્તિ પ્રાપ્ત થાય છે. (૫) અભ્યારી પ્રત્યેક કાર્યમાં વિન્ય મેળવે છે. (૬) પરોપકાર વૃત્તિ પ્રાપ્ત થાય છે. (૭) દૈવી શક્તિ મળે છે. (૮) તીવ્ર રમણ શક્તિ થાય છે. (૯) સમસ્ત વિદ્યા પ્રાપ્ત કરવાનું સામર્થ્ય. (૧૦) અતુલ મનોબળ.

પ્રકરણ ૬: વીર્યના દુરપયોગથી થતી અધોગતિ.

(૧) અભ્યર્થ ભંગથી જાંઘી જાળવનાર બે મુખ્ય તત્વો- નો નાશ થાય છે. (૨) વીર્ય નાશ પ્રત્યક્ષ રીતે સર્વ દેહ દુઃખ દાતા છે. (૩) કામવાસનાની વૃત્તિ શરીરનાં સર્વ અંગોની શક્તિ ક્ષીણ કરે છે. (૪) કુદરત વીર્યનો દુરપયોગ કરનારને સૌથી વધારે સખ સિદ્ધા કરે છે. (૫) અભ્યારી ને વીર્યનો દુરપયોગ કરનારની શક્તિ તુલના. (૬) વીર્ય નાશ જનિત જનનેન્દ્રિયની ક્ષીણતા મસ્તકના ક્ષયની સહગામી છે. (૭) ઉપસંહાર-વીર્ય નાશથી થતી હાનિઓનું એકીકરણ.

પ્રકરણ ૭: નૈષ્ટિક અભ્યર્થ.

(૧) નૈષ્ટિક અભ્યર્થનું મહત્વ. (૨) નૈષ્ટિક અભ્યારી ડોણ અર્ધ શકે? (૩) અખંડ ભાગ્યવાન અભ્યારીઓએ આજીવન સદેવ વીર્ય રક્ષા કરી મહાન પુરુષાર્થો સાધ્યા છે. (૪) નૈષ્ટિક અભ્યારી કેવી રીતે અદ્ભૂત પરાક્રમી થઈ શકે છે? (૬) ગર્ભધાન કરવાના હેતુથી પણ કરેલો વીર્ય સાવ શારીરિક અધોગતિ દાતા છે. (૬) શંકા સમાધાનો. (૧) અખંડ વીર્યરક્ષા, આરોગ્ય અને આયુષ્યને હાનિકર્તા છે? (૨) નૈષ્ટિક અભ્યારી અપૂત રહેતા હોવા છતાં તેમને સ્વર્ગ મળી શકે? (૭) પ્રાચીન અખંડ અભ્યારીઓ, (૧) સરસ્વતી અને (૨) વેદવતી.

પ્રકરણ ૮: વિશ્વવંદ્ય નૈષ્ઠિક અહ્યચારીઓનાં અદ્ભૂત પરાક્રમો

—જીવન ચરિત્રોની પ્રેરણાદાયક વાચકના જીવન પર થતી અસર
 (૧) ઈશ્વરાવતાર અમર ધર્મગ્રંથોના રચનાર શ્રીમદ્ શંકરાચાર્ય.
 (૨) નૈષ્ઠિક અહ્યચર્ય, પિતૃભક્તિ અને દૈનિક નિશ્ચય પાલનનું વિશ્વ
 વિખ્યાત આદર્શ જીવન-મીઠમપિતા. (૩) નૈષ્ઠિક અહ્યચર્યને પ્રતાપે
 જસસ કાઠરિટ કરતાં પણ વધારે અદ્ભૂત દેવી ચમત્કાર દર્શાવનાર
 તેમજ અસંખ્ય મનુષ્યોનાં દુઃખ દારિદ્ર દૂર કરનાર મહાત્મા
 હરિદાસજી. (૪) સ્વામી નારાયણ ધર્મ સંસ્થાપક બાળ અહ્યચારી
 સમર્થ શ્રી સહજનંદજી. (૫) પ્રસિધ્ધ આર્ય સમાજના સ્થાપક
 સ્વામી શ્રી દયાનંદ સરસ્વતી. (૬) અમેરિકા જઈ હિંદુ ધર્મને સર્વ
 શ્રેષ્ઠ સાબિત કરનાર સ્વામી વિવેકાનંદજી. (૭) અહ્યચર્યના પ્રતાપે
 અમાનુષી શરીર બળ પ્રાપ્ત કરનાર પહેલવાન બાળ અહ્યચારી
 રામમૂર્તિ.

પ્રકરણ ૯: લગ્નાવસ્થાનું પરણેલાં દંપતીનું અહ્યચર્ય

(૧) સામાન્ય અહ્યચર્ય વિષે માહિતી. (૨) સામાન્ય
 અહ્યચારીએ પાળવાના નિયમો. (૩) સામાન્ય અહ્યચર્ય ભંગ થવાના
 પ્રસંગો. (૧) વિષય વિલાસ માટે કરેલ સંગ અને તેનાં ભયંકર
 અને દુઃખરૂપ પરિણામો—હિંદુ લગ્નાવસ્થાની અધોગતિ—લગ્નાવસ્થાના
 અષ્ટાચારથી સ્ત્રીઓનો થતો શારીરિક સંહાર.

(૨) ગર્ભધારણ ન થઈ શકે તેવી સ્ત્રીની શારીરિક
 અવસ્થામાં સંગ કર્યાથી થતો સામાન્ય અહ્યચર્યનો ભંગ
 (૧) ગર્ભાશય બીજરહિત હોવાનો સમય (૨) ગર્ભાશય બીજરહિત
 હોય તે સમયે થતો સ્ત્રી સંગ—દંપતિના પ્રાણ તત્વનો અકાળે નાશ
 કરી અનેક આફતોનો ઉત્પાદક થાય છે. (૩) સગર્ભાવસ્થાના
 સ્ત્રી સંગથી થતો અહ્યચર્ય ભંગ. (૧) ઈડાં મૂકતાં અધમ

પ્રાણીઓમાં પણ જે સંગ થતો નથી તે સ્ત્રી સંગ માતા પિતા તેમજ ભાવી પ્રજાને દુઃખદાયી છે. (૨) સમજી સ્ત્રીએ પતિની વિષયાશક્તિને વશ ન થતાં તેની કામાસક્તિને આગ્રહપૂર્વક કાબુમાં રખાવવી બન્નેને કલ્યાણ કરકે છે (૩) સગર્ભાવસ્થામાં સ્ત્રીસંગ કરી કુદરતની આજ્ઞાનો ભંગ કરવાથી આવી પડતી આફતોનું દિગ્દર્શન. (૪) ગર્ભાવસ્થાનો સ્ત્રીસંગ સર્વ દુઃખોનો તેમજ ગર્ભાવસ્થાના સર્વ કષ્ટદાયી વ્યાધિઓનો પિતા છે. ગર્ભાવસ્થામાં ગર્ભિણીના આચાર વિચારની ગર્ભને અસર થતી હોવાથી ગર્ભિણીનો સંગ કરી વિષયાધ પતિઓ ગર્ભમાંથી જ બાળકને બલિયારી બનાવે છે. (૪) કૃત્રિમ સાધનોનો ઉપયોગ કરી ગર્ભ રહેતો અટકાવી સ્ત્રીસંગમાં વીર્યનો વિનાશ કરવાથી થતો અક્ષયર્થ ભંગ. (૧) બાળક ધાવતું હોય ત્યારે સંગ ન કરવો. પુત્રની પ્રાપ્તિ થયા પછી અખંડ અક્ષયર્થ પાળવાની શાસ્ત્ર આજ્ઞા. (૨) સ્ત્રીને સશક્ત રાખવાના તેમજ ભાવી બળવાન પ્રજા પેદા કરવાના અભિલાષીએ નિદાન ૩ વર્ષ સુધી બીજું ગર્ભાધાન કરવું જોઈએ નહિ. (૬) સ્ત્રીને પુરૂષ સંગ કરવાની ઇચ્છા ન હોય તવા સમયમાં સંભોગ કરવાથી અક્ષયર્થ ભંગ. (૭) શરીરનો શારીરિક અને માનસિક પુરેપુરો વિકાસ થયા પેહેલા વીર્ય પાત કરવાથી થતો અક્ષયર્થ ભંગ. (૧) ગૃહસ્થાશ્રમનો શાસ્ત્રોક્ત ઉત્તમ અને કનિષ્ઠ પ્રારંભકાળ (૨) ઇન્દ્રિય વિજ્ઞાન શાસ્ત્રીઓ નિદાન શરીરનાં સર્વ અવયવો પુખ્ત થતાં સુધી અક્ષયર્થ પાલન અનિવાર્ય ગણે છે. (૩) બાળ લગ્નની બધા ને તેથી થતી દેશની પાયમાલી. પૂજ્ય સ્વામી રામતીર્થનો આ પ્રથા પર પ્રચંડ પ્રહાર. (૪) પ્રાચીન સ્વયંવર પદ્ધતિ બાળ લગ્નપ્રથા નિષેધક છે. (૫) સ્ત્રીની પરણવા યોગ્ય લગ્ન વય પેહેલાં તેનું લગ્ન થવાથી

તેની થતી અકાલિક શારીરિક અધોગતિ (૬) આળ લગનથી, આળ માતા પર પડતો અકાલિક બોળે અનેક પ્રકારનો દુઃખદતા છે. (૭) આળલગનાવસ્થાનો બ્રહ્માચાર પુખ્ત ઉમરની લગનાવસ્થા કરતાં વિશેષ કષ્ટદાયક અને આકૃત કારક છે. (૮) આળલગનથી અંધાયેલ પુરુષોની આજીવન અપદ્ધશા. (૯) જેમ જેમ લગનની ઉમર મોટી તેમ તેમ આળકો નીરાગી અને સશક્ત જન્મે છે અને જેમ જેમ લગનની ઉમર નાની તેમ તેમ આળકો અશક્ત અને રાગી અવતરે છે. (૮) સષ્ટિક્રમ વિરુદ્ધ—અનૈસર્ગિક મૈથુન કરવાથી થતો અહાયર્થ ભંગ. (૧) ગુદા મૈથુનથી થતી ઘાતો. (૨) હસ્ત મૈથુન જેવો પોતાના હાથે જ પોતાનો નાશ કરનાર બીજો એક પણ રામઆણુ ઇલાજ નથી. (૧) હસ્ત મૈથુનથી થતા હડીલા રોગો. (૨) કુટુંબમાંથી મુક્ત થવાના નૈસર્ગિક માર્ગો. ઉપસંહાર-ગૃહસ્થાશ્રમી સામાન્ય અભ્યાસીએએ સદૈવ લક્ષમાં રાખવા જેવી બાબતો.

પ્રકરણ ૧૦ : વિવાહિત નૈષ્ઠિક અભ્યાસોએ.

(૧) પ્રસિદ્ધ પરમ હંસ શ્રી રામ કૃષ્ણ

(૧) જન્મ સ્થાન અને આલ્યાવસ્થા. (૨) વિદ્યાભ્યાસ. (૩) કામિનીનો ત્યાગ. (૪) સ્ત્રી દ્વારા આ તથા પરલોકનો નાશ. (૫) કામ પરના તેમના કાણુની સખ્ત કસોટી. (૬) કાંચનનો ત્યાગ કરવાના કારણો. (૭) અલ્પ સમયમાં યોગ સિદ્ધિ અને જન સેવાનાં કાર્યો.

(૨) લોચનદાસજી

(૧) આલ્યાવસ્થા. (૨) સંસાર ત્યાગ. (૩) સાધના. (૪) આકેસ્મિક ઘટના. (૫) પતિ-પત્નીનો પ્રથમ સમાગમ. (૬) યુવાન પત્નીનો નિત્યનો નીકટ સહવાસ છતાં અસિંધારા વ્રત અખંડ અહાયર્થ પાલન. (૭) પ્રભુમય જીવન.

(૧૪)

(૩) વિજય શેઠ અને વિજયા રાણી

(૧) પતિ-પત્નીનું અખંડ વીરક્ષણ. (૨) પતિનો કૃષ્ણ પક્ષમાં શિયળ મતનો આગ્રહ. (૩) પત્ની વિજયારાણીની શુદ્ધ પક્ષમાં બ્રહ્મચર્ય પાલનની પ્રતિજ્ઞા. (૪) દેવ યોગથી બન્ને મત ધારીઓનું થયેલ લગ્ન. (૫) નીકટ સહવાસમાં પણ સખ્ત બ્રહ્મચર્ય પાલન. (૬) બ્રહ્મચર્ય પાલન માટે ઉપદેશ.

(૪) આયરાણી સોનબાઈનો કામ પર કાણુ.

(૧) વિષમ પરનો અપૂર્વ સંયમ. (૨) પુરુષનો પશ્ચાતાપ—જીનો છ નિશ્ચય.

પ્રકરણ ૧૧ : શીયળ સંરક્ષક દીર્ઘ સ્વાસોશ્વાસની ક્રિયાઓ

(૧) ગુદા સંકેચ પર કાણુ મેળવવાથી, વીરક્ષા પર કાણુ મેળવી શકાય છે. (૨) પ્રાણાયામ. (૧) કુંભક સહિતનો લોભ વિલોભ પ્રાણાયામ. (૨) લોભ વિલોભ પ્રાણાયામ. (૩) બધે અંખે ગુદા સંકેચ તથા વીર્ય શોષણની બાવના સહિતનો લોભ વિલોભ પ્રાણાયામ. (૪) ગુદા સંકેચ તથા કુંભક સમયે પેદુ સંકેચ તથા વિમોચન સહિતનો લોભ વિલોભ પ્રાણાયામ. ઉપરની ક્રિયાઓ કરવાથી થતા માનવને અનુપમ લાભો. (૩) યોગીરામ ચરક સૂચિત વીર્યનું શરીરમાં શોષણ કરવાની ક્રિયાઓ. (૧) યોગીનો પુણ્ય સ્વાસ. (૨) પુણ્ય સ્વાસ પદ્ધતિ (૩) વીર્યને ઉર્જામાંથી કરવાની એટલે કે શરીરમાં જાંઘે ચઢાવી શોષણ કરવાની ક્રિયા (૪) સ્વામી શ્રી શીવાચંદ સરસ્વતી સૂચિત બ્રહ્મચર્ય રક્ષક યોગિક ક્રિયા (૧) તાલ યુક્ત પ્રાણાયામ (૨) ક્રિયા કરવાનો સમય અને તેથી થતા લાભો [૩] તાલયુક્ત પ્રાણાયામની સંક્ષિપ્ત સમજણ [૪] સૌર કેન્દ્રમાં વીર્ય સંચિત કરવાની ક્રિયા [૫] ઉક્ત ક્રિયા કરવાથી થતા અનુપમ ફાયદા.

પ્રકરણ ૧૨ : બ્રહ્મચર્ય સાહાયક આહાર વિહારનું વિગદર્શન

(૧) કામ દુર્જય છે, પણ અજીત નથી. તેથી તેને અનેક

મનુષ્યો કાળુમાં રાખી શક્યા છે. (૨) વીઘ્નોથી નાહિંમત ન થતાં ધૈર્ય અને દ્રઢ નિશ્ચય બળથી વિષય વાસના વશ કરવા હૃદય સ્પર્શી પ્રેરણા. (૩) બ્રહ્મચર્ય પાલન સહાયક જીવનચર્યા. (૪) પ્રબળ સ્ત્રીસંગાવેશને વશ કેમ રખાય?

પ્રકરણ ૧૩ : ધર્મશાસ્ત્રો, ધર્મસંસ્થાપકો તથા દુરંધર મહાત્માઓએ ઉપદેશેલો બ્રહ્મચારીઓનો આહાર વિહાર. આપણા દેશના ઉપાશકો.

(૧) ધર્મ શાસ્ત્રો :—મનુભગવાન, ઔષ ધર્મ, જૈન સ્વચ્છંદો મુનિ ઉદ્યરતનજી. (૨) પ્રસિધ્ધ ધર્મ પ્રવર્તકો :—સ્વામી નારાયણ ધર્મ પ્રવર્તક સ્વામી સહજનંદ, આર્ય સમાજ સંસ્થાપક સ્વામી દયાનંદ સરસ્વતી, ઋષિ આશ્રમોમાં રહેતા બ્રહ્મચારીઓનો શાસ્ત્રોક્ત આહાર વિહાર. (૩) પ્રસિધ્ધ ત્યાગી મહાત્માઓ—શીવાનંદ, કેશવાનંદ, પ્રણવાનંદ અને હઠ યોગાનંદ સૂર્યવેલી બ્રહ્મચારીઓની જીવનચર્યા. (૪) પ્રસિદ્ધ ગૃહસ્થાશ્રમીઓ—મહાત્મા ગાંધીજીનો ઉપદેશ તથા ડૉ. સીધના વીર્ય રક્ષા સાહાયક નિષ્ક્રમ.

વિદેશી વિખ્યાત વિદ્વાનોનું માર્ગદર્શન

(૧) ડાક્ટર કાઉચેન (૨) તત્ત્વવેત્તા લોકી (૩) મહાત્મા રક્ષ.

પ્રકરણ ૧૪ : સ્વતંત્ર હિંદને નૈઋતિક તથા સામાન્ય બ્રહ્મચારીઓની આવશ્યકતા

(૧) હિંદની શારીરિક અધોગતિ. (૨) નૈઋતિક તથા સામાન્ય બ્રહ્મચારીઓને વીર્ય રક્ષાથી પ્રાપ્ત થતી દેશ સેવા કરવાની યોગ્યતા. (૩) દેશની આધુનિક સર્વ પ્રકારની અધોગતિ દૂર કરવા માટે નૈઋતિક બ્રહ્મચારીઓની અનિવાર્ય અગત્ય. (૪) નૈઋતિક બ્રહ્મચર્ય પાળવા માટે આપેલ ઉપદેશ.

ઉત્તમ પ્રકાશનો

ગુણવંતરાય આચાર્ય કૃત		અદૃશ્ય માનવી	૩-૮-૦
વતનનો સાદ	૪-૦-૦	રાષ્ટ્રીય ઉદ્યોગો	૨-૮-૦
સેનાપતિ	૪-૮-૦	વિજેતા	૨-૦-૦
જામ તમાચી ભા. ૧-૨	૬-૦-૦	રાસ કટોરી	૧-૦-૦
મુસાફર	૪-૮-૦	મુક્ત પંખી	૩-૮-૦
દિક્ષાવર પાશો	૩-૮-૦	અસ્વીકાર	૪-૦-૦
પૂર્વજ્ઞેના પાપે	૩-૮-૦	શ્રીમતી રાય	૩-૦-૦
ભરમાંગના	૩-૧૨-૦	પાષાણ	૩-૮-૦
તરંગ	૩-૮-૦	સાહસિકા	૩-૮-૦
મુંઝવતા પ્રશ્નો	૩-૮-૦	દૌલત ભા. ૧-૨	૬-૦-૦
નર અને નારાયણ ૧ લો	૪-૮-૦	ગામને ઝાંપે	૩-૮-૦
” ” ૨ જો	૪-૦-૦	પેપા અને લીંબોળી	૩-૮-૦
વિરાટનો ઝબ્બો	૩-૮-૦	તપોભંગ	૩-૦-૦
ભગવો નેજો	૩-૦-૦	ખિન્દુ	૧-૮-૦
કોણુ યુનેગાર ?	૩-૦-૦	નારી પૂજા	૨-૮-૦
જોગમાયા અને શિક્ષાલેખ	૧-૮-૦	કથાવલી ભા. ૧-૨	૫-૮-૦
અલ્લાખેલી	૨-૦-૦	સ્ત્રી અને પુરુષ	૨-૮-૦
કોરી કિતાબ	૩-૦-૦	વૈદક જગતની વાતો	૩-૦-૦
નિવેદિતા	૫-૦-૦	બાળકોનું હિંદુસ્તાન	૨-૦-૦
મોહનલાલ યુ.	ધામી	શુદ્ધ બચાવનામું	૨-૮-૦
વિશ્વાસ	૬-૪-૦	વપર અને વાણિજ્ય	૪-૪-૦
ક્રાંતિની ઝલરી	૩-૦-૦	પરણ્યા પછી ૧-૨-૩	૬-૦-૦
બહાદુર ખેટો	૨-૦-૦	સંતતિના સર્જન પછી	૨-૮-૦
ભગતબાપા	૨-૦-૦	સૃષ્ટિવાદ અને ઇશ્વર	૩-૦-૦
		હાસ્ય મોતી	૩-૮-૦

લખો : નવયુગ પુસ્તક ભંડાર : રાજકોટ [સૌરાષ્ટ્ર]

પ્રકરણ ૧

અહ્યયન પરિચય

- (૧) અહ્યયનનો સામાન્ય અર્થ
- (૨) અહ્યયનનું સ્વરૂપ
- (૩) અહ્યયનના વિભાગો

(૧) અહ્યયનનો સામાન્ય અર્થ

અહ્યયન ઘણાજ પ્રાચીન શબ્દ છે. ખરી રીતે તે એક શબ્દ નહિ પણ બે શબ્દના યોગથી બનેલો છે. એક અહ્ય અને બીજો યન. અહ્ય શબ્દ વીર્ય, વેદ અને ઇશ્વર છે. યન રક્ષણ, અધ્યયન તથા ચિંતન વાચક છે. આ પ્રમાણે અહ્યયનના ત્રણ પ્રધાન અર્થ સમજવા નીકળે. વીર્યરક્ષણ, વેદાધ્યયન તથા ઇશ્વર-ચિંતન. અહ્યયનનો પહેલો અર્થ વીર્યરક્ષણ છે. આ અર્થ પ્રાચીનકાળથી જનતામાં પ્રચલિત થઈ ગયો છે. અહ્યયન બોલતાં જ વીર્યરક્ષાની ભાવના ઉઠે છે અને આજ સુધી અહ્યયનનો તેજ અર્થ પ્રચલિત છે. મહાત્મા ગાંધીજી કહે છે કે ‘અહ્યયનનો પૂરો અને બરાબર અર્થ અહ્યની શોધ. અહ્ય સૌમાં વસે છે એટલે તે શોધ અંતઃ-ખ્યાન ને તેથી નીપજતા અંતર જ્ઞાનથી થાય તે સંપૂર્ણ સંયમ વિના અશક્ય છે. તેથી સર્વ ઇન્દ્રિયોનો મનથી, વાચાથી ને કાયાથી સર્વશ્લેષે, સર્વકાળે સંયમ તે અહ્યયન.’

આ અહ્યયર્નો વિશાળ અર્થ છે. તેનો લૌકિક અથવા પ્રચલિત અર્થ તો એટલો જ માનવામાં આવે છે કે વિષયેન્દ્રિયનો મન, વચન અને કાયાથી સંયમ. એ અર્થ વાસ્તવિક છે. કેમ કે તેનું પાલન કરવું ઘણું મુશ્કેલ મનાયું છે. સ્વાદેન્દ્રિયના સંયમ ઉપર એટલો જ ભાર નથી મૂકાયો તેથી વિષયેન્દ્રિય સંયમ વધારે મુશ્કેલ બન્યો છે. લગભગ અશક્ય જેવો યર્થ ગયો છે. સારાંશ કે અહ્યયર્ એટલે મનથી, વાણીથી અને શરીરથી વિષયનો ત્યાગ કરી વીર્યની રક્ષા કરવી તે. આ અહ્યયર્નો સામાન્ય અર્થ છે.

(૨) અહ્યયર્નું સ્વરૂપ

શ્રી યોગભાષ્યમાં ગુપ્તેન્દ્રિયરૂપ ઉપસ્થાનો દ્વં નિગ્રહને અહ્યયર્ તરીકે વર્ણવેલ છે. વીર્યના તીરોધમાં જ અહ્યયર્ ભોજ્યદેવે માનેવું છે. દક્ષ સંહિતામાં નીચેના આઠ પ્રકારનાં સ્ત્રી પ્રત્યેનાં વર્તનનાં ત્યાગનો સમાવેશ કરેલો છે. તે વર્તન નીચે આપ્યાં છે.

(૧) સ્ત્રીનું મનમાં રાગ પૂર્વકે સ્મરણ કરવું. (૨) રાગ પૂર્વકે સ્ત્રીના સંબંધી મોઢેથી વાતો કરવી. (૩) સ્ત્રીની સાથે ક્રિડા કરવી. (૪) સ્ત્રીનું સગપૂર્વકે દર્શન કરવું. (૫) તેની સાથે એકાંતમાં વાતો કરવી. (૬) તેના ઉપભોગનો નિશ્ચય કરવો. (૭) સ્ત્રીના અંગનો સ્પર્શ કરવો. અને (૮) તેની સાથે સંભોગ કરવો.

સ્વામીશ્રી યોગનંદ ઉપરના આઠ અંગોને નીચેની કવિતાથી સ્તુતિ આપે છે.

મૈથુન આઠ પ્રકારનાં, તજવાં કરી વિચાર;
એકમેકથી બહુ વધી, કુખાવે સંસાર.
વિષય સંબંધી મન થવું, પ્રથમ મૈથુન જાણુ;
તેવી વાતો સુનતી, બીજું મૈથુન માન.
શ્રી સંગે ભાષણ થવું, શ્રી ત્રીજું મૈથુન;
શ્રીના રજના સ્થાનનું, ચોથું ને દશન.
હાસ્ય થવું શ્રી સંગમાં, પંચમ એહ પ્રકાર;
વાત થવી એકાંતમાં, છઠું તેને ધાર.
સ્પર્શ થવો શ્રી સાતમું, અષ્ટમ શ્રી સંભોગ;
શ્રી આઠે ને રોકવા, અક્ષય્યનો યોગ.

દેહના અનિત્યપણાને તેને વારંવાર સતા બાધિયોતો તમા
તેમાં રહેલ અપવિત્ર પદાર્થોનો વિચાર કરી અક્ષય્ય પાળવા ઇચ્છ
નારે પૂરેકિત આઠ પ્રકારની ક્રૂષ્ટ ભાવનાઓ પોતાના મનમાંથી
કાઢી અક્ષય્ય મતનું સર્વદા રક્ષણ કરવું જોઈએ. અન્ય સ્મૃતિમાં
પણ કહેલું છે “અક્ષયારીએ કોઈ પણ શ્રી સંબંધી રાગપૂર્વક
વાર્તા પણ તજવી જોઈએ, તેમ તેની સાથે રાગપૂર્વક સંભાષણ
પણ ન કરવું જોઈએ. તેની ચિત્રિત મૂર્તિ પણ રાગપૂર્વક ન
જોવી જોઈએ.”

મહાસુનિ યાજ્ઞવલ્કના અભિપ્રાય પ્રમાણે ત્રણ પ્રકારનાં
અક્ષય્ય, કાયિક, માનસિક અને વાચિક માનેલાં છે. આ ત્રણેના
સમૂહના નામને પૂર્ણ અક્ષય્ય કહેવાય છે. આ ત્રણેનું પાલન
કરનારને જ સમૂહ્ય અક્ષયારી કહેવા યોગ્ય છે.

૧ કાયિક અક્ષય્ય: હાવ, ભાવ, કટાક્ષ, સુગંધ,
આલિંગન, અંગમર્દન તથા સંભોગથી દૂર રહેવું તે.

૨ માનસિક અક્ષય્ય : વિષયચિંતન, સંભોગનો મનોરથ, કામોદ્દિપક સાધનોની ભાવના કે વિકારોનો તેમજ તેવા વિકારો ઉત્પન્ન કરે તેવા પુસ્તકોનો સંપૂર્ણ ત્યાગ કરવો તે.

૩ વાચિક અક્ષય્ય : પ્રેમાલાપ, વિષય સબંધી ચર્ચા, ગુહ્ય વાતચિત, હૃદયમાં કામવાસના ઉત્પન્ન કરે તેવી ચાતુર્ય પૂર્ણ કથાઓથી નિરંતર વિરકત રહેવું તે.

માનસિક ઉત્તમ, વાચિક મધ્યમ અને શારીરિકને અધ્યમ અક્ષય્ય ગણેલ છે. ઘણા લોકો કાયિક અક્ષય્ય પાળી શકે છે પરંતુ માનસિક કે વાચિક પાળી શકતા નથી. ઘણા લોકોનું સમજવું એવું હોય કે કાયિક અક્ષય્યનો ભંગ કરવાથીજ અક્ષય્ય વૃત્તનો ભંગ થાય છે : માનસિક કે વાચિક અક્ષય્યના ભંગથી પાપ થતું નથી. મન, વચન અને કર્મનો પરસ્પર નીકટ એટલો બધો અનિવાર્ય યોગ-સંબંધ હોવાથી આવા લોકો અલ્પ સમયમાં અક્ષય્ય બ્રબ્ધ થઈ જાય છે. મિત્રસંબોધવાથી કંઈ નુકશાન થતું નથી એમ માનનાર લોક મનોવિજ્ઞાનથી અજાણ હોય છે. વાચિક અક્ષય્ય બગડવાથી કાયિક અક્ષય્ય પણ પરીણામે નબ્ત થાય છે. જે વાચિક અક્ષય્ય ન પાળી શકે તે કાયિક અક્ષય્ય પણ પાળી શકતો નથી. માનસિક અક્ષય્ય પાળના માટે પુરેપુરી તકેદારી રાખવી જોઈએ. મનની જ પ્રેરણાથી પાંચે જ્ઞાનેન્દ્રિયો કામ કરે છે. મન આપણા શરીરનો રાજા છે. મન જે અવયવ પાસે કામ કરાવવા ધારે છે તેને તે વિષયમાં તુર્ત કામે લગાડી દે છે. જેનું મનમાં ચિંતન થાય છે તે વાણી દ્વારા બહાર આવે છે. જે વાણીથી બહાર આવે છે તે જ કર્મ થાય છે. જેનું કર્મ થાય છે તેવું તેનું ફળ મળે છે. માનસિક વિકાર જ વાચિક અને કાયિક વિચારોનું ઉત્પત્તિ સ્થાન છે.

આમ હોવાથી માનસિક અહ્યયર્ પાળનાર જ વાચિક તેમજ કાયિક અહ્યયર્ પાળી શકે છે. વ્યાજ્ઞી રીતે કહેવામાં આવ્યું છે કે મન ષ્વ મનુષ્યાણાં, કારણં બંધઃ મોક્ષયોઃ। મનુષ્યના અંધન અને મોક્ષનું કારણ જ તેનું મન છે. જેણે મનને વશ કર્યું હોય છે તેને તેની વાચા તેમ જ શરીર પર અધિકાર હોય છે. જેનું માનસિક અહ્યયર્ નિષ્ઠ થયેલ હોય છે તેનાથી વાચિક અને કાયિક અહ્યયર્ પણ પાળી શકાતું નથી. તેથી માનસિક અહ્યયર્ ખાસ પાળવાની જરૂર છે. તે પાળવાથી અલ્પ સમયમાં વાચિક અને કાયિક અહ્યયર્ પણ સિદ્ધ થશે. કથા પુરાણ, વેદ ઉપનિષદ જ્યાં જોશો ત્યાં માનસિક અહ્યયર્-નેજ વાચિક અને કાયિક અહ્યયર્નું મૂળ માન્યું છે.

(૩) અહ્યયર્ના વિભાગો

અહ્યયર્ના બે મુખ્ય વિભાગો છે. (૧) નૈષ્ઠિક અહ્યયર્ અને પરણેતરનું કે લગ્ન વસ્થાનું અહ્યયર્.

નૈષ્ઠિક અહ્યયર્ધારીએ પોતાના જીવનના અંત સુધી વીર્ય-રક્ષા કરી સંપૂર્ણ અહ્યયર્ પાળવાનું હોય છે. આ બાબત પ્રકરણ સાતમાં વિશેષ વિવેચન કરેલું છે.

પરણેતરના સામાન્ય અહ્યયારીએ કેવળ પ્રજેત્પતિ કરવાના હેતુથી, સ્ત્રી ગર્ભ ધારણ કરી શકે તેવી શારીરિક સ્થિતિમાં હોય તે વખતે જ સ્ત્રી સંગ કરવાનો હોય છે. આ બાબત પ્રકરણ નવમાં વિગતથી જણાવવામાં આવી છે.

પ્રકરણ ૨

વીર્યની રચના અને તેનો ઉદરતી ઉપયોગ

(૧) આધેલા જડ ખોરાકમાંથી, અન્ય પ્રાણુત્પાદક સજીવ વીર્યને ઉત્પન્ન કરવામાં આપણા શરીર યંત્રને જીવન શક્તિનો આપવો પડતો ભારે ભોગ (૨) મધ્ય ખોરાકમાંથી શેર લોહી ને શેર લોહીમાંથી ફક્ત રૂપીઆ ભાર જ વીર્ય ઉત્પન્ન થાય છે (૩) આખા શરીરની અંદર માથાની સ્ત્રીખાથી પગની પાની સુધી રંગરંગમાં વીર્ય પસરેલું હોય છે (૪) વીર્યની અંદર બળ બુદ્ધિ અને દીર્ઘાયુષ્ય જાતાં અમૂલ્ય તત્વો હોય છે (૫) વીર્યનો ઉપયોગ કેવળ શરીર રક્ષા તથા પ્રજા ઉત્પન્ન કરવા માટે જ નિર્માણ થયેલો છે.

ધર્મશાસ્ત્રોમાં ત્રિકાળજ્ઞાન વેજાએએ, વીર્યની કૌને રક્ષણ કરવા માટે જે આજ્ઞા કરી છે, તેના ઉપકારક મહત્વનો ખરા ખ્યાલ લાવવા સાડે શરીરમાં વીર્ય કેવી રીતે ઉત્પન્ન થાય છે, જીવન વ્યવહારમાં તેનો શો ઉપયોગ છે વિગેરે બાબતોનું જ્ઞાન ઉપકારક હોવાથી આ પ્રકરણમાં તે બાબત વિવેચન કરેલું છે.

(૧) આધેલા જડ ખોરાકમાંથી અન્ય પ્રાણુત્પાદક સજીવ વીર્યને ઉત્પન્ન કરવામાં આપણા શરીર યંત્રને જીવન શક્તિનો આપવો પડતો ભારે ભોગ.

આપણા કુર્લંબ દેહને નિર્જીવ આહારમાંથી આજ નવો જીવ ઉત્પન્ન કરે તેવી સક્રિયતાનું વીર્ય ઉત્પન્ન કરવામાં અગત્ય પરિશ્રમ પડે તે તદ્દન સાહજિક છે. પ્રથમ તો પચ્ચેન્દ્રિય અને તેની સાથે સંબંધિત મર્મસ્થાનોએ ઉત્પન્ન કરેલા અમુલ્ય રસોનું આધેલા ખોરાક સાથે મિશ્રણ થાય છે. આ મિશ્રણ ઉપર અહોનિશ રસાયનિક ક્રિયાઓ થવાથી રૂપાંતર થાય છે. અને તેમાંથી અનુક્રમે પ્રથમ રસ, પછી રક્ત, પછી માંસ, પછી મેદ, પછી અસ્થિ, પછી મજ્જા અને છેવટે પ્રાણ ઉત્પન્ન કરવાની સક્રિયતાનું નૈતન્ય તત્વ વીર્ય ઉત્પન્ન થાય છે. પ્રાચીન વેદક શાસ્ત્રનો અભિપ્રાય એવો છે કે સ્વાભાવિક ક્રમ પ્રમાણે આહારનાં પદાર્થોનું વીર્યમાં રૂપાંતર થવા માટે ચાગીસ દિવસ જાય છે. જે પદાર્થને ઉત્પન્ન કરવામાં મનુષ્ય શરીર જેવા કારમા યંત્રને સતત ચાગીસ દિવસ, રાત્રિ દિવસ ભગીરથ પ્રયત્ન કરવો પડે છે. તે પદાર્થ ઘણો જ કિંમતી હોઈ, તેને પરમાત્માએ કોઈ મહત્વના કાર્ય માટે નિર્માણ કરેલો હોવો જોઈએ તે પ્રથમ દર્શનિક અનુમાન, સામાન્ય બુદ્ધિના માણસથી પણ થાય તેમ છે. ખાસ મહત્વની હકીકત જ્ઞાતમાં રાખવાની એ છે કે આ જમીનો કે જેમાં ઘણી અદ્ભુત ને વિસ્મય કરક શોધો થઈ છે, તેમાં કોઈ પણ રસાયન શાસ્ત્રી, રસાયનિક મિશ્રણો વડે વીર્ય ઉત્પન્ન કરવા સક્તિમાન થયો નથી.

(૨) મણુ ખોડમાંથી શર લોહી ને શર લોહીમાંથી

ફક્ત એક રૂપિયાભાર વીર્ય ઉત્પન્ન થાય છે.

વેદક વિદ્વાતા આચાર્ય ધ્રુવર્ષસુ કહે છે કે “આહાર — ખાનપાનના પદાર્થોનું ખરું સત્વ વીર્ય છે અને દરેક મનુષ્યનો વીર્યની રક્ષા કરવાનો પરમ ધર્મ છે. જે મણુ ખોરાકમાંથી બેશર

લોહી અને અંશર લોહીમાંથી ફક્ત એ રૂપિયાભાર વીર્ય ઉત્પન્ન થાય છે. અમેરિકાના જગમજગુરુ વ્યાયામ શાસ્ત્રી બરનામેકફેડન પોતાના વ્યાયામ શાસ્ત્ર સર્વસંગ્રહ નામના કિંમતી ગ્રંથમાં કહે છે કે “અધોજ વીર્ય અઢી શેર લોહી જેટલું કિંમતી છે, કેટલાક વિદ્વાનો તો પોણાચાર શેર લોહી જેટલું કિંમતી માને છે. જે કે આ વિષય થોડે કે ઘણે અંશે અનિશ્ચત કે સંશયાત્મક ગણીએ તો પણ એટલું તો નિઃસંદેહ છે કે આ પ્રાણુદાયક તત્વ આખા શરીરમાં સૌથી વધારે મુલ્યવાન પદાર્થ છે. અને સંપૂર્ણ પુરુષત્વ વિકાસ અને તેના સંરક્ષણ સાર તેની અનિવાર્ય અગત્ય છે. સમસ્ત સુપ્રસિદ્ધ ચિકિત્સકો એકે અવાજે કબૂલ કરે છે કે લોહીના સૌથી મૂલ્યવાન તત્વોનું વીર્ય બને છે. અર્થાત વીર્ય એ લોહીનું પણ સત્ત્વ છે.

(૩) આખા શરીરની અંદર માથાની શીખાથી લઈ પગની પાની સુધી રંગરંગમાં વીર્ય પ્રસરેલું હોય છે.

ચાકસંહિતાના ચિકિત્સા સ્થાનના બીજા અધ્યાયમાં કહ્યું છે કે જેવી રીતે શેલડીમાં રસ, દહીંમાં ઘી અને તલમાં તેલ રહેલું છે તેવી જ રીતે આખા શરીર અને ચામડીમાં વીર્ય વ્યાપ્ત થઈને રહેલું છે. વળી જેમ બીના કપડાથી પાણી નીચે છે તેમ સ્ત્રી પુરુષના સંયોગથી, તથા એજટા સંકલ્પ અને ક્રિડાથી, વીર્ય પોતાના સ્થાનેથી નીચે પડે છે. સુપ્રસિદ્ધ વાગ બદાચાર્ય યથાર્થ કહે છે કે શરીરને જે શક્તિ યથાર્થ રીતે કાર્ય કરવાની શક્તિ આપે છે તે વીર્ય છે. તેના અને પ્રાણનો સમંધ બહુ નીકટ છે. આ પ્રાણુત્તર ગુમાવવાથી પ્રત્યેક ધન્વિયો શિથિલ અને નિર્બળ થાય છે. પુરુષનું બદનકમળ તેજહીન થાય છે, બુદ્ધિ-બળનો લોપ, સ્મરણ શક્તિનો

વિનાશ અને કાયરતાનો સ્વાયોવાસ થાય છે. બગેલા સાકડાને અડવાથી તે જેમ ભૂકો ભૂકો થઈ જાય છે તેમ વીર્યહીન પુરુષ કોઈ પણ પ્રકારનો શારીરિક કે માનસિક શ્રમ કરતાં થાકીને લોથપોથ થઈ જાય છે અને ભર યુવાવસ્થામાં પણ વૃદ્ધાવસ્થાની અનેક અશક્તિઓ ભોગવે છે.

(૪) વીર્યની અંદર બગ બુધ્ધિ અને દિર્ઘાયુષ્ય દાતા અમૂલ્ય તત્વો હોય છે.

વીર્યનું પૃથ્થકરણ કરતાં સ્પષ્ટ જણાયું છે કે શુદ્ધ વીર્યમાં ૮૨ ટકા પાણી અને ૧૮ ટકા અત્યંત પોષણકારક તત્વો હોય છે. આ પ્રાણદાયક અને પૌષ્ટિક તત્વોમાં મુખ્ય આલ્બુમીન કેલશીયમ અને ફોસ્ફરસના ક્ષારો હોય છે. સ્વરૂપમાં વીર્ય એ ઘોળો વિલક્ષણ વાસવાળો ચીકણો પારદર્શક પદાર્થ છે. તે નક્કર કણો અને વીર્ય તંતુઓનું બનેલું છે. જે ગર્ભ ધારણ કરવામાં ખાસ ઉપયોગી છે. વીર્ય તંતુઓ સૂક્ષ્મ અને લાંબા હોય છે. તેમનું કદ સૂક્ષ્મદર્શક યંત્ર વડે તપાસતાં એક ઈંચના પાંચસોમાં લાગ જોટલું જણાય છે. તેમનાં માથાં લંબગોળ અને પૂંછડી પાતળી અને લાંબી હોય છે. અને એક ખાસ વિલક્ષણતા એ જોવામાં આવે છે કે તેઓ હંમેશા ગતિમાં જ હોય છે. આ વીર્ય જંતુઓમાં એટલું બધું પ્રમળ સૈતન્ય હોય છે કે વીર્યપાત થયા પછી તેમને સૂક્ષ્મદર્શક યંત્ર વડે તપાસતાં તેઓ સજીવ માલમ પડેલાં છે. ડૉ. મેરીસ્ટોપીસ એમ. ડી. લખે છે કે વીર્ય બહાર કાઢી નાંખવા જેવો પદાર્થ હોય એવ માનવામાં ભારેમાં ભારે ભૂલ છે. વીર્યપાત વખતે આવતા આવેશથી જે જીવન શક્તિ અને તંતુબળનો ક્ષય થાય છે, તેમજ વીર્યની અંદર જે રસાયણિક પદાર્થો રહેલાં

છે તેમનો જન સમાજને અન્ય હિતકર કાર્યોમાં ઉપયોગ કરવો વધારે કલ્યાણકારક છે. વીર્યનું રસાયનિક રીતે પૃથ્થ-કરણ કરતાં એવું સાબિત થયેલું છે કે તેમાં મનુષ્ય શરીરને અત્યંત ઉપયોગી કેલશીયમ અને ફોસ્ફોરસ જેવા કાર્ષે રહેલા છે.

(૫) વીર્યના ઉપયોગ શરીરસંરક્ષણ તેમજ કેવળ પ્રજોત્પતિ માટે જ નિર્માણ થયેલો છે.

વીર્યના એ ઉપયોગ થાય છે જો તેનો સ્ત્રી સંગમાં ઉપયોગ કરવામાં આવે છે, તો ગર્ભધારણ થાય છે, પણ જો અભ્યય' પાળી વીર્યપાત કરવામાં આવતો નથી તો તેનું શરીરમાં શોષણ થાય છે અને રોગો અને અકાળ મૃત્યુથી અભ્યયારીનાં દેહનું રક્ષણ કરી તેને હુબ્તપુબ્ત અને દીર્ઘાયુષી બનાવે છે. ડૉ. બાણફર એમ. ડી. કહે છે કે- “વાયક વર્ગના મનપર હું ઠસાવવા માગું છું કે મનુષ્ય શરીરનો સંપૂર્ણ વિકાસ વીર્યના શરીરમાં સંચય પર અવલબીને રહે છે. જ્યારે સ્ત્રીસંગથી તેનો પાત કરવામાં આવતો નથી તો તેનું શરીરમાં શોષણ થાય છે, અને મનુષ્ય શરીરની વૃદ્ધિ કરવામાં તેમ જ તેને બળવાન બનાવવામાં સહાય કરે છે. ક્ષય-બચર સુખ માટે આ અગત્યના તત્વનો નાશ કરવો એના જેવું એક પણ આત્મઘાતી કૃત્ય નથી. શરીરનો સંપૂર્ણ વિકાસ થાય ત્યાં સુધી દરેક મનુષ્યનું અભ્યય' પાલન કતબ છે.” પ્રસિદ્ધ ડૉ. કાઉન એમ. ડી. નુતન જીવશાસ્ત્રનો નામાકિત લેખક કહે છે કે “દરેક વિચારવાન પુરુષ કબૂત કરશે કે સ્ત્રી પુરુષનો સંચાય પ્રજો-ત્પતિ માટે જ નિર્માણ થયે છે. સૃષ્ટિ નિયંતાનો આ સિવાય અન્ય હેતુ હેય તો પોતાની અબાધ શક્તિને લીધે તેણે સ્ત્રી પુરુષના

અવયવોમાં એવા પ્રકારની વિલક્ષણતા મૂકી હોત કે પ્રજોત્પતિના ભય વિના સ્ત્રી પુરુષ સંભોગ સુખ ભોગની શક્તિ ” સૃષ્ટિના પ્રારંભ કાળથી આજ પર્વત સૃષ્ટિના બીજાં કોઈ પણ પ્રકારનાં દલકાં પ્રાણીઓમાં પણ, જીવનના સાર રૂપ તેમનું વીર્ય પ્રજોત્પતિ સિવાયના બીજા કાર્ય માટે ઉત્પન્ન કરવામાં આવ્યું છે એમ કોઈ પણ શોધકે સાબિત કરવા નિષ્ફળ પ્રયત્ન પણ કરવાનું યોગ્ય ગણ્યું નથી. ભૂમંડળમાં પ્રાણી માત્રમાં પ્રવર્તતા આ વિશ્વવ્યાપી નિયમને મનુષ્ય આધીન હોય તે તદ્દન અસંભવિત છે. ઉદ્ભટું મનુષ્ય જેવા ઉત્તમોત્તમ અને અદ્ભૂત પ્રાણીના ચમત્કારિક યંત્રને જડ આધારમાંથી વીર્ય ઉત્પન્ન કરવામાં જે અચાગ પરિશ્રમ લઈ જીવન શક્તિનો ભોગ આપવો પડે છે અને જેના વ્યયથી જે પ્રત્યક્ષ તન અને મનની અપાર અધોગતિ અનુભવાય છે, તેનું અવલોકન કરતાં વીર્યનો ઉપયોગ પ્રજોત્પતિ જેવા મહાન ઉપયોગી કાર્ય માટે જ ધર્મચરે નિર્માણ કર્યાનું સિદ્ધ થાય છે. મહાત્મા ગાંધીજી કહે છે કે “સ્ત્રી પુરુષના સંયોગનો હેતુ વિષય સુખ નહિ પણ પ્રજોત્પતિ છે અને જ્યાં પ્રજોત્પતિની ઠગ્ગણનો અભાવ હોય ત્યાં સંયોગ ગુનો છે. સ્ત્રી અથવા પુરુષે પ્રજોત્પતિના પ્રયોજન સિવાય વિષયેન્દ્રિયને સંતોષવાની જરૂર નથી. જેમ શરીરને પોષણ આપવા સિવાય બીજા કોઈ પણ કારણે ખાવાની જરૂર નથી.”

ઉપરના વિવેચનથી જણાશે કે નખળા શરીરવાળાએ વીર્યની રક્ષા કરી તેને પુષ્ટ સંખ્યાનું જ તેનું પ્રથમ કર્તવ્ય થઈ પડે છે. જે વીર્યનો સ્ત્રી સંગથી પાત કરવામાં આવતો નથી તો તેના શરીરમાં શોષણ થઈ આંતર શક્તિ વધે છે. આ અદ્ભૂત શક્તિ વડે શરીરનો ઉત્તમોત્તમ વિકાસ થાય છે.

પ્રકરણ ૩

વીર્ય રક્ષા શા માટે કરવી જોઈએ ?

(૧) વીર્ય રક્ષાના લાભોની મહાન ધર્માચાર્યોની તથા ચિકિત્સકોની જાયેલ ખાત્રી (૨) શુક્રપાતથી પ્રાણી માત્રને થતી શારીરિક નુકશાની (૩) વીર્ય રક્ષા કરવા માટે મહાત્માઓનો ઉપદેશ (૪) વીર્યપાત ન થાય તો શરીરમાં તેનું શોષણ થઈ વીર્ય રક્ષકને થતા મહાન લાભો (૫) વીર્યપાતથી જીવન સત્વોની અપાતી વ્યાહુતિ અને વીર્ય છાતીથી થતી ઘોર હિંસા (૬) ઉપસંહાર: વીર્યરક્ષાના સખગ અને અખંડિત કારણો —

(૧) વીર્ય રક્ષાથી થતા લાભોની મહાન ધર્માચાર્યોની તથા ચિકિત્સકોની ખાત્રી

મહાન ધર્મ સંસ્થાપકો તથા તત્ત્વવેત્તાઓએ અખંડ બ્રહ્મચર્યના પાલનથી શારીરિક, માનસિક અને આધ્યાત્મિક અખણિત લાભો થતા હોવાનું ઘણી જ ગંભીરપથી નિશ્ચયાત્મક જાહેર કરેલ છે. તેઓએ સર્વાનુમતે પ્રતિપાદન કરેલ છે કે જે વીર્ય રૂપી પ્રખ્યાત શક્તિનો અજ્ઞાન જનસમાજ વિષયાધ થઈ, આત્મધાતી દુર્વ્યય રૂર છે તે જ મહામૂલ્ય વીર્યરૂપી પ્રાણશક્તિ તત્ત્વનું, આત્મ શક્તિ દ્વારા શરીરમાં શોષણ કરાવી, તમામ પ્રકારની શારીરિક અને

માનસિક શક્તિ દૂર કરનાર અને દીર્ઘાયુષ્ય આપનાર જીવન શક્તિમાં રૂપાંતર કરી શકાય છે. જે આપણે બુધ્ધ, શંકરાચાર્ય, ગોરાસ્ટર, સ્વામી સદ્ગુરુનંદ અને મહર્ષિ દયાનંદ જેવા ધર્મસ્થાપકોના તેમજ પતંજલિ બ્યાસ વિશ્વામિત્ર, વસિષ્ઠ જેવા મહા મુનિઓના તેમજ કોનક્યુક્સ, પ્લેટો, પાઈથે ગોરાસ વિગેરે વિખ્યાત વિદેશી જ્ઞાનીઓના અંથોનો અભ્યાસ કરીશું તો સ્પષ્ટ જણાશે કે જે આરોગ્ય શાસ્ત્રે વીર્ય રક્ષાની આવશ્યકતા રાખી ન હોત તો આવા ત્રિકાળસર કર્ણા નિધન મહાત્માઓ જેઓના હૃદયમાં જનસમાજના હિતે સદૈવ વાસ કરેલો હોતો, તેઓ જે કૃત્યથી જનસમાજનું હિત થાય તેજ કૃત્ય કરવાનો ઉપદેશ આપ્યા સિવાય રહે નહિ. મહાત્મા ગાંધીજી લખે છે કે, “જે પદાર્થથી પ્રજાની ઉત્પત્તિ થઈ શકે છે તે પદાર્થનો જે પુરુષ પોતાના દેહમાં સંગ્રહ કરી શકે છે તે એવો તો વીર્યવાન બને છે કે જગત તેને વંદે છે. તે ચક્રવર્તી કરતાં પણ વધારે સત્તા ભોગવે છે.” જે કુદરતે વીર્ય રક્ષા કરવાની આવશ્યકતા ન રાખી હેતુ તે, આવા આવા અનેક સમર્થ અનુભવીઓ, અખંડ બ્રહ્મચર્યની પ્રશંસા કરત જ નહિ. ત્રિકાળદર્શી મહાત્માઓએ પોતાના જ્ઞાનબળથી, યોગ બળથી અને તપોબળથી જે સિધ્ધાન્તો જનહિત સાર પ્રસિધ્ધ કર્યા છે તે સત્ય છે અને કલ્યાણ કરી હોવાથી તેમના પરોપકારી સિદ્ધાન્તોમાં દૃઢ શ્રદ્ધા રાખી મનુષ્યે વીર્ય રક્ષા કરી પોતાનું કલ્યાણ સાધી લેવું જોઈએ.

(૨) શુક્રપાતથી પ્રાણીમાત્રને થતી શારીરિક નુકસાની

મહત્ત્વ જાતિ વૈજ્ઞાનિક મહોદય હેવસોક એલીસ કહે છે કે “વીર્યનાશમાં જ્ઞાન તંતુઓનું તાણુ થાય છે અને તેથી જે હાનિ

પહેલે છે તે એટલી તો બચાવે છે કે તેથી સંભોગ થયા પછી, અનુભવાતાં નુકસાનો તદ્દન સાહેજકે લાગે છે. પથુઓમાં પણ એવું જ જોવામાં આવ્યું છે. પ્રથમ સંભોગ પછી (૧) મોટા મોટા બળવાન આપલા, પાડા, અને ઘોડા ખેલાત થઈને પડી જાય છે. (૨) સૂવરો (ભૂડો) સંસાદીન બની જાય છે. (૩) મધમાખીઓ પ્રથમ આલીંગન વખતે જ કાળનો કેળિયો ખાને છે. (૪) પતંગી-યાતો શ્વાસ સંભોગ સાથે જ સમાપ્ત થાય છે. (૫) કાડીઆટ્ટી પણ એજ દશા થાય છે. (૬) માછલીઓ પણ સંતાનોત્પત્તિ પછી અત્યંત ક્ષીણ થઈ જાય છે. મૃત્યુ તેનાથી નીકટ જ હોય છે. (૭) ઉંદરો, ખીસોલી અને સસલાં પ્રજોત્પત્તિ બાદ કેટલીકવાર માથું ખૂએ છે. કેટલીકવાર ખેલાત થઈ એક તરફ ઢળી પડે છે. પ્રકીઓમાં સંભોગનું પરિણામ સર્વત્ર તાત્કાલિક મૃત્યુ જોવામાં આવતું નથી, પરંતુ તેનું નુકસાન તેમને વિવિધ પ્રકારે ભોગવવું પડે છે. જીવંતી લહેરોના આવેગમાં તેમના જે મધુર ચીતો નીકળતાં તે હવે અંધ થઈ જાય છે ચિત્કારોને અકિત કરી દેનાર પાંખોના રંગ ઊડી જાય છે. પગ ઢીલા થઈ જતા હોવાથી નાચવું પણ વિખસાઈ જાય છે. ”

“ મનુષ્યોમાં મરણ તો જોવામાં આવ્યાં છે જ પરંતુ તેની સાથે જ, સંભોગ પછીના થાકથી અનેક ઉપદ્રવો પણ ઉત્પન્ન થઈ જાય છે. કોઈ કોઈ વખતે કેટલીક દુર્ઘટનાઓ પણ થતી જોવામાં આવી છે. નવયુવકોને પ્રથમ સંભોગથી ખેલાત પછી અને ઓકારી થતી જોવામાં આવી છે. કેટલીક વાર ફેફસાંના રોગો થાય છે. પગ ઢીલા પડી જાય છે. બરોગ ફાટી જાય છે. લોહીના દબાચુને ન સહી શકવાના કારણે કેટલાકના મગજની નાડીઓ ફાટી જાય છે. પસૂનાત પણ આવે છે. વઢ પુરુષોના

વેશ્યાઓની સાથેના અનુચિત સંબંધના પરિણામે અનેકવાર મૃત્યુ થતાં જોવામાં આવ્યાં છે. અનેક પુરુષ નવવિવાહિત વધુઓના આશિંગનના આવેશને સહી શક્યા નથી અને તેજ અવસ્થામાં પ્રાણવિહીન થઈ ગયા છે.

“જનનશાસ્ત્ર” નામના પ્રખ્યાત ગ્રંથમાં સ્ત્રી સંગથી અંતિમ શિક્ષા ભોગવવી પડ્યાના અનેક ઉદાહરણો આપેલાં છે. મૈથુન કરતાં કરતાં કેટલાક વૃદ્ધોનું મરણ થયેલું જોવામાં આવ્યું છે. ડૉ. એન. ફેલે એક ૫૦ વર્ષના આદમી સંબંધી જણાવ્યું છે કે તેને વેશ્યાગૃહની બહાર નીકળતાં જ મૂર્છા આવી ગઈ હતી તેથી તેને દવાખાનામાં લાવવો પડ્યો હતો, ત્યાં તેનું મૃત્યુ થયું હતું. ડૉ. સેસે એક ૩૨ વર્ષના આદમી સંબંધી જણાવ્યું છે કે તેને મૈથુન અવસ્થામાં જ મૂર્છા આવી ગઈ હતી અને ઉત્તેજના કાયમ રહેવાથી અંતે તેનું મૃત્યુ થયું હતું. વીરપાતની કેવી વિનાશક વિટંબણાઓ ! ! વીરપાતથી થતાં ભયંકર નુકસાનો નિહાળવાથી આપણી નિઃસંદેહ ખાતરી થાય છે કે વીર એ અત્યંત શરીરસ્થ ઉપયોગી પદાર્થ હોવાથી તેની સૌંદર્ય રક્ષા કરવામાં પ્રત્યેક મનુષ્યનું હિત છે.

વીરરક્ષા કરવા માટે મહાત્માઓનો ઉપદેશ

વીરપાતથી થતા ભયંકર નુકસાનો નીવારવામાં લઈ, દયાળુ મહાત્માઓએ વીર રક્ષા કરવા ઉપદેશ આપ્યો છે. આમાં કરેલા સદોપદેશથી સંસ્કારી જનોને વીરરક્ષા કરવાની પ્રખળ ઉત્કંઠા થાય તે સ્વાભાવિક છે. શુભ વિચારને આચારમાં મુકવ ધરવાને આચારમાં મૂકવાના દૃઢ નિશ્ચયમાં રૂપાંતર કરાવવા માટે વખતો વખત કલ્પશુકારક ધ્યેયને પુષ્ટિકરક સાહિત્ય વાંચનાની

આવશ્યકતા રહેતી હોવાથી વીર્ય રક્ષા કરવા માટે સમર્થ તત્વ-
જ્ઞાનીઓ તેમ જ શાસ્ત્રકારોએ હૃદયસ્પર્શી લાવામાં જે બોધ વચનો
કહેલાં તે વાંચવા હિતકર હોવાથી તેમાંનાં થોડાં નીચે આપેલાં છે:

(૧) શીવસંહિતમાં કહ્યું છે કે :-

મરણં વિદુ પાતેન જીવનં વિદુ ધારણાત્ ।

તસ્માદતિ પ્રયત્નેન કુરુતે વિદુ ધારણમ્ ॥

વીર્યનો પાત કરવો એજ મરણ છે અને વીર્યને ધારણ કરવું
એ જ જીવન હોવાથી ભગીરથ પ્રયત્ન કરીને પણ વીર્યની રક્ષા
કરવી બેધએ.

(૨) ભીષ્મ પીતામહે કહ્યું છે કે “ત્રિલોકના સામ્રાજ્યનો
ત્યાગ કરવો, સ્વર્ગનો આધિકાર છોડી દેવો, એથી ડાઘ ઉત્તમ
વસ્તુ હોય તેનો પરિત્યાગ કરવો, પરંતુ અભય્યર્નો ભંગ કરવો નહિ.”

(૩) શ્રીઝૈન હિતોપદેશ કહે છે કે “નરકોટિશુદ્ધ અભય્યર્ની
રક્ષા કરનારને અગ્નિથી તપાવેલી લાલચોળ થયેલી લોહમય
પ્રુતળીનું આહ્વાન કરવું સારું, પરંતુ નર્કદ્વાર રૂપ નારી નિતંબ
સેવન કરવું સારું નથી.”

(૪) મુનિશ્રી વિન્યમાણિક્ય સુરિજી કહે છે કે :-

“પર્વત શીખરથી પડી, હરિમુખ ધાલી હાથ;
વસુપેશી મરવું બહુ, કરવો નહિ શીલ ધાત.
માછી જે આ જન્મમાં, આંધે પાપ અમાપ;
આઠગણું છે એહથી, વૃત્ત લાગ્યાનું પાપ.”

(૫) શ્રીમદ્ સંકરાચાર્ય :-

સુખે કરે સુંદરી સંભોગ, અંતે દેહે વળગે રોમ;
આવે યમ સ્વારીનો યેમ, તેા પણ છાડે નહિ ઢોંગ.

(૬) મહાત્મા ગાંધીજી લખે છે કે:-

વીર્યપાતથી ઘણાં વર્ષથી મનની અને તનની બંધાયેલી મજબુતી ઝેડી જતી રહે છે કે તે પાછી મેળવતાં બહુ વખત જોઈએ છીએ. અસલ સ્થિતિ તો આવી શક્તી જ નથી. ભાંગેલા કાચને સાંધો મારી કામ લ્યો પણ ભાંગેલો રહેશે જ.

(૭) શ્રીયુત નારાયણ હેમચંદ્ર કહે છે કે:-

વીર્યપાતથી શરીરના પ્રત્યેક સાંધા, પ્રત્યેક અંગ પ્રત્યંગ અને પ્રત્યેક સ્નાયુ કોપાયમાન થાય છે. દેહિક અને માનસિક બાળ વિશેષ પ્રકારે ઓછું થાય છે. ધૃતિસેવન હાનિકારક છે. ગમે તો મિત થાય કે અમિત થાય, ગમે તો વખતસર થાય કે ક્વખતે થાય. પ્રજોત્પત્તિના હેતુથી થાય કે કેવળ કામ વિલાસ માટે થાય તો પણ વીર્યપાત કરવાથી નિશ્ચય દેહનો સારાંશ શરીર બહાર નીકળી જાય છે. જે ક્રિયાથી સર્વાંગાદિને તુકશાન થયા સિવાય રહેતું નથી, દેહનો સારાંશ સ્ખલિત થઈ જાય છે, તે દ્વારા દેહ અને મનને હુની થયા સિવાય કેમ રહે? કંઈ આનંદની આશાથી સ્ત્રી સંગ કરવો એ ભારે આકર્ષક છે. તેનાથી મગતું સુખ અસ્થાયી અને અલ્પ છે. અસ્થાયી અને અલ્પ સુખ સાડ દેહ ક્ષીતિ કર વીર્યપાત કરવો એ કાંચને આપી કાચ કેવા જેવી બેવકૂફી ભરેલું છે.

[૪] વીર્યપાત ન થાય તો શરીરમાં તેનું શોષણ થઈ વીર્ય રક્ષકને થતા મહાન લાભો.

ડૉ. આરથરકીય એમ. ડી. મનુષ્ય શરીર નામના તેમના ગ્રંથમાં લખે છે કે “ વીર્યશિરાઓ સંબંધી અમારા જ્ઞાનમાં છેલ્લામાં છેલ્લી

વૃદ્ધિ થઇ છે કે આ શિરાઓની બનાવટ એવી છે કે તે બે પ્રકારનાં કામ કરે છે. (૧) પ્રથમ પ્રકારનું કામ વીર્ય ઉત્પન્ન કરવાનું છે અને (૨) બીજા પ્રકારનું કામ રૂધિરાભિસરણ દ્વારા શરીરના તમામ ભાગોને એક પ્રકારનો અત્યંત પૌષ્ટિક પદાર્થ પહોંચાડવાનું છે. આ પદાર્થ અત્યંત શક્તિદાયક છે અને શરીરની વૃદ્ધિને ઉત્તેજન આપે છે. અર્થાત સ્ત્રી સંગથી વીર્યપાત કરવામાં આવતો નથી તો આજ શિરાઓ દ્વારા તેનું શોષણ થઇ સર્વ અવયવો રૂષ્ટપુષ્ટ બને છે.

એક પુખ્ત ઉમરનો માણસ જે બ્રહ્મચર્ય પાળી વીર્યની રક્ષા કરે છે તેના વૃષણમાંથી વીર્ય ધીમે ધીમે પેદા થાય છે અને તે વીર્યનળમાં પહોંચે કે તરતજ તેનું શોષણ થઇ જાય છે. આમ વીર્યનું શોષણ થવાથી તેનું શરીર તંદુરસ્ત થાય છે, મગજ સ્વચ્છ થાય છે અને વિચાર શક્તિ મજબૂત થાય છે. દરેક ક્ષત્રે જીવન શક્તિનો ક્ષય થયે જાય છે તેથી ભવિષ્યના ઉપયોગ સારૂ જીવનબળ ઉત્પાદક શક્તિઓ વડે પ્રાણ બળનો સર્વદા સંચય કરવો દરેક મનુષ્યને હિતકર છે. વીર્યનું શરીરમાં શોષણ કરવાથી પ્રાણબળનો સંચય થાય છે. વીર્યમાં જીવન શક્તિનો આશ્ચર્યકારક જથ્થો હોય છે. તેના વીર્યનો સંચય કરનારનું શરીર કદી ક્ષીણ થતું નથી. જે મનુષ્યના વીર્યનું તેના શરીરમાં શોષણ થાય છે તેનામાં અપાર જીવન શક્તિ હોય છે. તે પૂર્ણ આરોગ્યતા ભોગવે છે. તેની ગતિ સ્થિતિસ્થાપક હોય છે. તેનો ચહેરા ઉંમૈશ યુવાન રહે છે અને તેનામાં આદર્શ પુરુષત્વ કે સ્ત્રીત્વ ઉદભવે છે. ચિકિત્સા શાસ્ત્ર અને શારીરિક વિજ્ઞાન શાસ્ત્રના મીમાંસકો કે હે છે કે શોષિતનો સારાંશ જે વીર્ય તેજ નર નારીની જનનેન્દ્રિયોની શક્તિનું મૂળ ઉત્પાદન કારણ છે. જેનું જીવન પવિત્ર ને નિયમિત હોય એટલે કે જે સ્વેચ્છાચારીને અભિચારી ન હોય તેના શોષિ-

તના સત્ત્વ વીર્યનું તેના શરીરમાં શોષણ થાય છે. તે વીર્યનું રક્તપ્રવાહમાં મિશ્રણ થઈ મનુષ્યના મસ્તિષ્ક, સ્નાયુ અને માંસ પેશીયો પુષ્ટ બનાવે છે. પરિણામે આજ વીર્ય મનુષ્યત્વસંપન્ન, દૃઢકાય, તેજસ્વી, ઉઘમી, વીર્યવાન અને બળવાન બનાવે છે.

પ્રખ્યાત વિદેશી વૈદ્ય ડૉ. લોરેન્ઝો કહે છે કે “વીર્યની અંદર ભારે ઉત્પાદક શક્તિ રહેલી છે અને તે જો કોઈ પણ રીતે શરીરમાં સંચિત કરવામાં આવે તો તેનું બળ જીવનના સ્વરૂપમાં પરિવર્તન થઈ શકે છે અને નવા પ્રાણીને જન્મ આપવાને બદલે પોતાના જ શરીરને નવું જીવન અર્પણ કરે છે. આ તત્ત્વ જો નવયુવકોના અંતરમાં વસી જાય તો તેઓ અનેક પ્રકારની વિપત્તિઓ અને કષ્ટોની પરંપરાથી બચી જાય. તે તેનાં મન, બુદ્ધિ તથા ધર્મ એ બધી બાબતોમાં પોતાનું કલ્યાણ સાધી શકે.” મનુષ્યનું કલ્યાણ તેની વીર્ય રક્ષા પર અવલંબી રહેલું છે, તે ઉપરના વિવેચનથી સ્પષ્ટ ધ્યાનમાં આવશે.

(૫) વીર્યપાતથી જીવન સત્ત્વોની અપાતી આહુતી અને વીર્યઘાતીથી થતી ઘોર હિસા

નિષ્ણુતોનો એવો અભિપ્રાય છે કે આરોગ્ય અને સશક્ત મનુષ્યના એક વખતના વીર્યપાતમાં બે રૂપિયાભાર વીર્ય સ્ખલિત થાય છે અને આટલા વીર્યમાં ચાર કરોડ સજીવ જંતુઓ હોય છે, જે પ્રજોત્પત્તિ માટેજ વીર્યનો ઉપયોગ થાય તો આ જંતુઓની હિંસ થતી નથી. પરંતુ કેવળ આનંદ સાડ જ અગર સ્ત્રી ગર્ભ ધારણ ન કરી શકે તેવા સંયોગોમાં કરેલ વીર્યપાતથી આ સજીવ જંતુઓનો નાશ થતો હોવાથી કામી પુરૂષ સ્ત્રી સંગ જનિત ક્ષણિક આનંદ

ભોગવવા સારૂ, વીર્યપાત કરીને પોતાનાં આરોગ્ય અને જીવનની આહુતિ આપે છે, એટલું જ નહિ પણ અસંખ્ય નિર્દોષ જીવની હિંસા કરે છે.

ડો. લતીફ એમ. એ. પી. એચ. ડી. કહે છે કે “એક મણ સામાન્ય ખોરાકમાંથી તોલા બાર વીર્ય થાય છે. એ વીર્યમાં કરોડો માનવી ખીજ હોય છે. એક વખતના અયોગ્ય સ્ખલનથી કરોડો માનવોનો જાણે સંહાર કર્યો ! કેટલી હિંસા, કેટલો વ્યય !! એટલો વ્યય અને એવડો સંહાર જે મનુષ્ય નિત્ય, નિયમિત કરે જાય તેની કેટલી અધોમતિ થાય તે સમજવા અકસ્પતિની યુષ્ઠિની જરૂર નથી.”

પાખ્યાત જૈન મુનિ - શ્રી વિજય માણિક્યસિંહજી સૂરીજી કવળ હિસાબ દષ્ટિથી પણ જો સંગ ત્યાજ્ય કરવા ઉપદેશે છે. તેઓ કહે છે કે :—

વામા વિષય વિલાસથી, મૈથુન સંજ્ઞા ૩૬;
સૂક્ષ્મ નવલાખ જાને, મારે મોહે મૂઠ. ૧
વામા યોનિમાં રહે, જે બે ઈન્દ્રિય જીવ;
લઘુ એક બે ત્રણ ગુરૂ, તે નવ લાખ સદૈવ. ૨
ગર્ભ જ જીવ નવલાખ ગણ્યા, મહિલા યોનિમાંહિ;
અસંખ્યાત વળી ઉપજે, ચવેસંમૂર્છિત ત્યાંહી. ૩
જો પુરૂષ સંખ્યથી, હોવે તેનો ધાત;
નલિકાગત રુતતાપિતા, લોહ શલાકા જ્ઞાત. ૪
અસંખ્યાત પચેન્દ્રિયા, મનુષ્ય સંમૂર્છિત જાત;
જો નર યોગે ઉપજે, પંજવણામાં ખ્યાત. ૫
તે માટે મૈથુન તજ્ઞે, સજ્ઞે શીલા લંકાર;
ભજ્ઞે સદા ભગવંતને, પ્રજ્ઞે અમૃત આગાર. ૬

એક વીર્ય સ્ખલનમાં ચાર કરોડ સજીવ જંતુઓનો નાશ થઈ ૪૦ દિવસમાં એ મણુ ખાધેલ ખોરાકના સત્વની આહુતિ આપ્યા વિના રહેવાતું નથી. એ હકીકતની પુષ્ટિમાં વૈદ્ય કદ્વતરૂ નીચે પ્રમાણે લખે છે. “ શરીરનું જીવન સત્વ જે વીર્ય તે ૪૦ દિવસના ખાધેલ એ મણુ ખોરાકમાંથી અશર લોહી અને અઢી રૂપિયાભાર વીર્ય પેદા થાય છે. એક સમયના સ્ત્રી સંગમાં અધોળા એટલે અઢી રૂપિયાભાર વીર્ય બહાર નીકળે છે. એટલે ૪૦ દિવસના ખાધેલ ખોરાકનું સત્વ અરબાદ થાય છે. વિશેષમાં એક વીર્ય સ્ખલનમાં ચાર કરોડ સજીવ જંતુઓનો નાશ થતો હોવાથી વીર્ય-ધાતીને મહાન્ હિંસક બનાવે છે. પ્રજા તંદુરસ્ત અને અગવાન બનવાનો ખરો આધાર આ વીર્ય જંતુઓની પુષ્ટતા પર રહેલો છે. ૪૦ લોહીનાં ટીપાંમાંથી એક ટીપું વીર્ય બને છે અને ૪૦ ખોરાકનાં ટીપાંમાંથી એક ટીપું લોહી બનતું હોવાથી વીર્યના એક ટીપાંના વ્યયથી ખોરાકનાં ૧૬૦૦ ટીપાંનો નાશ થાય છે. આમ હોવાથી સ્ત્રી સંગથી મનુષ્યની થતી ખુવારી અગણિત છે.

(૬) ઉપસંહાર: વીર્ય રક્ષાનાં એ સમજા

અને અખંડિત કારણો

મનુષ્ય શરીર જેવા દુર્લભ, અત્યંત ચમત્કારિક અને અમૂલ્ય યંત્રનાં તમામ પ્રાણરક્ષક અવયવોને આહાર જેવા જડ અને નિર્જીવ પદાર્થોમાંથી, શરીરમાં જીવન-શિક્તના ભગીરથ ભોગે, મહા પરિશ્રમે ઉત્પન્ન થતા અનેક રસાયનિક રસોતું તેમાં મિશ્રણ કરી, જગતની સર્વ સમૃદ્ધિ-ને ભોગે પણ કૃત્રિમ રીતે કોઈ પણ શક્તિ ઉત્પન્ન ન કરી શકે તેવા અને અન્ય સજીવ પ્રાણીને ઉત્પન્ન કરવાની શક્તિવાળા

વીર્યરૂપી ચૈતન્ય તત્વ ઉત્પન્ન કરવામાં જે ચાલીસ દિવસ સુધી અહોનિશ અગાધ પરિશ્રમ કરવો પડે છે તે એક તરફે હકીકત—તેમજ બીજી તરફ આ તત્વના વ્યયથી અર્થાત્ દેહક્ષિતકર સ્ત્રી સંગને લીધે પ્રત્યેક સાંધા અને સ્નાયુઓનો કંપ થઈ જે દૈહિક અને માનસિક બળની ન્યુનતા તેમજ ક્ષયનો પ્રત્યક્ષ અનુભવ વીર્યઘાતીને થાય છે. એટલું નહિ પણ બે મણુ અન્નના સત્વનો નાશ અને કરોડો મુક્ત જીવોની હિંસા થાય છે. તે બંને બાબતો શરીરમાં વીર્યના અત્યંત ઉપયોગીપણાની સમજા અને અખંડિત સાબીતી છે. અને તે પ્રત્યેક ઉલ્લેખીત સુખ અને સુખાભિલાષી મનુષ્યને પોતાના આરોગ્ય અને દીર્ઘાયુષ્યદાતા વીર્યનો કદી પણ દુરુપયોગ ન કરી તેની સદૈવ રક્ષા કરી તેનું સ્વાભાવિક રીતે શરીરમાં થતું શોષણ કરાવી ઉર્ધ્વરેતા બની અલૌકિક કાર્યો કરવાની શક્તિ મેળવી પોતાના સંસારને દુઃખનો દરિયો થતો અટકાવી, સુખનો સાગર બનાવવાનો તેનો પરમ ધર્મ હોવાનો આગ્રહ પૂર્વક ઉપદેશ આપે છે.

પરમાત્મા આધુનિક-નિર્બળ, નિર્ધન અને અદયાયુષી સમાજમાં વીર્ય રક્ષાના મહિમાનો પ્રચાર કરી, ભારતવર્ષની પૂર્વ જાહોજલાલીના પંથે તેને પ્રજાણુ કરાવે એજ પ્રાર્થના !!!

પ્રકરણ ૪

આપણા સમાજમાં બ્રહ્મચર્યનું ગૌરવ

(૧) વેદોની પણ રચના થયા અવલ બ્રહ્મચર્યનું મહત્વ જ્ઞાત હતું.

આપણા હિંદુ સમાજમાં બ્રહ્મચર્યનું મહત્વ અતિ પ્રાચીન કાળથી સ્વીકારાયેલું છે. જો કે તેનો સમય નિશ્ચિત નથી. પરંતુ વેદોમાં આવેલ મંત્રો પરથી એટલું તો સ્પષ્ટ સિદ્ધ થાય છે કે વેદો રચાયા પહેલાં ધણી લાંબી મુદતથી બ્રહ્મચર્યના પાલનની અનિવાર્ય અગત્ય સમજી તેનો લાભ તે વખતનો જનસમાજ લેતો હતો. અથર્વ વેદમાં નીચેનો મંત્ર છે.

બ્રહ્મચર્યેણ તપસા, દેવા મૃત્યુ મુપાદ્યત ।

ઈન્દ્રોહ બ્રહ્મચર્યેણ દેવેશ્વઃ સ્વરામરત ॥

બ્રહ્મચર્યના તપોબળથી દેવોએ મૃત્યુ પર વિજય મેળવ્યો અને ઇન્દ્રે પણ તેજ બ્રહ્મચર્યના પુણ્યપ્રતાપ વડે સુરોમાં ઉચ્ચાસન મેળવ્યું. ખરી રીતે તો વેદના સમયના આર્યોએ તેનો વિકાસ અને સાર્વભૌમ પ્રચાર કર્યો હતો. તે વખતની આશ્રમ વ્યવસ્થાથી જ આ હકીકત સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે.

સૃષ્ટિ સંવતમાં બહુ મતભેદ છે. જો લોકમાન્ય તિલક મહાશયનો અભિપ્રાય ગ્રાહ્ય ગણીએ તો વૈદિક કાળ આઠ હજાર વર્ષ પર હતો. વેદમાં ઘણા ઠેકાણે અહ્યયર્ચાના વિષય પર મંત્રો લખ્યા છે. પ્રથમના ત્રણ વેદોમાં સૂક્ષ્મ રીતે અહ્યયર્ચાનું વર્ણન છે. પરંતુ ચોથા અથર્વવેદમાં ઘણી સાર ગર્ભિત રીતે એનો ઉદ્દેશ્ય કરવામાં આવેલો છે.

વેદ પછી ઉપનિષદો લખાયાં છે એમ માનવામાં આવે છે. તેમાં પણ અહ્યયર્ચાના વિષય પર અનેક આખ્યાયિકાઓ આપી છે. જેમાં વીર્યરક્ષા સંબંધી મનોહર ઉપદેશ આપેલો છે. વેદ તથા ઉપનિષદો પછી પૂરાણો—રામાયણ, મહાભારત તેમજ અન્ય અનેક ધર્મશાસ્ત્રો રચાયાં છે. આ ગ્રંથોમાં પણ અહ્યયર્ચાની પ્રશંસા તથા તેના પાલન માટે ઉપદેશ, અહ્યયર્ચાની પ્રશંસા તથા તેના પાલન સહાયક અનેક નિશ્ચિત વિધિઓ આપેલી છે. આવી વસ્તુસ્થિતિમાં અહ્યયર્ચા પાલનની પ્રાચીનતા બાબત કાંઈ સંદેહ રહેતો નથી. પ્રાચીન એક પણ એવો ગ્રંથ નથી કે જેમાં કાંઈ ને કાંઈ રીતે અહ્યયર્ચાનો મહિમા વર્ણવ્યો ન હોય. આજથી પાંચ હજાર વર્ષ પહેલાં આપણાં રામાયણ અને મહાભારતના સમયમાં પણ પ્રસિદ્ધ આદર્શ નૈષ્ઠિક અહ્યયર્ચાઓ હતા. પુરુષો હતા એટલું જ નહિ પણ અનેક સ્ત્રીઓ પણ આ અલૌકિક ધર્મ પાળતી હતી, એવા અનેક વિશ્વાસનીય શાસ્ત્રોમાં દાખલા મળી આવે છે.

(૨) અતિ પ્રાચીન સમયમાં પણ ધર્મશાસ્ત્રોમાં
અહ્યયર્ચાનો મહિમા ગવાયાનાં ઉદાહરણો.

(૧) “અહ્યયર્ચાના તપ આગળ અન્ય સર્વ તપો વિસાત વિનાનાં

છે. જેણે વિર્યાને વશ કર્યું છે તે મનુષ્ય નથી, દેવ છે.”

—ભગવાન શંકર

- (૨) “એક તરફ ચારે વેદોનો ઉપદેશ અને બીજી તરફ અહમચર્યા. જે આ બંનેને ત્રાજવામાં સામસામે મુકી તોળવામાં આવે તો અહમચર્યાવાળું ત્રાજવું અને વેદોના ઉપદેશવાળું ત્રાજવું બંને ત્રાજવાં સરખાં રહે.”

—છાલોગ્યોપનિષદ

- (૩) “અહમચર્યા પાલન કરવા યોગ્ય છે. દેવોને પણ અહમચર્યા દુર્લભ છે. જે વીર્યાની રક્ષા બરાબર થાય તો, તમામ પ્રકારની સુખ સમૃદ્ધિ આપોઆપ મળી જાય છે.”

—સુકિત

- (૪) “જે આ સંસારમાં આ જીવન અહમચારી રહે છે તેને આ સંસારમાં કોઈપણ પ્રકારનું દુઃખ પડતું નથી.”

—પિતામહ ભીષ્મ

- (૫) “અહમચર્યા પાલન કરવાથી વીર્યા રક્ષા થાય છે અને તેથી શારીરિક તેમજ માનસિક બળ પ્રાપ્ત થાય છે.”

—યોગદર્શન

- (૬) “જેઓ શાન્તિ, કાન્તિ, સ્મૃતિ, જ્ઞાન, આરોગ્ય અને ઉત્તમ સંતતિ ચાહતા હોય, તેમણે આ સંસારનો સર્વોત્તમ ધર્મ અહમચર્યાનું પાલન કરવું જોઈએ.”

—મન્વંતરી

- (૭) “જે લોકો વિધિવત અહમચર્યાનું પાલન કરે છે તેઓ ચિરાયુ સુંદર શરીર, દૃઢ કર્તવ્ય, તેજસ્વી અને ધણા પરાક્રમી થાય છે.”

—હેમચંદ્રસુરિ

(૮) “વાસ્તવમાં અહમય એજ તપ છે.”

—શ્રુતિ

(૯) “અહમય તપ એ માફ સાક્ષાત્ હૃદય છે.”

—ભગવાન વિષ્ણુ

(૧૦) “આચાર્ય પોતાના અહમયના બળથી જ અહમયારીઓને લાયક બનાવી તેનું હિત કરે છે.”

—અથર્વવેદ

(૧૧) “અહમય પ્રત પાળવાથી મનુષ્ય દીર્ઘાયુ થાય છે.”

—યજુર્વેદ

(૧૨) “અહમય પાળ્યા વિના મનુષ્ય પૂર્ણ આયુષ્ય ભોગવી શકતો નથી.”

—ઋગ્વેદ

(૧૩) “વિદ્વાન માણસોને ઉચિત છે કે સંસારમાં એ કામો નિરંતર કરે જવાં. (૧) અહમયનું પાલન કરી તેમજ જીતેન્દ્રિય થઈ શરીરને નીરોગ, બલિષ્ઠ અને દીર્ઘજીવી બનાવવું અને (૨) સદ્વિદ્યા અને ક્રિયા કુશળતાથી સદા આનંદમાં રહેવા આત્માને તેજસ્વી બનાવવો.”

—યજુર્વેદ

(૧૪) “ઋષિવર ! અહમયારી પુરૂષ મને પરમ પ્રિય છે. અહમયથી જ માફ નિર્ભયપદ તે મેળવી શકે છે.”

—વિષ્ણુ

(૧૫) “અહમયથી જ અહમતેજને સંચય થાય છે અને પૂર્ણ તપસ્વી તેના જ બળથી તપ સફળ કરી શકે છે.”

—ઈન્દ્ર

(૧૬) “હે નિષ્પાપ ! અહમય જ સંસારનું અસ્તિત્વ છે. મુળા-

ધારનો નાશ થયા સિવાય પદાર્થ નષ્ટ થતો નથી.”

—વશિષ્ઠ

(૧૭) “અભયપદ પ્રાપ્ત કરવાનો આધાર જ અભયનું છે. જેને અક્ષય પુણ્ય મેળવવું છે તેણે અભયારી જીવન ગાળવું જોઈએ.”

—નારદ

(૧૮) “મોક્ષનો દઢ આધાર અભયનું છે. અભયર્યાશ્રમે સુધરે સર્વ કામો સફળ થયા સિવાય રહેતાં નથી.”

—દક્ષ

(૧૯) “અભયર્યાથી જ અભયરૂપના દર્શન થાય છે. હે પ્રભુ, નિષ્કામતા પ્રદાન કરી દાસ ઉપર મહેરબાની કરો.”

—ભારદ્વાજ

(૨૦) “અભયર્યાથી મનુષ્ય દિવ્યતા મેળવે છે અને શરીર ત્યાગ થયે તેની સદ્ગતિ થાય છે.”

—ગર્ગ

(૨૧) “અભયર્યાના પ્રતાપે જ જીવાત્મા, પરમાત્મામાં લીન થાય છે. આપ્ત ધર્મનું પાલન જ્યારે પુરુષાર્થો સિધ્ધ કરાવે છે.”

—વ્યાસ

(૨૨) “અભયર્યાના સંરક્ષણથી, મનુષ્યને સર્વ લોકમાં સુખ દેનારી સિધ્ધિઓ મળે છે.”

—અત્રિ

(૨૩) “અભયર્યાના પાલનથી મનુષ્યના દુર્ગુણોનો નાશ થાય છે. જેને ઉત્તમ ધર્મ પાળવો છે તેણે અભયર્યા પાળવું જોઈએ.”

—ધન્વન્તરિ

(૨૪) “હે રાજન ! અભયારીને કાષ્ઠ પણ ઠેકાણે દુઃખ પડતું જ

નથી, તેને સર્વ આવી મળે છે. અક્ષયર્થના પ્રભાવથી અનેક ઋષિઓ અક્ષલોકમાં વાસ કરે છે.”

—ભીષ્મ

(૨૫) “અક્ષયર્થથી જ અક્ષજ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવાની યોગ્યતા મળે છે.”

—પિંહાદ

(૨૬) “અક્ષયર્થ અને અહિંસા શારીરિક તપ છે.”

—શ્રી કૃષ્ણ

(૨૭) “અક્ષયર્થના પાલનથી આત્મયજ્ઞ આવે છે.”

—પતંજલિ

(૨૮) “જે અક્ષયારી નથી તેને કદી સિદ્ધિ મળતી નથી. એ જન્મ મરણના કલેશો વારંવાર ભોગવે છે.”

—અમૃતસિદ્ધિ

(૨૯) “અક્ષયર્થના યજ્ઞથી મનુષ્ય ઋષિલોકમાં જાય છે.”

—કપિલ મુનિ

(૩૦) “જેવી રીતે સૂર્યના પ્રકાશથી અંધકાર નાશ પામે છે, તેવી રીતે અક્ષયર્થથી મનુષ્યના સર્વ પાપોનો નાશ થાય છે.”

—ધર્મ સંગ્રહ

હિંદુ ધર્મના નામાંકિત દેવો, ઋષિઓ અને શાસ્ત્રોમાંથી ચુંટી કાઢી ઉપરનાં અવતરણો આપેલાં છે, તે પરથી વાચકને જણાશે કે હિંદુ ધર્મની સ્થાપનાના પ્રારંભ કાળથી જ અક્ષયર્થનો મનુષ્યના અબ્યુદય સાથેનો નીકટ સંબંધ ધ્યાનમાં લઈ, તે પાળવાનો આદેશ આપવામાં આવેલો છે.

પ્રકરણ ૫

બ્રહ્મચર્યથી જીવનની થતી ઉન્નાત

વીર્ય જીવનનો સાર છે અને તેની રક્ષા કરવા માટે મહા-પુરૂષોએ જે વારંવાર જનહિતકર ઉપદેશ આપ્યો છે તે સકારણ હોવાનું મયા પ્રકરણોમાં દર્શાવ્યું છે. આ પ્રકરણમાં વીર્યરક્ષકને જે અનેક પ્રકારના લાભો થાય છે તેનું સંક્ષિપ્ત દિગ્દર્શન કરેલ છે.

(૧) વીર્યરક્ષા કરવાથી અકાળ મૃત્યુ નથી :—

યજુર્વેદમાં એક મંત્ર છે તેમાં જણાવ્યું છે કે જે મનુષ્ય પોતાના શરીરમાં અનુપમ વીર્યનો સંગ્રહ કરે છે તે દીર્ઘજીવી થાય છે. દીર્ઘજીવી પુરૂષોનાં જીવન ચરિત્ર વાંચવાથી આપણી ખાત્રી થાય છે કે તેઓ બ્રહ્મચર્ય પાળવાથી જ લાંબી આવરદા ભોગવી શક્યા હતા. દીર્ઘજીવનનું મૂળ કારણ વીર્યરક્ષણ છે. જેમ મનુષ્યનું વીર્ય જેટલું બળવાન તેટલો તે વધારે વખત જીવી શકે છે. સ્વામી રામતીર્થ કહે છે કે “દુનિયાના વિચારોને ફેરવી નાખનાર સમર્થ વિદ્વાનો હરખટ રમેન્સર અને સ્વીડનબર્ગ અખંડ બ્રહ્મચારી હતા. દુનિયાનો પ્રાયઃ સૌથી મહાન તત્ત્વજ્ઞાની કેન્ટ પણ બ્રહ્મચર્યના પ્રતાપેજ દીર્ઘ-યુષી થયો હતો. દુનિયાનો સૌથી મહાન ગણિતવેત્તા સર આઇઝેક-ન્યુટન ૮૦ વર્ષ જીવી ઠેડ સુધી પોતાની સર્વ ઇન્દ્રિયો સશક્ત

રાખી મહાન શોધો કરવા સમર્થ થયો હતો.” સ્વામી શિવાનંદ અહમચર્ય દીર્ઘાયુષ્યકર હોવાનું નીચે પ્રમાણે કારણ આપે છે. તેઓ કહે છે કે “મનુષ્ય દેહ જ્યારે ધારણ થાય છે ત્યારે શ્વાસો-શ્વાસ નક્કી થયેલા હોય છે. અને તે ઉપરથી શરીરનું હલનચલન રહે છે. એટલે કે શ્વાસોશ્વાસ જેમ ઓછા ચાલે તેમ મનુષ્ય પોતાનું જીવન વધારે ટકાવી શકે છે. શરીરના શ્વાસોશ્વાસની સામાન્ય મર્યાદા મિનિટમાં ૧૫ શ્વાસ ચાલવાની છે. એટલે દિવસમાં ૨૧૬૦૦ શ્વાસોશ્વાસ ચાલે છે. પરંતુ જે માણસ પોતાના અહમચર્યનો ભંગ કરે છે તે બળહીન થવાથી તેના શ્વાસ દર મિનિટે વધારે ચાલે છે અને તેથી તેનું આયુષ્ય અલ્પ થઈ તેનું મૃત્યુ વહેલું આવે છે પરંતુ વીર્યરક્તકના શ્વાસની સંખ્યા વધતી ન હોવાથી તેનું અકાળ મૃત્યુ થતું નથી.” હડયોગ પ્રદિપિકામાં ઉલ્લેખ કરેલ છે કે “મનુષ્ય જ્યાં સુધી ઉષ્મ રેતા રહે છે ત્યાં સુધી તેને અકાળ ભય હોતો નથી.” વાગભટ્ટાચાર્ય પ્રાચીન કાળનો મહાન શરીરશાસ્ત્રી કહે છે કે “સંસારમાં જેટલાં સુખ છે તે આયુષ્યને આધીન છે અને આયુષ્ય અહમચર્યને આધીન છે.” અથર્વવેદ ૧૧. ૭. ૧૯ માં લખ્યું છે કે “અહમચર્યના તપથી દેવ મૃત્યુને હઠાવે છે. ઈંદ્ર અહમચર્ય દ્વારા મનુષ્યનું તેજ વધારે છે.” મહાન ચિકિત્સક ચરક કહે છે કે વૈખાનસ ને વાલખિલ્યે તપાસ્યા-ધામ અહમચર્ય સેવી અત્યંત દીર્ઘાયુષ્ય પ્રાપ્ત ક્યું હતું.” મારે આયુષ્ય વૃદ્ધિના અભિલાષીએ આ અહમચર્યરૂપ રસાયનનું સેવન કરવું જોઈએ.

(૨) સદા નીરોગાવસ્થા:—જે અહમચર્યનું પાલન કરે છે તે સદા વ્યાધિ મુક્ત રહે છે. ડૉ. કાઉચેન એમ. ડી. વૂટન જીવશાસ્ત્રનો નામાંકિત લેખક કહે છે કે “વ્યાધિગ્રસ્ત દિવસ કેવો હોય

તેની અક્ષયચારીને જાણુ જ હોતી નથી. તેની પાત્રન શક્તિ હંમેશા નિયમિત હોય છે. તેની વૃદ્ધિવસ્થા આત્માવસ્થા જેવી જ આનંદમય હોય છે.” ડૉ. લોરેન્ઝો કહે છે કે “વીર્ય નવો જીવ ઉત્પન્ન કરવાની શક્તિ ધરાવે છે. આમ હોવાથી સ્ત્રીસંગ વડે તેને ઉત્પત્તિ સ્થાનમાંથી નીચે નહિ પાડી નાંખતાં તેનો શરીરમાં સંચય કરી નાંખવામાં આવે ત્યારે તે જીવનનું રક્ષણ કરવાની સ્થાયી શક્તિ ધરાવતું હોવું જોઈએ. આ પ્રાણુ અને આરોગ્યદાક તત્વને વિષયી વિચારો અને કૃત્યોથી ભ્રષ્ટ કરવામાં આવતું નથી, ત્યારે તે મનુષ્ય શરીર પર હુમલો કરતા તમામ પ્રકારના રોગો સામે બખતર બને છે, એટલું જ નહિ પણ મોક્ષદાયક થાય છે.” સ્વામી શીવાનંદ સરસ્વતી કહે છે કે “જે માણસ વીર્ય રક્ષા કરે છે, તે વ્યાધિગ્રસ્ત થયો હોય છે તો પણ તેની જીવન શક્તિ વીર્યસંચયને લીધે પ્રબળ હોવાથી તેનો મંદવાડ ગંભીર રૂપ ધારણુ કરી શકતો નથી. અને તેથી તે જલ્દી સાજો થઈ જાય છે. તેને મંદવાડથી આવેલી અશક્તિ પણ ઝાઝો વખત ટકી શકતી નથી. જે અક્ષયચારી એક મહિને સાજો થાય છે તો અક્ષયચારી અઠવાડીઆમાં સાજો થાય છે.” લેખકનો જાત અનુભવ થયો છે કે જે દરદીઓએ સારવાર દરમ્યાન અક્ષયચર્યાપાલન કર્યું હતું તે દરદીઓ જલ્દી સાજા થયા હતા, તેમજ તેમનાં રોગ-જનિત કષ્ટદાયી ચિન્હો ઓછાં દુઃખદાયી થઈ ગયાં હતાં.

(૩) સદા યુવાવસ્થા રહે છે:—પ્રખ્યાત પ્રાણાચાર્ય ચરક કહે છે કે “સ્ત્રીસંગથી દૂર રહેનારો દીર્ઘાયુષ્ય ભોગવે છે. શરીર હ્રષ્ટ પુષ્ટ અને તેજસ્વી બને છે, અને સત્વર વૃદ્ધિવસ્થા આવતી નથી, અને વૃદ્ધ થયા છતાં એ યુવાવસ્થાનો આનંદ ભોગવે છે.

કેવળ વિષયાનંદ માટે વીર્યનો નાશ કરનાર શરીરને ક્ષીણ અને જીર્ણ બનાવી મૂકે છે, એથી વધારે મૂર્ખતા શી હોઈ શકે ?” ડૉ. લેટસન એમ. ડી. કહે છે કે “ પ્રજેત્પાદક તત્વ વીર્યમાં જીવન-શક્તિનો આશ્રયકારક સમુહ રહેલો હોવાથી તેની રક્ષાથી શરીર ક્ષીણ થતું નથી. જ્યારે આ તત્વનું શરીરમાં શોષણ થાય છે ત્યારે તેની જીવનશક્તિમાં વૃદ્ધિ થઈ તેનું આરોગ્ય સુધરે છે. આંખો તેજસ્વી થાય છે. ચાલ સ્થિતિસ્થાપક બને છે. શરીર સદા યુવાન દેખાય છે અને સ્ત્રી અને પુરૂષ વ્યક્તિ સ્વાતંત્ર્ય મેળવે છે.” ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ આ ચારે પુરૂષાર્થો આરોગ્યહીન પુરૂષ સાધી શકતો નથી, માટે વીર્ય રક્ષા કરી સદા આરોગ્ય અને યુવાન રહેવાની દરેકની ફરજ છે.

(૪) અહમચર્યથી મહાન પરાક્રમે કરવાની શક્તિ પ્રાપ્ત થાય છે. જેવી રીતે પાણીનું જોરથી પડવું તે પાણીનો વેગ જ છે પરંતુ તે જ વેગનો યંત્ર દ્વારા, વિદ્યુતનો અસીમ લાંડાર ઉત્પન્ન કરવામાં ઉપયોગ કરી ઘણાં જ ઉપકારક અને ઉત્કૃષ્ટ કાર્યો કરી શકાય છે. તેવી જ રીતે વીર્યનો કદિ પાત ન કરતાં, સર્વાદા તેનો શરીરમાં જ સંચય કરવામાં આવે તો તેનાથી પણ વિદ્યુતના જેવી અતુલ અને અનુપમ શક્તિઓ પ્રાપ્ત થઈ, સામાન્ય મનુષ્યથી કદી પણ થઈ ન શકે તેવાં મહાન પરાક્રમે કરી શકાય છે. શ્રી યુધિષ્ઠિસાગર સુરિજી કહે છે કે:—

“ શુદ્ધ, અહમચારી જેઓ, ખરે ન જેનું વીર્યનું મિંદુ અતુલ બલી તે પ્રયત્ન કાર્યો કરતાં પ્રગટાવે સુખ સિંધુ.”

વેદમાં લખેલ છે કે **उद्धरेता भवेद् यस्तु देव ।** જે પોતાનું વીર્ય નીચે જવા ન દેતાં શરીરમાં શોષણ કરાવી ઉપર

ચઢાવી ઊધ્વરેતા થાય છે તે દેવ જેવો પરાક્રમી થાય છે.” શ્રી હેમચંદ્રસુરિ કહે છે, “જે લોકો બ્રહ્મચર્યનું વિધિવત પાલન કરે છે, તે ચિરાયુ, સુંદર શરીર, દઢ કર્તવ્ય, તેજસ્વિતાપૂર્ણ અને ઘણા પરાક્રમી થાય છે.” શ્રીચુત વાડીલાલ શાહ લખે છે કે “ગુપ્ત અવયવોની ક્રિયા શરીરના તમામ અંગોમાં અને આરોગ્ય પર સચોટ અસર કરે છે એનું કારણ એ છે કે તમામ જ્ઞાનતંતુ તંત્ર સાથે તે અવયવોનો ગાઢ સંબંધ છે. શરીરમાં ચાલતી કેઈ પણ ક્રિયા એવી નથી કે જે કરવાથી શરીરને વીર્ય ઉત્પન્ન કરવામાં જેટલી જીવનશક્તિનો વ્યય કરવો પડે છે તેટલો કરવો પડતો હોય. આમ હોવાથી મનુષ્ય જેટલે દરજ્જે એ પ્રાણપોષક તત્વની જાળવણી કરશે, જેટલે દરજ્જે તેનો આજ્ઞામાં આજ્ઞા ઉપયોગ કરશે તેટલે દરજ્જે તેની જીવન-શક્તિનો વધારો થશે. આ વધેલી જીવનશક્તિને તે ચાહે તો દરરોજના જીવનવ્યવહારમાં વાપરે અને તે ક્ષેત્રમાં ફતેહ મેળવે અથવા સમાજ નેતા કે દેશ નેતા થવામાં વાપરે અને તે ક્ષેત્રમાં પ્રસિધ્ધિ મેળવે અથવા તો અંગમળના અદ્ભુત પ્રયોગો કરવામાં વાપરે અને દુનિયાના મદ્યોમાં અજીત સરદાર મણાય, અથવા તો વિશ્વના ચમત્કારોનાં મૂળ શોધવામાં ખર્ચે અને મહાન યોગી કે વિચારક તરીકેનો ગુપ્ત આનંદ ભોગવે અથવા તો તંદુરસ્ત પત્નીના વધારેમાં વધારે ઉદ્વેગસના સમયમાં પોતાના કરતાં વધારે સમર્થ સંતતિ ઉત્પન્ન કરવામાં તેનો વ્યય કરે અને એ રીતે જનસમાજ સમક્ષ શક્તિનો મૂર્તિમંત દાખલો રજુ કરે.” પ્રો. કૃષ્ણરાવ કહે છે કે, “અચિંત્ય અને અદ્ભૂત પરાક્રમો કરવા માટે જોઈતી તમામ અનુપમ અને માનસિક અને શારીરિક શક્તિ, પ્રશંસનીય

સદ્ગુણો અને દીર્ઘાયુષ્ય કેવળ અહ્યયર્થના પ્રતાપથી જ પ્રાપ્ત કરી શકાય છે. તમારા જીવનની અહ્યયર્થેથી ધોરી નસ કાપી નાખશો તો તમારી શારીરિક અને માનસિક શક્તિઓની પાયમાલી થઈ તમે સર્વ પ્રકારનાં દુઃખો તથા અવોગતિના ખાડામાં સંપડ્યા કરશો.”

(૫) અહ્યયારી પ્રત્યેક કાર્યમાં વિજય મેળવે છે :—

સ્વામી અભ્યાનંદા (પૂર્વાશ્રમી મીસ મારગરેટ નોબલ) કહે છે કે “તમે અહ્યયર્થેથી શક્તિ જાળવશો તો એવી કોઈ વસ્તુ નથી કે જે તમે હાથમાં લઈ શકશો નહિ. અહ્યયર્થ તો ઊગતા ઘસ માટે જેટલા રસની જરૂર છે તેટલુંજ તમારે જરૂરી છે. તેનો તમે કદી નાશ કરશો નહિ. તે અહ્યયર્થના પ્રતાપે, જે માયાના આવરણમાં તમે પડ્યા છો તે બધનમાંથી છૂટી સમાધિષ્ટ થઈ તમે પરબ્રહ્મને પ્રાપ્ત થશો, જે હિંદી પ્રજાનો દિવ્ય આદેશ છે. અહ્યયર્થના પ્રતાપથી જ તમે આખી સૃષ્ટિ પર વિજય મેળવી શકશો.” ડૉ. એનીડીકટ લુસ્ટ કહે છે કે “જેટલા અંશમાં જેમ મનુષ્ય અહ્યયર્થની રક્ષા વિશેષ કરે છે તેટલે અંશે તે મનુષ્ય વિશેષ મહત્વનાં કાર્યો કરી શકે છે.” પ્રો. એક્સન કહે છે કે “અહ્યયારીની બુધ્ધિ કુશાગ્ર અને વિશદ હોય છે, તેનો અવાજ મોહક હોય છે, તેની વાકજીટ પ્રશંસનીય હોય છે, તેની સ્મરણશક્તિ સારી હોય છે, તેનો સ્વભાવ આનંદી અને ઉત્સાહી હોય છે. તેનું મુખ તેજસ્વી હોય છે. તેના શરીરના દરેક અવયવ પોતાનું કામ નિરંતર કર્યા કરે છે. એને લાગ્યે જ થાક લાગે છે. તે કદી ચિંતાતુર થતો નથી. તેની ઇન્દ્રિયો તેના કલ્યાણમાં રહે છે. તે કારણથી સુદૃઢ શરીરવાળા માટે સંયમ સહજ સાધ્ય છે. તેનો બધો વખત અભ્યાસ તથા આનંદમાં જાય છે. તેને પોતાની સમગ્ર શક્તિઓ પ્રતિદિન વધતી જણાય છે અને તે

આગામી જીવન સંગ્રામમાં વિજય મેળવવા હમેશ તૈયાર જ હોય છે.”

(૬) પરોપકારવૃત્તિ પ્રાપ્ત થાય છે :—

“અહ્યયર્થ પાળનારો જ હૃદયબળ મજબુત કરી શકતો હોવાથી ધારેલું કાર્ય સિદ્ધ કરવાની તેનામાં ખંત અને દૃઢતા રહી શકે છે. તે પરોપકાર વૃત્તિવાળો રહી શકે છે, અને પરોપકાર વૃત્તિ વિના કાઈને મોક્ષ મળતો નથી.”

—સ્વામી વિદ્યાનંદજી

“સંસાર સાગર તરવા માટે પ્રથમ પગથિયું અહ્યયર્થ છે. અહ્યયર્થ પાલન માટે આવશ્યક કર્મો જેવાં કે આહાર તથા વસ્ત્રમાં અદ્વિપતા, અને પાન, ચા, તંબાકુ, ખીડી, છીંકણી, દારૂ, નાટક, સીનેમા વિગેરે અહ્યયર્થઘાતક અને ક્ષણજીવી મોજશોખની વસ્તુઓના ત્યાગથી આખી દુનિયાને ડરાવતો ખર્ચની કરકસરનો પ્રશ્ન ઉઠી જાય છે. અહ્યયર્થથી પ્રાપ્ત થતા અનુપમ આરોગ્ય અને શુદ્ધ ચરિતથી અહ્યયારી સંસાર દુઃખો દૂર કરવા હમેશાં સુસન્નિવૃત્ત રહે છે. જીવન કલ્પદમાં નિરંતર વિજયી રહે છે, અને જન સમાજ માટેનાં હિત કાર્યો દૃઢતાથી કરી શકે છે.”

—રોમેશ ચક્રવર્તી

(૭) દૈવી શક્તિ મળે છે :—

“જેવી રીતે પાણીની બળવાન વરાળ સામાન્ય સંજોગોમાં બોડી જાય છે તે વખતે તેનામાં કેટલી શક્તિ છે તે આપણે જાણી શકતા નથી. પરંતુ જ્યારે તેજ વરાળનો યંત્ર દ્વારા ઉપયોગ કરવામાં આવે છે ત્યારે તે રેલગાડી, મીલો અને આગળોટ વગેરે

ચલાવી ભગીરથ કાર્યો કરી શકે છે તે આપણે પ્રત્યક્ષ જોઈએ છીએ. તેવીજ રીતે નૌષ્ઠિક અભ્યયર્થ પાળી આપણા અનુપમ અને અદ્ભુત શરીર યંત્ર દ્વારા વીર્યરૂપી મહાઅળવાન ચૈતન્યના વિષય-ભોગથી નિવૃત્ત થઈ, કદી પણ સ્ત્રીસંગ કરી વ્યય ન કરતાં, ઊર્ધ્વરેતા બની શરીરમાં સંચય કરવામાં આવે તો તે ભાગ્યવાન મનુષ્ય અલૌકિક કાર્યો કરવાની શક્તિ મેળવી વસ્તુતઃ નરના દેહમાં નારાયણની દૈવી શક્તિ પ્રાપ્ત કરે છે. છ કે આર માસના સંપૂર્ણ અભ્યયર્થ વ્રત પાલનથી નિઃસંશય મનુષ્ય પોતાની આધ્યાત્મિક પ્રગતિ સાધી શકે છે.”

—સ્વામી શીવાનંદ સરસ્વતી

આ કથનને વિદેશી ડૉ. નીકલસન એમ. ડી. નીચે પ્રમાણે પુષ્ટિ આપે છે. તે કહે છે કે “સ્ત્રીસંગ ત્યાગ કરવાથી શારીરિક અને માનસિક શક્તિનો પ્રત્યક્ષ વિકાસ થાય છે અને આધ્યાત્મિક ઉન્નતિ ત્વરિત થાય છે. શરીરમાં વીર્યના સંચયથી અને શોષણથી મનુષ્યની દૈવી શક્તિમાં અદ્ભુત વૃદ્ધિ થાય છે.”

—ડૉ. ગોલ્ડ એમ. ડી.

(૮) નિમ્ન સ્મરણ શક્તિની પ્રાપ્તિ :—

“સ્મરણ શક્તિને વધારવી હોય, ચિત્તની ચંચળતા દૂર કરવી હોય, ઉત્તમ સંતતિ પ્રાપ્ત કરવી હોય, વીરોની પંક્તિમાં ગણાવું હોય અને યાવત મોક્ષ સુખ મેળવવું હોય તો નિરંતર વીર્યરક્ષા કરો.” શ્રી ચિનયમ્મસરિ સ્વામી વિવેકાનંદજી કહે છે કે “મનુષ્ય જો સારી રીતે વીર્યરક્ષા કરે તો એકવાર પણ બાંચું હોય કે સાંભળ્યું હોય તે જાદૂની સુધી સ્મરણમાં

રાખી શકે. આ બ્રહ્મચર્યની ખામીને લીધે જ આપણે પ્રજા તરીકે વધારે નબળા અને બુદ્ધિહીન થતા જઈએ છીએ.”

(૯) સમસ્ત વિદ્યાપ્રાપ્તિ કરવાનું સામર્થ્ય :—

સ્વામી વિવેકાનંદજી કહે છે કે “બ્રહ્મચર્ય પાલનથી સમસ્ત વિદ્યાઓ પ્રાપ્ત થઈ શકે છે. ગમે તે મનુષ્ય બ્રહ્મચર્યના અળથી સ્મૃતિધર અને શ્રુતિધર થઈ શકે છે. આ બ્રહ્મચર્યને અભાવે જ આપણો દેશ આટલો પતિત થયો છે.”

(૧૦) અતુલ મનોબળ :—

સ્વામી શીવાનંદજી કહે છે કે “જો તમે બ્રહ્મચર્ય પાળશો તો તમારામાં અતુલ મનોબળ આવશે. તેનો તમને હમેશ અનુભવ થશે નહિ. પણ જેવી રીતે મદ્દલ સામાન્ય સમયે સાધારણ મનુષ્ય જેવો જણાય છે પરંતુ મદ્દલકુસ્તિ વખતે અતુલ બળ બતાવી શકે છે, તેવી જ રીતે તમે પણ તમારા બ્રહ્મચર્યના પ્રતાપથી જ્યારે પ્રસંગ આવશે ત્યારે અસાધારણ મનોબળ દેખાડી શકશો.”

પ્રકરણ ૬

વીર્યના દુરુપયોગથી થતી અધોગતિ

(૧) બ્રહ્મચર્ય ભંગથી જાંગલી જાળવનાર બે મુખ્ય તત્વોનો નાશ થાય છે. (૨) વીર્યનાશ પ્રત્યક્ષ રીતે સર્વ દેહ દુઃખતા છે. (૩) કામવાસનાની વૃત્તિ શરીરનાં સર્વ અંગોની શક્તિ ક્ષીણ કરે છે. (૪) વીર્યનાશ જનિત જનનેન્દ્રિયની ક્ષીણતા મસ્તકના ક્ષયની સહુગમી છે. (૫) બ્રહ્મચારી ને વીર્યનો દુરુપયોગ કરનારની શક્તિ તુલના. (૬) કદરત વીર્યનો દુરુપયોગ કરનારને સૌથી વધારે સખ્ત શીક્ષા કરે છે. (૭) ઉપસંહાર : વીર્ય નાશથી થતી હાનિઓનું એકીકરણ.

(૧) વિષય સેવનથી જાંગલી જાળવનાર બે મુખ્ય તત્વોનો થતો નાશ:—

આપણાં શરીરના વિકાસ માટે બે મુખ્ય તત્વો, વીર્ય અને તંતુઓ છે. વીર્ય જે અતિ ઉત્તમ સત્ત્વ લોકીમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે, તથા જે અવતરનાર અચ્ચાને પ્રાણુ આપનાર છે તથા જે લોકીમાં પાછું શોષાઈ જાય તો જાંગલી વધારનારું છે, તેનો ક્ષય થઈ જાય

છે. બીજું મહત્વનું તત્વ જે તંતુઓ છે તેનો ઘણો રસ સ્ત્રી સંગ કરવાથી ખપી જાય છે એજ તંતુ રસ જે નિયમસર વપરાય તો વીર્યશ્ચયર્માંથી શોસાર્થ જતું વીર્ય તેની ખોટ પૂરી પાડે છે. આમ હોવાથી સ્ત્રી સંગથી મનુષ્યનું સંરક્ષણ કરનારા જીવન તત્વો બહુ નબળાં પડી જાય છે. તંદુરસ્ત અને બળવાન પ્રજા ઉત્પન્ન કરવાની શક્તિનો નાશ થાય છે. શરીર અશક્ત હોવાથી તેને તુરત બંધી જતના રોગો લાગુ પડે છે. ચેપી, સોજવાળી બાધિગ્રસ્ત અને અશક્ત હયાતી ભોગવવી પડે છે. દુઃખમય અને નકામી જીવનથી થઈ જાય છે અને આકાળે મૃત્યુવશ થવાય છે.

(૨) વીર્યનાશ પ્રત્યક્ષ રીતે સર્વદેહ દુઃખદાતા છે :—

મનુષ્ય જીવનની આખર સંભાળ્ય શક્તિ તેનું વીર્ય છે. તેને દૂષિત ન કરવા દેવું અગર તેનો દુરુપયોગ ન થવા દેવો એ કેટલું મહત્વનું છે, તે ઘણા થોડા માણસોજ સમજે છે. જે તેનો દુરુપયોગ કરવામાં આવે છે તો તેનાં નુકસાનો ભોગવે જ છુટકો થાય છે. સર્વેન્દ્રિય શાસ્ત્રથી પરવાનગી મળેલા અને કુદરતી પ્રત્યેત્પત્તિના કાર્ય સિવાયના કેવળ વિષય વિલાસ માટે વીર્યનો ઉપયોગ કરી અને આ રીતે — શરીરદૃષ્ટિ સારુ તેનું શરીરમાં સ્વાભાવિક રીતે થતું શોષણ અટકાવવાથી પ્રત્યક્ષ રીતે મહા ત ઉપયોગી જ્ઞાન તંતુઓના રસનો ક્ષય થાય છે, વીર્ય એ મનુષ્ય શરીરમાં જ્ઞાન તંતુઓનું પોષણ કરનાર અમુલ્ય રસ છે અને શુદ્ધ રક્તનું ઉદ્ભવસ્થાન છે.

વીર્યમાં નવા જીવને પ્રાણ આપવાની શક્તિ પ્રત્યક્ષ રીતે છે. આમ હોવાથી જે કામી કૃત્ય કે વિચાર વિના તેના ઉત્પત્તિ સ્થાનમાં તેનું સંભાળથી રક્ષણ કરવામાં આવે અને વિષય વાસના તૃપ્ત કરવા તેનો નીચે પાત કરવામાં ન આવે તો તે એક અદ્ભુત

શરીર સંરક્ષક, જીવન શક્તિદાયક અને ચૈતન્યમય આરોગ્યનો ભંડાર થાય છે. આ શક્તિ તમામ પ્રકારના શારીરિક વ્યધિઓથી વીર્યસંરક્ષકનું રક્ષણ કરે છે એટલું જ નહિ પણ પરિણામે મોક્ષદાયક થાય છે. જે પુરુષ કેવળ ભોગ ભોગવવા, ક્ષણિક દિષ્ઠિ સુખને જ ખાતર વીર્યનો ક્ષય થવા દે છે તે શક્તિહીન બને છે. તે દયાને પાત્ર છે. પોતાના ભ્રમમાં તે બંધે સુખ માને, અનીતિને નીતિ માની પોતાને અને સમાજને છેતરે પરંતુ તેની સ્થિતિ એક જ્ઞાન-હીન ખેડૂત પોતાની પાસેના ઉત્તમ ફળદાયી બીજ ફક્ત પોતાની મનસ્વી મોજ ખાતર પાણીમાં કે પથ્થર ઉપર ફેંકી દઈ પોતાની સ્થિતિ શોકગ્રસ્ત અને દયાજનક કરી મૂકે છે તેથી પણ વધારે શોકગ્રસ્ત અને દયાજનક તેની સ્થિતિ થઈ જાય છે. નવો જીવ ઉત્પન્ન કરવાની શક્તિવાળું અને શુદ્ધમાં શુદ્ધ લોહીના સત્વરૂપ પ્રાણુ-તત્વ વીર્યનો જે દુરુપયોગ કરે છે, તે સ્વાભાવિક રીતે અનેક પ્રકારના કષ્ટદાયી વ્યાધિઓ ભોગવી નર્કરૂપ જીવન વ્યતિત કરે છે અને અકાળ મરણનો ભોગ થાય છે.

રુધિરથી જ વીર્ય બનતું હોવાથી, જે વીર્યનો નાશ કરે છે તે ખરી રીતે પોતાના શરીરમાંથી જ લોહી બહાર વહેવડાવી દે છે. આમ હોવાથી અભ્યયર્થધાતક ઉપર લોહીની ઉણપજન્ય તમામ વ્યાધિઓ હુમલો કરે છે. માથાના વાળ ઓછા થઈ જાય છે. આંખોમાં તેજ રહેતું નથી. તે અંદર પેસી જાય છે. તેમ જ તેની આજીવન કાળી કાળી છાયાનું કુંડાળું બની જાય છે. દાંત ખરાબ થઈ પડવા માંડે છે. ચક્રેરા પર ચળકાટ રહેતો નથી. છાતી સંકોચાઈ જાય છે. ખભા નમી જાય છે. પાચન શક્તિ બગડી જાય છે. અન્ન પચતું ન હોવાથી ઝાડા કચળાત થઈ જાય છે. શરીર લુપ્ત રહે છે. હૃદયમાં પણ પૂરતું લોહી પહોંચી શકતું નથી. તેના

ધનકારા વધી પડે છે. અને લોહીના અભાવે ફેફસાં ક્ષીણ થવા માંડે છે. આંતરડામાં લોહીની તંગી પડે છે. તેઓમાં તરવરાટ રહેતી નથી. શરીરના આધેના ભાગો સુધી પૂરેપૂરું લોહી પહોંચી શકતું નથી એથી તેઓ ડંડા રહેવા માંડે છે. શરીરના સાંધા, માથું, ડોક, ખભા, કાણી, ઘુંટણ દુઃખવા માંડે છે. આ બધાં પરિણામ વીર્યાનાશથી શરીરમાં થતા લોહીના ઘટાડાથી થાય છે. આ લોહીનો ઘટાડો વાજકરણ ઔષધો પૂરી શકે છે એવી અનેક વિષયી મનુષ્યોની મિથ્યા માન્યતા હોવાથી તેઓ આવાં વાજકરણ ઔષધો છૂટથી વાપરી પોતાના પ્રાણ અને ધન બંનેની આહુતિ આપે છે, એ શોચનીય છે. આ ઘટાડો પૂરવાનો એક જ નિશ્ચિત અને સ્વાભાવિક માર્ગ છે. જે કારણથી લોહીનો ઘટાડો થયો છે તે કારણ જ બંધ કર્યાથી એટલે કે વીર્યાનો ચાલુ થતો દુરુપયોગ બંધ કરવાથી જ લોહીમાં વૃદ્ધિ થઈ શકે છે તે સદા સ્મરણમાં રાખવું જોઈએ.

ભક્તપ્રવર તુલસીદાસજી સત્ય કહે છે કે:—

કાર્તિક માસકે કૂવરે, તજે અન્ન ઓર પ્યાસ,
તુલસી ચાંકી કયા ગતિ, જિસકે વારે માસ ॥

ફૂતરાં એક માસના વિષય સેવનથી હડકાયાં થઈ જાય છે. તેમના વાળ ખરી પડે છે. તેમને આંદાં પડી જાય છે અને કાનમાં કીડા પણ પડે છે. જ્યારે કેટલાંક તો મરી પણ જાય છે. તો પછી પાપી મનુષ્યો આરે માસ કામ ક્રિયામાં રચ્યા પચ્યા રહી પોતાના પ્રાણતત્વ વીર્યાનો દુરુપયોગ કરે જાય છે તેની કેટલી દુર્ગતિ થાય. તે વિચારવું કઠણ નથી.

શ્રીયુત સિદ્ધાતાલંકાર સત્ય કહે છે કે “અદ્યયર્થ ભંગથી”

આપણે આપણા હાથેજ પોતાની ઉન્નતિ રૂપી ધમારતની
આધારશીલાને હૃદયમયાવી નાખી નિર્ભય કરીએ છીએ.
આત્મિક અધ્યયનના ખાડામાં ફેદી પડીએ છીએ. જાણી
જોઈને મૃત્યુ અને સર્વ નાશના મુખ તરફ ડગલું ભરીએ
છીએ. આપણે આપણી હત્યા આપણે હાથે જ કરીએ છીએ.
એ મૂર્ખતાની પણ કાંઈ સીમા છે? સર્વનાશ અને તે પણ
આપણે હાથેજ. શું પરમાત્માના રાજ્યમાં આથી મોટું
પાપ શાધી શકાય તેમ છે?

(૩) કામ વાસનાની તૃપ્તિ શરીરનાં સર્વ અંગો
ક્ષીણ કરે છે.

દરેક મનુષ્યના શરીરનું જળ વધારવા તંતુરસ ઉત્પન્ન કરવો
એ મગજનાં કામે માનું એક છે. જ્યારે કોઈ અસ્યરને ઘણું કામ પડે
છે ત્યારે આ તંતુરસ ધીમન અસ્યરે નું પેપરન કરતાં જોઈન્દ્રિયને
ઘણું કામ કરવું પડે છે તેને પેપર છે. અર્થી સ્પષ્ટ સમજશે કે
અતિ વિષયથી શરીરનાં તમામ અવયવો સ્વાભાવિક રીતે નિર્ભય
બને છે. એવા દાખલા બનેલા છે કે કેટલાક પુરુષોએ અતિ વ્યભિચાર
કરી જનનેન્દ્રિયને એટલી તો બળહીન બતાવી કે તે પાછી સશક્ત
થઈ શકે તે પહેલાં તેઓ પડે રામશરણ થઈ ગયા હતા. પોતાની
આ સાથે પણ અતી સંભોગ કર્યાથી વીર્યને નાશ થઈ જાય છે
અને પાછું શરીરમાં નવું વીર્ય ઉત્પન્ન થાય તે પહેલાં મૃત્યુ થાય
છે. મતલબ કે કામાતુર સ્થિતિમાં જ મરણ થાય છે.

બ્રહ્મચર્ય ભંગથી નીતિના વિચારો કદાચ નબળા થાય છે.

મનની ઉચ્ચ આશાઓ ફળીભૂત કરવાનાં વિચારો મજબૂત થાય છે.
પ્રેમધર્મ તથા ધર્મ પરની આસ્થા તેનામાં વાસ કરી શકતાં નથી.

શરીરનું વધવું અટકી પડે છે, તથા અકાળે ઘડપણ આવે છે. પુરુષતત્વનો નાશ થાય છે. સંતતિ જે ઉત્પન્ન થઈ શકે છે તે માયકાંગલી અને કદરૂપી હોય છે. કંડમાળના રોગવાળી પણ હોય છે અને તે નાની વયમાં જ મરી જાય છે વીર્યનો દુરુપયોગ કરનારનો આ અવતાર કાંઈ પણ સત્કર્મ કર્યા સિવાય નિષ્ફળ જાય છે અને ભાવી પણ જશે જ. વીર્યના દુરુપયોગથી શરીરના સર્વ સાંધા નળળા થઈ જાય છે પણ વિશેષ કરીને ઠીંચણના સાંધા નળળા પડી જાય છે. માંસના લોચા પોચા પડી જાય છે અને આલવાની ઢબ લથડતી અછ જાય છે. તેથી ઉલટું બ્રહ્મચર્ય પાળનારની આંક તથા છાતી મજબૂત તથા સ્થિતિસ્થાપક હોય છે. અતિ સ્ત્રીગમનથી મગજ ખરાબ થઈ જાય છે, તે ઘણી રીતે જણાઈ આવે છે. એવી ટેવ-વાળાની સ્મરણ શક્તિ ધીમે ધીમે એવી તો મંદ થઈ જાય છે કે પોતાના પરિચયવાળા માણસો તથા વસ્તુઓને પણ ભૂલી જાય છે. આંખની નજર કમતી થઈ જાય છે. રાત્રિની શેશનીથી આંખો અંજન જાય છે અને કોઈ પણ પદાર્થ જોતી વખતે આંખોને તાણવી પડે છે. કાને પણ થોડી બહેરાશ આવે છે. વખતે અર્ધાંગ પક્ષ્વાત થાય છે. જંતુઓનાં દંદો વારંવાર થઈ આવે છે. ગર્ભાશય-બ્રંશ, વાંઝીયાપણું, ગર્ભપાત, ગર્ભ સ્થાનનું કે સ્તનનું વર્ણુ ધત્યાદિ જે રોગો સ્ત્રીઓને થાય છે તે સર્વ થવાનું કારણ હજી ઉપરાંતનો પતિ સાથેનો વિષય હોય છે. નજીવી બાળ્યતમાં ચીડાઈ જવાની ટેવ, અસ્થિર મન તથા અકાલિકે વૃધ્ધાવસ્થા એ સર્વનું કારણ જીવનતત્વ વીર્યનો દુરુપયોગ છે.

(૪) વીર્યનાશજનિત જનનેન્દ્રિયની ક્ષીણતા મસ્તકના ક્યની સહગામી છે.

જનનેન્દ્રિય સાથે મસ્તકનો અતિ નિકટનો સંબંધ

છે. જનનેન્દ્રિયને કાંઈ પણ ઘક્કો પોહોંચે તેની તેટલી જ અસર મસ્તકે પર થાય છે. મસ્તકનો આઘાત એ જીવનનો આઘાત છે. આ અદ્ભુત શરીર રચના વિસારતાં નાસ્તિકને પણ ઈશ્વરનું અસ્તિત્વ માનવું પડ્યું છે. આ અનુપમ નમુનામાંનું કૌશલ્ય અને સૃષ્ટિનિષ્ણુતા અન્ય કોઈ પણ કૃતિમાં કદી પણ જણાઈ આવેલ નથી. જેઓ નિરર્થક વીર્યક્ષય કરી, સૃષ્ટિમાં શ્રેષ્ઠ મસ્તક અને જનનેન્દ્રિયને નિર્બળ અને બ્યાંધીગ્રસ્ત પોતાનાં જ પાપાચરણો થી બનાવે, તેમનાથી અધિક આત્મઘાતી પાપાત્માઓ કોઈ હોઈ શકે નહિ. જનનેન્દ્રિય અને મસ્તકની નિર્બળતાથી લોહી અને હોજરી વ્યાધિગ્રસ્ત થતાં સર્વ રોગો આક્રમણ કરે છે અને જીવનનાં સુખશાંતિ પલાયમાન થવા માંડે છે. જીવન નર્ક સમાન બને છે. આવા પીડિત જીવનથી કંટાળી કેટલાક ક્રમ ભાગ્ય જીવો આત્મહત્યા કરી નાખે છે.

(૫) બ્રહ્મચારીની અને વીર્યઘાતીની શક્તિ તુલના :-

બ્રહ્મચર્ય વ્રત પાળનારા શખ્સોનાં તંતુઓ મજબૂત હોય છે. જેવાની ધન્દિ, કર્ણેન્દ્રિ ઇત્યાદિ તમામ ધન્દિઓ મજબૂત તથા તીવ્ર હોય છે. પાચનશક્તિ ખરાબર હોય છે. મંદવાડ કેવો હોય તેની તેને ખબર પણ હોતી નથી. શરીરની પૂર્ણ વૃદ્ધિ થઈ હોય છે. અવયવો ગોળ દેખાય છે અને દીર્ઘાયુષ્ય ભોગવે તો પણ વૃદ્ધાવસ્થાની સામાન્ય અશક્તિઓ તેમને આવતી નથી. ઉત્તરાવસ્થા આલ્યાવસ્થા જેવીજ સુખશાંતિમાં ગુજરે છે. મગજ મોટું થઈ પૂર્ણ થાય છે. વિચારશક્તિ મજબૂત થાય છે અચલોક્ત શક્તિ તથા મનન શક્તિમાં વધારો થાય છે, જે નમ્રતા, હિંમત, ઉદારતા તથા ઉત્તમ વર્તણૂંક વડે જણાઈ આવે છે. નીતિના વિચારોમાં વધારો થાય

છે. વિશ્વપ્રેમ વધે છે, તે પૂર્ણ થાય છે. અને આત્મા પરમાત્મા સાથે એકત્ર થઈ જાય છે. પરંતુ કમભાગી વિષયી પુરુષની સ્થિતિ તદન ભિન્ન હોય છે. વિષયી પુરુષો થોડે કે ઘણે અંશે તેમનાં તંતુઓ નખળાં પાડી નાખે છે. તેને લીધે જડરાગિન મંદ પડે છે. એથી અજ્ઞાન, સંધિવા, રક્તમૂર્છા વગેરે અનેક કષ્ટદાયી વ્યાધિઓ ઉદ્ભવે છે. ફેફસાં નખળાં પડી જાય છે તેથી રોગ માત્રમાં ભયંકર અને જીવલેણ ક્ષયનો રોગ લાગુ પડે છે, જે પોતાના ભોગનો રીખાવી રીખાવીને અંત આણે છે. ઇન્દ્રિયોની શક્તિ, આંખની નજર, શ્રવણ શક્તિ, સ્વાદેન્દ્રિય એ સર્વ નખળાં પડી જાય છે. યાદ શક્તિ ઘટી જાય છે. અવલોકન શક્તિ તથા મનન શક્તિ મંદ પડે છે. એ નખળાઈઓ યુક્તિઓ રચવામાં તથા મનના હેતુઓ પાર પાડવામાં તથા વિચાર અને કાર્ય સંબંધમાં અદ્ભુત લીધે પોતાની મેળે જાણી આવે છે.

બ્રહ્મચારી યુવકનાં આનંદ, ઉદ્ધાસ, પ્રસન્નતાયુક્ત આત્મ-શ્રદ્ધા ક્યાં અને વિષયદાસની અશાંતિ અને ઉન્માદ ક્યાં ? ક્યાં બ્રહ્મચારીનું સુદૃઢ નિરોગી શરીર અને ક્યાં સ્વેચ્છાચારીનું સડેલું સર્વરોગધામ શરીર !

(૬) કુદરત વીર્યનો દુરુપયોગ કરનારને સૌથી વધારે શીક્ષા કરે છે.

મનુષ્યનાં તન અને મન સાથે નિકટનો સંબંધ રાખનાર અને તેના કલ્યાણ, સુખ અને જીવનને જીય આપનાર બ્રહ્મચર્ય વૃત્તનો નિયમ છે. આ નિયમના ભંગથી જ એટલે કે પ્રજન ઉત્પન્ન કરનાર પ્રાણુતત્વનો દુરુપયોગ કરવાથી જ માણસ જાત વ્યાધિ, દુઃખ અને અકાળ મૃત્યુના ભયમાં આવે છે.

લોહી એ મનુષ્યનું જીવન છે. પણ વીર્ય તો લોહીનું મધ્ય સત્ત્વ છે. જેને શરીરની ઉત્તમ તંદુરસ્તી મેળવવા ઇચ્છા હોય, જે તને અને મને મજબૂત રહેવાની ઉત્કંઠા રાખતો હોય, તેણે વીર્યરૂપી જીવનનું ઉત્તમ રીતે પોષણ અને રક્ષણ કરવું જોઈએ. તે શરીરને સ્થિતિ આપનાર આહાર છે. શરીરના દરેક સાંધાને ગતિમાં રાખનાર તેલ છે. પ્રાણ અને વાણીતી મીઠાશ છે. મનુષ્યત્વનાં ચોક્કસ લક્ષણો ધરાવવાની ઇચ્છા રાખનાર તેનો ત્રીસ વર્ષની ઉંમર સુધી આ પ્રાણતત્વના એક ગિન્દુનો પણ ડોઢપણ હેતુથી વ્યય કરવો તક્ષિ. આવા અમૂલ્ય સત્ત્વનો અકાલિક દુરુપયોગ સ્વાભાવિક રીતે જેટલો જીવન લક્ષક અને આસ્તકારક છે તેટલો કુદરતનો ડોઢપણ અન્ય નિયમભંગ નથી.

(૭) ઉપસંહાર : વીર્યનારાથી થતી હુનિઓનું એકીકરણ.

આ અકરણમાં વીર્યના દુરુપયોગથી થતાં જે નુકસાનોનું સંશ્લિષ્ટ યજ્ઞન કરેલું છે તેની એક માત્ર ક્ષરેખા તીએ આપી છે.

(૧) મનુષ્ય પોતાનું જીવન તંદુરસ્ત ને જળવાન રાખી શકે તે માટે તેણે જે કુદરતના નિયમો પ્રમાણે ચાલવાનું છે તે નિયમો પૈકી વીર્યરક્ષા એ સર્વથી મહત્વનો નિયમ હોવાથી તેનો ભંગ કરનારને કુદરત સૌથી વધારે સખ્ત સજા કરે છે.

(૨) વીર્ય એ આમણા લોહીનું જ સત્ત્વ છે. વીર્યવાતી ખોતાના લોહીને જ વસ્ત્રાતઃ વહેવરાવી દેતો હોવાથી તેના શરીરમાંથી લોહી ઓછું અઘળાય છે અને તેથી તે લોહીની ઉણપથી

થતા તમામ રોગોનો ભોગ થાય છે.

(૩) વીર્યના દુરુપયોગથી ધાતુરોગ, રક્તવિકાર, શિરોરોગ, દષ્ટિ-હીનતા, અજીર્ણ, બંધકોશ ગ્રન્થિ, વાત, મનુષ્યને રીખાવી રીખાવીને મારનાર ક્ષય, પક્ષધાત, ફેફસું, દમ, ઉન્માદ વગેરે જીવતાથી મરવું ભણું ગણાવનાર અનેક કષ્ટદાયી રોગો ઉદ્ભવે છે.

૪) અલ્પચર્યા ભંગથી સાહસ, પરાક્રમ, વીરત્વ, ધૈર્ય, શાન્તિ, આનંદ, જ્ઞાન અને સદ્વિચાર આદિ સદ્ગુણો અલોપ થાય છે.

(૫) વીર્યનાશથી મનુષ્ય ઉપર પગલે પગલે વિવિધ પ્રકારની આક્રંતો આવે છે તે તેને લીધે તે તેણે વિનાના દિવાની માફક જીવન કલહમાં યુગાઈ જાય છે.

૬) વીર્યધાતીનું અંતઃકરણ અપવિત્ર અને દુર્લભ, તેનું મન મલીન અને તેનો આત્મા નિરુત્સાહી થાય છે.

(૭) ધર્મ અને ધનનો ક્ષય કરનાર, અસંખ્ય જીવોની હિંસા કરનાર વીર્યનાશના જેવું એકે મહાપાપ ન હોવાથી મોટા-મોટા પુરુષો પણ અલ્પચર્યાથી પતિત થવાથી અધમાધમ અવસ્થામાં ગળડી પડ્યા છે.

ધણાજી અરૂપ મનુષ્યો પોતાની સ્વાભાવિક આકુષ્ઠ અપાદ ભોગવી શકે છે. અસંખ્ય માણસો અનેક કષ્ટદાયી આધિઓથી પીડા પામી અકાળે મરણ પામે છે. કેટલાક તો ભર જીવાનીમાં અકાળે કાળનો કોળોયો થાય છે. આ આધુનિક સમયની સર્વ-સાધારણ અવદશાનું મુખ્ય કારણ અલ્પચર્યા ભંગ હોવાથી અનેક પરગણુ અને સદ્વિદ્યા વિભૂષિત મહાપુરુષોએ દુર્ગતિ દુઃખ ને દુર્ભાગ્યદાયક વીર્યનો દુરુપયોગ કરવાથી સતેવ દૂર રહેવા આગ્રહપૂર્વક શિખામણ આપેલી છે.

પ્રકરણ ૭

નૈષ્ઠિક અહમચર્ય

(૧) નૈષ્ઠિક અહમચર્ય મહત્વ. (૨) નૈષ્ઠિક અહમચારી કોણ થઈ શકે? (૩) અખંડ ભાગ્યવાન અહમચારીઓએ આ જીવન સદૈવ વીર્યરક્ષા કરી મહાન પુરુષાર્થો સાધ્યા છે. (૪) નૈષ્ઠિક અહમચારી કેવી રીતે અદ્ભુત પરાક્રમી બની શકે છે? (૫) ગભાઈવાન કરવાના હેતુથી પણ કરેલો વીર્ય-સ્રાવ શારીરિક અધોગતિ દાતા છે. (૬) શંકા સમાધાનો.

(૧) અખંડ વીર્યરક્ષા આરોગ્ય અને આયુષ્યને હાનિ કર્તા નથી. (૨) નૈષ્ઠિક અહમચારી અપુત્ર રહેતા હોવાથી તેને સ્વર્ગ મળી શકે? (૩) પ્રાચીન અખંડ અહમચારિણીઓ—(૧) સરસ્વતી અને (૩) વેદવતી.

(૧) નૈષ્ઠિક અહમચર્ય મહત્વ.

ધર્મશાસ્ત્રોમાં નૈષ્ઠિક અહમચર્યને આદર્શ અહમચર્ય તરીકે વર્ણવી તેની અત્યંત પ્રશંસા કરી છે. અનેક જન્મોના સંચિત સત્કર્મોના ફળરૂપ આ પ્રકારનું પતિતપાવન અહમચર્ય હજારોમાં કોઈકે વીરલ પુરુષ પાળવા ભાગ્યશાળી થાય છે.

બીજમની બીજમ પ્રતિજ્ઞા અને તેનાં અલૌકિક કાર્યો જેવું આપણને હજારો વર્ષ વ્યતિત થયાં છતાં હજી વિસ્મરણ થયું નથી તેનાથી કયો હિંદુ અજ્ઞાત છે? બજરંગ બલી હનુમાનનાં અદ્ભુત પરાક્રમો, અલ્પચર્ય લક્ષ્મણજીએ ઇન્દ્રને પણ જીતનાર રાવણ પુત્ર મેઘનાથનો કરેલ પરાજય, શ્રીમદ્ શંકરાચાર્યે કરેલ દ્વિગ્વિજય, વગેરે અનેક અલૌકિક પુરુષાર્થો અખંડ અલ્પચર્યના પ્રતાપથીજ થયા હતા. અસંખ્ય તપસ્વીઓએ અલ્પચર્ય પાળી મહાન આધ્યાત્મિક સિદ્ધિઓ મેળવ્યાનું આપણું ધાર્મિક સાહિત્ય સાબીત કરે છે. કલિકાલ સર્વજ્ઞ મનાયેલા જૈનાચાર્ય હેમચંદ્રજીએ પાંચ વર્ષની ઉમ્મરમાં દીક્ષા ગ્રહણ કરી ગુરુસેવામાં રહી, યાવજીવન અલ્પચર્યનું પાલન કયું હતું. એના જ પ્રભાવથી કુમારપાલ રાજાને પ્રમોદવાને અને પોતાની ટૂંકી ઉમરમાં પણ સાગ્ર ત્રણ કરોડ શ્લોકોની રચના કરવા સમર્થ થયા હતા. હાલના સમયમાં પણ સ્વામી દયાનંદ સરસ્વતિ, સ્વામી વિવેકાનંદ, શારીરિક બળ સમ્રાટ પહેલવાન રામભૂતિ, યોગી હરિદાસજી, સ્વામી શ્રી સહજાનંદજી, જેમનાં સંક્ષિપ્ત જીવનની રૂપરેખા આગલા પ્રકરણમાં આપેલી છે, તેઓએ જે કંઈ સિદ્ધિઓ મેળવી હતી તે તેમની અખંડ વીર્ય રક્ષાને જ આભારી હતી. સંસારની જાળથી મુંઝાઈને નહિ પણ દેશસેવા કરવાની શક્તિ પ્રાપ્ત કરવા માટે સર પ્રફુલ્લચંદ્ર રાયે અલ્પચર્ય ધારણ કયું હતું. મનુષ્ય જીવનનો મોક્ષ મેળવવાનો પ્રાધાન્ય હેતુ સફળ થાય અને જીવતર નકામું ન જાય માટે દયાનુભાવ મહાત્માઓએ હૃદયસ્પર્શી ભાષામાં સદૈવ વીર્યરક્ષા કરવા અનુપમ ઉપદેશ આપ્યો છે. બીજમ પિતામહ કહે છે કે “ત્રિલોકના સામ્રાજ્યનો ત્યાગ કરવો, સ્વર્ગનો અધિકાર છોડી દેવો, એથી પણ કોઈ ઉત્તમ વસ્તુ હોય એનો ત્યાગ કરવો, પરંતુ અલ્પચર્યનો ત્યાગ કરવો ગિલકુલ હિયત નથી.” સ્વામી

આત્માનંદ કહે છે કે “શરીરના રક્ષણ માટે સૌથી જરૂરનું અહ્યયર્ છે, તેને ન પાળ્યું તેના જીવનને ધિક્કાર છે.” એક જૈન મુનિ કહે છે કે “નવકેટી શુદ્ધ અહ્યયર્ની રક્ષા કરનારને અગ્નિથી લાલચોળ થયેલી લોહમય પૂતળાનું આલિંગન કરવું સારું પરંતુ નર્કદ્વાર નારીનો સંગ સારો નથી જ. જે માણસે ત્રણ જીવનના ચિંતામણિ સકૃશ પોતાના અહ્યયર્નો ભંગ કર્યો છે તેણે જગતમાં અપકીર્તિનો પ્રચાર કર્યો છે. પોતાના નામને કાળો ડાઘ લગાડ્યો છે. ચારિત્ર્યને તિલાંજલિ દીધી છે. ગુણ સમૃદ્ધ રૂપ શાંતિમાં અગ્નિ પ્રગટાવી છે. સર્વ પ્રકારની આપત્તિ સાથે મૈત્રી કરી છે અને મોક્ષ દ્વાર બંધ કરી નર્કદ્વાર ઉઘાડ્યું છે.”

(૨) નૈષ્ઠિક અહ્યયારી કોણ થઈ શકે ?

જે મનુષ્ય મનથી, વાણીથી અને કાયાથી સદૈવ પોતાના વીર્યની રક્ષા કરે છે તે નૈષ્ઠિક અહ્યયારી કહેવાય છે. સ્ત્રોસંગથી અગર અન્ય કોઈ રીતે તે પોતાના જીવનસત્ત્વ વીર્યને બહાર જવા દેતો નથી. આવા દેવી પુરુષના વીર્યનો શરીરમાં નિરંતર સંગ્રહ થાય છે. આવા અહ્યયારી બિધ્વરિતા પણ કહેવાય છે. નૈષ્ઠિક અહ્યયારી તો પ્રજનનું દુઃખ જોઈ તેના દુઃખમાં જ લીન થઈ જાય છે. દુઃખ નિવારણના પ્રયત્નમાંથી તેને પ્રજોત્પત્તિ પ્રપંચમાં પડવું એ સમાન લાગે છે. જેણે સંસારનું દુઃખનું સંપૂર્ણતાએ દર્શન કર્યું છે, જેણે બિધ્વરિતાઓના લોકકલ્યાણનાં ભગીરથ કાર્યો નિહાળ્યાં છે તેને વિકાર થશે જ નહિ. તે તો વીર્યનો સદૈવ સંગ્રહ જ કરશે. જે અવિકારી દશા કાગળ કે મૃત શરીરને અડી આપણે ભોગવીએ છીએ તેવી જ અવિકારી દશા આદર્શ અહ્યયારી કોઈ નવયૌવના સૌંદર્યવતી યુવતીને અડ્યા છતાં ભોગવે છે. તેનું શરીર વજ્ર જેવું હોઈ તેને કદી પણ કોઈ

પણ પ્રકારનો રોગ થતો નથી અને તે મહા તેજસ્વી અને દીર્ઘાયુષી હોય છે. શ્રીમદ્ સ્વામી નારાયણ કહે કે (૧) જે પુરુષને એકાંતમાં પણ સુંદર સ્ત્રીનો સમાગમ થાય, છતાં પણ તેને કામવિકાર થાય નહિં અને નિશ્ચલ રહે તે ઉત્તમ નૈષ્ઠિક બ્રહ્મચારી જાણવો. (૨) જે પુરુષ કદાપિ સ્ત્રીને નગ્નાવસ્થામાં દેખી જાય તેમ છતાં જેમ પશુને ઉઘાડાં દેખીને ક્ષોભ થતો નથી તેમ જેના મનમાં વિકળતા આવે નહિ અને તે સ્ત્રીમાં તેનું ચિત્ત ચોંટી જાય નહિં તેને મધ્યમ બ્રહ્મચારી જાણવો. આવાં સ્ત્રી પુરુષો ઈશ્વર સમીપ વસે છે. તે ઈશ્વર જેવાં જ છે.

શ્રીમદ્ રાજચંદ્રજી સત્ય કહે છે કે :—

“ નીરખીને નવયૌવના, લેશ ન કામ વિકાર;

ગજે કાષ્ટની પુતળા, તે ઈશ્વર સાકાર.”

(૩) ભાગ્યવાન અખંડ બ્રહ્મચારીઓએ આ જીવન સદૈવ વીર્યરક્ષા કરી મહાન પુરુષાર્થો સાધ્ય કર્યા છે.

આપણા દેશના અગણિત મનુષ્યોએ આજીવન બ્રહ્મચર્ય પાળી અતુલ પરાક્રમે કર્યાની હકીકત આ લેખમાં પ્રસંગે પ્રસંગે જણાવેલી છે. વિદેશમાં પણ ઘણા નામકિત પુરુષોએ આ જન્મ બ્રહ્મચર્ય સ્વીકારી, મહદ્ દેશહિતકર મહદ્ પુરુષાર્થો સિદ્ધ કરેલા છે. લોકી, ન્યુટન, અને પિટ્ઝ જેમનાં મનોબળ અને બુદ્ધિબળ અસાધારણ હતાં, તેઓ જીવ્યા ત્યાં સુધી કુંવારા રહ્યા હતા. તેમજ તેમણે કદી પણ કોઈ પણ રીતે પોતાની વિષય વાસના તૃપ્ત કરી નહોતી.

સેંકડો સ્ત્રીઓ અને પુરુષો કશાં બાંધાં કુંક્યા વિના કેવળ

નમ્રપણે કોઈ સ્વબળતિ અથવા દેશની સેવાને અર્થે આજન્મ બ્રહ્મચર્ય અને નિર્ધનતાની પ્રતિજ્ઞા લે છે અને તે તેમના મરણ પર્થત પાળે છે. મૌ. જ્યુરો પોતાના નીતિ બ્રજતા નામના પુસ્તકમાં લખે છે કે “વિષય દાસત્વમાંથી મુક્તિ મેળવી આજીવન બ્રહ્મચર્ય પાળનાર વીરોમાં એવાં એવાં યુવક યુવતીઓ પડ્યાં છે કે જેઓ કોઈ જીવન કાર્યનો નિશ્ચય કરી લઈ તેને વરે છે અને કદી પણ અન્ય લગ્ન કરવાની ના પાડે છે. કોઈએ પોતાનાં માતૃપિતાની સેવા એ કર્તવ્ય માન્યું હોય છે, તો કોઈએ પોતાનાં નમાયાં ભાઈ-ભાંડુઓનાં માતૃપિતાનું સ્થાન લેવા નિશ્ચય કર્યો હોય છે. કોઈ કળા કે વિજ્ઞાનને પોતાનું જીવન અર્પણ કરી બેઠા હોય છે તે કોઈ પીડિતોની અને રોગીઓની સેવાને અથવા શિક્ષણ કાર્યને વરેલો હોય છે. આ નિશ્ચયના પાલનમાં કોઈને પોતાના વિકારોની સાથે યુધ્ધ ખેડવાં પડ્યાં હોય છે, તો કોઈનો રસ્તો પરમાત્માએ સાફ રાખ્યો હોય છે. ગમે તેમ હોય પણ સૌ પોતપોતાના મન સાથે અગર ઈશ્વર આગળ પ્રતિજ્ઞા કરી લે છે કે જે ધ્યેયને વર્ષા તે વર્ષા, અન્ય લગ્નનો વિચાર કરવો એ વ્યભિચાર છે. માધકલ એનજેલો પ્રખ્યાત જગમશદુર ચિત્રશાસ્ત્રીને કોઈએ લગ્ન કરવાની સૂચના કરી ત્યારે તેણે કહેલું કે “ચિત્રકળા મારી એની સહચરી છે કે કોઈ સપત્ની સાંખી શકતી નથી.”

ઉત્તમ કાર્ય માટે તથા ધ્યેય માટે, નીરોગી, સશક્ત અને સાવનસંપન્ન સ્ત્રી પુરુષોનું ઐશ્વિક બ્રહ્મચર્ય વૃત્ત, મહાન દેશ-હિતકર હોઈ અત્યંત પ્રશંસાપાત્ર છે. તેઓ પોતાના બ્રહ્મચારી જીવનને અપૂર્ણ જીવન નહિ પણ પૂર્ણ જીવન, ઓછા આનંદનું નહિ પણ પરમાનંદનું માને છે. આવા પુણ્યપ્રજ્ઞાઓનાં આદર્શ-જીવન, કુંવારાં તેમજ પરણેલાં તમામ મનુષ્યોને દીવાદાંડી રૂપ છે.

આવાં આજન્મ બ્રહ્મચારીઓએ જ પોતપોતાનાં ઇષ્ટ કાર્યોમાં સિદ્ધિ મેળવી જનસેવાનાં ભગીરથ કાર્યો કરી જનસમાજને સદા ઋણી કરેલ છે. આવા ઉત્તમ પ્રકારનું બ્રહ્મચર્ય પાળવાનું કોઈ વિરલ મહાપુરુષોને જ સદ્ભાગ્ય પ્રાપ્ત થાય છે. સામાન્ય શ્રેણીના સ્વપત્ની સાથે રહેનાર ગૃહસ્થાશ્રમીઓને માટે સામાન્ય બ્રહ્મચર્ય પાલન જ શક્ય છે. પરંતુ આવું સામાન્ય બ્રહ્મચર્ય પણ 'કેટલું' ઉપકારક છે તે નવમા પ્રકરણમાં દર્શાવેલું છે.

(૪) નૈષ્ઠિક બ્રહ્મચારી કેમ અદ્ભુત પરાક્રમી હોય છે ?

જે ભાગ્યશાળી પુરુષ પોતાની આખી જીંદગી સુધી અરખ-લિત બ્રહ્મચર્ય પાળે છે તો તેનું એટલું બધું સામર્થ્ય સંપન્ન થાય છે કે જગતમાં કોઈ એવું કાર્ય નથી કે જે તે સિધ્ધ કરી શકે નહિ. જેવી રીતે પાણીનું જોરથી પડવું એ વેગ જ છે, પરંતુ તે જ વેગનો યંત્ર દ્વારા વિદ્યુતનો અખૂટ ભંગાર ઉત્પન્ન કરવામાં આવે છે તો તે આશ્ચર્યકારક કામો કરી શકે છે. તેવી જ રીતે વીર્યશી મહા બળવાન ચૈતન્યનો વિષય વાસનામાં દુરુપયોગ નકરી તેનું શરીરમાં શોષણ કરાવી ઊર્ધ્વરેતા બની શરીરમાં સંચય કરવામાં આવે તો તે ભાગ્યવાન મનુષ્ય સામાન્ય માણસ કદી પણ કરી ન શકે તેવાં અસૌકીક અને અદ્ભુત પરાક્રમો કરવાની શક્તિ મેળવે છે. પ્રખ્યાત શીખ ગુરુ ગોવિંદસિંહે શીખોને એવી આજ્ઞા કરી હતી કે “ઈંદ્રિય સંયમ આદરી, બ્રહ્મચર્ય પાળો, બળવાન અને વીર્યવાન બનો.” ઇતિહાસ સાક્ષી પૂરે છે કે આ ગુરુ ગોવિંદસિંહની આજ્ઞા શીખોએ પાળવાથી મુગસોના મોટા સૈન્યને હરાવી તેમણે તેમની સહાય ભાગવા મુગસોને ફરજ પાડી હતી.

“અદ્વકચ્છ નર નથી સાંભળ્યો, દુઃખ કે ભયથી ઘેરાણો;
નવજવાન નર વેળાસર, આ મણિ વચન ઉર પરમાણો.”

વીર્ય જેમાં એક નવીન પ્રાણીને ઉત્પન્ન કરવાની પ્રત્યક્ષ શક્તિ છે તેને જો પોતાના દેહમાં શોષાવી દેવામાં આવે તો મનુષ્ય પોતાના શરીર અને મનમાં પણ નવિન શક્તિ ઉત્પન્ન કરી શકે છે. અહમચર્યના ઉદ્દેશ વીર્યની ભૌતિક શક્તિને સાધનાથી આધ્યાત્મિક શક્તિમાં રૂપાંતર કરવાનો છે કે જેની ગતિને પણ પક્ષી ફેરવી શકેતાં નથી. મહાત્મા અરવિંદ બોલે છે કે “રેતસનું-વીર્યનું જે તત્વ રતિ ઉપભવવાના કામમાં લાગે છે તે તત્વ જીતેન્દ્રિય થવાથી, પ્રાણ, મન અને શરીરની શક્તિઓને પોષણ આપનાર એક અગત્યના અન્ય તત્વમાં પલટાઈ જાય છે. એ રીતે આર્યોના અહમચર્ય પાલનનો આદર્શ રેતસનું ઓજસમાં રૂપાંતર પરિણમે તે માટે તેની ઊર્ધ્વગતિ કરાવાનો આદર્શ સપ્રમાણ ઠરે છે.” હલકાં પ્રાણી તો પોતાના વીર્યથી પોતાના જેવાં જ અન્ય પ્રાણી ઉત્પન્ન કરે છે, ત્યારે ઈશ્વરની દયાથી દેવી મનુષ્યને જ એવી અદ્ભુત શક્તિ આપી છે કે જેના વડે તે ઉત્પાદક શક્તિ-વીર્યની ગતિ અદ્ભુત તેનું શરીરમાં શોષણ કરાવી અલૌકિક, શારીરિક, માનસિક અને આધ્યાત્મિક બધા મેળવી શકે છે. આ દેવી શક્તિનો ઉપયોગ જે કમલાગ્ય મનુષ્ય કરી શકે તો નથી અને હલકાં પ્રાણીઓની પેઠે કામાસક્તિમાં જ કરે છે તો તે મનુષ્ય કાંચન આપી કાચ લેવા જેવી મૂર્ખાઈ કરે છે અને તેનો દુર્લભ મનુષ્ય જન્મ એજો કાઢે છે. અહમચર્યની શરીર ખૂબ માંસલ અને સુવટ હોય છે. મેદ યોગ્ય પ્રમાણમાં હોવાથી સુંદર હોય છે તેને અકાળે વૃધ્ધત્વ આવતું નથી ને વૃધ્ધાવસ્થામાં પણ બાળકના જેવો એ નિર્દોષ રહે છે. તેની પાચન શક્તિ બળવાન રહે છે. શ્વાસોચ્છવાસની ક્રિયા પણ સારી રહે

છ. આંખ વગેરે પાંચે જ્ઞાનેન્દ્રિયો બળવાન રહે છે. અલ્પચારી પ્રતિભા સંપન્ન, શાન્ત, ગંભીર, સહનશીલ, અને ઉદાર ચરિત બને છે. તેનામાં અત્યંત ઉત્સાહ અને સાહસ આવે છે. તેની પ્રજ્ઞા મેઘા અને ગ્રહણ તથા કલ્પના શક્તિ ઉત્તમ રીતે વિકાસ પામે છે. આત્મોન્નતિ અને અન્ય ઉન્નત ભાવનાઓ માટે તેની તીવ્ર ઇચ્છા બળે છે. એક કવિએ અલ્પચારીનાં, પ્રતાપ, બાહુબળ અને સહિષ્ણુતાનું નીચે પ્રમાણે સુભાષિત બ્યાન આપ્યું છે.

(રાગ) (શા માટે શ્રમ કરે સતી તુજ પતિ ભક્તિ સાચી)

અલ્પચર્યના અલ્પ તેજને, કોણ શકે માપી,

રહું અહ્માંક તે બ્યાપી.... ...ટેકં

સાખી

અલ્પચર્ય પ્રતાપથી, કૂઘો સાગર જંગ
સીતા શોધ જઈને ફરી, જ્ય જ્ય બજરંગ
મહા જોધ બળવંત કહાયો, લંકાગઢ પાવક પ્રજાગાવ્યો
વીર હાક વગડાવી, માર્યો કુંભકર્ણ પાપી

અમર કીર્તિ જગે સ્થાપી—અલ્પચર્યં ૧

સાખી

વનમાં વલકત ધારીયાં, બ્રાત રઘુનીર સાથ
ચૌદ વર્ષના વ્રત વડે, રોળ્યો રાવણ બાળ
મેઘનાથ મહા જોધ ગણાયો, અન્ય કોઈપી જે ન હણાયો
અલ્પચારીએ, એકજ ક્ષણમાં, હણ્યો દુષ્ટ પાપી

અસુરગણ સર્વ સંતાપી—અલ્પચર્યં ૨

સાખી

અહ્યયારિ જે બાલથી, ભીષ્મ પિતામહ નામ
ભારત યુદ્ધ મચાવીયું, થકચા કૃષ્ણ સમાન
લોહબાણ શય્યા શોભાવી, અહ્યયર્ના પાઠ ભણાવી
મૃત્યુને વશ કીધું જેણે, કષ્ટ સર્વ કાપી

રહું તે નામ અઘાપી—અહ્યયર્ ૦ ૩

સાખી

અહ્યયર્ તે અહ્યની, જ્યોતિ ઝગદળ ૩૫
જ્ઞાન થકી પ્રગટાવીને, શોધ્યો અમૃત દૂધ
શાંતિ શૌર્યનો માર્ગ અતાવે, મોક્ષપ્રાપ્તિ એ વૃત્તના પ્રભાવે
દે સ્વાતંત્ર્ય, પરાધીનતાની સાંકળને કાપી

વિજયસુત કહે, અભય આપી—અહ્યયર્ ૦ ૪

એક અન્ય કવિ ભારતભૂષણ અહ્યયારી વીરોને નીચેના હરિગીત
છંદમાં નીચે પ્રમાણે અંજલિ આપે છે.

અહ્યયર્નું તેજ વિશ્વમાં ન રહે ઢાંક્યું કે કાળે,
ભીષ્મ ભીમનો જય નવ ક્યારે થયો કહો આ સંસારે;
અહ્યયર્ના પુન્ય પ્રતાપે, જય નરનો જંગમાં થાશે.
શૂરવીર કે બળીયા જે કે થયા, તે ભલા આ સંસારે,
નિશ્ચય જાણો એ તો મિત્રો અહ્યયારી વ્રત આધારે;
હનુમંત અગવંત હાકથી, ગિરિવર પાણુ ત્રાસી ફાટે,
અહ્યયર્ના પુન્ય પ્રતાપે, જય નરનો જંગમાં થાશે.
રથા શૌર્યની શી કહું બંધુ, વસિષ્ઠ આદિક મુનિવરની;
પૃથ્વી પાણુ કંપાવી દીધી, નરવર બળભદ્ર હળીયા.

પગ ધરતાં ધરણી પણ ધૂળે, વાયુ રથભે પડકારે,
એ બળ કહો કોણે આપ્યું, અભ્યયર્થ વિણ સંસારે ?
દીર્ઘબાહુને વિશાળ નેત્રો, હૃષ્ટપુષ્ટ અલમસ્ત વપુ,
તેજ તણે અંબાર અંગમાં, શૌર્ય કાર્યમાં પૂર્ણ થયું;
ઝાડ તણાં થડ જેવા જંગો, પગ પથ્થરને ચૂર્ણ કરે,
એ બળ કહો કોણે આપ્યું, અભ્યયર્થ વિણ સંસારે ?
આજ કાલનાં બાળક, બકરાં સાથે રમતાં ખૂબ ડરે,
આર્થ વીરનાં શિશુઓ ત્યારે ખેલ સિંહની સાથ કરે;
આયુષ્યની વૃદ્ધિ કરનારું, શીઘ્ર જરાને હરનારું,
આ ભવ પર ભવ સફળ કારક, અભ્યયર્થ બળ દેનારું.
તાપ ભર્યા મૂળ છેદનકારી, આપે વપુમાં અવધિ નર,
સચ્ચિદાનંદ રહે સદાએ, પાળે જે મનુજે આ પ્રૂ;
સદા વધે સન્માર્ગે પ્રીતિ, ભારે ભયની ભીતિ જશે,
મહાવીર બજરંગ બળીની, કૃપા કટાક્ષે મોક્ષ થશે.

(૫) ગર્ભધાન માટે પ્રયત્ન કરેલો વીર્યક્ષાય શારીરિક
અધોગતિ દાતા છે.

વીર્યપાત હમેશ હાનિકારક છે. ગમે તો મીત થાય કે
અમીત થાય, ક્વખતે થાય કે જરૂરે પ્રસંગે થાય, આનંદને
માટે થાય કે ગર્ભધાન માટે થાય—ગમે તે કારણથી શરીરમાંથી
વીર્ય બહાર નીકળી જાય તો દેહને નુકસાન થાય જ. અગ્નિ
ઉપર હાથ મૂકવાથી જેવી રીતે ઠંડકની લાગણી થવી અશક્ય છે,
તેવી જ રીતે વીર્યનો પાત થયા છતાં શરીરને નુકસાન ન થવું
અશક્ય છે. સાધારણ સમજનો માણસ પણ સમજી શકશે કે જે
ક્રિયાથી શરીરનાં સર્વ અંગોને આઘાત થાય છે, દેહનું સત્વ

સ્પષ્ટિત થાય છે, તે દ્વારા તન કે મનની હાનિ થયા સિવાય કેમ રહે ? પ્રત્યેક મનુષ્યે નિરંતર સ્મરણમાં રાખવું જોઈએ કે ગર્ભધાનમાં પોતાની જ જીવન શક્તિનો ઉપયોગ થતો હોવાથી તેનું આયુષ્ય, બળ, બુદ્ધિ, વગેરે તમામ ઓછાં થાય છે.

ઈરાનના એક પ્રખ્યાત વૈદ્યે ૫૦ વર્ષની ઉંમર સુધી અલ્પચર્ય પાળ્યું હતું. પછી તે પરણ્યો અને તેને એક પુત્ર પ્રાપ્ત થયો. તેની સ્ત્રીએ કામાશક્તિને વશ થઈ તેના છોકરાને તેના બાપ કને જઈ “મને બીજો ભાઈ થાય તો કેવું સારું !” તેમ કહેવા શીખવ્યું. છોકરાએ જ્યારે જઈને તેના બાપને આ કહ્યું ત્યારે વૈદ્યે તેને એવો જવાબ આપ્યો કે “તને ઉત્પન્ન કરવામાં મારાં અડધાં બુદ્ધિ-બળનો નાશ થયો તો પછી તારા ભાઈને ઉત્પન્ન કરવામાં મારી કેવી પાંચમાલી થશે તે તને સમજતું હોત તો તું આવી માગણી જ ન કરત.”

પ્રજોત્પત્તિનું વેર મરણમાં વળે છે. વિષયભોગના મૂળમાં જ મરણ રહેલું છે.

પુરુષોની ભોગની ક્રિયા અને સ્ત્રીઓમાં પ્રસૂતિની ક્રિયા માટે જોડીજ અને ચોમસન કહે છે કે :— મૃત્યુ તથા ઉત્પત્તિનો સંબંધ અત્યંત સ્પષ્ટ છે પરંતુ સાધારણ બોલવા ચાલવામાં એ સંબંધને શુદ્ધ રૂપે કહેવામાં આવતો નથી. વિદ્વાનો વિજ્ઞેન તથા ગેટે બન્ને જણે ભિન્ન ભિન્ન પ્રસંગોએ ભિન્ન ભિન્ન ઉદ્દેશોથી એવાં કટિ પતંગિયાનાં જીવનો દર્શાવ્યાં છે કે જેઓ વીચ કટાણુંને ઉત્પન્ન કર્યા પછી થોડા કલાકોમાં જ મરી જાય છે. નરમાં વિષયશક્તિ વધુ છે તેથી તેનો વહેતો નાશ થવા સંભવ છે. નર કરોળાઓ

સંભોગ પછી મરી જાય છે. તેનું મરણ અન્ય પ્રાણીઓનાં મરણ પર પ્રકાશ નાખે છે. ઉચ્ચ પ્રાણીઓમાં ઉત્પત્તિ માટે કરવામાં આવતા ત્યાગની સાથે ભજવેલા નાશ કંઈક અંશે અવશ્ય ઓછો થાય છે. છતાં એ પ્રેમનો બદલો વાળવાને માટે મૃત્યુનું ભૂત તદ્દન કેડો મૂકી દેતું નથી. આમ પ્રેમ પ્રભાવનો અંત ઘણો ખરો મૃત્યુની ધોર નિશામાં થાય છે.

એ સત્ય કહ્યું છે કે “મૃત્યુથી બચવા આપણે પ્રજેત્પત્તિ કરતા નથી પરંતુ આપણે પ્રજેત્પત્તિ કરીએ છીએ એથી તેનાં અવશ્ય ભાગી પરિણામ-મૃત્યુથી આપણે બચી શકતા નથી.”

મરણં વિદુષાતેન જીવનં વિદુષારણાત ।

વીર્યપાતમાંથી મરણ ને રક્ષાથી પ્રાણરક્ષા થાય છે એ સારી રીતે જાણતા હતા.

આપણા ઋષિમુનિયો વીર્યપાત સાથે મૃત્યુનો નીકટ સંબંધ હોવાનું જાણતા હોવાથી ગમે તે રીતે વીર્યને શરીર બહાર નીકળવા ન દેવાની, વળોલી જેવી યોગ ક્રિયા તેમણે શોધી કાઢી હતી. આ પ્રાચીન યોગની ક્રિયાથી વીર્યનો બહિસ્સાવ અંધ કરી શરીરમાં જ તેનું શોષણ કરાવી શકાતું હતું. આ ક્રિયાના ઉપયોગથી જ

ब्रह्मचर्येण तपसा, देवा मृत्युमुपादन्त ।

બ્રહ્મચર્યના તપથી દેવોએ મૃત્યુ પર વિજય મેળવી અમરત્વ પ્રાપ્ત કર્યું હતું.

ફરક મનુષ્યે યાદ રાખવું જોઈએ કે જાગૃત કે સ્વપ્ન ગમે તે અવસ્થામાં ગમે તે હેતુથી થયેલ કે કરેલ વીર્ય બચાવી જીવનને

અવશ્ય હાનિ થાય છે. આમ હોવાથી શરીર પાસે ઉત્તમોત્તમ શારીરિક કે માનસિક કાર્યો કરાવવાની ઉત્કંઠા રાખનારે પ્રજ્ઞેત્પત્તિ માટે પણ વીર્યપાત ન કરતાં અખંડ અભ્યાસ ચાલુ રહેજી છૂટકો છે.

(૫) શંકા સમાધાને:—

- (૧) અખંડ : વીર્યરક્ષા આરોગ્યને હાનિકર્તા નથી.
(૨) નૈષ્ઠિક અભ્યાસ ચાલુ રહેવા છતાં તેમને સ્વર્ગ મળે છે.

(૧) અખંડ વીર્યરક્ષા આરોગ્યને હાનિકર્તા નથી.

કેટલાક લોકોની એવી ભ્રમણા છે કે શરીરમાં વીર્ય ધૃષ્ટિ પેદા “ક્યુ” છે તેને બહાર કાઢી નાખવામાં ન આવે તો શરીરમાં રોગ ઉત્પન્ન થાય માટે વિષયવાસના તૃપ્ત કરવી ફરજિયાત છે.

આ કેવળ ભ્રમણા છે. શરીરમાં જે જે પદાર્થો કુદરતી રીતે ઉત્પન્ન થાય છે તેના મુખ્ય બે વિભાગો છે: (૧) એક પ્રકારના એવા પદાર્થો ઉત્પન્ન થાય છે કે જે શરીરની વૃદ્ધિ માટે અવશ્ય જરૂરના છે અને તે બહાર કાઢી નાખવામાં આવે તો શરીરને નુકસાન થાય. વીર્ય-લોહી વીગેરે આ જાતના પદાર્થ છે. (૨) બીજા એવા પ્રકારના પદાર્થો છે કે જેને જે શરીર બહાર કાઢી નાખવામાં ન આવે તો શરીરમાં રોગ ઉત્પન્ન થયા સિવાય રહે જ નહિ. મળ-મૂત્ર, પસીનો વગેરે આ જાતના પદાર્થો છે.

વીર્યને શરીર બહાર કાઢી પણ ન કાઢવાથી નુકસાન થતું નથી. એના સમર્થનમાં આપણાં શાસ્ત્રો ઉપરાંત વિદેશ ગ્રંથોમાં ડોક્ટરોના પણ અભિપ્રાયો છે. ડૉ. લીડરટન એમ. ડી. કહે છે કે “આજીવન કે અતિ દીર્ઘકાળ સુધી અભ્યાસ પાળી પ્રજ્ઞેત્પત્તિ અવધવને કોઈ પણ પ્રકારની હાનિ સિવાય ઉપયોગ રહિત રાખી શકાય છે.

નૈષ્ઠિક બ્રહ્મચર્ય

આહાર, નિદ્રા, મળ ત્યાગ જેવી રીતે આરોગ્ય દૃષ્ટિએ આવશ્યક છે તેવી રીતે વીર્યસ્રાવ કદી પણ આવશ્યક નથી. જેવી રીતે ન રેવાથી રુદન શક્તિનો નાશ થતો નથી તેવી જ રીતે સખ્ત બ્રહ્મચર્ય પાળવાથી જનનશક્તિનો નાશ થઈ શરીરને ખીજ ફાઈ પણ પ્રકારની હાનિ થતી નથી. વિષયભોગને મનુષ્ય જીવનના રક્ષણ માટે આવશ્યક માનવો એના જેવી ગંભીર અને આક્રમક ભ્રમણા નથી. ડૉ. ટ્રોલ એમ. ડી. કહે છે કે “મનુષ્ય સો વર્ષ જીવે તે! પણ યુવાવસ્થાથી તે અંતિમ વૃદ્ધાવસ્થા—જીવનના અંતકાળ સુધીમાં એક વખત પણ, આરોગ્ય દૃષ્ટિથી તેણે વીર્યપાત કરવાની જરૂર નથી. સ્ત્રી સંગથી કદી પણ હદ ઉપરાંતની વિરક્તિ હોઈ શકે નહિ તે હમેશ લાભદાયક છે તેથી આરોગ્ય ને સુખની વૃદ્ધિ થાય છે, તે કદી પણ નુકસાન કે વ્યાધિનું કારણ થતી નથી.”

(૨) નૈષ્ઠિક બ્રહ્મચારીઓ અપુત્ર રહેવા છતાં તેઓ સ્વર્ગે જાય છે

अपुत्रस्य गतिर्नास्ति । पुत्र रहित पुरुषની સદ્ગતિ નથી તો પછી અખંડ બ્રહ્મચર્ય જ પાળવામાં આવે અને લગ્ન કરવામાં આવે તો પછી પુત્ર ન થાય અને અસદ્ગતિ થાય એવી શંકા આણી વિષયી પુરુષો હુક્કરોની માફક સંતતિ વધાર્યા જ કરે છે. આ શંકાનું ખંડન મનુસ્મૃતિના પાંચમા અધ્યાયના નીચેના શ્લોકથી થયેલું છે તે ધ્યાનમાં રાખવું જોઈએ.

अनेकानि सहस्राणि, कुमार ब्रह्मचारीणाम् ।

दिवंगतानि विप्राणामकृत्वा कुल संततिम् ॥

અર્થાત્—પ્રજા પેદા ન કર્યા છતાં બ્રાહ્મણોના હજારો કુમારો સ્વર્ગમાં ગયા અર્થાત્. શાવજીવન બ્રહ્મચર્યાવસ્થાનું પાલન કરી

સ્વર્ગમાં ગયા. સનક, વાલખિલી વગેરે અનેક અખંડ અહ્યયારી મહાનુભાવો સ્વર્ગે ગયાનું હિંદુ ધર્મના પ્રાચીન ઇતિહાસ પુરવાર કરે છે. વિધવા સ્ત્રીઓ પણ સ્વર્ગે જાય છે.

મૃતે મર્તરિ સાધ્વી, સ્ત્રી બ્રહ્મચર્યેણ હ્યવસ્મિત ।

સ્વર્ગં ગચ્છત્યા પુત્રાપિ યથાતે બ્રહ્મચારિણઃ ॥

મનુસ્મૃતિ

અર્થ :— પોતાનો પતિ પર લોક જતાં, અહ્યયર્માં લીન રહેલી પુત્ર વગરની સ્ત્રી પણ સ્વર્ગમાં જાય છે.

—મનુસ્મૃતિ

આમ હોવાથી જણાશે કે પુત્ર પેદા ન કરનાર નરકે જાય છે એ માન્યતા ભૂલ ભરેલી છે એટલું જ નહીં પણ વીર્ય રક્ષાના સિધ્ધાન્ત ને તિલાંજલિ અપાવનાર હોઈ આક્રમકારક છે.

(૩) પ્રાચીન સમયની પ્રખ્યાત નૈષ્ઠિક અહ્યયારિણી

પ્રાચીન સમયમાં અખંડ અહ્યયર્ગ્રેમી કેવળ પુરુષો જ ન હતા. કેટલીક એવી પ્રખ્યાત સ્ત્રીઓ હતી જેમણે પોતાનું જીવન અખંડ અહ્યયર્ પાળવામાં જ વ્યતીત કર્યું હતું અને ગૃહસ્થાશ્રમના કસ્પિત સુખ સામે સર્વદા તિરસ્કાર વૃત્તિ જ રાખી હતી. ખરેખર જોતાં સ્ત્રી કે પુરુષ જેમને અધર્મોદ્ધારક, સંસાર સાગર તારનાર અને કામ-ધેનુ સમ સર્વ સુખ, સંપત્તિ અને ઐશ્વર્ય આપનાર અહ્યયર્નાં અલૌકિક ફળ ચાખવાનું સદ્લાભ્ય પ્રાપ્ત થયું છે, તેઓ તેના પર મુગ્ધ થયા છે અને સખ્ત અહ્યયર્થી કંદી વિમુખ થયા નથી. એવો ક્યો બુધ્ધિહીન મનુષ્ય હોય જે સ્ત્રી સંગના ક્ષણિક સુખ સારુ

અલૌકિક અને રત્ન ચિંતામણિ રૂપ વૃત્તો ભોગ આપે ને ડાડી લઈ કાંચન ફેંકી દે ? વિદુષી ગાગી અને ભક્ત મીરાંબાઈ અભ્યાસી-ઓ તરીકે વિશ્વવિખ્યાત છે.

(૧) અભ્યાસી સરસ્વતી

આ અભ્યાસી પુત્રી છે. તેમણે પોતાનો વિવાહ કદી કર્યો નથી. તેમને જ્ઞાન અને વિજ્ઞાન સાથે એટલો બધો પ્રેમ થઈ ગયો હતો કે જીવન પયંત તેમણે અભ્યાસ અખંડ પાળ્યું હતું. ધણીવાર તેમની પરીક્ષા લેવામાં આવી હતી. પરંતુ પોતાના વ્રતથી તકભાર પણ ચલાયમાન થયાં ન હોતાં. તેમના વિદ્યાભ્યાસ અને દીર્ઘ અભ્યાસથી પ્રસન્ન થઈ દેવમંડળી તેમને માતા તરીકે પૂજવા લાગી હતી. તેમના પિતા અભ્યાસે તેમને વેદનાં અધિષ્ઠાત્રી બનાવ્યાં હતાં. તે દિવસથી આજ સુધી તે તેજ અવસ્થામાં પૂજાતા આવ્યાં છે. તેઓ અભ્યાસ અને વિદ્યાભ્યાસથી બહુ પ્રસન્ન રહે છે. જેમને તેમને પ્રસન્ન કરવા હોય તે અભ્યાસ પાળી વિદ્યાભ્યાસમાં મગ્યા રહે. સરસ્વતીનું નામ જગપ્રસિદ્ધ છે. તેમને વિદ્યાનાં દેવી માનવામાં આવે છે.

જેમને વિદ્વાન અને જ્ઞાનવાન બનવાની અભિલાષા હોય તેમણે તો મન, વચન અને કર્મથી આ મહાશક્તિની આરાધના કરે જ છૂટકો છે. એમને સર્વ દેવીઓમાં આટલી પ્રતિષ્ઠા અને મહાનતા અપાવનાર તેમનું નૈષ્ઠિક અભ્યાસ જ હતું.

(૨) વેદવતીનું અપૂર્વ અભ્યાસ

વેદવતી નામની એક અત્યંત સુશીલ અને સુંદર ઋષિકન્યા હતી. તે પૂર્ણ સુવાવસ્થામાં આવી હતી. પરંતુ તેનો વિવાહ

થયો નહોતો. તે વનમાં એક પર્ણકુટીમાં રહી નિરંતર તપસ્યા કરતી હતી. અલ્પચર્યા પાલનથી તેમનું મન બહુ શુદ્ધ અને પ્રદ થવાથી તેને લગ્ન કરવાની મરજી નહોતી.

એક સમયે એક મહામળવાન રાક્ષસોનો રાજા રાવણ તે રહેતી હતી તે પર્ણકુટ નજીકથી જતો હતો. તેની દષ્ટિ વેદવતી પર પડતાં જ તેના પર મોહિત થઈ ગયો. તેણે નાના પ્રકારની લાલચોમાં તેને ફસાવવાનો પ્રયત્ન કર્યો પણ તેનું મન જરા પણ ડગ્યું નહિ. રાવણે પોતાની હાર માની તેને બળાત્કારે બ્રષ્ટ કરવા પ્રયત્ન કર્યો. તેણે તેના લાંબા લાંબા કાળા વાળ પકડી ખેંચવા માંડી. આથી તે પરમ તેજસ્વી મહિલાએ પ્રયંત્ર રૂપ ધારણ કરી તેને બાંચકીને ફેંકી દીધો. પછી વેદવતીએ કહ્યું કે, “હે દુષ્ટ પાપાત્મા ! તોં મારા કેશ પકડવાથી મારું અલ્પચર્યા વ્રત ખંડિત થઈ ગયું છે. હવે હું મારો બ્રષ્ટ થયેલો દેહ ધારણ કરીશ નહિ. જો હું આ ક્ષણે જ તેનું પ્રાયશ્ચિત્ત કરી લઉં છું.”

આમ બોલી એક સંગતતા અગ્નિકુંડમાં તે ફૂટી પડી ! દુષ્ટ રાવણ ધૂળ ફાંકતો બેઠો રહ્યો !!

ઉપલાં બન્ને જીવનોની રૂપરેખા શ્રી શર્મા કૃત “અલ્પચર્યા વિજ્ઞાન” (હિંદી) પાનાં ૧૮૪ થી ૧૮૬ ઉપરથી લીધેલ છે.

પ્રકરણ ૮

વિશ્વવંદ્ય નૈષ્ઠિક બ્રહ્મચારીઓનાં અદ્ભુત પરાક્રમે

જીવનચરિત્રોની પ્રેરણાદાયક જીવન પર થતી અસર
[૧] ઈશ્વરાવતાર અમર ધર્મ ગ્રંથો રચનાર શ્રીમદ્ શંકરા-
ચાર્યના જીવનની રૂપરેખા [૨] નૈષ્ઠિક બ્રહ્મચર્ય, પિતૃ-
ભક્તિ અને દૃઢ નિશ્ચયનું વિશ્વ વિખ્યાત અનુપમ દૃષ્ટાંત
[૩] નૈષ્ઠિક બ્રહ્મચર્યના પ્રતાપે જીસસ ક્રીષ્ટ કરતાં વધારે
દેવી ચમત્કાર દર્શાવનાર તેમજ અસંખ્ય મનુષ્યોનાં દુઃખ
હારિદ્ર્ય દૂર કરનાર મહાત્મા હરિદાસજી [૪] સ્વામી નારા-
યણ ધર્મ સંસ્થાપક સ્વામી શ્રી સહજાનંદજી [૫] પ્રસિદ્ધ
આર્ય સમાજના સંસ્થાપક દયાનંદ સરસ્વતિ [૬] અમેરિકા
જઈ હિંદુ ધર્મને સર્વશ્રેષ્ઠ સાબિત કરનાર સ્વામી
વિવેકાનંદજી [૭] અમાનુષી શારીરિક બળ પ્રાપ્ત કરનાર
પહેલવાન રામભૂતિ.

જીવન ચરિત્રોની પ્રેરણાદાયક જીવન પર થતી અસર

જગતમાં અગાઉ ધર્મ ગયેલ તેમજ વર્તમાન સમયનાં
અનેક નરહારીઓના કયા અસાધારણ ગુણોને લીધે તેમની

મહાન મનુષ્યોમાં મળુના થઈ, તે ગુણો તેમણે ક્યાં સાધનાથી પ્રાપ્ત કર્યા અને અસાધારણ કસોટી અને લાલચોના પ્રસંગોમાં પણ તે કેવી રીતે ટકાવી રાખ્યા, આ સમય વિષયો જીવન ચરિત્રોમાં એવી રીતે ગુંથાયેલ હોય છે કે વાંચનારના મન પર ઊંડી અસર થઈ તે તે શ્રેષ્ઠ ગુણો તરફ પૂજ્ય ભાવનાથી આકર્ષાય છે. ચરિત્રનાયકના ઉચ્ચ ગુણો પ્રાપ્ત કરવા પ્રયત્ન પ્રયત્ન કરવા પ્રેરાય છે. આમ હોવાથી જીવન ચરિત્રોનો ખત અને ઉત્સાહથી અભ્યાસ કરનાર સંજ્ઞનમાં ધણા સદૃશ્યોની સહજ સ્વભાવે વૃદ્ધિ થાય છે અને પરિણામે તે જ મહાપુરુષ બની જાય છે.

સર્વ વૃત શિરોમણિ અક્ષયર્થ વૃત મનુષ્ય જીવનને અત્યંત કષ્ટાણુકારી અને ઉત્કર્ષદાતા હોવાથી ઉક્ત વૃત્તને અદ્ભુત પ્રભાવ વાંચકોનાં મનમાં ઠસી તેના પાલન માટે તિવ્ર જ્ઞાસા ઉત્પન્ન થઈ : વૃત્તઘાતક દરેક આવરણ દહતાથી દૂર કરી, ગમે તેવા કઠણ અને વિષમ સંયોગોમાં પણ તેઓ વીર રક્ષા કરવા ઉદ્યમવત થાય તે હેતુથી આપણા જ દેશના પ્રખ્યાત અને પરાક્રમી આજીવન અક્ષયરીઓનાં પ્રેરક અને બોધદાયક સંક્ષિપ્ત જીવનવૃત્તાંતો આ પ્રકરણમાં આપેલ છે. તેમના જીવન વિષે વિશેષ જાણવાની ઉત્કંઠા લેખકનો આ વિષય પરનો જુદા અંશ અક્ષયર્થમીમાંસા વાંચવાથી તૃપ્ત થશે.

[૧] ઈશ્વરાવતાર અમર વર્મ યથો રચનાર

શ્રીમદ્ શંકરાચાર્ય

આ દેવાંશી મહાત્માના પિતા શિવગુરુ તથા માતા સતીએ શ્રીકામ ચિત્તે શિવજીની આરાધના કરવાથી પ્રભુ પ્રસન્ન થવાથી

તેમને ત્યાં ઈ. સ. ૭૮૮ માં આ ચારિત્ર નાયક વિખ્યાત પુત્રનો જન્મ થયો હતો. બાલ્ય જીવન અદ્ભુત અને ચમત્કારિક હતું. ૭ વર્ષની ઉંમરે તેઓ સર્વ શાસ્ત્ર અને વિદ્યામાં સારા પંડિત થઈ ગયા હતા. અખંડિત બ્રહ્મચર્યનો અદ્વિતીય પ્રભાવ દેખાડવા સારુ આઠમે વર્ષે યજ્ઞોપવિત ધારણ કરી ગૃહસ્થાશ્રમનો સ્વીકાર ન કરતાં અખંડિત નૈષ્ઠિક બ્રહ્મચર્ય પાળવા માટે તુરત જ ચતુર્થાશ્રમ સન્યાસનો સ્વીકાર કર્યો હતો. સતત વીર્ય રક્ષાના પ્રભાવથી અપૂર્વ બુદ્ધિ પ્રાપ્ત કરી તેઓએ ઉપનિષદ, વ્યાસ સૂત્ર, શ્રીમદ્ ભગવદ્ ગીતા, વિષ્ણુ, સહસ્રનામ વગેરે તત્ત્વજ્ઞાનના ગ્રંથો પર અમર ભાષ્યો લખેલાં છે જે સઘળામાં અન્ય વિદ્વાનોથી ખંડિત ન થઈ શકે તેવો અદ્વૈત સિદ્ધાન્ત પ્રતિપાદન કરેલો છે. એમણે પોતાની દિવ્ય બુદ્ધિના પ્રભાવથી, વેદ ધર્મના વિરોધીઓની માન્યતા એવી તો તોડી પાડી છે કે આજસુધી તેનું પુનર્જીવન થઈ શક્યું નથી. આપું અલૌકિક અને પ્રભાવશાળી બુદ્ધિ બળ મેળવવામાં તેમનું અખંડ બ્રહ્મચર્ય પાલન જ કારણભૂત હતું. બીજા આચાર્યો કરતાં તેઓ શ્રુતિઓનું તત્ત્વ એવી તો સારી રીતે સમજેલા કે તેમણે કરેલા અર્થ હજી સુધી એટલે કે બારસો વર્ષ સુધી પ્રમાણભૂત ગણાય છે. ધર્મ પ્રચાર માટે વ્યાખ્યાનો અને શાસ્ત્રાર્થ ઉપરાંત પુસ્તકો લખવાનું કામ પણ એમણે થોડું જુનું નથી. તેમનાં અગાધ જ્ઞાન પ્રતિપાદક પુસ્તકો પરથી તેમની જ્ઞાનાધારણુ પ્રતિભા અને વિદ્વતાનો પરિચય મળી આવે છે. તેમના પુસ્તકોની ભાષા વિશદ અને લલિત હોવાથી આજ સેંકડો વર્ષ સુધી તે આદર પામે છે. તેમનાં પુસ્તકોમાં સૌથી વધારે પ્રસિદ્ધ “પ્રસ્થાનત્રય” છે. એમાં ઉપનિષદ ભાષ્ય, સૂત્રભાષ્ય અને ગીતા-ભાષ્યનો સમાવેશ થાય છે. એમના લખેલ ગીતાભાષ્યે એમની

કીર્તિ અમર કરી છે. એ ઉપરાંત એમણે લલિત પદ્યમાં અનેક સ્તોત્રો રચ્યા છે જેમાંનું મોહમુદ ગુરુ સ્તોત્ર અતિ પ્રસિદ્ધ છે. અદ્વાપિ સંસ્કારી સન્નજનો એને જીવંત કરે છે. તેઓએ પોતાના જીવલેણ મંદવાકમાં પણ ધર્મ પ્રચારનું કામ લીધું મૂક્યું નહિ. કાશ્મીર દેશની પ્રશંસા સાંભળી એટલે તેઓ ત્યાંના શારદા નિવાસમાં ગયા અને એ અદ્ભુત સ્થાન તેમને ગમી જવાથી ત્યાં તેમણે પોતાનો એક મઠ સ્થાપી ત્યાંથી અદ્રિકાશ્રમ થઈ કેદારનાથ ગયા જ્યાં ભરજીયાતીમાં ૩૨ વર્ષની ઉંમરે સંવત ૮૦૦ માં પરમપદને પ્રાપ્ત થયા. એમણે ૩૨ વર્ષના અધ્યાયુષ્યમાં સામાન્ય માણસો ૩૦૦ વર્ષના આયુષ્યમાં પણ ન કરી શકે તેવું અનુપમ અને અસૌકિક કાર્ય કર્યું છે. આ મહદ્ કાર્યશક્તિ આપનાર તેમનું અસ્ખલિત નૈષ્ઠિક અક્ષયચંદ્ર જ હતું.

(૨) નૈષ્ઠિક અક્ષયચંદ્ર, પિતૃભક્તિ અને દૃઢ નિશ્ચય પાલનનું વિશ્વ વિખ્યાત આદર્શજીવન-લીખમપિતા

હસ્તિનાપુરમાં સમ્રાટ શાંતનુને તેની ધર્મપત્ની મંગાદેવીથી દેવદુર્ગલ એક પુત્રસ્તનની પ્રાપ્તિ થઈ હતી. આદ્ય કુલજીવણ પન્થુગમ પાસે તેને વિદ્યાધ્યયન કરવા સારુ યોગ્ય વયે મોકલવામાં આવ્યો હતો. ત્યાં દેવવ્રતે—ભાવી ભીષ્મે ક્ષત્રિયોના કામની શાસ્ત્ર વિદ્યા અને આદ્યજોના કામની શાસ્ત્રવિદ્યા શીખી હતી. તેમના પિતાને વૃધ્ધાવસ્થામાં લગ્ન કરવાની તાકાવેલી થઈ હતી, પણ રાજ્યાધિકાર દેવવ્રતનો હોવાથી તેમને કન્યા કોઈ પરણાવવું નહોતું. પિતાને કન્યા મળે તેટલા માટે આ પિતૃભક્ત પુત્રે રાજ્ય પરનો વારસાઈ હજી ઉઠાવી લીધો, એટલું જ નહિ પણ પોતે લગ્ન કરે તો તેમની બાતી સંતનિથી રાજ્યગદીનો

વડીલ વંશ તરીકે દાવો ન થાય માટે આજીવન કુંવારા રહેવાની પ્રતિજ્ઞા લીધી હતી અને તે જીવતાં સુધી પાળી હતી. આવી ભીષ્મપ્રતિજ્ઞા લેવાના કારણે તેમનું નામ દેવવ્રતને બદલે ભીષ્મ પડ્યું છે. પાછળથી પાંડવ અને કૌરવોના યુધ્ધ વખતે શ્રી ભીષ્મ અખંડ બ્રહ્મચર્યના પ્રતાપથી જ અતિ વૃધ્ધ અવસ્થામાં પણ કુરુક્ષેત્રના ઘોર સંગ્રામમાં મધ્યાહ્નના સૂર્યસમા પ્રકાશતા હતા. ખુદ શ્રીકૃષ્ણ પરમાત્મા જેને સહાયતાવાળા હતા તે અર્જુન સરખા દેવાંશી યોધાને પણ તેઓને પાંડવ અનુચ્છ પ્રકર લેવાની ફરજ પડી હતી. યુધ્ધ સમયે તેઓએ સામાન્ય સૈનિક તરીકે નહિ પણ માન્યવર સેનાનાયક તરીકે યુધ્ધ કર્યું હતું. તે વખતે તેમની ઉંમર ૧૭૧ વર્ષની હતી. દુનિયાના ઇતિહાસમાં કોઈ પણ યુધ્ધમાં આટલી વૃદ્ધ વયે કોઈ પણ મનુષ્યે યુધ્ધ કરી શક્યાનું નોંધાયું નથી. જેવટે જ મહિના સુધી આણુત્રવ્યામાં પણ તેઓ નિકળપણા વિના છતી શક્યા હતા અને ઇચ્છા મૃત્યુ મેળવ્યું હતું. શરીરમાં અનેક આણુ વાગી તીવ્ર વેદના થતી હતી, છતાં પણ આવી સ્થિતિમાં પણ શ્રી કૃષ્ણ હાજવાન અને અન્ય અનેક મહર્ષિઓ સમક્ષ યુધ્ધિષ્ઠિર રાજાને રાજ્ય ધર્મ જેવી અટપટી આજ્ઞા અને મોક્ષપ્રાપ્તિ સંરખો અતિ ગહન વિષય સમગ્રવ્યો હતો. પિતૃભક્તની વેદી આગળ શત્રુભાદીની મહત્વાકાંક્ષાઓની આહુતિ આપનાર આના જેવા ધૈર્ય મહાપુરુષને જેટો દુનિયાના ઇતિહાસમાં મળી શકતો નથી. જે મહાપુરુષ પોતાની ૧૭૧ વર્ષની વૃધ્ધ વયે પણ એક સેનાપતિ તરીકે ભર યુવાન જેટલું સૌર્ય બતાવી શક્યા હતા, જ માસ સુધી આણુત્રવ્યા પર સ્કર્ષ ગૂઢ તત્ત્વજ્ઞાનવાળો, ધર્મોપદેશ કર્યો હતો, તેમની અનુચ્છ શારીરિક સહિષ્ણુતાની કલ્પના કરવી પણ કઠણ છે. વાચકો સહજ સમજી જશે કે આ પ્રતાપ તેમની અખંડ વીર્યશક્તિનો હતો.

(૩) નૈષ્ઠિક બ્રહ્મચર્યને પ્રતાપે જીવસ કાઈસ્થ કરતાં પણ વધારે દૈવી ચમત્કાર દર્શાવનાર તેમજ અસંખ્ય મનુષ્યાનાં હૃદય દારિદ્ર્ય દૂર કરનાર મહાત્મા હરિદાસજી

આ મહાત્મા મહારાષ્ટ્રના એક ગામમાં જન્મ્યા હતા, શૈશવ-કાળમાં તેમનું સ્વરૂપ સુંદર અને મોહક હતું. ૧૫-૧૬ વર્ષની ઉંમરે તેઓ એક તૈલંગી સાધુના સમાગમાં આવ્યા હતા અને તેના પ્રભાવથી આકર્ષાઈ તેમના શિષ્ય થઈ સંસાર ત્યાગ કર્યો હતો. પ્રાણુયામ અને બ્રહ્મચર્ય પાળી યોગાભ્યાસ શરૂ કર્યો હતો. પ્રાણુયામ અને વાકુસંયમ તેમની યોગ શિક્ષાનું પ્રથમ અંગ હતું. દિવસમાં દૂધ, થોડા ચોખા, થોડું ગાયનું ઘી અને ખાંડ સિવાય કંઈ પણ ખાતા પીતા નહોતા. એકાદશી, પૂર્ણિમા, અમાવાસ્યા અને સંક્રાંતિને દિવસે તેઓ માત્ર અર્ધો શેર દૂધ જ પીતા હતા. વૃક્ષ નીચે સ્થઈ રહીને અને અર્ધો શેર દૂધ ઉપર જીવનક્રમ ચલાવતા હતા તેઓ કાશી, જગન્નાથ, પ્રયાગ, અયોધ્યા, હિમાલય આદિ જુદાં જુદાં સ્થાનોનાં ભ્રમણ કરી સિદ્ધ પુરૂષો દ્વારા શિક્ષણ પ્રાપ્ત કરતા હતા. આ રીતે કંઠણ તપશ્ચર્યા કરી તેમણે સિદ્ધિઓ પ્રાપ્ત કરી હતી તેમજ ધુરંધર વિદ્વાન થયા હતા. તેઓએ પોતાની આશ્ચર્યકારક લીલાઓથી સર્વ લોકોને મોહિત કરી દીધા હતા અને તેથી લોકો તેમને દેવ તરીકે પૂજતા હતા. સને ૧૮૩૦માં તેમણે એક પાદરીનો ગર્વ ઉતાર્યો ત્યારથી તેમની પ્રસિદ્ધિ બહુ આગળ વધી ગઈ હતી.

શ્રી પ્રયાગરાજ પાસે યમુના તટપર આવેલા એક મંદિરમ તેઓ શિષ્યો તથા ગામવાસીઓ સાથે વાતચીત કરી રહ્યા હતા તેવામાં એક પાદરી આવી પોતાના ધર્મની બડાઈ કરવા અને હિંદુ ધર્મની નિંદા કરવા લાગ્યો અને કહેવા લાગ્યો “કે સિદ્ધ થવાથી શું થાય છે?” હરિદાસજીએ પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે “તમારા પ્રભુ કાઈસે

પાંચ રોટનાથી પાંચસો માણસ જમાડ્યાં હતાં ને? હું કંઈ ઈશ્વર નથી પરંતુ મનુષ્ય જ છું. પરંતુ જુઓ હું ખાલી હાથથી જ કેટલાં માણસોને તૃપ્ત કરું છું. એમ કહીને તેઓ પોતાની ઝોળીમાંથી પૂરી અને પકવાનના ઢગનાને ઢગના બહાર કાઢીને ફેંકવા લાગ્યા. પેલો પાદરી તો થોડી વાર આંખો ફાડીને જોતો ઉભો જ રહ્યો પરંતુ પછી બોલ્યો “આ સર્વ વસ્તુઓ તમારી ઝોળીમાં હતી. હું આમાંની કોઈ વસ્તુ ખાઈ શકતો નથી—જરા પાંડે રોટી તો એમાંથી કાઢો ! હરિદાસજી બોલ્યા “ માંસ સિવાય સર્વ વસ્તુઓ મળશે. “ એમ કહી તેઓ પાંડે, રોટી, બિસ્કીટ આદિ વસ્તુઓ કાઢી પાદરી તરફ ફેંકવા લાગ્યા. પાદરી નાવ પર ચઢી પન્નાયમાન થવા લાગ્યો હરિદાસજી તેમની પાછળ પડી યોગ બળથી પાણી પર ચાલવા લાગ્યો. અને તટ પર લોકોની ઠડ જમી ગઈ. પાદરી આ જોઈ દિગ્ભ્રમ થઈ ગયો. રાજાઓ, પ્રતિષ્ઠિત ગૃહસ્થો, અને અન્ય સંખ્યાબંધ મનુષ્યોની સમક્ષ તેઓ જમીનમાં સમાધિ લઈ દટાતા હતા, અને પછી જ્યારે તેઓને હજારો મનુષ્ય સમક્ષ બહાર કાઢવામાં આવતા હતા ત્યારે તેઓ સમાધિમાંથી જાગૃત થતા હતા. જળ ભેદ ન થાય તે માટે દટાયેલ જગ્યા પર રાજાઓની આજ્ઞાથી સખ્તમાં સખ્ત પહેરો રાખવામાં આવતો હતો. હરિદાસજીની કૃપાથી અંધને આંખો અને વંધ્યાને પુત્રની પ્રાપ્તિ થઈ હતી. સ્ત્રીઓનાં ટોળાં તેમને રાત દિવસ આશીર્વાદ મેળવવા ઘેરી રહેતાં હતાં. પોતાના અફસુસ ચમત્કારો બતાવી લોકોની ધર્મ-શ્રદ્ધાને અતિ ઉત્તેજિત કરી હતી. આટલી આટલી સિદ્ધિઓ પ્રાપ્ત કર્યા છતાં એવા તો દયાળુ હતા કે દીન દુઃખી લોકોને જોઈ તેમની આંખોમાં આંસુ આવતાં હતાં. રાજા રણજીતસિંહ તેમના પરિવાર સાથે તેઓના શિષ્ય થયા હતા. તેમના જીવન પરથી

આપણે નીચેનો બોધ ગ્રહણ કરવો જોઈએ. જે પુણ્યાત્મા ઝાડ નીચે રહી અર્ધો શેર ફેવ પર નિર્વાહ ચલાવી આંખોને આંખો, પાંચાણને પગ અને મુંગાને વાચા આપી શક્યા, પતિમાના પત કાઢી શક્યા, ઝાળીમાંથી ઢગલે ઢગલા ખોરાક કાઢી હિંદુ ધર્મના નિંદક પાદરીના ગર્વ ઉતારી તેને પલાયમાન કરાવી શક્યા અને આ રીતે જિસસ કાકર કરતાં પણ વધારે દેવી શક્તિ દાખવી શક્યા, ભર ચોમાસાની અતિ વૃષ્ટિથી વેગથી વહેતી નદીનાં પુર ઉપર પગ ચાલીને સામે પાર જઈ શક્યા, આંખો પર પાટા બાંધી પુસ્તક વાંચી શક્યા, અનેક વખત સુધી જમીનમાં મહિનાના મહિના સુધી દાઢ છવતા નીકળી યોગ સમાધિની લીલા બતાવી શક્યા, પોતાના અદ્ભુત અને આકર્ષક ચમત્કારો વડે શ્રીમંત સંસારીઓને સંસાર પર ગૈરાગ્ય ઉપજાવી મૃત્યુસ્થાશ્રમના વૈભવને તિલાંજલિ આપી બાવા બનાવી શક્યા, અદ્યમાં રાજા મહારાજાઓથી માંડી નિર્ધનમાં નિર્ધન મનુષ્યોથી પણ મનુષ્ય શરીરમાં દેવ તરીકે પુજાયા તે મહાત્માને નરના દેહમાં પ્રત્યક્ષ નારાયણની શક્તિ આપનાર પતિત પાવન, અધર્મોદ્ધારણ, વ્રત ચિંતામણિ નૈષ્ઠિક અક્ષયર્થ જ હતું. સારાસારનો પુખ્ત વિચાર કરનાર દરેક જન્મનું સાર્થક્ય કરવા સારુ અખંડ અક્ષયર્થ વ્રત મનુષ્યે પાળી પોતાનું કલ્યાણ સાધી લેવું જોઈએ.

(ક) સ્વામીનારાયણ ધર્મ સંસ્થાપક—માળ

અક્ષયારી સમર્થ શ્રી સહજાનંદજી

ઈ. સ. ૧૭૮૧ સંવત ૧૮૩૬માં અ.જ.થી એકસો

ઝોગણોતેર વર્ષ પર રામનવમીના શુભ દિવસે અયોધ્યા પાસેના છપૈયા ગામમાં આ મહા પુરુષનો જન્મ થયો હતો. આ મહાત્માને બાળપણથી જ દેવ દર્શન, તીર્થ યાત્રા, જપ, તપ, વ્રત કરવાં પ્રિય હતાં. તેઓ પોતાની ૨૧ વર્ષની ઉંમરે યોગનો અભ્યાસ કરી તેમના ગુરુ રામાનંદ સ્વામીની ગાદીએ બેઠા હતા. તેમણે સ્વામીનારાયણનો ધર્મ સ્થાપિત કર્યો હતો. સૂર્યના તેજથી જેવી રીતે સવળે દેકાણેથી અંધકાર નાશ થાય છે, તેવી જ રીતે તેમના કસ્યાણકારક સિધ્ધાન્તોથી અનેક કુપથગામી શિષ્યોનું જીવન આદર્શ થઈ તેઓ જતે સુધર્મી એટલું જ નહિ પણ તેમના જીવનથી અનેક મનુષ્યો સુધરી ગયાં. આથી જન સમાજમાં તેમના સિધ્ધાન્તોમાં એટલી બધી દૃઢ શ્રદ્ધા ઉત્પન્ન થઈ કે તેમના વચન માત્રથી ધનિક ગૃહસ્થોએ પણ દાદી મૂછ બોરાવી સંસાર ત્યાગ કર્યો હતો અને જ્ઞાતિ જનોથી અનેક કષ્ટ પામ્યા છતાં કદી પણ ધર્મ વિમુખ થયા ન હોતા.

તેમના ધર્મનું મુખ્ય અંગ બ્રહ્મચર્ય પાલન રાખ્યું છે. જીલ્લો સ્વાદ્દ જલ્પ સિવાય વિષય વાસના છતાતી ન હોવાથી સ્વામીજીએ પોતાના શિષ્યોને ઘેર ઘેર જઈ રહેલા અન્નની ભિક્ષા માગી લાવી, મળેલાં સર્વ પ્રકારનાં ભિન્ન ભિન્ન ખાદ્યો એકઠાં કરી તેમાં પાણી નાખી સ્વાદ્દરહિત કરી તેના ગોળા વાળી એક હાથમાં રાખી બીજે હાથે ખાવા આજ્ઞા કરી હતી. આ આજ્ઞા કરવાનો અંતર્ગત હેતુ એ હતો કે જો સાધુઓ જીલ્લો સ્વાદ્દમાં લોભાશે તો તેઓ કામોત્તેજક આહાર ખાશે એટલું જ નહિ પણ સ્વાદ્દની લાલચને વશ થઈ જીવન ટકાવવા જેટલા ખોરાકની જરૂર હશે તેથી વધારે ખાઈ ખેસશે. આ અન્ને વર્તન બ્રહ્મચર્ય આવક હોવાથી ત્યાગ્ય કરવા ઉપલી આજ્ઞા કરી હતી. શરીર

કઠણ થઈ વીય્ રક્ષા કરવા શક્તિ પ્રાપ્ત થાય માટે તેમણે એવી આજ્ઞા કરી હતી કે શિયાળામાં ગમે તેટલી ટાઢ પડતી હોય તો પણ શીવેલી બંડી કે ડગલી પહેરવી નહિ. તેમજ અસ્વચ્છ વસ્તીમાં રાતવાસો રહેવું નાહ. પરંતુ વગડામાં છૂટાં છૂટાં વૃક્ષોને નીચે રાતે પડી રહેવું. આ વર્તનથી ફેફસાં તેમજ ત્વચાને શુદ્ધ પ્રાણવાયુ રૂપી પોષણ મળી અહ્યયર્ વ્રત પાળવામાં મદદ મળે છે. માદક પદાર્થોનો ઉપયોગ અહ્યયર્ વ્રત ધાતક હોવાથી તમાકુ, દારૂ, ભાંગ, માજૂન વગેરે કોઈ પણ પ્રકારનાં કેદી પીણાનો ત્યાગ કરવા સખ્ત આજ્ઞા કરેલી છે. લાંચ લેવી તે ચોરી છે, માટે લાંચનો તિરસ્કાર કર્યો છે. અને ભૂત દયા—પ્રાણી માત્ર પર દયા ઉપદેશી છે. તેમના આધ્યાત્મિક ચમત્કારો જોઈને તેમના ભકતો તેમને ઈશ્વર રૂપ માનતા હતા. અમુક જ્ઞાતિ જનો જ આ ધર્મના અધિકારી છે એવું બંધન ન હોવાથી ઘણા હલકા વર્ણના લોકો પણ તેમાં દાખલ થયા છે. તેમના અનુયાયી જાણો માણસો હોવાથી હલકા વર્ણોમાંથી માદક દ્રવ્યોનો પ્રચાર અટકી દેશને મોટો લાભ થયો છે. આ નૈઋતિક અહ્યયારી મહાત્મા દેશના અગણિત લોકો પાસે વીય્ રક્ષા કરાવી સત્ ધર્મને પંથે વાળી તેમનું કલ્યાણ સાધી અક્ષય કીર્તિ પ્રાપ્ત કરી ગયા છે.

[૫] પ્રસિધ્ધ આચર્ય સમાજના સ્થાપક સ્વામી શ્રી
દયાનંદ સરસ્વતિ

કાઠિયાવાડના મોરબી રાજ્યમાં ઈ. સ. ૧૮૨૪માં આ પુરુષસિંહનો જન્મ થયો હતો. તેમની ૧૬ વર્ષની ઉંમરે તેમની એક પ્રિય બહેનનું અકાળ મૃત્યુ થયું અને પછી બે વર્ષે તેમના પર અગાધ પ્રીતિ રાખનાર તેમના કાકાનું મૃત્યુ થયું હોવાથી

તેમને સંસાર ઉપર અજાવ આળ્યો. નાશવંત જગતની સાંસારિક તમામ વસ્તુઓની અનિત્યતાના સ્વાનુભવે તેમનામાં દૃઢ વૈરાગ્ય ઉત્પન્ન કર્યો. તેથી માતા પિતાનો લગ્ન કરી ગૃહસ્થાશ્રમી થવાનો અત્યંત આગ્રહ છતાં પણ આજીવન અહ્યારી રહેવાના તેમના નિશ્ચયમાંથી જરા પણ ડગ્યા નહિ. માતા પિતાએ તેથી બળાત્કારે લગ્ન કરવાનું ધાયું. પરંતુ લગ્નાવસ્થા ન સ્વીકારતાં ગૌતમભુધ્વની માફક મધ્ય રાત્રીએ ગુપ્ત ગૃહત્યાગ કર્યો. સર્વ વ્રત શિરોમણિ અહ્યાર્ય દેશોન્નતિનું પરમ સાધન હોવાથી તેમજ શ્રેય સાધકનું અમોઘ સાધન શસ્ત્ર હોવાથી, તેઓ ઘોઠાને અહ્યાર્ય પાળવાનો ખાસ આગ્રહ કરતા હતા. સર્વ પ્રકારની દેશની અધોગતિનું ઉત્પાદક કારણ તેઓ અહ્યાર્યનો ભંગ માનતા અને તેથી ગુરુ-કુળોની સ્થાપના કરી વિદ્યાર્થીઓને શુદ્ધ વાતાવરણમાં રાખી અહ્યાર્ય સાથેનો વિદ્યાભ્યાસ કરાવવાની પ્રાચીન પદ્ધતિનો તેમણે પ્રચાર કર્યો હતો. સ્વામીજીનું આ દેશોન્નતિકર મહદ્ કાર્ય છે ધર્મ તથા શરીર શાસ્ત્રના આધારો આપી તેમણે નિઃસંદેહ નિબ્ધન કરી આપ્યું છે કે આરોગ્ય અને દીર્ઘાયુષ્યના અભિલાષીએ કદી પણ બાળ લગ્ન કરવું જોઈએ નહિ. ૧૬ વર્ષની કન્યા અને ૨૫ વર્ષનો વર એ લગ્નાવસ્થાનો કનિષ્ઠ કાળ તેમણે સ્થાપિત કર્યો હતો મધ્યમ કાળ પુત્રીના લગ્ન માટે વીસ વર્ષનો અને પુત્રના લગ્ન માટે ૩૦ થી ૪૦ વર્ષનો અને ઉત્તમ કાળ કન્યા માટેનો ૨૪ વર્ષનો અને વર માટે ૪૮ વર્ષનો ઠરાવ્યો હતો.

સ્વામીજીનું વીર્ય ઊર્ધ્વગામી હોવાથી, તે તેમના શરીરમાં અપાર બળ અને સહનશીલતા દાતા થયું હતું. તેમના અતુલ બળને લીધે ભલ્લભલાની પણ તેમને ઈજા કરવાની

હિંમત ચાલતી નહોતી. શરીરમાં અખંડ વીર્ય રક્ષાને લીધે એટલી ગરમી રહેતી હતી કે પોષ અને મહા માસની કડકડતી ઠંડીમાં જ્યારે ઝાડ પાન પર ડાર પડતો હોય, જરાઓનાં પાણી જમીને ઝરફ થઈ ગયાં હોય, સુસવાતો પવન કાતિલ શરની માફક શરીરને વીંધી નાખતો હોય તેવે વખતે પણ ગંગાની હિમ જેવી રેતીમાં કેવળ કૌપીન પહેરી, વસ્ત્રરહિત પદ્માસન વાળીને આખી રાત સ્વામીજી બેઠા રહેતા. તેમને આવી દશામાં દેખીને કોઈ સકલજન એમની કાયા પર કામળી એઠાડી જતો. સ્વામીજી તુરત એ કામળીને અલગ કરી નાખતા.

સ્વામીજી અક્ષય્યના આઠે અંગ અસ્ખલિત રીતે પાળતા. સ્ત્રીનો સ્પર્શ તેમને મહા પ્રાયશ્ચિત પાત્ર હતો. એક દિવસ યમુના તીરે તેઓ ધ્યાન ધરીને બેઠા હતા એવામાં કોઈ ભારિક સ્ત્રીઓ સ્નાન કરીને આવતાં પદ્માસન વાળીને બેઠેલા ધ્યાનગ્રસ્ત સ્વામીજીને જોયા અને એમને પરમહંસ સમજી એમના ચરણોમાં પોતાનું મસ્તક મૂકી નમસ્કાર કર્યા. પગ પર મનુષ્યના મસ્તકનો ભીનો સ્પર્શ થતાં સ્વામીએ નેત્રો ઉઘાડ્યાં. ચમકીને “અરે માતા, અરે મૈયા” એવા શબ્દો બોલતાં ઉભા થઈ ગયા અને ગોવર્ધન પર્વત પર જઈને એક મંદિરના બીચણ ખંડેરમાં ત્રણ દિવસ અને ત્રણ રાત અન્ન જગ વિના કેવળ ઈશ્વર ચિંતનમાં જ તનમય રહીને એ અચાનક સ્ત્રી સ્પર્શના પાપનું પ્રાયશ્ચિત કયું હતું.

સ્વામીજીની માનસિક શક્તિ પણ અદ્વિતીય હતી. એમણે ઋગ્વેદનું સંપૂર્ણ ભાષ્ય કયું છે. તે ઉપરાંત સત્યાર્થ પ્રકાશ, સંસ્કાર પદ્ધતિ અને આર્યાભિનય વગેરે ૨૦ વીસ ગ્રંથો રચ્યા છે તેમણે ૬૨૦૦ ઉપરાંત સંસ્કૃત ગ્રંથોનો

અભ્યાસ કર્યો હતો તેમજ ૧૮૦૦ પ્રાકૃત ગ્રંથોનું અવલોકન કર્યું હતું.

આ અતુલ શારીરિક અને માનસિક શક્તિ હતા તેમનું અખંડ બ્રહ્મચર્ય હતું. ભારતવાસીઓમાં અત્યારે બ્રહ્મચર્ય અને નિષ્કામ સેવાધર્મની જે અનિવાર્ય આવશ્યકતા જણાઈ છે તે વિષય તરફ પોતાની જાતના દાખલાથી, વીરશયિન સહનશીલતાથી, સતત શ્રમપરાયણતાથી અને અસરકારક ઉપદેશોથી દેશને પ્રથમ આ મહાપુરુષ દયાનંદ સરસ્વતિજીએ દોર્યો. પછી સ્વામી વિવેકાનંદજીએ પણ એ બાબત જનસમાજની આંખો ખોલવામાં બાકી રાખી નથી. આ બન્ને મહાપુરુષો જેમ અખંડ બ્રહ્મચારીઓ તરીકે અસામાન્ય હતા તેમ તેઓ વક્રત્વ શક્તિમાં, વિદ્વતામાં, યોગ સાધનામાં શરીરનાં મજબૂત બાંધામાં, લગ્ન પ્રતિભાપૂર્ણ ચહેરા-ઓમાં, ભારતના જૂત ગૌરવને ભક્તિભાવે સમરી તેનું ભાવી પણ તેવું જ રચાય એમ કરવામાં અને દેશની અધોગતિ કરનાર મિત્ર વેશે મંડી પડેલાં સત્ત્વોને સંવેળા ઓળખી લઈ તેમના પંજમાંથી સંવેળા છૂટે તેમ કરવામાં, આ બન્ને નૈષ્ઠિક બ્રહ્મચારીઓ અસામાન્ય હતા.

હિંદના કમનસીબે આ મહાપુરુષની સુધારા કરવાની કોશિશ જ તેમના મૃત્યુનું કારણ થઈ પડી જ્યેષ્ઠપુરના મહારાજને ! નાયિકાનો સંગ ઉપદેશ આપી છોડાવ્યાથી એ પિશાચિણીએ દ્વેષ શુદ્ધિથી સ્વામીજીના નરાધમ રસોયાને દ્રવ્યથી લલચાવી તેની પાસે તેમને ભોજનમાં જેર અપાવ્યું, અનેક ઉપાયો જતાં કરી લાગી નહિ. સને ૧૮૮૩ માં તેમની પદ વર્ષની ઉમરે કિનાળીને શુભ દિવસે તેમજી પરમપદ પ્રાપ્ત કર્યું. એ રીતે ભારત ખૂણું વંદ-

વિદ્યાપારંગત, અને સમાજ સુધારણાનો તેજસ્વી સ્થાપક, અર્વાચીન કાળનો આપણો એક મોટો દેશદીપક અસંખ્ય અનુયાયીઓને શોકસાગરમાં ડુબાવી અકસ્માત અલોપ થઈ ગયા. ધન્ય છે આ અખંડ બ્રહ્મચારી વીર મહાત્માને જેના પ્રતાપી જીવનથી અગણિત જીવોનું કલ્યાણ થયું છે.

(૬) અમેરિકા જઈ હિંદુ ધર્મને સર્વ ઐશ્વર્ય

સાબિત કરનાર સ્વામી વિવેકાનંદજી

પ્રભુપરાયણ, પ્રૌઢ વિચારવાન અને ભવ્ય માતા ભુવનેશ્વરી, બુદ્ધિશાળી પિતા અને વૈરાગ્યશીલ પિતામહથી ભતરી આવેલ ઉચ્ચ ભાવનાવાળા કુટુંબમાં આપણા ચરિત્રનાયકનો જન્મ સને ૧૮૬૩ માં મકકર સંક્રાંતિના શુભ દિવસે અને શુભ ચોદસીએ થયો હતો. તેમની જન્મથી જ સ્મરણશક્તિ અસાધારણ હોવાથી તેઓ અદ્ય પરિશ્રમે કઠિન અભ્યાસ કરી શકતા હતા. ૧૬ વર્ષની વયે તેઓ મેટ્રિકમાં પહેલા વર્ગમાં ઉત્તીર્ણ થયા અને પછી બી.એ. ની પરીક્ષા આપી તે પણ ઉપાધિ પ્રાપ્ત કરી. તેમની જ્ઞાન તૃષ્ણા અગાધ હતી. કેલેજનો અભ્યાસક્રમ તેમની તૃષ્ણા તૃપ્ત કરે તેવા ન હોવાથી પરીક્ષા પહેલાના બે જ મહિના મામુલી અભ્યાસક્રમનાં પુરતેક વાંચતા અને બાકીનો સમય શારીરિક શક્તિ પ્રાપ્ત કરવામાં અને માનસિક શક્તિઓ ખીલવવામાં કાઢતા.

તે શરીરને દૃઢ અને મજબૂત બનાવવાના અનેક પ્રયત્નો કરતા. લકડી પટાની રમત તેમને બહુ પ્રિય હતી. દોડવામાં, કૂદવામાં, કુસ્તી કરવામાં અને ગંગામાં હોડીઓ ચલાવવામાં તે સૌથી ઐશ્વર્ય જણાતા. વ્યાયામને લીધે તેમની સદૃઢ આકૃતિએ સુંદર ભવ્ય

સ્વરૂપ ધારણ ક્યું હતું. પોતાના અભ્યાસકાળમાં તેઓ એક જ પુસ્તક એક વખત વાંચતા અને પછી આખી જીંદગી મુઠી તેની મતલબ મોઢે થઈ જતી. સંસ્કૃત ભાષાનું ઉત્તમ જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવામાં તેમની અલૌકિક સ્મરણ શક્તિ અને કુશાગ્ર બુધ્ધિ બહુ ઉપયોગી થયાં હતાં. તેમની માતાએ જ્યારે તેમને પરણાવવાનો આગ્રહ કર્યો ત્યારે તેઓ બોલી જડ્યા કે “તમારે મને કુખાવી દેવો છે? પરંતુ એટલે પછી મારી બધી આશાઓનો અંત આવે.” તેમણે નૈષ્ઠિક અહ્મચાર્ય પાળી જનસેવામાં જ જીવન વ્યતિત કરવાનો નિશ્ચય કર્યો હતો.

સ્વામીજી યુવકોને ઉપદેશ આપતા કે “જેમ બને તેમ થોડા-ઓએ પરણવું જોઈએ. આપણામાં અહ્મચાર્યારીઓની સંખ્યા જેમ બને તેમ મોટી થવી જોઈએ. તમારું અહ્મચાર્ય તમારી નસોમાં વ્યાપી રહેલ લોહીના જેવું તેજસ્વી હોવું જોઈએ. યાદ રાખો કે મુક્તિ અને જનસેવા એ તમારો આદર્શ છે, અને અહ્મચાર્ય પાળ્યા સિવાય આ આદર્શ તમારો કદી સિદ્ધ થઈ શકશે નહિ. દરેક ભિખારી પરણવાને આતુર હોય છે, અને પરણી ને દેશમાં દશ વધારે યુવામ ઉત્પન્ન કરે છે. આ અહ્મચાર્યની ખામીને લીધે જ આપણે પ્રગત તરીકે વધારે ને વધારે નબળા અને બુધ્ધિહીન થતા જઈએ છીએ. વળી આપણા મનુષ્યત્વને ખોવા ઉપરાંત મનુષ્યત્વહીન કુરંકુરિયાં એક પછી એક પેદા કરતાં રહીને ભારત ભૂમિનો ભાર વધારતા રહીએ છીએ.”

અમેરિકામાં સર્વ ધર્મ પરિષદમાં જો કે ૩૦ વર્ષના તાનામાં નાની વયના પ્રતિનિધિ હતા જતાં પણ વિષયનું અદ્ભુત જ્ઞાન

અનેક ધર્મોપદેશિકા અને સુશિક્ષિત બુદ્ધિશાળી શ્રોતાજનો તેમજ સામાન્ય શ્રોતાઓને અગાધ અને મોટક વકતૃત્વશક્તિ અલૌકિક કુશળતા, અને વિષય પ્રતિપાદન ચાતુર્યથી મોહિત કર્યા હતા. આ તેમના અરુબલિત બ્રહ્મચર્યનો જ પ્રતાપ હતો. સ્વામીજીના જીવનનું આ મહદ્ કાર્ય હતું તેમણે રામકૃષ્ણ મિશનની સ્થાપના કરી હતી, તેમજ અનેક સ્થળોએ અનાથાશ્રમો, દુષ્કાળ કામો, સેવાશ્રમો, અને મઠો સ્થાપ્યા હતા. જગતના આધ્યાત્મિક વાતાવરણમાં પોતાની શાંત પણ અતિ પ્રાપ્તિ પ્રમાણે પ્રસારતો આ ભારતવર્ષનો અતિ તેજસ્વી તારો પોતાની ૩૯ વર્ષની વયે ભર-ચુવાવસ્થામાં સને ૧૯૦૨માં સ્વર્ગવાસથી અદૃશ્ય થયો.

આ પુણ્યાત્માએ ભર જીવંતીમાં સંસારની સઘળી લોભ લાલચનો ત્યાગ કર્યો હતો, અને સામાન્ય સંસારીઓને પ્રાણપ્રિય એવી વસ્તુઓને તુચ્છાકારી, સંન્યાસી થઈ જન સેવા કરી, અસ્પ વયમાં જ બ્રહ્મચર્યના પ્રતાપે અતિ ઉજ્જવળ અને અચળ કીર્તિ પ્રાપ્ત કરી પોતાનું યશસ્વી જીવન ધન્ય કર્યું હતું.

(૭) બ્રહ્મચર્યના પ્રતાપે અમાનુષી શારીરિક બળ પ્રાપ્ત કરનાર પહેલવાન બાળ બ્રહ્મચારી રામમૂર્તિ

મનુષ્યની પ્રત્યેક અશક્તિ પર વિન્ય મેળવનાર, અમાનુષી બળનો સ્વામી તથા અકથનીય ઉત્સાહ તથા સંકલ્પ બળ ધરાવનાર ભારત ભીમ બાળ બ્રહ્મચારી પ્રો. રામમૂર્તિ દક્ષિણમાં એક પોલીસ ડ્રાન્ટેબલને ઘેર જનમ્યો હતો. બાળપણમાં તેઓ તદ્દત નદોર, માયકાંગલા અને મરવાની આગસે જીવનાર બાળક હતા. ભાણુવામાં પણ ‘દહ’ હોવાથી આ બાળકમાં અણીની માફક ખૂંચતા

પણ પાછળથી અખંડ અભ્યાસના પ્રતાપે અપાર પરિશ્રમ લઈ અલૌકિક શારીરિક બળ પ્રાપ્ત કરી આખા ભારતવર્ષમાં પોતાનું નામ ધરગથ્થુ બનાવ્યું હતું.

નૈઋતિક અભ્યાસને પ્રતાપે ઉત્તરોત્તર તેમણે એટલો તો શરીર વિકાસ સાધ્યો હતો, કે સવા મણુ વજનના ભાલાને તરણા પેટે ફેરવનાર અને તલવારના એક જ ઝટકાથી અખત સાથેના સવાર તથા ઘોડાને જનોઈ વાઢી બે દુકડા કરનાર રબરપુત કુલબૂષણ મહારાણા પ્રતાપસિંહના અને અખતરવાળા પડાખને ઘોડા સુધ્ધાં ભાલાથી વિંધી નાખનાર બાણાવળી પૃથ્વી-રાજના અગ્રણ્ય બગદશ્શક સંસ્મરણો ભુલાવી દે તેવા અદ્ભૂત કાર્યો કર્યાં હતાં.

તેઓનાં અમાનુષી શરીર બગદશ્શક વિસ્મયકારક કાર્યો

(૧) પોતાના હાંતથી ત્રાજવામાં બેસાડેલા ઘોડાને ત્રાજવા સાથે જમીનથી બે ફૂટ ઊંચે અધધર કરતા.

(૨) સરકસમાં ત્રણ ટન-૭ હજાર રતલ ઉપરાંતના વજનના હાથીને ઊંચડી શકતા.

(૩) ૪૦ થી પચાસ માણસોને બે ગાડાંમાં બેસાડી, છાતી અને પેટ અથવા સાથબો પર તે ગાડાં ખેંચાવતા હતા.

(૪) ૧૦૦ થી ૧૫૦ મણુ વજનનો પથ્થર પોતાની છાતી પર ઝુકાવી તેના પર બસુના મા મરાની, એક જ આંચકાથી તે ઉછાલી પાડતા. પ્રસિદ્ધ પહેલવાનો ૧૦૦ મણુથી વધારે વજન ઊભી પર ચડાવી શકતા નહોત.

(૫) અડધા ઈંચની સાંકળ એક જ આંચકે તોડવી એ તેમને મન રહેતની વાત હતી.

(૬) પચીસ ઘોડાના બળની જે મોટર ગાડીઓ સામસામી હોડતી તેઓ રોકી શકતા.

(૭) ચાર મજબૂત માણસોને સાંકળના છેડા પકડાવી પોતાની પડખે જે બાળુ જિભા રાખતા પછી સાંકળને પોતાની છાતી પર વીંટી બેઠી છાતી પુલાવી સાંકળના કટકા કરી નાખતા. તેઓ સાડા પાંચ ફૂટ જાંઘવાળા, સવા છ મંથુ વજનવાળા પ્રૌઢ શરીર, મોટી મૂંઝા, સોસરી જોતરી જાય એવી વિકસિત વિશાળ આંખોવાળા એક દિવ્ય અને મનહર મૂર્તિ હતા. એમની યુવાવસ્થામાં એમની છાતીનો ઘેરાવો ૪૮ ઈંચ અને પુલાવેલી છાતીનો ૫૬ ઈંચ હતો.

તેમણે એકાગ્રતા સાધ્ય કરી હતી. પ્રાચીન કે અર્વાચીન, આ દેશ કે પરદેશ, અધે જેમ મહારથીઓ ધૂર્યા છે, જેમનાં પરાક્રમોનો ડંકો દિગ્ગંતમાં વાગ્યો છે, એ સર્વમાં અન્ય મનોબળજનિત, એકાગ્રતા સાધવાની શક્તિ હતી, શરીર બળ ઉપરાંત તેઓ સંપૂર્ણ સંકલ્પ શક્તિ વડે એક નિમિષમાં કોઈ પણ એક જ સ્થળમાં એક જ સ્નાયુમાં મહાભારત બળનો સંચય કરી શકતા એટલે એ સ્થળ વિશેષમાં અન્ય, અપરામિત બનતું હતું. તેમની દાંત વડે ઘોડો ઉપાડવાની કારમી શક્તિની, વજાંગતાની સહનશક્તિની અને વિજયની ચાલી એકાગ્રતા હતી માણસના હાડકાં મજબૂત હોવા છતાં શરીરશાસ્ત્રીઓ માને છે કે તેમના પર એક હળવર પૌંડનું દબાણ થાય તો એનો આટો થઈ થઈ જાય, પણ આપણા ચરિત્રનાયક બાળ બ્રહ્મચારીએ તો એકા-

પ્રતાપના બળે ૬૦૦૦ છ હજાર રતલનો હાથી તેમના હાડકાં પર ઉપાડ્યો હતો છતાં હાડકાંને જરા પણ ધ્વજ આવવા દીધી ન હતી.

જન સમાજનાં અનેક પુરુષો માને છે કે માંસભક્ષણ કયાં સિવાય અપૂર્વ બળવાન પહેલવાન ન થવાય. આ માન્યતા તેમણે ખોટી પાડી હતી. તેમણે કદી પણ માંસ, મછી, દારૂ, તમાકુ વગેરે માદક પદાર્થ વાપર્યા ન હતા.

તેમનો કુમાર—કુમારિકાઓને એક જ સંદેશો હતો કે ભારતની ખરી સેવા કરવી હોય તો અહત્યારી અહત્યારી બનવું જોઈએ. તેઓ કહેતા હતા કે કાથિક, વાયિક અને માનસિક ત્રણે પ્રકારનું વીર્ય સંરક્ષણ શરીરનો પાયો છે, અને તે વિના કસરત કરવાથી પૂરેપૂરો વિકાસ થઈ શકતો નથી. મનુષ્યોનાં મન પર જે લયકર ચિંતા અને ઉદ્વેગની લાગણીઓ દેખાતી હતી એને ભરમ કરવા તેઓ આગ્રહ કરતા અને હસમુખાપણાને સર્વ રોગહર ઔષધ માનતા હતા. મિતાહાર, ચિંતા રહિત સાદું જીવન, નિર્દોષ અંતઃકરણ, અહત્યારી પાક લંગોટ અને નિયમિત યથા શક્તિ મહેનત એજ જીવનમાં ઉત્કર્ષની ચાવી હોવાનું માનનાર અહત્યારી સમમૂર્તિ હિંદુસ્તાનની બળતી દુનિયાના ધુરંધર ગુરુ હતા. પ્રો. સેન્ડોએ જેવી રીતે પશ્ચિમની પ્રજામાં વ્યાયામ વિષે જાગૃતિ આણી હતી તેવી જ જાગૃતિ આપણા દેશના યુવકોમાં તેમણે આણી હતી. તેઓ આધુનિક યુગના તરુણ ભારતના અનુપમ આદર્શ હતા. હજાર વાર વંદન હો તેમના અખંડ અહત્યારીને.

પ્રકરણ ૯

લગ્નાવસ્થાનું-પરણેલાં દંપતીનું અલ્પચર્ય

(૧) સામાન્ય અલ્પચર્ય વિષે માહિતી

જેઓ પોતાની વિષયેચ્છાને સંપૂર્ણપણે દાખી નૈષ્ટિક અલ્પચર્યરીતી ઉચ્ચ ભૂમિકા પર રહી ન શકે છતાં શરીર સ્વાસ્થ્ય અને દીર્ઘ જીવનનો ભોગ આપ્યા સિવાય, પરણેલું જીવન ગાળી ધર્મશાસ્ત્રમાં વિષય વાસના ની તૃપ્તિ માટે મર્યાદા રાખી છે તે મર્યાદાને વશ વર્તી જીવન ગાળનાર સામાન્ય અલ્પચર્યરી મનાયો છે. પરણ્યા એટલે એક બીજાની સાથે મનસ્વી રીતે કામવાસના તૃપ્ત કરી સમયે સમય વિષયાતંદ્ર મેળવવાનો પરવાનો મળ્યો છે, એ માન્યતા ભયંકર ભૂતભરેલી છે. એટલું જ નહિ પણ આરોગ્ય-ઘાતક અંદપાયુષ્યકર છે. સયંમ વિવાહિત જીવનમાં પ્રવેશ ન કરે તો વિવાહિત જીવનનો હેતુ નષ્ટ થઈ જાય છે. મહાત્મા ગાંધીજી કહે છે કે, “સ્ત્રી અથવા પુરુષે પ્રજોત્પત્તિના પ્રયોજન સિવાય વિષયેન્દ્રિયને સંતોષવા જરૂર નથી. જેમ જીંદગી નલાવવા સિવાય બીજા કોઈ પણ કારણે ખાવાની જરૂર નથી.” તેઓનો એવો અનુભવ છે કે જે ગૃહસ્થાશ્રમમાં પણ દંપતી તદ્દત વિષય સુખનો ત્યાગ કરે તો

સંસારનું ખડું સુખ તેઓ માણી શકે. તેઓ કહે છે કે “લગ્ન વિષય ભોગ પ્રધાન વસ્તુ છે, એમ માનવામાં આવ્યું છે, એ દુઃખદ વાત લાગે છે. ખડું જોતાં વિવાહનો હેતુ, સ્ત્રી પુરુષની આત્મિક મિત્રતા હોવી જોઈએ તે છે. તેમાં વિષયભોગને તો સ્થાન જ નથી. જે લગ્નમાં વિષયભોગને સ્થાન છે તે ખરાં લગ્ન જ નથી. એ ખરી મિત્રતા નથી. મારા પોતાના સંબંધી વાત જો અપ્રસ્તુત ન ગણાય તો હું કહી શકું કે જ્યારે અમે બંને જણે ભર જીવાનીમાં વિષય ભોગનો ત્યાગ કર્યો ત્યારે જ અમે ખરો રસ ભોગવ્યો. ત્યારે જ અમારું દાંપત્ય ખીલ્યું. ત્યારે જ અમે સાથે મળીને હિંદની અને માનવ માત્રની સેવા કરી શક્યાં. અમારું અહ્યયન ઉત્તમ સેવાભાવથી નીપજ્યું, લગ્નાવસ્થામાં જેમ વિષય વાસનાનું સ્થાન અદ્ય તેમ સંસારસુખ વિશેષ. ભાવ પ્રકાશમાં કહ્યું છે કે ઋતોભાર્યા મુપેયાત્ ગર્ભાધાન કરવાના હેતુથી ઋતુકાળમાં એટલે કે સ્ત્રી ગર્ભ ધારણ કરી શકે એવી શારીરિક સ્થિતિમાં હોય તેવે સમયે પુરુષે સ્ત્રીસંગ કરવો. તે સિવાય સ્ત્રી પાસે જવું નહિ. આ મર્યાદાને વશ વર્તીને જે ગૃહસ્થ પોતાના વીર્યનો ઉપયોગ કરે છે તે જ પોતાનું સામાન્ય અહ્યયન અખંડિત રાખી શકે છે. આમ હોવાથી કેવળ પ્રજોત્પત્તિના હેતુથી જ સ્ત્રી ગર્ભ ધારણ કરવાની શક્તિ ધરાવતી હોય તે ઋતુ કાળના સમયમાં જ સ્વસ્ત્રી સાથે સંયોગ કરવાનો નિયમ રાખનાર સામાન્ય અહ્યયારી કહેવાય છે.

(૨) સામાન્ય અહ્યયારીએ પાળવાના મુખ્ય નિયમો

પરમેશ્વરે પ્રજા ઉત્પન્ન કરવા માટે જ પ્રાણીના દેહમાં શૌચિતસત્વ વીર્ય ઉત્પન્ન કરેલું છે, અને તે સિવાયના જો કોઈ

અન્ય હેતુથી તેનો દુરુપયોગ કરવામાં આવે છે તો આરોગ્ય અને આયુષ્યનો ક્ષય થાય છે- અને કુદરત સ્થાયી શિક્ષા કર્યા સિવાય રહેતી નથી.

- (૧) જીવનના સારૂપ વીર્યના સંચયની આરોગ્ય સંરક્ષણ તેમજ દીર્ઘાયુષ્ય માટે અનિવાર્ય અગત્ય છે. તે નિરંતર લક્ષમાં રાખી તેણે કેવળ વિલાસ—ક્ષણિક આનંદ સાદુ કદી પણ સ્ત્રીસંગ કરવો નહિ.
- (૨) પ્રજા ઉત્પન્ન કરવાના એક જ ઉદ્દેશથી સ્ત્રીસંગ કરવો જોઈએ.
- (૩) સ્ત્રી જે સમયમાં ગર્ભ ધારણ કરી શકે નહિ તે સમયમાં સ્ત્રીસંગ કરવો નહિ. એટલે કે ઋતુકાળમાં જ સ્ત્રી ગર્ભ ધારણ કરવાની શક્તિ ધરાવતી હોવાથી ત્યારે જ સ્ત્રી સંબંધ કરવો જોઈએ. ઋતુકાળમાં ફક્ત એક જ વખત ગર્ભાધાત કરવા સંગ કરવાનો છે. બાકીના સમયમાં માનસિક, વાચિક અને કાથિક અહ્યયર્થ પાળવું.
- (૪) એક વખતે સ્ત્રી એક જ ગર્ભ ધારણ કરી શકતી હોવાથી સ્ત્રીને ગર્ભ રહ્યા પછી સંયોગ કરવો નહિ.
- (૫) સ્ત્રીને પ્રસવ થયા પછી ઋતુ પ્રાપ્તિ થાય નહિ ત્યાંસુધી- માં કદી સ્ત્રીસંગ કરવો નહિ.

(૩) સામાન્ય અહ્યયર્થ ભંગ થવાના પ્રસંગો

સામાન્ય અહ્યયર્થનો ભંગ નીચે દર્શાવેલા સંયોગોમાં સ્ત્રીસંગ કરવાથી થાય છે.

- (૧) પ્રવેત્પતિના હેતુ સિવાય કેવળ વિષય વિલાસ ભોગવવા સારું કરેલ સ્ત્રીસંગથી.
- (૨) ગર્ભધારણ ન થઈ શકે તેવી સ્ત્રીની શારીરિક અવસ્થામાં સંગ કરવાથી.
- (૩) ગર્ભાવસ્થામાં સ્ત્રીસંગ કરવાથી.
- (૪) કૃત્રિમ સાધનોનો ઉપયોગ કરી ગર્ભ રહેતો અટકાવી સ્ત્રીસંગ કરવાથી.
- (૫) બાળક ધાવતું હોય તે વખતે સંગ કરવાથી,
- (૬) સ્ત્રીને પુરુષનો સંગ કરવા ઇચ્છા ન હોય તેવા સમયમાં સંભોગ કરવાથી.
- (૭) જ્ઞાતિમાં ઠરાવેલ બ્રહ્મચર્યાવસ્થા દરમ્યાન અર્થાત શરીરનો શારીરિક અને માનસિક સંપૂર્ણ વિકાસ થયા પહેલાં વીર્યપાત થવાથી.
- (૮) સૃષ્ટિકર્મ વિરૂધ્ધ અનૈસર્ગિક મૈથુન કરી વીર્યપાત કરવાથી.

ઉપર વર્ણવેલા દરેક વર્તમાનું સર્વિસ્તર પણ સંક્ષિપ્ત વર્ણન ક્રમવાર નીચે આપ્યું છે.

(૧) વિષયવિલાસ માટે કરેલ સંગ અને તેનાં ભયંકર અને દુઃખદ પરિણામો.

લગ્નાવસ્થામાં રતિસુખ મેળવવાની બ્રમણાથી સંગ કરી વીર્યનો દુરુપયોગ કરવાથી જે આકૃતોને આમંત્રણ મળે છે તેણે હૃદયભેદક નામના વિખ્યાત પુસ્તકમાં કહે છે કે, “વ્યભિચારમય જીવનથી કદી સાચો પ્રેમ પ્રગટી શકતો નથી. પ્રેમ રાત્રિના પાપ—

મય એકાંતમાં નહિ. પરંતુ ચોવીસે કલાક પ્રગટી શકે છે, એ રીતનો પ્રેમ જ સ્થાયી રહી શકે છે. સંયમ તોડવાથી સદા ઘૃણા ઉત્પન્ન થાય છે. અને જેમ જેમ જીવનમાં સંયમહીનતા વધતી જાય છે, તેમ તેમ પતિ પત્નીનાં હૃદય એક બીજાથી દૂર થવા માંડે છે. પ્રત્યેક સ્ત્રી પુરુષે એ વાત સમજી રાખવી જોઈએ કે વિવાહિત બનીને વિષય વાસનાના ભોગ બનવું એ તન મન, અને આત્માના ન્યભિચાર જેટલું જ નુકસાન કરે છે. સ્ત્રી પુરુષના પરસ્પરિક રતિભાવ માટે જ્ઞાની સ્વાભાવિક ઇચ્છા હોવી જોઈએ. અને એ ઇચ્છા ઋતુધર્મ બાદ જ સારી રીતે થાય છે. જ્યારે તે પતિને પોતાની ઇચ્છા કોઈ પણ રીતે પ્રગટ કરી દે ત્યારે જ પુરુષે સંમ કરવો જોઈએ. અન્યથા નહિ. એથી ઊલટું એ પતિ પોતાની ઇચ્છા અથવા કલ્પિત ઇચ્છા પૂર્ણ કરવાનો પોતાનો લગ્નાધિકાર સમજી પોતાની ઇચ્છા પત્નીની ઇચ્છા ન છતાં પૂર્ણ કરે તો તેનું શારીરિક પરિણામ પુરુષના મસ્તક પર હસ્ત ઐથુનના જેવું જ લખાઈ શકે.” આગળ જતાં તે જ વિદ્વાન લખે છે કે “અનેક કામી અને સશક્ત પુરુષો, સાધારણ બળવાળી તંદુરસ્ત સ્ત્રીને પરણે છે. પછી પતિ લગ્નના હંકો ભોગવવા મસ્ત બની મથેલો હોવાથી અદ્ય સમયમાં સ્ત્રીને નબળી પાડી માંદી અને ચીડિયા સ્વભાવવાળી કરી મૂકે છે. કામાંધ થઈ ને પુરુષો સ્ત્રીને પોતાને આધીન થવા ફરજ પાડે છે, અને તે પણ બીયારી આ નાશકારક હંક સંબંધી થોડું જ્ઞાન ધરાવતી હોવાથી નિરુપાયે ધારે છે કે પતિની મરજીને શરણ થવું એ મારી ફરજ છે. આવું સમજી લાચારીથી-કદી પણ ખુશીથી નહિ-તે તેને મરજી પ્રમાણે રોજ, અડવાડીએ, માસે કે માસ પછી જ્યારે જ્યારે તેની મરજી થાય ત્યારે ત્યારે સંભોગ કરવા દે છે. તેનું પરિણામ એ આવે છે

કે તે બીયારી હિતરોત્તર નબળી અને વ્યાધિગ્રસ્ત થઈ અકાળે મરણ પામે છે. આ માણસ જેણે ખુનીની માફક પરંતુ કાયદાથી મળેલા હક્કવાળું ખૂન કરેલું હોય છે, તે બીજી સ્ત્રીને પોતાની મોઢ જાળમાં ફસાવે છે. તેની સાથે લગ્ન કરીને કાયદાથી મળેલા હક્કવાળા બળાત્કાર કરવા શરૂ કરે છે; ને તેને પણ પ્રથમની માફક બીમાર પાડી અકાળે મારી નાખે છે.”

“જ્યારે જ્યારે આવા વિધુર પુરુષોને ઈશ્વરના ન્યાયાસન આગળ ખડા કરવામાં આવશે ત્યારે એવું બાણવામાં આવશે કે આ નાની ઉંમરે થયેલાં મરણો ખૂનો હતાં. સ્ત્રીની ઇચ્છા ન છતાં પણ તેને સંભોગ કરવાની ફરજ પાડવી એ હસ્ત મૈથુન કરતાં પણ અધિક ઘાતક છે. હસ્ત મૈથુનથી તો પુરુષ પોતાનો જ ઘાત કરે છે. પરંતુ પત્ની બલિયારમાં તો તે એવા પાપનું આચરણ કરે છે કે જે પોતાનો જ આત્મચાત કરતો કરતો અન્યની પણ નિર્દય રીતે હત્યા કરી નાખે છે. પોતાની જીવનસંગીની પોતાની પત્ની જેના અધિકમાં અધિક કલ્યાણમાં સહાયક થવાની તેની ધાર્મિક ફરજ છે. તેને માત્ર પોતાની આસુરી વિષય વાસના તૃપ્તિનું સાધન બનાવી તેની શારીરિક, માનસિક અને આધ્યાત્મિક પાયમાલી કરવા જેવું એકે અધાર અને અક્ષય પાપ નથી. એ સ્ત્રી તરફ કરેલો મહાત્ અપરાધ છે. આ પાપનાં પરિણામોનું આખેહુઅ વર્ણન વિખ્યાત વિદેશીય વિદ્વાન ડૉ. રોશે પોતાના પ્રખ્યાત પુસ્તક “લગ્નાવસ્થાતો દુરુપયોગ” માં આપેલું છે. તે અસરકારક અને સત્ય હોવાથી તેનું ઉપયોગી અવતરણ નીચે આપ્યું છે. “લગ્ન પહેલાંના સશક્ત અને તંદુરસ્ત સ્ત્રી પુરુષો લગ્ન પછી ફૂલની પેઠે કરમાઈ જાય છે, અને નિર્બળ

નિસ્તેજ અને રેગી થાય છે. વિસ્મયકારક અને વિચિત્ર ચિન્હો અનેક કન્ટ્રાપી વ્યાધિઓ પ્રગટ થાય છે, અને તેમની વૃદ્ધિના પ્રમાણમાં શરીરને વિવિધ પ્રકારની પીડાઓ આપે છે. ચિત્ત ખમ્ખાયુ, ગર્ભાપાત, પ્રસવવેદના, અસંતોષ, સતત પશ્ચાત્તાપ, ચીડિયાપણું, ગર્ભસ્થાનની ગાંઠ, ક્ષય, શરીર શોષણ, અકાળે વાંઝિયાપણું, ધાવણનો અભાવ, વગેરે અનેક વ્યાધિઓ સામાન્ય રીતે ગૃહ સંસાર દુઃખરૂપ બનાવે છે.

“ રક્તાભિસરણની અવ્યવસ્થાને લીધે સ્ત્રીની પાચન શક્તિમાં બગાડ થાય છે, અને સામાન્ય રીતે પાચન શક્તિની સહાય મળે લેવાતા ઉપાયો નિષ્ફળ જાય છે. વીર્યનો દુરુપયોગ બંધ કર્યા વિના અને કુદરતી અચલિત કાનુનેને અનુસરીને જીવનની રહેણી કરણી રાખ્યા સિવાય કદી પણ પાચનશક્તિ પૂર્વ સ્થિતિમાં આવી શકતી નથી. ”

પુરુષ પણ સ્ત્રીને મળતાં આવતાં અનેક દર્દોથી પીડા પામે છે. તેના શરીરમાંથી ચૈતન્ય શક્તિ કમી થાય છે. જીવન તત્વ વીર્યના આવા સતતના દુવ્યયને લીધે તે નિરંતર રેગી જીવન ગાળી પોતાનું આયુષ્ય અલ્પ કરતો જાય છે. તેના શરીરની ગરમીમાં, જીવનમળમાં અને પાચન શક્તિમાં ઘટાડો થઈ તે નિરુત્સાહી અને બાયસો બની જાય છે, અને પરિણામે તેને નપુ સંકેત આવે છે. જીવાની જલ્દી જતી રહે છે, અને વૃદ્ધાવસ્થા આવે છે. જ્યારે આવા દરદીઓની સારવાર કરવાનો પ્રસંગ આવે ત્યારે દવારૂપી ઝેરી ક્ષુદ્રાઓ તેમને પાવાને બદલે બ્રહ્મચર્ય પાળવાથી તેઓ કુદરતી રીતે આરોગ્ય પ્રાપ્ત કરશે.

અનેક પુરુષો એમ સમજે છે કે સ્ત્રીને પુરુષસંગની મરજી

ન હોય તો પણ પોતાની વિષય વાસના તૃપ્ત કરવાની ફરજ પાડવાનો તેમને હક મળેલો છે. પ્રસિધ્ધ ખર્નાડ શેઠ આ કારણ-
ને લીધે જ પોતાની લાક્ષણિક શૈલીમાં કહે છે કે, “Marriage
is a legalized Prostitution.” “લગ્ન એ પોતાની સ્ત્રી
સાથે કાયદેસર રીતે છિનાળું કરવાનો મળેલો હક છે.”

પ્રત્યેક ગૃહસ્થીએ યાદ રાખવું જોઈએ કે વિષય વાસના
સ્ત્રીમાં સદા હોતી નથી. તે કોઈ વખત ઉદ્ભવે ત્યારે
સ્ત્રીની ધૃત્તિ વિના પુરુષે સ્ત્રીસંગ કરવો એ બળાત્કાર જેવું જ
કર્મ છે. મૂખ દંપતી સમજે છે કે વિષય ભોગથી જ ગૃહસ્થ
સુખી રહી શકે છે. તેમને ખબર નથી કે વિષયભોગ એ પ્રેમનું
ખરાબમાં ખરાબ સ્વરૂપ છે. પ્રેમ આત્મા સાથે સંબંધ ધરાવે છે.
શારીરિક પ્રેમ આધ્યાત્મિક પ્રેમની છાયા માત્ર છે. તે તેની વાસ્ત-
વિકૃતિને પામી શકતો નથી. જે પ્રકારનું જીવન નવયુવકો લગ્ન બાદ
બ્યતિત કરે છે તે આયુષ્ય અને આરોગ્યઘાતક જીવન છે. ડૉ.
કાઉએન એમ. ડી. પોતાના પ્રસિદ્ધ ગ્રંથ “નૂતન જીવન શાસ્ત્ર”
માં લખે છે કે, હસ્તમૈથુન પાપ છે, વેશ્યા ગમન પાપ છે,
પરંતુ જે પતિ, પત્નીની ધૃત્તિ વિના બળાત્કારે સંભોગ કરે છે,
તે સઘળાં પાપો એક સાથે કરે છે.”

૧

આ દયાળુ વિદ્વાને આગળ જતાં પ્રતિષ્ઠાન કયું છે કે,
“સ્ત્રીઓનાં સેકંડે ૯૦ ટકા રોગનું કારણ તેમની ધૃત્તિ
વિરૂધ્ધનો પુરુષોને ફરજિયાત સ્ત્રીસંગ છે.” અંતમાં
સ્ત્રીઓએ આ બાબત કાયદાનું રક્ષણ લેવા પરવાનગી
આપવા સુઝ અને પરીપક્ષારી પુરુષોને આગ્રહ કરેલો છે.

હિન્દુ લગ્નાવસ્થાની અધોગતિ.

અમેરિકન અનુભવી પંડિતોએ ત્યાંના ગૃહ સંસારમાં વીર્યના થતા દુરુપયોગનું વર્ણન કરેલું છે. આપણા દેશમાં પણ “ચિત્રમય જગત” માસિક માં એક અનુભવી ઔદિચ્યે સ્વપત્ની વ્યભિચાર” એ મથાળાવાળા મનનીય લેખમાં આધુનિક સમયની લાંપટ લગ્નાવસ્થા તથા રાક્ષસી કુરિવાળેએ તેમની સંતતિને શારીરિક, માનસિક અધોગતિએ પહોંચાડી સુઅના સાગર સંસારને કેવી રીતે દુઃખનો દરીઓ બનાવી દીધો છે, તેનું બોધપ્રદ લેખજ આગેહુબ વર્ણન નીચેના શબ્દોમાં આપ્યું છે. તેઓ લખે છે કે, “હિન્દુ ધર્મશાસ્ત્ર પતિને વિષય-વાસના તૃપ્ત કરી પત્નીનો અકાળે નાશ કરવા હુકમ આપતું નથી.” લગલગ બધા પુરુષો એમ માને છે કે પોતાની વિવાહિતા સ્ત્રી સાથે, મરજી પડે તેટલીવાર અને મરજી પડે તેવી રીતે વિષયવાસના તૃપ્ત કરવાનો તેમને હક્ક છે. પરંતુ ધર્મ શાસ્ત્ર, સમાજ શાસ્ત્ર અને આરોગ્ય શાસ્ત્રની મર્યાદા એ છે કે ઋતુકાળની ૧૬ રાત્રિઓ દરમિયાન જ આઠ રાત્રિ દરમિયાન ગમે તે એક અનુકુળ રાત્રિએ ગર્ભાધાન બુધ્ધિથી જ સ્ત્રીસંગ કરવો અને અને ગર્ભ રક્ષા પછી તથા પ્રસવ થયા પછી પાંચ વર્ષ અભ્યર્થનું પાલન કરવું. ઉપસી આરાતું પાલન થાય તો, આરોગ્ય, બુધ્ધિ અને જીવન શક્તિ સચવાઈ રહે છે, અને સંતાન ધર્માત્મા ઉત્પન્ન થાય છે. પ્રત્યેક પતિ પ્રજોત્પત્તિના હેતુથી નહિ પરંતુ અંધ કામા-સંકિતને આધીન રહી સ્વચ્છંદ સ્ત્રીસંગ કરી કામાત્મા પ્રજા પેદા કરે છે. દુરાચારી અને ઇન્દ્રિયોના ગુલામ પુરુષો એ પવિત્ર એવી લગ્ન જીવ્યાને વ્યભિચાર બુધ્ધિની દુર્ગંધથી સર્વથા ભ્રષ્ટ કરી દીધી છે. પોતાની સ્ત્રી વ્યભિચાર માટે સૌથી વધારે સુગમ અને

સસ્તી વસ્તુ મનાય છે. હજારો પિતાઓને તેમના પુત્રના સોગન દર્દને પૂછવામાં આવે કે તેમનો આ પુત્ર શું ધર્મ પુત્ર છે ? પુત્ર પ્રાપ્તિની ધાર્મિક દરજ અદા કરવાની માત્ર ઇચ્છાથી ઋતુ-કાળના નિયમ પ્રમાણે શુદ્ધ મનથી તેમણે સ્ત્રીમમન કયું હતું ? તો પ્રત્યેક પાસેથી એક જ સાચો તર મળશે કે “ કેવા વિષય વિલાસ—વાસના તૃપ્ત કરવા માટે જ સ્ત્રીસંગ કર્યો હતો અને ગર્ભ તો અમ્યાનકે જ રહ્યો હતો તે કહી શકાય નહિ. ગર્ભ રહ્યા પછી સહર્ગવસ્થામાં પણ બ્રહ્મચર્યનો ભંગ થયા કર્યો હતો. છતાં ગર્ભનો જન્મ સહીસલામત થયો તે દેવયોગ જ હતો. ” આવા પ્રકારના અસંખ્ય કામી પતિઓને હાલમાં પિતાનું પવિત્ર અને ગૌરવપ્રદ પદ મળે છે. આવા લગ્નાવસ્થાના બ્યભિચારનું પરિણામ સ્ત્રીઓ ઉપર અને સં નો ઉપર પુરુષો કરતાં વધારે ભયંકર આવે છે. સમય, કસમય અનેક વખતે સ્ત્રીને સહવાસની ઇચ્છા હોતી નથી, છતાં પણ પુરુષ પોતાની આ ખૂરી કામાંધ વૃત્તિને બળાતકારે તૃપ્ત કરે છે. ગર્ભાવસ્થામાં સ્ત્રીને પુરુષસંગની ખિલકુલ કામના હોતી નથી, છતાં એ અવસ્થામાં મહા પાપી પતિઓ તેમની ત્રિષય લોલુપતાને આધીન થવા તેમની પત્નીઓને દરજ પાડે છે. ધર્મશાસ્ત્ર પ્રમાણે આવું દરેક કૃત્ય મહા પાપ છે, અને આવી રીતે ઉત્પન્ન થયેલી સંતતિ કામવાસનાનાભસંસ્કાર લાઇને જ જન્મતી હોવાથી ધર્માત્મા નહિ પણ સ્વાભાવિક રીતે કામાત્મા જ જીવનભર રહે છે.

લગ્નાવસ્થાના બ્રહ્મચારથી થતો સ્ત્રીઓનો શારીરિક સંહાર

પતિની સ્વચ્છંદી કામ તૃપ્તિની અસર સ્ત્રીશરીર પર ગંજા થાય છે. પરણતી વખતની પુષ્ટ, ખીલેલા પુષ્પ સમાન કન્યા નિત્યના વિષય સેવનથી ચાર પાંચ વર્ષમાં રોગિણી અને

મુઠ્ઠા સરખી થઈ જાય છે. અનેક સ્ત્રીઓને છાતીના રોગો અથવા પ્રેસેતિની કસવાવડ થઈ જાય છે. અને ચાર પાંચ વર્ષમાં મૃત્યુ પામે છે. સ્ત્રી જાતિનો સ્વભાવ સહનશીલ હોવાથી અનેક બાધિઓ જીવું થઈ ક્ષયનું રૂપ પકડે છે ત્યાં સુધી તે પોતાનાં દેહદુઃખો ગુપ્ત રાખ્યા કરે છે. કેટલીક નાણુકે સ્ત્રીઓનું શરીર પુરુષોની મૂર્ખતાને લીધે તૂટી જાય છે. ગર્ભાશય અને ગુલ્મ અવયવો શિથિલ થઈ સ્થાન બ્રષ્ટ થઈ જાય છે. અને સ્ત્રી રક્તપ્રદર જેવે પ્રદર વગેરે રોગોનું બલિદાન બને છે. સ્વાભાવિક સુવાવડ તેને આવતી નથી. ગર્ભાશયમાં હાથ નાખી, બાળકને કાઢી નાખી પ્રેસવ કરાવવાના પ્રસંગો ઉત્તરોત્તર વધે જ જાય છે, અને આ ક્રિયામાં અનેક સ્ત્રીઓનો પ્રાણ જાય છે.”

કબ્જોડાનો કાળો કેર, બાળ સ્ત્રી ઉપર અનેક વખત પરચેડ પીઢેલ પતિના અત્યાચારોનાં પ્રાણઘાતક પરિણામો

“ આ તો સરખી અથવા સુજોડ ઉમરના પતિવાળી પત્નીઓની વાત થઈ, પરંતુ ત્રીજી અને ચોથી વારનાં લગ્નવાળા પુરુષોની સ્ત્રીઓની કથા તો આથી પણ વધારે શોકાર્પક છે. આવાં લગ્ન કરનાર મોટે ભાગે કામાંધ બલિયારીઓ હોય છે. તેમની ઉમર ૪૦ થી ૬૦ વર્ષની હોય છે. રાક્ષસી બાળ લગ્નના રાક્ષસી રીવાજ ને લીધે જ જ્ઞાતિમાં પુનલગ્નની પ્રથા હોતી નથી, તેથી તેમને મોટી કન્યા મળી શકતી નથી. આથી વિષય સુખથી અપરિચિત બાળ કન્યા સાથે તેમનું ફરજિયાત લગ્ન થાય છે. આ બાળ કન્યામાં વિષય વાસના જગૃત સોહજિક રીતે હોતી નથી. પરંતુ તેનો પતિ વિષય સુખ લઈ રીઠો થઈ ગયેલ હોય છે. આથી પતિ આ શરમાળ અને ભયભિત બાળપત્નીને સ્ત્રીસંગની

કાંઈ પણ ઇચ્છા ન હોવા છતાં બાતકારે તેની મરજીને આધીન થવા ફરજ પાડે છે. તેનાથી તે નીચોવાઈ જાય છે. કન્યા ૪૦ વર્ષના, ભારે પતિનું ભારે શરીર સહન કરતી નથી. અનેક દાખલામાં ગર્ભાશય અવગું સ્થાન બ્રષ્ટ થઈ જાય છે, અને તેનો આખો જન્મારો રોગાધીન રહે છે. ઉપરના દાખલાઓમાં કેટલાક પતિ શક્તિહીન હોય છે. બલિચરની લોલુપ્તા તો તેમનામાં સદૈવ સળગેલી રહે છે. પરંતુ પુરુષત્વહીન હોય છે. આવા પુરુષની જોખનવંતી સ્ત્રીની કામેચ્છા સદાય અસંતુષ્ટ જ રહે છે. આવા પતિ તરફ સ્ત્રીને તરસકાર આવે છે, અને “જુદો પરણે બાળકી એ સૌ પરને કાજ” એ સત્ય ઠરે છે. લગ્નાવસ્થામાં થતા વીર્યના દુરુપયોગનાં ધાતક પરિણામેને લીધે પોતાનું કલ્યાણ ઇચ્છતી દરેક સ્ત્રીએ પુરુષની કવખતની કમવાસનાને આધીન થવું જોઈએ નહિ.

(૨) ગર્ભધારણ ન થઈ શકે તેવી સ્ત્રીની શારીરિક અવસ્થામાં સંગ કર્યાથી થતો સામાન્ય બ્રહ્મચર્યનો ભંગ

(૧) સ્ત્રીને ગર્ભ ન રહે તે સમયે

સ્ત્રીને સ્વભાવિક રીતે ગર્ભ રહે નહિ તેવા સંયોગોમાં સ્ત્રીસંગ કરી વીર્યપાત કરવાથી વીર્ય નિષ્ક્રમ જાય છે અને દંપતી અલપાકુષ્ઠી થાય છે. નીચેની શારીરિક અવસ્થામાં સ્ત્રીને ગર્ભ રહેતો નથી અને વીર્ય નકામું જાય છે.

(૧) ગર્ભાશય ખીજ રહિત હોય તેવા સમયમાં.

(૨) સંગભાવસ્થામાં.

(૩) સ્તનબ્યાવસ્થામાં, એટલે કે પ્રસૂતિ કાળ પછી ફરી ઋતુપ્રાપ્તિ થાય તે આઠ મહિના દરમિયાન ઓકડું ધાવવું

હોય તે સમયમાં.

(૪) સ્ત્રી અગર પુરુષને લયંકર જનનેન્દ્રિયનો વ્યાધિ હોય તે સમયમાં.

(૧) ગર્ભાશય બીજ રહિત હોવાનો સમય

મનુસ્મૃતિમાં, સ્ત્રી ગર્ભ ધારણ કરી શકે તેજ સમયમાં ગર્ભાધાન કરવા બાબત ઉપયોગી સૂચનાઓ આપી છે. તેમાં લખ્યું છે કે, “રજોદર્શન પછી સોળ દિવસ ઋતુકાળ મજાવ છે. સોળ દિવસમાંથી પહેલી રજસ્રાવની નિંદ્રા, અપાવત્ર, દુષિત અને રોગોત્પાદક ઉષ્ણ ચાર રાત્રિ તથા શરીરસ્થ ધાતુને દુષિત રાખનારી ૧૧ અને ૧૩ મી રાત્રિ વર્જ્ય કરવી. આઠીની દશ રાત્રિ રહી, તે ઋતુકાળની રાત્રિ જાણવી. એ દશ રાત્રિમાં પશુ જે ભેદ છે. યુગ્મ અને અયુગ્મ. રજોદર્શનથી છઠ્ઠી, આઠમી, દશમી, બારમી, ચૌદમી અને સોળમી યુગ્મ રાત્રિ કહેવાય છે. અને પાંચમી, સાતમી, નવમી, અગિયારમી, તેરમી અને પંદરમી અયુગ્મ રાત્રિ કહેવાય છે. યુગ્મ રાત્રિએ પુરુષવીર્ય અધિક અને અયુગ્મ રાત્રિએ સ્ત્રીવીર્ય અધિક હોય છે. પુત્ર સંતતિની ઇચ્છાવાળાએ યુગ્મ રાત્રિએ અને પુત્રીની ઇચ્છાવાળાએ અયુગ્મ રાત્રિએ સંગ કરવાનો છે, એ ખાસ યાદ ડાખવું જોઈએ. તમામ દેશના સર્વેન્દ્રિય જ્ઞાત્રીઓએ સાબિત કર્યું છે કે દર ઋતુસ્ત્રાવ વખતે બીજ પરિપક્વ થઈ ગર્ભાશયમાં પ્રવેશ કરે છે, અને ત્યાં આઠથી ચૌદ દિવસ રહી બહાર નીકળી જાય છે. આમ હોવાથી ઋતુપ્રાપ્તિ પછીના પંદર દિવસથી લગભગ એ ઋતુવાડિયાં લગી ગર્ભાશય બીજરહિત હોય છે. જો આ મુદતમાં સ્ત્રી સંગ થાય તો ગર્ભ ન રહેતો હોવાથી જીવંતો દુરુપયોગ થાય છે અને અભિયંત્રનો લગ્ન થાય છે.

(૨) ગર્ભાશય બીજરહિત હોય તે સમયે જ્યોત સ્ત્રીસંગ
દેવતાના પ્રાણીકાવ્યોનો અકાળે નાશ કરી અનેક
આફતોનો ઉત્પાદક થાય છે

ગર્ભાશય બીજરહિત હોય છે ત્યારે સ્ત્રીની સંભોગવૃત્તિ
સ્વભાવિક રીતે શાંત હોય છે. સંપૂર્ણ સંભોગ ત્યારે જ કહેવાય
કે જ્યારે સ્ત્રીપુરુષ બન્નેને કામાસક્તિ હોય, એથી જરા પણ બિલકી
રીતે વર્તવું અને હાથ વડે વીર્યપાત કરવો એમાં બિલકુલ તફાવત
નથી. ગર્ભાશય બીજરહિત હોય છે છતાં આવા સમયમાં કામાંધ
પતિ પોતાની પત્નીને કેવળ કામવાસના તૃપ્ત કરવાનું સાધન
માનતો હોવાથી, તેને પોતાની વિષયવાસના તૃપ્ત કરવા, આધીન
રહેવા ફરજ પાડે છે. પતિપરાયણ સ્ત્રી પણ તેની પથ્યવૃત્તિનો
સ્વીકાર કરવાનો પોતાનો ધર્મ સમજી સંભોગ તરફ અંતરમાં તેને
જીંડો તિરસ્કાર હોવા છતાં પણ તેની કામેચ્છાને આધીન થાય છે,
અને પતિ સંગ વળતે, ઘરનો કામ અન્ય વાપરવાનો જડ પદાર્થ
હોય તેમ સ્થિર પડી રહે છે.

આવું વર્તન રાખી વિષયાનંદ મેળવનારાઓ, હસ્તમૈથુની
પુરુષો કરતાં વિશેષ પાપકર્મ કરે છે. હસ્તમૈથુન કરનાર પોતાની
જાતને જ હણે છે, પરંતુ આવા પુરુષો તો પોતાની નિર્દોષ
અને પ્રેમાળ પત્નીની શારીરિક તેમજ માનસિક અધોગતિનો
કારણભૂત થાય છે. આવા સમયમાં સ્ત્રીની ઇચ્છા વિરુદ્ધ સંગ
કરવાથી તેનો કામ શાંત પાડવાને બદલે બિલકો બગાડકારે બગાડ
થાય છે અને તેની આપત્તિનું કારણ બને છે. સ્ત્રી બીજ જે
વળતે પકવ થવું જોઈએ તેથી વહેવું પરિપકવ થઈ જઈ ગર્ભ-
શયમાં દાખલ થાય છે, જ્યાં તેનો પુરુષની સાથે સંભોગ થવાથી ગર્ભ

બંધાય છે, જે સ્ત્રીના યૌવનબળ અને આરોગ્યનું અકાળે છેદન કરે છે. આ દુઃખદ સ્થિતિ ટાળવા સારુ, જે સ્ત્રીઓને પોતાના આરોગ્યનું રક્ષણ કરવાની તેમજ જનની ધર્મનું યથાર્થ રીતે પાલન કરવાની ઉત્કંઠા હોય તેમણે પોતાને ગર્ભ ન રહે તેવા સમયમાં પુરુષને કેવળ પોતાની કામાસકિત તૃપ્ત કરવા સારુ પ્રાસે આવવા દેવો નહિ. જેઓ આ કુદરતી કાયદાનો ભંગ કરે છે તેમને કુદરત અનેક પ્રકારની શિક્ષા કરે છે. સ્ત્રીને ગર્ભાવસ્થામાં અનેક પીડાકારી ઔષધો આપી તથા તેમને સ્વભાવ ચીડીઓ બનાવી દઈ તેને આ પાપની શિક્ષા કુદરત કરે છે. છોકરાંને ધાવણ ધવરાવવાની મુદતમાં પણ સ્ત્રી માંદહી અને અશક્ત રહે છે. પતિએ પણ સાથે રહીને આ પાપ કરેલું હોવાથી પોતે રોગી અને બળહીન થવા ઉપરાંત તેનો ગૃહસ્થાશ્રમ નિત્ય રોગી છોકરાંના રુદન અને વૈદ્યોના અયથી દુઃખરૂપ અને કંટાળાભરેલો હોય છે.

(૨) સમજી સ્ત્રીએ પતિની વિષયાસકિતને વશ ન થતાં તેની કામાસકિતને આગ્રહપૂર્વક કાળુમાં રખાવવી અનેને કલ્યાણકારક છે.

પતિ કામાંધ થાય તેવા પ્રસંગોએ બુદ્ધિશાળી સ્ત્રીઓએ પતિની પશુવૃત્તિને આધીન થઈ પોતાની ફરજ બજાવ્યાને બદલે પોતાના તેમજ પતિના હિત સંરક્ષણાર્થે સતી રાજમતિના વર્તનને અનુસરી સ્ત્રી સંગાસકિત શમનાર્થે એક તરફે બ્યાસિચારી પુરુષો કામ વિકારને વશ થઈ ક્ષણિક આનંદ સારુ વીર્યનો વિનાશ કરી અગણિત દુઃખો તથા દરદાના ભોગ થઈ તેમના સંસારને દુઃખનો ફરીતો બનાવી દઈ પોતાનો અવતાર ઝીળે કાઢે છે. તેથી

રમરણ કરાવી અને બીજી તરફથી મહાન વિશ્વવિખ્યાત નૈઘિક બ્રહ્મચારીઓના વીર્યરક્ષણના પ્રતાપે તેમણે પ્રાપ્ત કરેલી દેવી શક્તિઓનાં હૃદયસ્પર્શી અને અનુકરણીય દૃષ્ટાંતો આપી તેમની મનોવૃત્તિમાંથી વિષય વાસના દૂર કરાવી વિવેકી પતિની પ્રેમભાવના અને પૂજ્ય બુદ્ધિને વિશેષ પાત્ર બનવાનો સ્તુત્ય અને ફળદાયી પ્રયત્ન ઉભયને અત્યંત હિતાવહ છે.

(૩) સગર્ભાવસ્થાના સંગથી થતો બ્રહ્મચર્ય ભંગ

ગર્ભાશયમાં એકી વખતે એક જ ગર્ભનું પોષણ કરાવી કુદરતે ગર્ભાવસ્થામાં સ્ત્રીસંગ વર્ચ્ય કરવા આજ્ઞા કરી છે. ગર્ભના ઉદરમાં રહેવા માટે જે બસો દશ દિવસનો સામાન્ય ક્રમ છે, તેમાં એક જ ગર્ભનું પોષણ થાય છે. અપવાદ રૂપે જોડકાં જન્મે છે. પણ તેમનો ગર્ભ સમકાલીન હોવાથી તેમનો જન્મ પણ એકી વખતે જ થાય છે. અર્થાત એક વખત ગર્ભ રહ્યા પછી ગર્ભાશયનું મુખ મજબૂત રીતે બંધ થઈ જવાથી પ્રસવ થતાં સુધી સ્ત્રીથી કુદરતી રીતે જ અન્ય ગર્ભ ધારણ થઈ શકતો નથી. વીર્ય પ્રત્યેત્પત્તિ માટે જ નિર્માણ થયાનું નિર્વિવાદ રીતે સિદ્ધ થયેલ હોવાથી કુદરતની આજ્ઞા છે કે ગર્ભાવસ્થામાં સ્ત્રીસંગ કરી, વીર્ય નિષ્કળ કાઢી નવો જીવ ઉત્પન્ન કરવાની શક્તિવાળાં ઉત્તમોત્તમ તત્ત્વોનો નાશ કરવાનો નથી. આ આજ્ઞાનો ભંગ કરવાથી શરીરનાં તમામ જ્ઞાન ઠંડુઓ પર ઘણી જ નુકસાનકારક અસર થઈ પાચનશક્તિ નિષ્કળ થાય છે, અને શરીર તકલાદી થઈ તમામ રોગોનો ભોગ બના પાત્ર બને છે.

(૧) ઈંડા મૂકતાં અવધ પ્રાણીઓમાં પણ સગર્ભાવસ્થામાં જે સંગ થતો નથી તે સ્ત્રી સંગ માતા પિતા તેમજ ભાવી પ્રજાને દુઃખકારી છે

સગર્ભાવસ્થામાં સ્ત્રીસંગ કરવાની કુટેવ હસ્તમેયુન કરવાની આદત કરતાં પણ વધારે નુકસાનકારક હોય છે. કારણ હસ્તમેયુનથી એક જ જણને હાનિ થાય છે. પરંતુ સગર્ભાવસ્થાનો સંગ તો માતા, પિતા અને ગર્ભમાં ઉછરતા નિરાધાર બાળક ત્રણે જણને દુઃખકારક છે. ઈંડાં મૂકતી મરઘીને બહારથી ઈંડાં ગરમ કરવા સિવાય કંઈ પણ કામ કરવાનું હોતું નથી છતાં પણ તે ઈંડાં પેટમાં હોય તે વખતે મરઘાને પાસે જ આવવા દેતી નથી. તેથી મનુષ્ય સ્ત્રી જેને ગર્ભ પોતાના જ પેટમાં રાખી ભોહીથી ઉછેરવાનો હોય છે, તે જે આ વખતે પતિની બ્રૂટ વિષયવાસનાને તામે થાય તો આ સમયનો પુરુષસંગ, બાળકની ગર્ભમાંની વૃદ્ધિને અટકાવતો હોવાથી પોતાના જનની ધર્મનો ભંગ કરે છે, અને તેથી તિરસ્કારને પાત્ર છે. આ કૃત્યથી પિતા પણ પોતાની સંતતિનો સૌથી પ્રથમ શત્રુ થાય છે. જે જન સમાજમાં આ પ્રાણુધાતક પ્રવૃત્તિ ચાલુ છે તેને સુશિક્ષિત ગણવામાં મિથ્યાભિમાનનો વાસ છે.

(૪) સગર્ભાવસ્થામાં સ્ત્રીસંગ કરી કુદરતની આજ્ઞાનો ભંગ કરવાથી આવી પડતી આફતોનું દિગ્દર્શન

અમેરિકાના પ્રસિદ્ધ ડૉ. રોશે, સગર્ભાવસ્થામાં થતા સ્ત્રીસંગનાં વિનાશકારક નુકસાનોનું “લગ્ન સંબંધનો દુરુપયોગ” નામના પોતાના ગ્રંથમાં સુભાષિત અને આબેહુલ વર્ણન કરેલું છે. તે પ્રસ્તુત વિષયને ખાસ ધુટિકારક હોવાથી નીચે આપેલ છે.

તેઓ લખે છે કે, “સ્ત્રીને ગર્ભ રહ્યા પછી તેની મરજી વિરુદ્ધનું મૈથુન નિરર્થક છે એટલું જ નહિ પણ નુકસાનકારક છે. આ વખતે સ્ત્રીને પુરુષસંગ વખતની સ્વાભાવિક આનંદની લાગણી થઈ શકતી નથી કારણ કે ગર્ભ રહ્યા પછી સ્ત્રીનાં ઉત્પત્તિ અવયવોની સંભોગ સુખ લેવાની શક્તિ જ નષ્ટ થયેલ હોય છે. આ વખતે પુરુષ સાથેના કોઈ પણ પ્રકારના કામી સંબંધ તરફ તેને સ્વાભાવિક રીતે અરુચિ હોવાથી તેને સુખકર લાગતો નથી. આ સર્વ ચિન્હો હવે પુરુષને સ્ત્રી સાથે કોઈ પણ પ્રકારનો વિષયી સંબંધ ન સમજાવતી કુદરતની આજ્ઞાની સાબિતીઓ છે.”

“પોતાની પ્રકૃતિની અજ્ઞાનતાને લીધે, તેમજ તેને દુષિત કળવણી મળવાથી સ્ત્રી પતિની વિષયવાસના તેની ઇચ્છા પ્રમાણે તૃપ્ત કરવાની પોતાની ફરજ સમજતી હોવાથી તેની કલ્પના શક્તિથી, તેમજ પૂર્વની કામ ક્રિયાની સ્મૃતિ લાવીને પુરુષને તેની પશુવૃત્તિમાં સહાય કરવા, બળાત્કારે પોતામાં કામ જગૃત કરવા પ્રયત્ન કરે છે. પણ સતતના ધર્ષણથી સ્ત્રીની યોનિ ઉબળ રહે છે અને ગર્ભાધાનના કુદરતી પરિણામ રહિતનો વારંવારનો પુરુષસંગ સ્ત્રીનાં ઉત્પત્તિ અવયવોમાં એવા મેલા પ્રકારની અખંડ અને હાનિકારક જગૃતિ આણે છે કે જે ગર્ભાવસ્થાની સર્વ વ્યાધિઓની જન્મદાતા થાય છે.”

“આવાં લગ્નાવસ્થાના કલ્પિત સ્ત્રી ધર્મ પાલનને કયું નામ આપવું તેનો વિચાર કરતાં કંપારી છૂટે છે. પરંતુ સત્ય હકીકત કહેવાની દરેક વ્યક્તિની ફરજ હોવાથી તેને હસ્તમૈથુનનો એક પ્રકાર કહેવો ઉચિત છે. જેમને આ નામની યોગ્યતા વિશે શંકા હોય, તેમની શંકા આ કારણથી થતા રોગોની હસ્તમૈથુનથી

વીર્યનાશ કરનારને થતા રોગોની સાથે સરખામણી કરવાથી નિવૃત્ત થશે. ”

(૫) ગર્ભાવસ્થાનો સ્ત્રીસંગ શૃષ્ટસ્થાશ્રમનાં સર્વ દુઃખોનો તેમજ ગર્ભાવસ્થાના સર્વ કષ્ટદાયી વ્યાધિઓનો પિતા છે

સભર્ગાવસ્થામાં સ્ત્રીને જે ઉત્તરીઓ વગેરે થાય છે, તેનું મુખ્ય કારણ આ વખતનો અસ્વાભાવિક સ્ત્રીસંગ છે. આ વખતના વીર્યના દુરુપયોગથી સ્ત્રીનાં સન્નનાં જ્ઞાનતંતુઓને અપાર નુકસાન થાય છે, અને તેથી રક્તાભિસરણમાં અવ્યવસ્થા ઉત્પન્ન થાય છે. પુરુષની પાચન શક્તિમાં બગાડ થાય છે. સ્ત્રીનો સ્વભાવ ચીડિયો થઈ જાય છે, અને પુરુષને જીવન પર કંટાળો આવે છે.

વીર્યના સતત દુરુપયોગથી પરણતાં પહેલાં એક બીજા માટે પ્રાણ પણ અર્પણ કરવા તૈયાર દંપતીઓમાં પરસ્પરનો પ્રેમ અને મમતાની લાગણીનું ક્ષાંતર થઈ એક બીજા પર અણુગમે ઉત્પન્ન થાય છે, અને જ્યાં છૂટાછેડા લેવાનો રીવાજ હોય છે ત્યાં છૂટાછેડા લે છે. અગર જુદા રહેવા લાગે છે. લગ્નાવસ્થાના તમામ મામુલી કલેશો તથા આક્રોશનું મૂળ બ્રષ્ટ વિષયવાસનાની તૃપ્તિ છે. આજ કારણને લીધે લગ્ન પહેલાંની સાલસ કન્યા લગ્ન પછીની કકંશા, શાંતમાં શાંત-રોતડી અને શાણામાં શાણી—કોષી કે લેલી અને છે. આવી પ્રતિકૂળ સ્થિતિમાં સ્ત્રીથી ન કરવાનું ગમે તે કૃત્ય થઈ જાય છે, અને લગ્નાવસ્થા શ્રાપરુપ થઈ પડે છે. આવી અધોગતિમાં આવેલાં જોડાંઓ સખ્ત બ્રહ્મચર્ય પાળવાથી અને વીર્યનો દુરુપયોગ થતો અટકાવવાથી પુનઃલગ્નાવસ્થાનું શુભ ભોગવવા સમર્થ થયેલ છે.

(૬) સભર્ગાવસ્થામાં ગર્ભિણીના આચાર વિચારની ગર્ભને અસર થતી હોવાથી ગર્ભિણીના સંગ કરી વિષયાંત્ર પતિએ ગર્ભમાંથી જ બાળકને વ્યભિચારી બનાવે છે.

દોહદ એટલે ગર્ભાવસ્થામાં ગર્ભિણીના આચાર વિચારની ગર્ભને પ્રભાવ અસર થતી હોવાથી છતાં અસંખ્ય વિષયો પુરુષો આ અમુક સમયમાં ન પણ કામાસક્તિ પર કાબૂ ન રાખતાં મરજીમાં આવે તેટલા સમય સ્ત્રીસંગ કરી ગર્ભમાંથી જ બાળકને વ્યભિચારી બનાવે છે. સભર્ગાવસ્થામાં સ્ત્રીસંગ ન કરવાની જે ધર્મ શાસ્ત્રોમાં આજ્ઞા કરી છે તે સકારણ હોઈ મનુષ્યને ઉપકારક છે. ગર્ભિણી સ્ત્રીનો સંગ એ મહા પાપ છે, એવું જે પુરુષો સમજે અને તેનો ત્યાગ કરે તો અવશ્ય આવા પ્રકારનો વ્યભિચાર બંધ થઈ દંપતી તેમજ સંતતિને ઉપકારક થાય.

ગર્ભાધાનમાં વીર્યની મારફત જીવ ગર્ભમાં પ્રવેશ કરે છે. વીર્યરજ્યથી મળીને પિંડ અને શરીરના અવયવો બનવામાં પાંચ માસનો સમય લે છે. પાંચ માસમાં ગર્ભનાં અવયવો તૈયાર થાય છે. ગર્ભિણી માટે આ સમય દોહદ એટલે એ મનુષ્ય હૃદયવાળો — એક ગર્ભિણીનું પોતાનું અને બીજું ગર્ભનું હૃદય કહેવાય છે. આ સમયના ગર્ભિણીના આચાર વિચાર, ખાતું પીવું, હરવું ફરવું, એ તમામ ક્રિયાનો પ્રભાવ ગર્ભસ્થ બચ્ચા ઉપર પડે છે. આપણાં દીર્ઘ દષ્ટિ ધર્મશાસ્ત્રોએ આ અતિ ઉપયોગી સમયમાં ખાસ પવિત્ર રહેવા માટે ગર્ભિણીના સંરક્ષણ માટે નાના પ્રકારના નિયમો નિશ્ચિત કર્યા છે. જેના યથાસ્થિત પાલનથી ગર્ભિણી અને ગર્ભ બન્નેને ફાયદો થાય છે. આ નિયમોને અત્યારે આપણે અભ-

રાઈએ ચઢાવ્યા છે, જેનું પરિણામ આપણે હાલની પ્રજાની શારી-
રિક અવગતિમાં જોઈએ છીએ.

ગર્ભાવસ્થામાં જે વિષયાનંદ મેળવવા માટે સ્ત્રીસંગ કરાવ
તો આ ભ્રષ્ટ વિષયાનંદને પણ ગર્ભમાં રહેત વાળક ગ્રહણ કરી
લે છે. વળી એક ખાસ ધ્યાનમાં રાખવા જેવી હકીકત છે કે
ગર્ભમાં રહેત વાળક પુત્રી હોય તો તેને પોતાના પિતાનો જ આ
વિષયાનંદ પ્રાપ્ત કરવો પડે છે. અને જે જાંડું વિચારીએ તો આ
એક પ્રકારનું પુત્રી વ્યભિચારનું ઘેર અને અક્ષય્ય પાપાચરણ જ
ગણાય, છતાં પણ આવાં મહા પાપી કૃત્યો સંક્રાંત્ય વિના ઘેરે ઘેર
નગર વિચારે થઈ રહ્યાં છે, છોકરા, છોકરીઓ ઘણી નાની ઉંમર-
માંથી જ વિષયાનંદની ગંદી ચેષ્ટાઓ કરે છે, તેનું કારણ શું ?
લોકો કહે છે કે કલિયુગ આવ્યો છે, પરંતુ તેનું ખરું કારણ કલિયુગ
નથી. પરંતુ તેનાં માઆપનો ગર્ભાવસ્થામાંનો સ્ત્રીસંગ છે. નાનાં
છોકરાંઓ, તેઓ જ્યારે ગર્ભમાં હતાં ત્યારે તેમનાં માઆપના
વિષય સંગથી વીર્યનો જે દુરુપયોગ તેમણે કર્યો તેના પ્રભાવથી
તેમની પ્રકૃતિમાં જે લપટના અને વ્યભિચારની રુચિ ઉત્પન્ન થઈ
તેને લીધે આવી અભુગતી ચેષ્ટાઓ કરે છે.

(૭) દૃઢિમ સાધનોનો ઉપયોગ કરી ગર્ભ રહેતો અટકાવી
સ્ત્રીસંગમાં વીર્યનો વિનાશ કરવાથી થતો
અક્ષય્ય ભંગ

સંયમ શક્તિ નષ્ટ થયેલા, પ્રજનનું યોગ્ય પાત્રન પોષણ
કરવાની શક્તિહીન વિષયાંધ પુરુષોએ વિષય ભોગવવા છતાં તેનું
સાહજિક પરિણામ સર્ગાવસ્થામાં ન પરિણમે તે હેતુથી સંતતિ

નિરાધક કૃત્રિમ સાધનોની શોધ કરેલ છે, અને આ સાધનોનો ઉપયોગ હાલમાં મોટા પાયા પર ચાલુ છે. આ સાધનોનો ઉપયોગ ઘટ્ટ છે કે નહિ તે જાણવા તે વિષય પરનું બધું સાહિત્ય પૂર્ણ મહાત્માજીએ એકઠું કર્યું હતું અને આ બધું વાંચીને તેઓ એવા નિશ્ચિત અભિપ્રાય પર આવ્યા હતા કે આપણા દેશ માટે તો આવાં સાધનોની જરૂર પૂરવાર થતી નથી. “નીતિ નાશના માર્ગે” નામની ઉપયોગી પુસ્તિકામાં તેઓએ આ સાધનોનો ઉપયોગ ભારે અનર્થકારક છે’ એમ સ્પષ્ટ જણાવ્યું છે. તેઓ કહે છે, કે “સંતાન વૃદ્ધિને મર્યાદામાં મુકવાના જરૂર છે, એ બાબતમાં તો બે અભિપ્રાય હોઈ ન શકે, પણ તેનો એક માત્ર માર્ગ જમાનાઓ થયાં આપણને વારસામાં મળેલો સંયમ—અલ્પવચન જ છે. એ એક રામબાણુ ઉપાય છે, અને તેના પાલન કરનારનું તે કલ્યાણ કરે છે. દાકતરી વિદ્યાવાળા જનન મર્યાદા માટે કૃત્રિમ સાધનોની શોધો કરવાને બદલે જે અલ્પવચન પાલનના ઉપાયો યોજશે તો મનુષ્ય જાતિનો સદાને માટે આશીર્વાદ મેળવશે. સ્ત્રી પુરુષ સંયોગનો હેતુ વિષયસુખ નહિ પણ પ્રજોત્પત્તિ છે, અને જ્યાં પ્રજોત્પત્તિની ઇચ્છાનો અભાવ છે ત્યાં સંયોગ ગુનો છે.”

“કૃત્રિમ સાધનો એ દુરાચારને ઉત્તેજન આપવા જેવું છે. પુરુષને તેમજ સ્ત્રીને તે આંધળાં ભીંત કરી મૂકે છે અને આ ઉપાયોને જે પ્રતિષ્ઠા અપાઈ રહી છે તેથી સામાજિક માન્યતાઓનો જે કંઈ દાબ માણસ પર રહે છે તેને પણ ઊડતાં વાર નથી લાગવાની. કૃત્રિમ સાધનોના ઉપયોગથી નપુંસકતા અને નિર્વીર્યતા ઊપજે છે. રોગ કરતાં

ઇલાજ જ વધુ ઘાતક નીવડવાનો. પોતાના કર્મના ફળમાંથી અચી જવાની કોશિશ કરવી એ ખોટું છે. અનીતિમય છે જે અકરાંતિયો થઈ વધુ ખાઈ લે તેને પેટમાં ચૂંક આવે અને પછી ઉપવાસ કરવો પડે, એજ સારું છે. સ્વાદેન્દ્રિયને છૂટી મૂકી દઈ ભૂખ ઉપરાંત ઠાંસીને ખાવા પછી તેના કુદરતી પરિણામમાંથી બચવા સારું પાચક એસડો લેવાં એ ખોટું છે, પણ માણસ પોતાની પાશવિક ભોગ વૃત્તિને સંતોષીને તેના પરિણામમાંથી બચી જાય એ તેથીએ: ભૂંડું છે. કુદરત કોઈની દયા ખાતી નથી અને પોતાના નિયમોના ઉલ્લંઘનનું પૂરેપૂરું ભાડું લે છે. સાર્વિક ને શુભ પરિણામ તો વાસનાઓના નિગ્રહથી જ મેળવી શકાય. ખીજા બંધા ઉપાયોનું પરિણામ વિષમજ આવે. કૃત્રિમ પધ્ધતિઓની હિમાયત પાછળ રહેલી દલીલ એ છે કે વિષય ભોગ એ મનુષ્યને આવશ્યક છે. આ મોટામાં મોટો ભ્રમ છે. પ્રજોત્પત્તિને જેઓ નિયમબદ્ધ કરવા ઇચ્છતા હોય તેઓ પ્રાચીનોએ યોજેલા શુદ્ધ અને વિહિત ઉપાયોનો પુનરુદ્ધાર કરવાના રસ્તા શોધે એજ ચોખ્ખું છે. ”

“આલ્પવિવાહ જન સંખ્યામાં વધારો થવાનું ખોટું કારણ છે. વિવિધ કારણોથી આપણો સમાજ નિઃસર્વ બની ગયો છે અને આ કૃત્રિમ સાધનોનો આશ્રય લેવાય એટલે સાવ નિઃસર્વ બને. જનન મર્યાદાનો આર્યવિધિ અહ્યયર્ જ છે.”

“અતિશય કૃત્રિમ શિક્ષણને લીધે દેશની યુવાન પ્રજાની શરીર અને મનની શક્તિ હુણાઈ ગઈ છે. આપણે

ઘણાખરા બાળ લગ્નની ઉત્પત્તિ છીએ. આરોગ્ય અને સ્વચ્છતાના નિયમોની અવગણનાને લીધે આપણાં શરીર ખવાઈ ગયાં છે. આપણે દૂષિત અને અપૂર્ણ ખોરાક, અને તેમાં વપરાતા સત્ત્વશોષક મસ્તકાથી આપણું જઠર તદ્દન નિષ્ક્રિય થઈ ગયું છે. આજે આપણને ગર્ભાધાન નિરોધક સાધનોના ઉપયોગની અને પશુ વૃત્તિને નિરંકુશ તૃપ્તિની તાલીમ નથી જોઈતી. પણ પશુ વૃત્તિને મર્યાદિત કરવાની અને અમુક માણસોને સંપૂર્ણ અસંયમ પાળવાની તાલીમની આવશ્યકતા છે. સંતતિ નિરોધક સાધનોના ઉપયોગને બદલે આત્મસંયમ રાખવાની શિખામણ આપી તેઓ આત્મસંયમના માર્ગો સૂચવે છે. તેઓ કહે છે કે “યોગ્ય ઉપચાર વડે, બહુ મુશ્કેલી વિના આત્મસંયમ રાખી શકાય છે એમ કહેવાની હું હિંમત કરું છું. એકલો હુંજ એમ નથી કહેતો પરંતુ જર્મન અને બીજા કુદરતી ઉપચારકો પણ તેજ કહે છે. આ લોકો માને છે કે પાણી અથવા માટીના ઉપચારથી શરીર સંક્રાંચાય છે અને સાત્ત્વિક તથા મુખ્યત્વે ક્ષણના ખોરાકથી સ્નાયુમંડળ શાંત થાય છે. વિષયવાસના સહેજે વશ થાય છે અને સાથે સાથે શરીરનો બાધો દૂર થાય છે. નિયમિત પ્રાણાયામથી પણ એજ પરિણામ આવે છે એમ રાજયોગીઓ પણ કહે છે.”

કૃત્રિમ સાધનોના ઉપયોગ શોષિત તત્ત્વ વીર્યનો સ્વાભાવિક ઉપયોગ ન થવા દેતાં, તેને નિષ્ફળ કાઢી, તેનો દુરુપયોગ કરતાં હોવાથી, ઉપયોગ કરનારના અસંયમનો વાત કરે છે.

(૮) બાળક ધાવતું હોય તે સમયે તે
સંગ અસમ્યક્ ધાતક છે.

બાળકનેા પ્રસવ થયા પછી ઋતુપ્રાપ્તિ થયા વિના, સ્ત્રીસંગ કરવામાં આવે છે તે સ્ત્રીને વિષયભોગથી વરેલું રજો દર્શન આવે છે, અને તેનાથી બાળકના શરીરને પોષણ આપનાર માતાનું દૂધ કમી ઉત્પન્ન થાય છે. માતા જે બોરાક ખાય છે, તેના સારાંશ ભાગ દૂધ થાય છે. પણ જ્યારે વિષય ભોગવવામાં આવે છે. ત્યારે એ સારાંશ રજા બની રજો ધર્મ દ્વારા બહાર નીકળે છે. એટલે બાળક ને દૂધ ધાવવાનું કમી મળે છે એટલું જ નહિ પણ તે નિઃસત્ત્વ મળે છે. જ્યારે બાળક ધાવતું હોય છે, ત્યારે સ્ત્રીમાં કામવાસના હોતી નથી. કારણ કે કામની પ્રદીપ્તિ શરીરની જીવન શક્તિ પર આધાર રાખે છે, અને તે જીવન શક્તિનો બાળક માટે દૂધ ઉત્પન્ન કરવામાં ઉપયોગ થતો હોવાથી તેટલા સમયમાં એટલે કે બાળકને માટે દૂધ ઉત્પન્ન કરવું પડતું હોય તે સમયમાં માતાની કામવાસનાને કુદરતી રીતે જ શાંતિ ભોગવવી પડે છે.

માતાના આહાર વિહારની અસર ધાવણ પર થાય છે. એવું નોંધાયેલું છે કે અત્યંત ક્રોધાવેશથી ઝેરી બનેલું માતાનું દૂધ બાળકના પેટમાં ગયા પછી, તેને (બાળકને) સખ્ત આંકડી આવી હતી અને અલ્પ સમયમાં તે મરણ પામ્યું હતું. એવી જ રીતે સ્તનધ્યાવસ્થાનો રતિ વિલાસ બાળકને કામી કરતું હોવાથી ધાવણ આવતું હોય તે સમયમાં પુરુષે કદી પણ સ્ત્રીસંગ કરવો ન જોઈએ.

(૧) પુત્રની પ્રાપ્તિ થયા પછી અખંડ

અહમ્યય પાલનની શાસ્ત્રાજ્ઞા

હિંદુ ધર્મ શાસ્ત્રો કહે છે કે પુત્રની પ્રાપ્તિ થયા પછી મનુષ્ય પિતૃ ઋણમાંથી મુક્ત થાય છે. અને સ્ત્રી મયા— માતા બને છે, અર્થાત્ અન્ય ગર્ભાધાનને યોગ્ય રહેતી નથી. માટે તે માટે પુરુષે વિષયી ન રહેતાં, નિર્વિષયી પદ પ્રાપ્ત કરવા વાન- પ્રસ્થ થઈ સ્ત્રીને પોતાની કામવાસના તૃપ્તિનું સાધન માનતાં બંધ થવું જોઈએ આ આજ્ઞા આપણા આચારતંત્રમાં અસંખ્ય લોકો- એ પ્રથમ પાળી જીવન સફળ કરેલ છે. આ પુસ્તકમાં વિગતવાર વર્ણવેલા, વીર્ય રક્ષાથી અપાર લાભો લક્ષમાં લઈ, ભાગ્યશાળી અને ભાવિક પતિઓ આ શાસ્ત્રાજ્ઞાનું પાલન કરે તો આ સંસાર ફેટલો સ્વર્ગ સુખરૂપ બને તેની કલ્પના કરવી કઠણ નથી.

(૨) સ્ત્રીને સશક્ત રાખવાના તેમજ ભાવી બળવાન અને

નીશિગી પ્રજા પેદા કરવાના અભિલાષીએ નિદાન

ત્રણ વર્ષ સુધી બીજું ગર્ભાધાન કરવું ન જોઈએ

જો કાયમનો સ્ત્રીસંગ ન તજી શકાય તો પણ ગર્ભાવસ્થાના નવ માસ અને સ્તનધ્યાવસ્થા—બાળકને ધાવવાના બાર માસ મળી ૨૧ એકવીસ માસ લગી પુરુષે સ્ત્રીસંગ ત્યાગ કરવો જ જોઈએ એથી વધારે મુદત લગી સંગ રહિત રહેવું હિતાવહ છે. એકવીસ માસ લગીની મુદતમાં સ્ત્રી બચ્ચાને ધવડાવવાથી નબળી થઈ જાયેલ હોય છે. તેટલા માટે સ્ત્રીને પૂણ્ય સશક્ત અને તંદુરસ્ત થવા માટે બીજા વધારાના બારથી પંદર માસ સુધી અહમ્યય

પાળવું જો એ. અર્થાત્ એ દરે પ્રસવ થયા પછી ત્રણ વર્ષ સુધી સ્ત્રીસંગ કરવો યોગ્ય નથી.

સ્ત્રી એ પૃથ્વી સ્વરૂપ છે. જેવી રીતે જમીનને વાસેલ મૂકી તેને કુળવી બે વરસે એક જ વખતે તેમાં બીજ વાવવામાં આવે તો તે બીનો છોડવો બહુ તેજદાર હોય છે, ને તેનું યોગ્ય સુધારાથી રક્ષણ કરવામાં આવે તો તે છોડવો પેલા વાર્ષિક વાવેલા છોડથી બમણું ફળ આપે છે. તેવી જ રીતે અહમચર્ચ પાળી, સ્ત્રીને અહમચર્ચ પળાવી વાસેલ મૂકવાથી તેમાં વધારે મુદતે થનારી સંતતિ બહુ જ બળવાન થાય છે. ને વિષય ભોગ ન કરવાના સુધારાથી તેનું સંરક્ષણ થાય તો તે સંતાન તેજસ્વી ને નીરાંગી થાય છે.

મરણ નોંધથી વિશ્વાસનીય રીતે સાબિત થયેલ છે કે એક વર્ષને અંતરે જન્મેલાં છોકરાંમાં, બે વર્ષને અંતરે જન્મેલાં છોકરાં કરતાં બમણું મરણ પ્રમાણ હોય છે પહેલાંથી જ આપણા સમાજમાં, એક શુભ રિવાજ ચાલ્યો આવે છે, કે સ્ત્રીને ગર્ભ રહ્યા બાદ, તેને પીયરમાં વળાવવી અને બાળક ચાલી શકે તેવડું થાય ત્યારે જ તેને સાસરે મોકલવી. આ રિવાજનું જો રીતે ફાયદા કારક પરિણામ આવે છે. ગર્ભાવસ્થામાં તેમજ સ્તનધ્યાવસ્થામાં દંપતીનું અહમચર્ચ ફરજિયાત થવાથી માતા, પિતા તથા બાળક સર્વના આરોગ્યનું સંરક્ષણ થાય છે.

(દ) સ્ત્રીને પુરુષસંગ કરવા ઇચ્છા ન હોય તેવા સમયમાં સંભોગ કરવાથી

સ્ત્રીને જ્યારે પુરુષ સંગની ઇચ્છા હોય તદ્દિ તેવે વખતે કરેલો સ્ત્રીસંગ નિષ્ફળ જાય છે. એટલે કે વીર્યનો વ્યય નિરર્થક

થાય છે. આગળ વર્ણુન્યા પ્રમાણે આ રીતે પ્રાણુ તત્ત્વ વીર્યનાં દુઃસ્વપ્નનાં સર્વ માઠાં પરિણામોના ભોક્તા પતિ પત્ની બન્નેને થવું પડે છે. કેટલેક પ્રસંગે સ્ત્રીના જનનેન્દ્રિયના ચેપી વ્યાધિના પરિણામે તેની કામવાસના નષ્ટ થયેલી હોય છે. આવા પ્રસંગે કામાંધ પુરુષનો બળાત્કાર સંભોગ તેને શારીરિક દુઃખોના દરિયામાં હોમી દે છે. સ્ત્રીને ઇચ્છા ન હોય તે વખતનો દરેક સંયોગ આ રીતે મહાન આફતકારક હોવાથી પુરુષે સ્ત્રીની મરજી વિરુદ્ધ સંભોગ કરવો જોઈએ નહિ.

(૧૦) શરીરનો શારીરિક અને માનસિક પૂરેપૂરો વિકાસ પહેલાં વીર્ય પાત કરવાથી અલ્પચર્ય ભંગ થાય છે.

શાસ્ત્રોક્ત અલ્પચર્યાવસ્થામાં અપકવ વીર્યનો પાત કરવાથી અલ્પચર્યનો ભંગ થાય છે. અમુક વર્ષ સુધી આગકાને ગુરુ સમાગમમાં રાખીને અલ્પચર્ય પાત્રન સાથે વિશામ્યાસ કરાવનારી પ્રજાલિકા પૂર્વ પ્રયત્નિ હતી, અને તે સમયને અલ્પચર્યાશ્રમનું નામ આપેલું હતું. આ અર્થનું સ્પષ્ટશીલ પ્રજાલિકા જે નષ્ટ થઈ ગઈ હતી, તેનું હાલના સમયમાં આર્ય સમાજ સ્થાપક નેષ્ટિક સમય અલ્પચારી દયાનંદ સરસ્વતીજીએ પુનરાધાર કરી આર્યાવર્ત પર મહાન ઉત્કર કર્યો છે. હિંદુ ધર્મ શાસ્ત્રના ઇતિહાસ હિપનિષદનો અભિપ્રાય છે કે:—

“પાંચ વર્ષ સુધી માતા પાસે રહીને અને આઠ વર્ષની વય સુધી પિતા પાસે રહીને પછીથી ૯ થી વધારેમાં વધારે ૪૮ વર્ષ ૪૪, ૪૦, ૩૬, ૩૦, અથવા ઓછામાં ઓછી ૨૫ વર્ષની વય સુધી પુત્ર તથા ૯ થી ૨૪ ૩૨

૨૦ ૧૮ કે ૧૬ વર્ષની વય સુધી પુત્રીએ શુરુ પાસે રહીને વિદ્યા સંપાદન કરવી અને એજ પુત્ર તથા પુત્રી વિદ્વાન થઈને ધર્મ અર્થ પ્રાપ્તિ કરી શકે.

આ અભિપ્રાયથી લગ્નાવસ્થાના ઉત્તમ, મધ્યમ અને કનિષ્ઠકાળની આપણને માહિતી મળે છે. પુરુષને માટે ઉત્તમ, મધ્યમ અને કનિષ્ઠ, અનુક્રમે ૪૮, ૪૦ અને ૨૫ વર્ષની વયનો અને પુત્રી માટે ઉત્તમ, મધ્યમ અને કનિષ્ઠ કાળ અનુક્રમે ૨૪, ૨૦ અને ૧૬ વર્ષની ઉમરનો છે.

(૧) ગૃહસ્થાશ્રમનો શાસ્ત્રોક્ત ઉત્તમ અને કનિષ્ઠ પ્રારંભ કાળ

ઉપનિષદની ઉપયુક્ત અભિપ્રાયથી આપણે જોઈ શકીએ છીએ કે પુરુષે ઓછામાં ઓછું ૨૫ વર્ષ સુધી અને સ્ત્રીઓએ ઓછામાં ઓછું સોળ વર્ષ સુધી અવશ્ય બ્રતચર્યા પાળવું જોઈએ. સ્વામી દયાનંદજી સત્યાર્થ પ્રકાશમાં, નીચે પ્રમાણે લગ્નની ઉમરો જણાવે છે.

કન્યાનો ૧૬મા વર્ષથી લઈ ૨૪મા વર્ષ સુધીનો અને વરનો ૨૫મા વર્ષથી લઈ, ૪૮ વર્ષની ઉમર સુધીનો લગ્નનો સમય છે.

૧૬મે વર્ષે કન્યાનો અને ૨૫મે વર્ષે પુરુષનો લગ્ન સમય કનિષ્ઠ છે. ૧૮ થી ૨૦ વરસની કન્યાનો અને ૩૦, ૩૫ અને ૪૦ વર્ષના પુરુષનો લગ્ન સમય મધ્યમ છે.

૨૪ વર્ષની કન્યાનો અને ૪૮ વરસના પુરુષનો જ લગ્ન

સમય છે તે ઉત્તમ છે ઉપર જણાવેલ લગ્નની પુરુષ માટેની ૨૫ વર્ષની કનિષ્ઠ ઉંમર અને સ્ત્રી માટેની કનિષ્ઠ વય ૧૬ની જે જણાવેલી છે, તે પહેલાંના તમામ લગ્નો બાળ વયનાં ગણવાં જોઈએ અને બાળ લગ્નમાંનો સ્ત્રીસંગ એ સામાન્ય અભ્યાસનો ભાગ છે.

જે દેશમાં એ પ્રમાણે ઉત્તમ વિવાહ થાય છે, અને અભ્યાસનું પાલન થાય છે, તે દેશમાં વિદ્યાભ્યાસ અધિક પ્રમાણમાં હોય છે. તે દેશ પૈસે ટકે સુખી હોય છે, અને જે દેશમાં યોગ્યરીતે અભ્યાસ પળાતું નથી, વિદ્યાભ્યાસ વીર્યરક્ષા સાથે થતો નથી અને ઉચ્ચ પ્રકારનાં લગ્ન થતાં નથી, તે દેશ પછાત રહી દુઃખમાં દુખેલો રહે છે. કારણ દેશની ઉન્નતિનો આધાર અભ્યાસ છે, અને અવનતિનું મૂળ અકાળે વીર્યનો ઘાત છે.

(૨) ઇન્દ્રિયવિજ્ઞાન શાસ્ત્રીઓ નિદાન શરીરનાં સર્વ અવયવો પુખ્તથતાં સુધી અભ્યાસ પાલન અનિવાર્ય ગણે છે.

શરીરનાં બધાં અવયવો પુખ્ત થયાં ન હોય ત્યાં સુધી કોઈ પણ સ્ત્રી કે પુરુષે પરણવું જોઈએ નહિ. એવો તમામ પાશ્ચાત્ય ઇન્દ્રિય વિજ્ઞાન શાસ્ત્રીઓનો અભિપ્રાય છે, અને શરીર પુખ્ત થવાની જે ઉંમર તેમણે જણાવી છે, તે ઉંમર આપણા ધર્મ-શાસ્ત્રોમાં જે ઉંમર લગ્નવય બતાવી છે તેને મળતી આવે છે. આ ઉપરથી આપણા પૂર્વજો કેટલા દીર્ઘદ્રષ્ટિ હતા તે જણાઈ આવે છે. કુદરતનું વલણ તેનાં સર્વ કામોમાં પૂર્ણતા તરફ હોય છે, અને ખરેખર એક અશક્ત અને કાચા બાંધાવાળા પ્રાણીમાંથી તંદુરસ્ત અને બળવાન પ્રાણી પેદા થઈ શકે નહિ અને જે કાચા અકાળે ફરવથી પૂરુષણ વધેલ શરીરને પણ નિર્બળ કરે છે તેજ કાચા

પુખ્ત ઉમરના થયા સિવાય કરવાથી આયુષ્ય બળ અને કાર્યશક્તિ ઘટાડયા સિવાય રહે નહિ તે દેખીતું છે. ઇન્દ્રિયાવસ્થાન શાસ્ત્રના નિયમ પ્રમાણે સર્વ અવયવોની પૂર્ણતાને જ પુખ્ત ઉમર કહી શકાય. હાડકાં એજ માંસના લોચા, જ્ઞાનતંતુ, ધોરી નસ અને પાચન શક્તિના ભાગને ટેકો આપનારાં હોવાથી, જ્યાં સુધી તે પૂર્ણ પણે વધે નહિ ત્યાં સુધી પુખ્ત ઉમર થઈ કહી શકાય નહિ. પચીસ વર્ષની ઉમર સુધીમાં પૂર્ણ થયાં ન હોય એવાં શરીરમાં ઘણાં હાડકાં છે. હાંસડીતું હાડકું શરીરનાં બીજાં હાડકાંથી પ્રથમ જોવામાં આવે છે. તે અઠાર વર્ષની ઉમર સુધીમાં પૂરેપૂરું જોડાતું નથી. ખખાનું હાડકું પચીસ વર્ષની ઉમર લગી પૂર્ણ જોડાતું નથી. તે જ પ્રમાણે બસ્તી અને પગનાં હાડકાં પણ પચીસ વર્ષની ઉમર થયા સિવાય બરાબર જોડાતાં નથી. પુરુષ ૨૮ થી ૩૦મા વર્ષસુધી પૂરો વૃદ્ધિ ગત થતો નથી. નાની ઉમરવાળો પુરુષ અથવા છોકરાનાં અકાળે વીર્યપાતથી-કારણ કે ઘણું કરી તેમને અયોગ્ય ઉમરે જ પરણાવવામાં આવે છે-કુદરત તેમના શરીરનો આંધો પરિપૂર્ણ કરી શકતી નથી. અકાળે વીર્યપાતથી આયુષ્ય અને શરીર પરિપૂર્ણ કરનારી શક્તિ અવળે માર્ગે ચાલી જાય છે, અને કનિષ્ઠ નબળો તથા રોગી બાંધો જીવન પર્થત રહે છે.

(૩) બાળ લગ્નની બલા અને તેથી દેશની થતી અધોગતિ

ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે દરેક પુરુષનું ૨૫ વર્ષ પહેલાંનું અને કન્યાનું ૧૬ વર્ષની ઉમર થયા પહેલાંનું લગ્ન બાળલગ્ન છે. આ તે કનિષ્ઠ લગ્ન વય છે. પણ જેમ જેમ લગ્નની ઉમર મોટી તેમ તેમ ગૃહસંસારમાં ઓછાં દેહ દુઃખ હોય છે. આથી બાળલગ્ન રૂપી પિપ્પાચી રૂઢિપર પૂજ્ય સ્વામી રામતીર્થજીએ નીચે પ્રમાણેનો

પ્રચંડ પ્રહાર કર્યો છે. તેઓ કહે છે કે :—

“આધુનિક બાળ લગ્નની રીતિમાં, ગતાનુગતિક ન્યાયે ભારત વર્ષનો સમાજ આંધળો ભીંત બની પોતાનાં સુકામળ અને આશા-વંતા પુત્ર પુત્રીઓને જ્ઞાતિ રિવાજની દેદીમાં સ્વાહા કરે છે, અને જીવન ધનરૂપી અલ્પચર્ય સંરક્ષણનું મૂલ્ય ન સમજતાં, માત્ર પોતાની સાંસારિક મોટાઈ તૃપ્ત કરવા માટે નાની વયમાં જ બાળક બાળકી-ઓનાં લગ્ન ગોઠવી દે છે.

કુળગૌરવના મિથ્યાભિમાનમાં દુષ્પ્રેક્ષા લોકો બાળક મોટી ઉંમર સુધી કુંવારાં રહે તો કુળને લાંછન લાગે એવું માને છે. બાળકોનાં વાસ્તવિક હિત અહિંતનો તેમને વિચાર સુધ્ધાં હોતો નથી, અને આમ પોતાનાં મિથ્યાભિમાન પોષવામાં રૂઢિચી અજ્ઞાન અગ્નિ જ્વળામાં પોતાના નિર્દોષ, નિરાધાર અને અનભિજ્ઞ બાળકને હોમી દે છે.”

સ્વામીજીના હૃદય પર અલ્પચર્યનો મહિમા પ્રબળ હતો અને બાળ લગ્ન તથા અપ્રાસંગિક વિવાહ પ્રથાને તેમણે સખ્ત ભાષામાં ચાબખા મારેલા છે. તેઓ કહે છે કે “ગમે તેટલી જન્મ પત્રિકાઓ મેળવો, ગમે તેટલા જ્યોતિષના તાળા મેળવો, ગમે તેટલાં શુભ મુહૂર્તો શોધો, ગમે તેટલાં સ્તોત્ર મંગળ ગાઓ, ગમે તેટલાં પવિત્ર સંસ્કાર કરો પણ હિંદુસ્થાનમાં હાલ જેટલાં બાળલગ્ન થાય છે, તે બધાં જ અસામાયિક અમાંગલિક અને અપવિત્ર છે.”

“જે વર કન્યા પોતાની મેળે પોતાનો વિવાહ કરી શકતાં નથી એવા અપવિત્ર વિવાહને વેદ મંત્રો પવિત્ર કરે એ તો બાજુ પર રહ્યું પણ એથી તો વેદ મંત્રો પોતાનું ગૌરવ ગુમાવે છે અને

તેથી ભવિષ્યમાં એનો કશો પ્રભાવ રહેતો નથી.”

“હે તરુણ જનો! અંધ કરો. અંધ કરો, હે ભારતના ભવિષ્યના ઉધારક યુવકો! અંધ કરો! નીતિનો કે ભારત-વર્ષનો વિચાર કરી, અથવા સ્વતઃ તમારો કે તમારી પ્રજાને માટે કૃપા કરીને આ અસામાયિક અને અંધકારચુકત લગ્ન પ્રણાલિકાને દેશવરો ઘો.”

“શું આજ લગ્ન અને આજ વૈધવ્ય સંસારમાં સર્વથી વિશેષ સ્પષ્ટિકરમ વિરૂધ્ધનું કાર્ય નથી? યુરોપમાં લોકો જોટલા નીચી પાયરીમાં હોય છે એટલા જલદી વિવાહ કરી લે છે પણ જોટલી નાની વયમાં હિંદુસ્થાનના લોકો લગ્ન કરે છે, એટલા તો ત્યાંના અધમ નીચ ગણાતા વર્ગના લોકો પણ નથી કરતા. ત્યાંના ઉચ્ચ શ્રેણીના લોકો અહુધા ૩૦ વર્ષની પહેલાં વિવાહ નથી કરતા અને તેનો મુખ્ય હેતુ એ હોય છે કે સંતતિ થોડી પણ સારી થાય. મહાત્મા ગાંધીજી કહે છે કે, “મારા હાથમાં સત્તા હોય અથવા મારી કલમમાં પૂરતું બળ હોય તો હું તેનો ઉપયોગ પ્રત્યેક બળલગ્ન રોકવામાં કરું. જે માઆપો પોતાનાં છોકરાંના લગ્ન આજપણમાં કરે છે તેઓ તેમનાં દુશ્મન છે અને તેમને નમાલાં ને પરાધીન બનાવી મૂકે છે.” આજલગ્ન રૂપી રાક્ષસનો સંહાર કર્યા સિવાય દેશોન્નતિ થાય તેમ ન હોવાથી પ્રત્યેક દેશ હિતેચ્છુએ આ દુષ્ટ પ્રથા અંધ કરવા માટે પોતાથી બનતું બધું કરી છૂટવું જોઈએ. લાંબી મુદતથી જડ ઘાલી ખેડેલી, દેશદ્રોહી, આત્મઘાતક અને રાજોત્પાદક આજલગ્ન રૂપી રાક્ષસી રૂઢિ પ્રજાને અનેક પ્રકારનાં શારીરિક અને માનસિક દુઃખોમાં ડુબાડી દઈ, કળા કૌશલ્યહીન કરી નિરંતર દાન્ડિય અને દાસત્વમાં ડુબાડી રાખતી હોવાથી આ દુષ્ટ અને

ઉન્નતિરોધક રિવાજ નિર્મૂળ કરવા દેશ હિતચિન્તકોએ તત્કાળ ભગીરથ પ્રયત્ન કરવો અત્યંત આવશ્યક છે.

(૪) પ્રાચીન સ્વયંવર પદ્ધતિ આળ લગ્ન પ્રથા નિષેધક છે

પુખ્ત વયની ૩૫ ગુણ સંપન્ન પ્રાચીન પ્રૌઢ કુમારિકાની, સ્વયંવર પદ્ધતિથી અનેક હાજર પુરુષોમાંથી અળ ભુષિધની પરીક્ષા કરી પોતાની જાતેજ વર પસંદ કરી લેવાની પ્રચલિત, પ્રાચીન પદ્ધતિની સાથે, આધુનિક સમયનાં અલ્પ વયનાં ઢીંગણા ઢીંગલી સાથે રમનાર જેવાં સંસારાનુભવહીન અજ્ઞાન બાળકો-વરરાજાઓની પાસે, અગ્નિ દેવની સાક્ષીએ પતિ પત્નીના પવિત્ર ધર્મોની પ્રતિજ્ઞા લેવડાવવાનું ભજવાણું ફારસ સરખાવીએ છીએ ત્યારે આધુનિક કાળની ભારતભૂમિની શારીરિક, માનસિક, આર્થિક, ઔદ્યોગિક અધોગતિ સ્વાભાવિક લાગે છે. લગ્નવિધિમાં જે મંત્રાચાર્ય વર વહુને ફરજિયાત ઉચ્ચારવા પડે છે તેનો અર્થ પુખ્ત ઉંમરે પહોંચેલા શિક્ષિત વધુ-વરજ સમજી શકે તેવા હોય છે. આ વિધિ પણ આળ લગ્નની પ્રથાનો નિષેધ કરે છે.

સ્ત્રીની પરણવા ચોગ્ય લગ્ન વય પહેલાં તેનું લગ્ન થવાથી તેની થતી અકાલિક શારીરિક અધોગતિ

ડૉ. કાઉએન એમ. ડી. કહે છે કે “ગ્રીણી નજરથી જોતાં જણાય છે કે, સમશીતોષ્ણ હવાવાળા મુલકોમાં, સ્ત્રીઓ, ૨૪ વર્ષની ઉંમર લગી, શરીરનું કદ પૂરેપૂરું મેળવતી નથી. તેઓ કદાચ સોળથી અઢાર વર્ષે ઊંચાઈમાં પૂરેપૂરી વધે, પણ ચોવીસમા વર્ષ

લગી ને એમણે ચોચ્ચરીતે બ્રહ્મચર્ય પાળ્યું હોય તો, આડાં કાઠાંવાળી, લોહીઆળ અને મજબૂત થાય છે.

૨૪ વર્ષની ઉંમર પહેલાં લગ્ન કરી સ્ત્રી સગર્ભા થાય તો જીંદગી નળવનાર શક્તિ શરીરનો બાંધો મજબૂત કરવાને બદલે ગર્ભાનું રક્ષણ કરવા રોકાય છે. તેનું પરિણામ એ આવે છે કે કાચા બાંધાવાળી ચોરતો કાચા બાંધાવાળાં બચ્ચાંઓની માતાઓ બને છે.

બાળજીવન કરવાથી જે પ્રજા થાય છે તેને સર્વ પ્રકારના રોગો શીઘ્ર લાગુ પડે છે. તે નબળી હોય છે અને ઘણું કરીને નાની વયમાં જ મરણ પામે છે. દેખીતી રીતે તેઓ તંદુરસ્ત અને લોહીઆળ જણાય તો પણ તેઓ પુખ્ત ઉંમર એટલે કે મનુષ્યની નિર્માણ થયેલી સ્વાભાવિક આયુષ્ય મર્યાદા લાગ્યે જ ભોગવે છે તથા અકાળે ધરડી થઈ જાય છે.

માના શરીરનો બાંધો મજબૂત થવાને બદલે ઊલટો નબળો થતો જાય છે. શરીર રોગગ્રસ્ત થઈ જવાથી દુઃખ ભોગવવું પડે છે. જેમને સદેહ હોય તેમની ખાત્રી થઈ શકે કે “જે ચોરતો વીસ વર્ષની ઉંમર થયા પહેલાં પરણે છે તેઓ દર વર્ષે ત્રણ વર્ષ પ્રમાણે વધે છે.” એટલે કે બીજા શબ્દોમાં વીસ વર્ષ પછીથી પરણેલી ચોરતો કરતાં તેઓ ત્રણ ગણી વધારે ઝડપથી મૃત્યુ તરફ પ્રયાણ કરે છે.

“કેટલાક લોકોનું એમ માનવું છે કે સ્ત્રીને રજોદર્શન પ્રાપ્ત થાય એટલે ગર્ભ ધારણ કરવા યોગ્ય થઈ છે. પરંતુ રજોદર્શન પ્રાપ્ત થયું એટલે માતૃત્વ પ્રાપ્ત કરવાને છોડરી લાયક થઈ એમ કહેવાય

નહિ. જેવી રીતે છોકરાંને દાંત આવવા લાગે ત્યારે તેને તંત્રાળ કંઈ પણ ખોરાક ખાવાની યોગ્યતા પ્રાપ્ત થતી નથી, તેવી જ રીતે રજોદર્શનની સાથે જ છોકરીને સશક્ત ગર્ભ ધારણ કરવાની શક્તિ આવી જતી નથી. રજોદર્શન ફક્ત માતૃત્વ પ્રાપ્ત કરવા માટેની યોગ્યતા સંપાદન કરવા માટેની શરીર પ્રગતિ સૂચક છે.

પ્રજા ઉત્પન્ન કરનારી ઇન્દ્રિયો તથા તેમના કાર્યોનું વહેલું પકવ થવું એ શારીરિક દૃષ્ટિથી નુકસાનકારક છે કારણ કે મનુષ્યની અકાળે પુખ્ત વય થવાથી તે વહેલું એટલે કે અદ્ય વયે મૃત્યુ પામે છે. શરીર સૌંદર્ય વહેલું જતું રહે છે. એથી ઊલટું પુખ્ત વય મોડી આવવાથી વૃદ્ધાવસ્થા લગી બળ, સૌંદર્ય અને પ્રજા ઉત્પન્ન કરવાની શક્તિ કાયમ રહે છે.

એક વિદ્વાન ડોક્ટરે નિઃસંદેહ નિષ્પન્ન કરેલ છે કે, “૨૩ વર્ષની ઉંમર થયા પહેલાં કોઈ પણ યુવતીમાં માતૃત્વની જોખમભરી પૂરેપૂરી અદા કરે તેટલી જીવનશક્તિ હોતી નથી.” ઉપરના વિવેચનથી જણાશે કે સ્ત્રી માટે ૨૩ કે ૨૪ મું વર્ષ લગભગ માટે ઉત્તમ સમય છે.

(૬) બાળલગ્નથી બાળમાતા પર પડતો અકાલિક બોબો અનેક પ્રકારે હુ:ખદાતા છે

પાશ્ચાત્ય દેશોમાં જે ઉંમરે, વિશ્વ વિદ્યાલયોમાં, અનેક પ્રકારનાં શાસ્ત્રોનું જીંચું શિક્ષણ મેળવી સંપૂર્ણ શારીરિક અને માનસિક વિકાસ પ્રાપ્ત કરી પર ભાગ્યજીવી થવાને બદલે સ્વતંત્ર ઔચિક ઉદ્યમ કરી આજીવિકા પ્રાપ્ત કરવા શક્તિ મેળવે છે, તે જ સમયે આપણા હિંદુ દેશની કમનસીબ બાળાઓને પત્ની બની

લગ્નાવસ્થાની અનેક કષ્ટદાયી જોખમદારીઓમાં પડી અકાળે માતૃત્વની કપરી ફરજો અદા કરવી પડતી હોય છે, જેથી તેઓ ઉત્તરોત્તર બળ, બુદ્ધિ, જ્ઞાન સૌંદર્યહીન અને અલ્પાયુષી થતી જાય છે. દરેક દેશની ઉત્પત્તિનો આધાર ત્યાંની ઓંઓની સ્થિતિ પર રહેતો હોવાથી આર્થિક ભૂમિ-આપણા દેશની અધોગતિ રૂપી દુર્દૈવનું ઉત્પાદક કારણ આ વિષમ સ્થિતિ છે.

(૬) બાળલગ્નાવસ્થાનો બ્રહ્માચાર, પુખ્ત ઉમરની લગ્નાવસ્થાના બ્રહ્માચાર કરતાં વિશેષ કષ્ટદાયી આફતકારક છે

પુખ્ત ઉમરે લગ્ન કરવાની પ્રથાવાળા યુરોપ જેવા શીત દેશોમાં પણ જ્યારે પુખ્ત લગ્નાવસ્થામાં વીર્યનો દુરુપયોગ કરવાથી ગૃહસ્થાશ્રમની આવી શોચનીય સ્થિતિ થાય છે, તો જે ઉમરમાં કસરત સ્થળ-અખાડા અને અભ્યાસની જરૂર હોય તેજ ઉમરમાં સગાઈની સૂળીથી વિ'વાઈ ગયેલ એટલું જ નહિ પણ માતૃપિતાની ઉપાધિ પ્રાપ્ત કરેલ, પોતાની ખીલેલ શક્તિનું દર્શન કરાવે તે પહેલાં જ તે ગુમાવેલ, સંસારી, પોતાની બંધનો વડે જકડાયેલ બાળકો મટી મનુષ્ય થાય તે પહેલાં જ ગૃહસ્થાશ્રમની ઘાણીમાં પીલાએલ બાળલગ્ન રૂપી રાક્ષસી રિવાજને લીધે સમાજ સિતમની ચક્કીમાં પીસાયેલ અને અને અપકવ સંસારની ભલૂકતી અંગાર ભઠ્ઠીમાં બંદાઈ જઈ ઊઠરતા જીવનમાં જ ધુંદાઈ ગયેલ દિણુ દેશમાં વસતા બાળલગ્નની પ્રજામાં લગ્નાવસ્થાનો બ્રહ્માચાર શરીર સત્ત્વનો દુરુપયોગ કેવો જીવલેલુ અને આફતકારક હોવો જોઈએ તેનું હૃદયભેદક વર્ણન કરવું સહેલું નથી.

(૮) બાળકોની બંધાયેલ પુરુષોની આશુવત અવસ્થા

૨૮ કે ૩૦ વર્ષ પહેલાં જે પુરુષ પરણેલો છે અથવા જે અતિ વિહાર કરે છે અથવા જે બ્રહ્મચર્ય પાળતો નથી તે પોતાના શરીર કદમાં વધારો કરી શકતો નથી અને પોતાનો આખો બાંધો નબળો કરી નાખે છે. તેના માંસના લોચા શીઝા તથા પોચા પડી જાય છે મગજ દિન પર દિન શક્તિહીન અને અસ્થિર થતું જાય છે અને તે આ દુનિયામાં મૂર્ખ જનમ્યો એટલું બતાવી આપ્યા સિવાય તેનાથી કંઈ કાર્ય થઈ શકતું નથી. તે દુનિયાનાં સાંસારિક કાર્યોમાં પૃથ્વીના નામાંકિત પુરુષ તરીકે પોતાનું નામ કાઢવા શક્તિમાન થતો નથી. રોગ, અકાલિક વૃધ્ધા-વરથા અને ક્રમેત એની જાંઘળી દિલગીરી ભરેલી તથા નકામી કરે છે.

જેવી રીતે સારી સંભાળ લીધેલાં ફળાડોને, જ્યાં સુધી તે મજબૂત ન થાય અને પૂરેપૂરાં વૃદ્ધિ ન પામે ત્યાં સુધી ફળ આવવા દેવામાં આવતાં નથી તેવી જ રીતે ઉત્તમોત્તમ પ્રજા ઉત્પન્ન કરવી હોય તો જ્યાં સુધી શરીરની પૂરેપૂરી વૃદ્ધિ થાય નહિ ત્યાં સુધી મનુષ્યોએ બ્રહ્મચર્ય પાળવું જોઈએ, એમ બારીક અને ખર્ચાળ તપાસને અંતે ચોક્કસ સાબિત થયું છે.

પચીસ વર્ષ ઉપરની ઉંમરનાં માબાપો જ સારી સંતતિને જન્મ આપી શકે છે. દુનિયાનો એક પણ મહા પુરુષ, બાળ સગ્નની પ્રજા પેકીતો ન હોતો, ડૉ. ગ્રેલ્ડ એમ. ડી. લખે છે કે “માબાપની ૨૫ વર્ષ ઉપરની ઉંમરમાં ઉત્તમોત્તમ સંતાન જન્મે છે.”

(૯) જેમ જેમ લગ્નની ઉમર મોટી તેમ તેમ બાળકો નીરોગી અને સશક્ત જન્મે છે અને જેમ જેમ લગ્નની ઉમર નાની તેમ તેમ બાળકો અશક્ત અને રોગી અવતરે છે

યોગ્ય સંમતિ વય નક્કી કરવા સારુ સરકાર તરફે નિમાયેલી કમીટી આગળ ધણા અનુભવી અને નામાંકિત ડોક્ટરોએ પ્રસૂતિ-ગૃહો અને દવાખાનાઓની નોંધમાંથી આંકડા રજુ કરી ખાત્રી કરી આપી છે કે સૌથી નાની ઉમરનાં બાળલગ્નની બાળ પ્રજામાં સૌથી વધારે મરણ પ્રમાણ આવે છે, એટલું જ નહિ પણ સુવાવડના રોગો અને બાળ માતાઓનાં સૌથી વધારે મરણ થાય છે. જેમ જેમ સુવાવડ મોટી ઉમરે આવી હોય છે તેમ તેમ પ્રસવલય ઓછો, હોઈ મરણ પ્રમાણ ઓછું હોય છે. ૧૬ વર્ષની માતાનાં બાળકોમાં ૧૮ વર્ષની માતાનાં બાળકો કરતાં મરણ પ્રમાણ વધારે હોય છે, અને આ પ્રમાણે જેમ જેમ માતાની ઉમર મોટી તેમ તેમ મરણ પ્રમાણ ઓછું હોય છે. સુવાવડમાં પ્રસૂતાનું મૃત્યુ પ્રમાણ પણ, બાળજનનીઓમાં પુખ્ત જનનીઓ કરતાં ઘણું વધારે હોય છે. બાળલગ્ન ન કરવા માટે એક મહત્વનું કારણ એ છે કે ૧૮ કે ૨૦ વર્ષની કન્યા મોટી ઉમરે પરણવાથી તેને વારસામાં મજેલ રોગ નિર્મૂળ થાય છે. જો તેને ક્ષય વારસામાં મળેલો હોય અને તે પોતાનું શરીર પૂરેપૂરું વૃદ્ધિ પામી રહે ત્યાં સુધી અલ્પચર્ય પાળી લગ્ન ન કરે તો તે ક્ષયના હુમલાથી બચી જાય છે. પરંતુ તે જો બાળલગ્ન કરી અકાળે સલગર્ભ થાય તો તેનું શરીર નબળું પડી જવાથી તેને ક્ષયનો રોગ થાય છે. અનેક માતાઓ આમ હોવાથી ૨૨ વર્ષની ઉમર પહેલાં લગ્ન કરી અકાળે મોતના પંજમાં સપડાઈ જાય છે. જો આ કન્યાઓએ પુખ્ત વયની થતાં

મુંધી, લગ્ન ન કરી માતૃત્વ મુક્તતરી રાખ્યું હોત તો તેઓ કંઈ પણ જોખમ સિવાય, ગભી ધારણ કરવા શક્તિમાન થાત.

ઇતિહાસ પ્રસિધ્ધ થોમસપારે પોતાના પ્રથમ ૮૦ વર્ષ મુંધી અલ્પચર્ય પાળ્યું હતું અને પછી જ પરણ્યો હતો. આથી તે ૧૫૨ વર્ષનું અસાધારણ આયુષ્ય ભોગવી શક્યો હતો એટલું જ નહિ તેના છોકરાઓએ પણ ૧૩૨ વર્ષનું દીર્ઘાયુષ્ય ભોગવ્યું હતું.

ઉપરના વિવેચનથી સ્પષ્ટ સમજાશે કે શરીરની સંપૂર્ણ વૃદ્ધિ સિવાય વીર્યનો નાશ, લગ્નાવસ્થા સ્વીકારી કરવો એ અનેક પ્રકારનાં દુઃખદાયી દરદો અને અકાળ મૃત્યુને આમંત્રણ આપવા જેવું છે. સર્વ મનુષ્યોએ મહાન્ વેદવાક્ય “ અલ્પચર્ય એ જીવન છે અને વીર્યનાશ એ મૃત્યુ છે.” કદી પણ વિસરી જવું જોઈએ નહિ.

(૮) સૃષ્ટિક્રમ વિરુદ્ધ અનૈસર્ગિક મૈથુન કરવાથી થતો અલ્પચર્ય ભંગ અને શારીરિક લવ્ધવંસ

સ્ત્રી સાથેનો સંગ એ કુદરતી-સૃષ્ટિ વિજ્ઞાનને અનુકૂળ છે. કુદરતી નિયમોની વિરુદ્ધ અન્ય ઉપાયોથી વીર્યપાત કરવાની ક્રિયા તે અનૈસર્ગિક મૈથુન ગણાય છે. આ કુટેવનાં દુષ્પરિણામોની અજ્ઞાનતાને લીધે આપણા દેશમાં આજ કાલ અનેક પ્રકારનાં કુમૈથુનોનો ભારે પ્રચાર થઈ રહ્યો છે, અને તેથી જનસમાજની મોટી દુર્ગતિ થઈ રહી છે.

અનૈસર્ગિક મૈથુનોમાં જે મુખ્ય છે. ગુદામૈથુન અને હસ્તમૈથુન. આ બંને પ્રકારની કુટેવોથી શરીરની સરખી રીતે

પાયમાલી થાય છે. આવાં અનૈસર્ગિક ગૈયુનો પ્રથમ આયંનતિમાં પ્રચલિત તો હતાં. એક જ પ્રકારના નીચે આપેલ ઉપચારથી આ કુટેબોમાંથી મુક્ત થવાય છે.

(૧) ગુદા ગૈયુનથી થતી ઘાતો

ગુદાગૈયુન બાળકો સાથે દુર્બ્યવહાર કરી કરવામાં આવે છે. આ દુષણ વિદ્યાર્થીઓને અને અધિવાહિત પુરુષોમાં બહુ ફેલાયેલું છે. આ કુટેવથી પુરુષ નિર્મળ થઈ નર્મ સંતાન ઉત્પન્ન કરવાની શક્તિ ખોઈ નપુસંક થઈ જાય છે. ગુદાગૈયુની પુરુષોને સ્વપ્નદોષ, પ્રમેહ, શળ, મંદાગ્નિ, બંધકોશ ઉરઃક્ષત અને ઉપદંશ જેવા દુઃખદાયક અને કષ્ટદાયી રોગો થાય છે. આવા પુરુષ, અદ્ય સમયમાં અનેક પ્રકારના વ્યાધિઓનો ભેગ બની, અકાળે તેની જીવન લીલા સમાપ્ત કરે છે.

(૨) હસ્તગૈયુનના જેવો પોતાના હાથે જ પોતાનો નાશ કરનાર બીજો એક પણ રામબાણ ઉપાય નથી

લગ્નાવસ્થામાં અતિ વિહાર કરીને જેવી રીતે અક્ષય્યના ભંઙથી અર્જુન આપદાઓ માથે વહેરી લેવાય છે, તેવી જ રીતે કમલાગ્ને લગ્નાવસ્થામાં પ્રવેશ કર્યા પહેલાં પણ અનેક મનુષ્યો વીર્યનાશ કરી પોતાનું જીવન દુઃખરૂપ કરે છે. શરીર પુખ્ત ઉમરનું થયા પહેલાં અનેક છોકરાઓ, યુવાનો, નાની નાની છોકરીઓ અને યુવાતીમાં પ્રવેશ કરતી સ્ત્રીઓને પણ હાથથી વીર્યનો નાશ કરવાની ટેવ પડી હોય છે. જેને ગૌઘો “હાથરસ” નામથી ઓળખાવે છે. આ દુરાચારને આધીન થઈને મનુષ્યો પોતાની યુવાતીને તકલાદી બનાવી દે છે, એટલું જ નહિ પણ પોતાના જીવનને

મહુ જલદી મૃત્યુના મુખમાં ધડકી દે છે. પાપીમાં પાપી અને વિનાશ કરવામાં ખરેખર કુશળ એવું દુરાચરણ જેના પર એક વખત જ્ય મેળવે છે તેની થોડા જ દિવસમાં પાયમાલી થાય છે. જે અવસ્થામાં મનુષ્યે પોતાના જીવનસત્ત્વ વીચારું પોતાના શરીરમાં શોષણ કરવાનું છે અને જે અવસ્થામાં પોતાની આખી જીંદગીનાં સુખોનો પાયો મજબૂત કરવાનો છે, તેજ અવસ્થામાં તે જ કાર્ય કરવું દૂર રહ્યું બદલે તેનાથી જ બિલકું તેના જ નાશ કરવા તત્પર થવું એનાથી બીજું કયું વિશેષ દુશુદ્ધિવાળું કાર્ય હોઈ શકે? એક અનુભવી વૈદ્ય સત્ય કહે છે કે “જેને જીવતાં મુઠ્ઠાં બનવું હોય, સ્વાસ્થ્ય, સુંદરતા લાવણ્ય અને નીતિને દેશવટો દેવો હોય અને રોગી કદરૂપા અને આળસુ બનવું હોય તેને માટે હસ્તમૈથુન જેવો પોતાને હાથે જ પોતાનો નાશ કરનાર એકે રામબાણ ઉપાય નથી.”

(૧) હસ્ત મૈથુનથી થતા હઠીલા રોગો

હાથરક્ષની કુટેવથી એવા અનેક રોગો ઉત્પન્ન થાય છે કે જેથી મનુષ્ય તદ્દન પાયમાલ થઈ જાય છે. પેટમાં ચૂંક આવવી, દાંતનું સડી જવું, વાળ ઘોળા થઈ જવા, શરીર પીળું પડી જવું, આખો દિવસ ઉદાસીનતા રહેવી, અને ચહેરાનું લેવાઈ જવું એ બધું હમેશ સાધારણ રીતે રહ્યા કરે છે. પરંતુ ધીરે ધીરે તે નપુંસક થઈ જાય છે. વિદ્યાર્થીઓને આ કુટેવ પડવાથી તેઓનાં મોઢાં પીળાં થઈ જાય છે. અને તેઓ કમરમાંથી વાંકા વળી જાય છે. એક અનુભવી વૈદ્ય કહે છે કે કેળવણી લીધેલા સો જુવાનો ને એકઠા કરો અને ખરડાની કરોડ વાંકી વળી ગયા વિનાના, પહેળી જાંતી અને ભરવાનાર મુખવાળા, જખરા ભુખાંડવાળા, અને

અતક જેવી પાતળી ગરદન વિનાના પાંચ જીવાનો પણ તમે બતાવી શકશો ? નિશાળમાં અભ્યાસ કરતા સૌ વિદ્યાર્થીઓને તપાસો અને તેજસ્વી, પ્રયુક્ત મુખ અને ચળકતી પાણીદાર આંખોવાળા, હરિણીની પેઠે દોડવામાં ચપળતાવાળા, ભરેલી શીંગતી પેઠે પુષ્ટ અને ઘાટીલાં સર્વ અવયવોવાળા, માથું દુઃખવાની, દુર્મળની સ્મરણ શક્તિ નબળી હોવાની અને ખીજ એવી સેંકડો બાબતોની ફરીયાદો ન કરતાં માત્ર પાંચ જ છોકરાને તમે બતાવી શકશો ? સોમાં તો થું, પણ હજારમાં પણ આવા પાંચ વિદ્યાર્થીઓ તમને નહિ મળે ! હસ્ત મૈથુનની આ કુટેવ આ કઢંગી સ્થિતિની ઉત્પાદક છે.

(૨) કુટેવમાંથી મુક્ત થવાના નૈસર્ગિક માર્ગો

આ જીવનલક્ષક કુટેવમાંથી મુક્ત થવા માટે આગ્રહી પ્રયત્ન કરવો જોઈએ. આ પુસ્તકના આગલા ભાગમાં બતાવેલી અલ્પચર્ય પોષક રહેણી કરંણી રાખનાર આ કુટેવના પાશમાંથી છૂટી ગયા વિના રહેતો નથી. નીચે બતાવેલા નિયમોનું નિયમિત પાલન ખાસ ઉપયોગી થયા વિના રહેશે નહિ.

(૧) જનનેન્દ્રિય અને તેના આસપાસના ભાગો, હંમેશાં તદ્દન સ્વચ્છ રાખવા જોઈએ.

(૨) આહાર તદ્દન સાદો મરી મસાલા વિનાનો અને સાત્ત્વિક લેવો. જો દૂધ અને ફળ ઉપરજ રહી શકાય તો પ્રયત્ન શીઘ્ર ફળદાયી થાય છે.

(૩) જીવવાને માટે ખાવું, ખાવાને માટે જીવું નહિ

અર્થાત્ જીવના સ્વાદને વશ થઈ પ્રોતે સુખરૂપ પચાવી શકે તેથી વધારે અને પોતાને માફક ન આવતો આહાર કદી પણ ખાવો નહિ.

(૪) કટિપ્રદેશ પર જેમ અને તેમ ઓછાં કપડાં પહેરવાં જેથી ઉત્પત્તિ અવયવો પાસે લોહીનો જમાવ થાય નહિ.

(૫) જનનેન્દ્રિયના ફૂલ ઉપરની ચામડી ખેંચી લઈ, ફૂલની ગરદનની ચોમેર એકઠો થયેલો કચરો હુમેશા ઠંડા પાણીથી ધોઈ નાખવો. આ ક્રિયા ઘણી અગત્યની છે, અને તેનાથી અનેક માણસો આ કુટેવમાંથી મુક્ત થયા છે.

(૬) બ'ધકોષ કદી થવા દેવો નહિ. આંતરડાંમાં એકઠો થયેલો વિષય વીર્ય નળ પર દબાણ કરે છે. તેથી કામાસક્તિ ઉદ્ભવે છે ને કુટેવ કાણુમાં રહેતી નથી.

(૭) કુટેવ છોડવાનો દૃઢ નિશ્ચય કરવો અને આખો દિવસ ઉદ્યોગમાં રહી વિષયી વિચાર કરવા અવકાશ જ લેવો નહિ. એકાંતમાં વિશેષ વખત ન ગાળતાં સત્સંગ સેવવો.

ઉપરના નિયમોના પાલનથી પણ ટેવ જાય નહિ તો નીચેના વિશેષ નિયમ પાળવા જોઈએ.

(૧) પ્રાતઃકાળમાં શૌચ પછી ડાબા હાથથી તમારી જનનેન્દ્રિયના ફૂલ અને તેની ગરદનની આગળના ભાગ પર ઠંડા પાણીની ત્રણ મિનિટ સુધી જળધારા કરો. આથી જ્ઞાનતંતુમાળા શાંત થશે અને વિષયેચ્છા પણ પડાયન થશે.

(૨) ખુદેલી હવામાં બને તેટલો થાક લાગે ત્યાંસુધી કસરત કરો, જો તે પ્રકારની તમને અનુકૂળ પડે તે કસરત કરવા હરકત નથી. સવારમાં કરવાની કસરત ફળદાયી છે.

(૩) આખા શરીરનું તમારા હાથથી મર્દન કરો વિશેષે કરીને ગર્દન અને માથાનો પાછલો ભાગ અને પેદુની પાછળના ભાગનું ખાસ મર્દન કરવું. વિષયી વ્યાપારને અંકુશમાં રાખનાર જ્ઞાનતંતુઓનું કેન્દ્રસ્થાન, આ બંને અવયવો હોવાથી તેમનું મર્દન કરવું. આ ક્રિયાથી તેમનામાં બળ આવી તેઓ આરોગ્યવાળા બને છે.

(૪) પછી નીચે ખેસી, તમારા પગના અંગુઠા અને તેની જોડેની આંગળીની વચ્ચેના ભાગને બે મિનિટ ચપળતાથી ધસો. આ ભાગના જ્ઞાનતંતુઓ સાથે નિકટનો સંબંધ ધરાવે છે. પ્રાચીન અલ્પચારીઓને પગમાં જોડાને બદલે ચાખડીઓ પહેરવાની આદત આપવામાં વિષયવાસનાને કાબુમાં રખાવવાનો હેતુ હતો.

(૫) તમારી સ્નાન કરવાની ઓરડીમાં પાછા જઈ, સાદું સ્નાન લઈ એક અર્ધ કૂટ ઊંચો પાટલા પર ખેસો. એક પ્યાલામાં ઠંડું પાણી ભરી, તમારી ઇન્દ્રિયો આગલો ભાગ બોળી રાખો, ડાબા હાથથી સુંવાળા હવાલ વડે ચારે બાજુએથી ધસો. આ ધર્ષણ ધીમેથી અને નરમાશથી પંદર મિનિટ સુધી કરવું જોઈએ.

(૬) હસ્તગૈથુન રૂપી દૈત્યને દાર મારવાનું સૌથી પ્રબળ શસ્ત્ર નીચેની ક્રિયા છે. જો કોઈ હિપાય આ કુદરતે વચ્ચે ન જાય તો —

(૧) લાંબા ખાદીનાં કપડાના કક્કડાની બડીયો વાળી, તેની વચમાં ખરફના કક્કડા મૂકે અને તેને (૨) ખરડાની કુશોડના નીચેના લાગ ઉપર પાંચ મિનિટ સુધી રાખો. (૩) તેવી જ રીતે ગરદન અને માથાના પાછલા લાગ પર પણ આ ખરફવાળા લુગડાનું બંધન પાંચ મિનિટ રાખો.

વિશેષ ઉપયોગી માહિતી મેળવવા માટે લેખકની હસ્ત દોષ નાશ નિરૂપિકા વાંચશો.

ઉપસંહાર

ગૃહસ્થાશ્રમી સામાન્ય અહ્યયારીઓએ ખાસ પાળવાની સદૈવ લક્ષમાં રાખવા જેવી મહત્વની બાબતો

ગૃહસ્થાશ્રમી ગૃહસ્થોએ નૈષ્ઠિક અહ્યયય' બાબતના પ્રરંકણમાં ઉપર બતાવેલા સ્ત્રીસંગનો સદૈવ ત્યાગ કરવાના નિયમ સિવાયના અન્ય નિયમો પાળવા ઉપરાંત નીચેના નિયમો પાળવાથી તેમનું સામાન્ય અહ્યયય' પાલન બહુ સુગમ થશે.

(૧) જીવનના સાર રૂપ વીર્ય' સંચયની આરોગ્ય તેમજ દીર્ઘાયુષ્ય માટે અનિવાર્ય જરૂર છે તે નિરંતર લક્ષમાં રાખી કેવળ રતિસુખ-વિષયાનંદ મેળવવાના હેતુથી શોષિત સત્વ વીર્યનો સ્ત્રીસંગ કરી કદી પણ દુરુપયોગ કરવો નહિ.

(૨) ઋતુ કાળમાં જ એટલે કે સ્ત્રી ગર્ભ' ધારણ કરવાની શક્તિ ધરાવતી હોય ત્યારે જ સ્ત્રીસંગ કરવો જોઈએ. ઋતુકાળમાં પણ ફક્ત એક જ વખત ગર્ભાધાન કરવા માટે સ્ત્રીસંગ કરવાનો છે.

(૩) ઋતુકાળના સોળ દિવસમાં, પણ પહેલી ચાર રાત્રી, તથા અગીઆરમી અને, સોળમી રાત્રી બાદ કરી બાકીની દસ રાત્રીમાં જ ગર્ભધાન કરવું જોઈએ.

(૪) ઓને ગર્ભવસ્થામાં ગર્ભ રહેતો ન હોવાથી તે વખતે સ્ત્રીસંગ કરવો નહિ. તે વખતનો સંગ પુરુષ તથા સ્ત્રી બન્નેને આરોગ્ય અને આયુષ્ય ધાતી થાય છે, એટલું જ નહિ પણ ભાગી સંતતિને પણ જન્મથી જ બલિચારી બનાવે છે.

(૫) કાઠ પછી સંતતિ નિરોધક કૃત્રિમ સાધનોનો ઉપયોગ કરી સ્ત્રીસંગ કરવો નહિ. સ્ત્રીસંગનું સ્વાભાવિક પરિણામ આવતું અટકાવવાથી શાશ્વિત સત્ત્વ વીયનો દુરુપયોગ થાય છે અને તેનાં વાતક પરિણામો ભોગવે જ છૂટકો થાય છે.

(૬) બાળક બધાં સુધી ધાવતું હોય ત્યાં સુધી એટલે કે સ્ત્રીની સ્તનધ્યાવસ્થામાં સ્ત્રીસંગ કરવાથી ધાવણ નિઃસત્ત્વ થાય છે અને સંતતિને આથી અપૂર્ણ પોષણ મળતું હોવાથી તે બળહીન બહારી રોગગ્રસ્ત રહે છે.

(૭) પતિપત્નીને એક જ પથારીમાં શયન કરવાનો રિવાજ જે તદ્દત સામાન્ય છે, તે અત્યાંત વિષયોત્તેજક હોવાથી સદૈવ ત્યાગ્ય કરવો જોઈએ.

ચુરોપ-અમેરિકામાં આ રિવાજ નથી. ત્યાં તો પત્ની બુદ્ધિ પથારીમાં સૂએ છે, એટલું જ નહિ પરંતુ બુદ્ધ આરડામાં સૂએ છે. કામરૂપી અત્યંત દુર્ગંધ વાસના એવી તો બળવાન છે કે એકાંત,

એક જ ઓરડામાં અને એક જ પથારીમાં દેવતાનું શયન થયું.
અહમ્યય બાધક હોવાથી ઘણી ઘણીવાર એ જુદા પથારીમાં-એટલું
જ નહિ પણ બીજા શહે ત્યાં સુધી જુદા ઓરડામાં સુવું જોઈએ.

(૮) સ્ત્રીના સહવાસ અને તેટલો ઓછો રાખવો
હિતકર છે. સ્વામી શિવાનંદજી સરસ્વતી સત્ય ઉપદેશ છે કે,
“હાલના જમાનામાં યુવકો પશ્ચિમના લોકોના રિવાજનું અંધ
અનુકરણ કરી પોતાની પત્નીને સાથે લઈ બહાર ફરવા જવામાં
મોહાઈ સમજે છે. આ પદ્ધતિથી તેમને સ્ત્રીના હમેશ સહવાસ
રાખવાની ટેવ પડી જાય છે. એક માસ અહમ્યય પાળવું એ તો
તેમને મન સો વરસ પાળવા જેવું કઠણ લાગે છે. કમ લાગ્ય
આધ્યાત્મિક નાદારો! અને તેટલો વધારે વખત તમારી સ્ત્રીથી
વિખૂટા રહો. તેમની સાથે અદ્યક્ષાથી થાઓ, મંભીર મુદ્રા ધારણ
કરો, તેમની સાથે ગમ્મત કે વધારે હાસ્ય ન કરો. તમારા દીર્ઘ-
દષ્ટિ અને ડાહ્યા પૂર્વજે શું કરતા હતા ? એક તરફ પંચેન્દ્રિયના
વિષયોની ગુલામી અને બીજી તરફ સ્ત્રીના સહવાસ અહમ્યય
ઘાતક થયા સિવાય રહેતો નથી.”

(૯) પુત્ર થયા પછી સ્ત્રીને માતૃવત ગણી-જે
સ્વકલ્યાણાભિલાષી ગૃહસ્થને આ દુઃખદાયક સંસાર સાગરનાં જન્મ
મરણનાં દુઃખોમાંથી મુક્ત થઈ પોતાનું જીવન સફળ કરવું છે,
તેણે જ્યારે પુત્રનો પિતા થાય ત્યારથી તેની સ્ત્રીને માતાતુલ્ય
ગણી; પુત્ર તરીકે તેના પેટથી જ પોતે જન્મ્યો છે એમ માનવું
જોઈએ, અને એવી મનોવૃત્તિ કેળવવી જોઈએ. શ્રી રામકૃષ્ણ
પરમહંસ માફક તમારી સ્ત્રીને જગદ્બનની ગણો અને આધ્યાત્મિક
સાધન પાછળ મંડાયા રહો. તમારી વિષય વાસનાનો નાશ કરો.

સવારે ભીને તુરત જ તેને તે જગડ્યા હોય તેમ માનસિક નયસ્કાર કરો, જેથી તે તમારી સ્ત્રી છે એવી ભાવના નષ્ટ થઈ તેને દેખીને તમને કામવિકાર ઉત્પન્ન થશે નહિ.

(૧૦) નીચે વર્ણવેલ મહાન સોફ્ટીઝનો તેના શિષ્ય સાથેનો સંવાદ સદૈવ લક્ષમાં રાખવો હિતકર છે.

શિષ્ય : ગૃહસ્થે પોતાની સ્ત્રી સાથે સંગ કેટલી વખત કરવો ?

ગુરુ સોફ્ટીઝ : સંતાનોત્પત્તિના હેતુથી આખી જીંદગીમાં એક જ વખત.

શિષ્ય : પણ કામ વશ ન રહે તો ?

ગુરુ : વર્ષમાં એક જ વખત.

શિષ્ય : તેટલો સમય પણ ન રાખી શકાય તો ?

ગુરુ : મહિનામાં એક વખત.

શિષ્ય : આટલો કામપરનો કાણુ પણ અસંભવિત હોય તો ?

ગુરુ : કબરમાં સુવા માટે કંદન તૈયાર રાખી મહિનામાં બે વખત સ્ત્રીસંગ કરે.

પોતાના વખતમાં સૌથી વધારે જ્ઞાની ગણાતા સોફ્ટીઝના વીર્યના વ્યય માટેના ઉપદેશથી સમજાશે કે ઉક્ત તત્ત્વજ્ઞાનીએ અને તેટલો વીર્યનો સંચય કરવાનું દરેક આરોગ્ય અને દીર્ઘાયુષ્યના અભિલાષી માટે હિતકર માનેવું છે. મહિનામાં બે વખતનો સ્ત્રીસંગ પણ અકાળ મૃત્યુનો તિરંતર સદુગ્રામી માનેલો છે એ દરેક ગૃહસ્થાશ્રમીએ

નિરંતર યાદ રાખવું જોઈએ. મહાત્મા ગાંધીએ શુદ્ધસ્ના-
શ્રમી છતાં પણ અલ્પચર્ય પાળવાથી કેવા અનુપમ લાભો
મેળવ્યા હતા તેનું પોતાની આત્મકથામાં નીચે પ્રમાણે
વર્ણન આપ્યું છે :—

“જેને લોકસેવામાં જ તન્મય થઈ જવું હોય, તેણે
પુત્રેષ્ટા તેમજ વિત્તેષ્ટાનો ત્યાગ કરવો જોઈએ અને વાન-
પ્રસ્થ ધર્મનું પાલન કરવું જોઈએ. સ્વપત્ની સાથે વિકારી
સંબંધનો ત્યાગ એ નવાઈ જેવી વાત લાગતી હતી છતાં એજ
મારું કર્તવ્ય હતું એ હું સ્પષ્ટ જોઈ શકતો હતો. મારી દાનત
શુદ્ધ હતી. ઈશ્વર શક્તિ આપી રહેશે એમ સમજી અલ્પચર્ય વ્રત
પાલન કરવા ઝંપલાવ્યું. સંયમ પાલનની મુશ્કેલીઓનો પાર ન
હોતો. નોખા ખાટલા રાખ્યા, થાકીને જ સુવાનો પ્રયત્ન કર્યો
આ બધા પ્રયત્નોનું હું બહુ પરિણામ તરત જોઈ ન શક્યો, પણ
આજે ભૂતકાળ પર આંખ ફેરવતાં હું જોઉં છું કે એ બધા
પ્રયત્નોએ મને છેવટનું બળ આપ્યું. થોડી મુદત પણ જેમણે
અલ્પચર્ય પાળ્યું હશે તે પણ પોતાના મનના તેમજ તનના
બળમાં થયેલ વધારાનો અનુભવ કરી શકશે, અને એક
વખત જો પારસમણિ હાથ આવશે તો આ અલ્પચર્ય રૂપી
અમૂલ્ય રત્નને પોતાના જીવનની પેઠે જાળવશે.

“જરાએ ચૂકશે તો તેનું નુકસાનકારક વિપરિત પરિણામ
તુરત અનુભવશે ને તેણે મેઢી ભૂલ કરી છે એમ જણાશે.”

“મેં તો અલ્પચર્યનાં કડવાં પરિણામ પણ જોયાં છે. ભૂલ
પહેલાંની મારા મનની ભગ્ય દશા ભૂલ પછીની મારી દીન દશા તેનો

તાદૃશ ચિતાર મને આવ્યા કરે છે. પરંતુ મારી બૂલો પથ્થી એ પારસમણિની કિંમત કરતાં હું શીખ્યો છું. મારા મનને ઘન શરીરને તેથી થયેલ લાલ હું જોઈ શકું છું. હું પોતે બાળપણે પરણેલો, બાસપણે વિધવાઈ બનેલો, બાળપણે પ્રજા પામેલો ઘણે વર્ષે જાગ્યો જાગીને જોયું તો મહારાત્રિમાં પડેલો એમ લાગ્યું. મારી બૂલથી અને મારા અનુભવથી જો કાંઈ ચેતી લેશે અને બચશે તો હું કૃતાચર્ય થયેલો માનીશ,”

“આ પણ ત્રિરાશિ બાંધવા જેવું છે. મારામાં ઘણા ઉત્સાહ છે એમ ઘણા માણસોએ કહ્યું છે અને હું પણ માનું છું. મારું મન તો નબળું નથી ગણાતું. કેટલાક તો મને હુઠીલો ગણે છે. મારા શરીરમાં તેમજ મનમાં રોગો રહ્યા છે. પણ મારા પ્રસંગમાં આવેલાના પ્રમાણમાં હું સારી રીતે આરોગ્યમય ગણાઉં છું. આ કશા જો વીસ વર્ષ સુધી વધારે કે ઓછા બિપયમાં રહ્યા ખૂબી જાગવાથી સાચવી શક્યો છું તો એ વીસ વર્ષ મેં અચાવી તે સમયમાં વીર્ય રક્ષા કરી હોત તો હું ક્યાં હોત? હું પોતે સમજું છું કે મારા ઉત્સાહનો પાર નહોતો અને પ્રજાની સેવામાં કે મારા સ્વાર્થમાં એટલો ઉત્સાહ બતાવી શકત કે તેની બરોબરી કરનારને પૂરેપૂરી કસોટી નીકળત. આટલો સાર મારા બ્રહ્મચર્ય અંકિત દાખલામાંથી નીકળે છે. જેઓ અખંડ બ્રહ્મચર્ય પાળી શક્યા છે તેઓનું શારીરિક, માનસિક અને નૈતિક બળ જોણે જોયું હોય તેજ વિચારી શકે. તેનું વર્ણન થઈ જ ન શકે.”

મહાત્માજીનો આપવીતી કથાથી આપણને મળતી શિખામણી :

(૧) પોતાની સ્ત્રીના નિકટના સહવાસમાં રહ્યા છતાં જીવનની પાછલી ઉમરમાં ગૃહસ્થાશ્રમીઓ પ્રહસનચર્ચ પાળી પોતાના વીર્યની રક્ષા કરી શકે છે.

(૨) પ્રહસનચર્ચ પાલનથી ગૃહસ્થોને અવલુનીય, શારીરિક, માનસિક અને નૈતિક બળ મળે છે જે બળનો ઉપયોગ તે, સ્વાર્થ કે પરમાર્થમાં આશ્ચર્યકારક ઉત્સાહથી કરી, દેશાબ્ધારક થઈ શકે છે.

પ્રકરણ ૧૦

વિવાહતિ નૈઋતિક અહચારીઓ

અનેક ભાગ્યવાન દંપતીઓ લગ્નાવસ્થામાં પશુ અખંડ વિધિ રક્ષા કરી શક્યાં છે. પરણેલાંઓને તેમનાં જીવન પ્રેરણાદાયી હોવાથી તેમનાં જીવનની સંક્ષિપ્ત રૂપરેખાઓ નીચે આપી છે.

(૧) પ્રસિધ્ધ પરમહંસ શ્રી રામકૃષ્ણ

(૧) જન્મસ્થાન અને બાલ્યાવસ્થા

બંગાળ પ્રાન્તમાં ઈ. સ. ૧૮૩૩ માં પરમહંસદેવે જન્મ ધારણ કર્યો હતો. તેમનાં માતૃપિતા સુશીલ સ્વભાવનાં બ્રાહ્મણ હતાં. પિતાનું નામ ખુદીરામ અને માતાનું નામ ચંદ્રમણિ દેવી હતું તેમના પિતા સરળ ચિત્ત ધર્મનિષ્ઠ, જપ પરાયણ અને ભગવદ્ ભક્ત પુરુષ હતા. એમના ગામનાં બધા લોકો એમનું ઘણું માન રાખતા હતા. તેમની માતા એવી જ સુશીલ સદ્ગુણ સંપન્ન તથા દયાળુ હતી કે પોતે ભૂખી રહીને પણ ગરીબ ને છુટાતુરને ભોજન આપતી. એમના ત્રણ પુત્રો પૈકી એક રામકૃષ્ણ દેવ હતા.

(૨) વિદ્યાભ્યાસ

વાંચના લખવા ઉપર રામકૃષ્ણ દેવની બિલકુલ રુચિ

ન હોતી. આર વર્ષ સુધીનું જીવન તો તેમણે ખેલવા કૂદવામાં જ ગાળ્યું. માતૃપિતાના કહેવાથી ભણવા માંડ્યું, પણ તે ઉપર તેમનું મન જ ચોટ્યું નહિ. માતૃભાષા અંગાળીનું પણ તેમણે સાડું શિક્ષણ મેળવ્યું ન હોતું.

જે વખત એમને નિશાળે મોકલ્યા ત્યારે તેમણે કહ્યું કે, “હું ભણીને શું કરીશ ? એ વિદ્યાનું ફળ કનક અને કાન્તા છે તો એ વિદ્યા મારે ભણવી નથી. મારે તો એવી વિદ્યા ભણવી છે કે જેનો એવી વસ્તુ સાથે સંબંધ જ ન હોય. જે કે તેઓ સાધારણ ભણ્યા હતા છતાં તેમની પોતાની પ્રખર ધુધિ અને તીવ્ર સ્મરણ શક્તિનો પરિચય આપ્યો હતો. પુરાણીઓને મોઢે કયા સાંભળીને, મહાભારત, રામાયણ અને પુરાણાદિ શાસ્ત્રોમાં સારી પ્રવિણતા મેળવી હતી.

(૩) કામિનીનો ત્યાગ

પહેલેથી જ તેઓ કંચના અને કામિનીને ઈશ્વરના માર્ગના મોટા શત્રુ જાણતા હતા. કડોર સાધનાના બળથી કામિની કાંચનના ઉપર સંપૂર્ણ વિજય મેળવ્યો હતો. આખી ઉમરમાં તેમણે કદી શારીરિક ભાવથી અથવા સાંસારિક દષ્ટિથી સ્ત્રી ગ્રહણ કરી ન હોતી. મણી કાળ સ્ત્રી તેમણે પાસે રાખી હતી ખરી પણ તેની સાથે કાઈ જાતનો સાંસારિક સંબંધ રાખ્યો ન હોતો તે જીતેન્દ્રિય યોગીની પેઠે રહ્યા હતા.

(૪) સ્ત્રી દ્વારા આલોક તથા પરલોકનો નાશ

સ્ત્રી વિષે તેમણે પેતાના મનને પૂછી બોલ્યું, “મન ! કામિની જોને કહે છે તે મારે પહેલાં સમજવું જોઈએ. એ હાડકાનો

માળો છે. તે માંસ અને તેની ઉપર આવેલા ચામડાથી ઢંકાયેલો છે. મુખને સમુદ્રની સાથે સરખાવાય છે પણ એ જ્યોતિ કોની છે ? ચામડું બુદ્ધ કાઢી લે, તો તેમાંથી શું નીકળે ? માંસ, લોહી, નસો વગેરે. તેની સાથે સંભોગ કરી શકાય ? કામિનીના શરીરમાં જે છિદ્રો જોવામાં આવે છે તે દરેકનો સ્વતંત્ર ઉદ્દેશ છે. શારીરિક પુષ્ટિને સારુ કોઈ છિદ્ર ખાવા પીવાની સામગ્રી લઈ જવાના દ્વાર તરીકે કામ આવે છે અને કોઈ છિદ્રોમાંથી મળ નીકળવાની વ્યવસ્થા છે. આવા પ્રકારની જે કામિની છે, તેને જોઈને લોકો ઉન્મત થાય છે. કામિની દ્વારા આલોક તથા પરલોકનો નાશ થાય છે, કારણ કે ઈન્દ્રિયોના સુખે સારુ સ્ત્રીનો સ્વીકાર કરવામાં આવે છે તો તેથી મગજ નયનું પડી જાય છે અને પરિણામમાં મનની શક્તિ બિલકુલ વિલુપ્ત થઈ જશે. હવે કેવળ સંતાન પ્રાપ્તિ માટે જ સ્ત્રીનો સહવાસ કરવામાં આવે છે તો તેથી પણ મન વિચિન્ન થઈ જાય છે. આ પ્રમાણે મન એક તરફથી સ્ત્રીની મોહિતી શક્તિને વશ થઈ જાય છે અને બીજી તરફથી વાતસલ્ય સ્નેહમાં ફસાઈ પડે છે. આ પ્રમાણે અવસ્થા થતી હોવાથી અનંત ઈશ્વરનું ચિંતન જ કદી પણ થઈ શકતું નથી. માટે કામિની ઈશ્વર પ્રાપ્તિમાં પ્રતિબંધ ઉત્પન્ન કરે છે. હે મન ! હમણાં વિચાર કરીને જો કે તારે એ ક્ષણભંગુર પદાર્થોની આગળ વેચાઈ જવું છે કે ક્ષણભંગુર પદાર્થોની સૃષ્ટિના કર્તા પરમેશ્વરને પ્રાપ્ત કરવા તૈયાર થવું છે ?”

(૫) તેમના કામ પરના કાબુની સખ્ત કસોટી

કલકતામાં મથુરબાણુ નામના ગૃહસ્થ મહત્વા બજારમાં રહેતી લક્ષ્મીબાઈ નામની એક વેશ્યા સાથે સલાહ કરીને, પરમહંસ દેવને એને ઘેર લઈ ગયા. લક્ષ્મીબાઈ એ એક દીવાનખાનામાં

પંદર સોળ નવયુવના અને લાવણ્યવતી વેશ્યાઓને રાખી હતી. આ તમામ યુવતીઓ નગ્નાવસ્થામાં હતી અને પરમહંસ દેવ પણ તે સમયે એક સાધ્વારણ લંગોટી સાથે નગ્નાવસ્થામાં હતા.

પરમહંસ દેવને દીવાનખાનામાં લઈ જઈ મથુરખાણ ચાલ્યા. પરમહંસ દેવે દીવાનખાનામાં પેસતાં વાર જ જોયું કે ત્યાં આમળ રૂપ લાવણ્યવતી યૌવનના મદમાં મસ્ત થયેલ અનેક યુવતીઓ હતી. એમનું રૂપલાવણ્ય જોઈ ગમે તેવા મુનિનું મન પણ ચળી જાય, તથા નપુસકના ચિત્તમાં પણ વિકાર થઈ આવે. એ બધી સ્ત્રીઓ મૂળથી જ ધણી સુંદર અને મન મોહિની હતી. તેમાં વળી પરમહંસ દેવને મોહિત કરવાને અનેક હાવભાવ કરવા તેમને આજ આપવામાં આવી હતી. એટલે એમણે અનેક પ્રકારના હૃદય લાવ અને કામોદીપક ચેનમાળા ફરી પોતાની મોહનજા દેલાવવામાં જરા પણ આક્રી રાખી નહિ.

પરમહંસ દેવે “તેમની સન્મુખ માથું નમાવી ઉભા રહીને “મા, આનંદમયી ! મા, આનંદમયી !” શબ્દથી સંબોધન કરી નમસ્કાર કર્યા અને મધ્યમાં ઉભા રહીને “મા બ્રહ્મમયી !” બોલતા બોલતા સમાધિસ્થ થઈ ગયા. સમાધિની અવસ્થામાં તેમની બન્ને આંખોમાંથી પ્રેમાશ્રુની ધારા વહા કરતી હતી. પરમહંસ દેવની આ સ્થિતિ જોઈને વારાંગનાઓ ભયભીત થઈ ગઈ, અને ગૂઝારાઈ જઈને દોઈ તો એમને પંજો કરવા લાગી ગઈ, તો ડાઈ હું અજારાથી છું, માફ કરો ! એમ હાથ જોડીને ક્ષમા માગવા લાગી. આ બનાવ પછી કામ પરના તેમના કાળુમી પરીક્ષા લેનાર મથુર ખાણુ ધણી લીંબત થઈ મયા અને પરમહંસ દેવના ચરણમાં મન,

પ્રાણ સમર્પણ કરીને દાસની માફક વર્તવા લાગ્યા !

તેમનાં પત્ની શારદાદેવી પણ તેમની સેવા કરવા દક્ષિણેશ્વરમાં આવી રહ્યાં હતાં પણ તેમનું મન પત્નીના સહવાસમાં રહ્યા છતાં જરા પણ ચલિત થયું નહોતું, શારદા દેવી અખંડ અક્ષયારિણી હતાં. શ્રી રામકૃષ્ણને તે ગુરુ તરીકે માનતી હતી. પતિભાવ ન હતો. શ્રી રામકૃષ્ણ પણ તેમને પોતાની ધર્મની માતા તરીકે જ સમજતા. તેમણે તેનો પરિત્યાગ કર્યો નથી તેમજ શારદાદેવી પણ તેમને મૂકીને કદી આઘાં ખરયાં નથી. દક્ષિણેશ્વરમાં તેઓ એક જુદા મકાનમાં બીજી શિષ્યાઓ સાથે રહેતાં હતાં. જેમ ભગવાન બુદ્ધ અને તેમની પત્ની યશોધરા દંપતીભાવ દૂર કરી ગુરુ શિષ્યનો સંબંધ ધરી રહ્યાં હતાં તેવી જ રીતે આ મહાભાગ્ય દંપતી માતૃપી સંબંધ દૂર કરી, ગુરુ શિષ્યના પવિત્ર સંબંધથી જોડાઈ રહ્યાં હતાં. શ્રી રામકૃષ્ણદેવ તેમને “મા ! મા !” કહીને જ વાતચીત કરતા.

(૬) કાંચનનો ત્યાગ કરવાનાં કારણો

તેમની દૃઢ માન્યતા હતી કે જે પુરુષ ઈશ્વરને પ્રાપ્ત કરવા માગતો હોય તેણે કામિની અને કાંચનની આસક્તિ છોડી દેવી જોઈએ. સચ્ચિદાનંદને પામવાના માર્ગમાં, અર્થ મહા અનર્થરૂપ છે. અર્થ દ્વારા મનમાં અહંકાર ઉત્પન્ન થાય છે અને તેના મદદથી અહંકાર નાશ થઈ શકતો નથી. અર્થને લીધે મન કદી આસક્તિ વહીન થઈ શકતું નથી. એ કોઈ પણ પ્રકારની ધાતુનો સ્પર્શ કરતા નહિ, રૂપિયાને તો હાથમાં જાલતા નહિ. કોઈ પણ પ્રકારની ધાતુનો સ્પર્શ કરતાં તેમના મનમાં અત્યંત કલેશ ઉત્પન્ન થતો

હતો. જો તેમની સમક્ષ કોઈ ચૈસા ટકાની વાત કરવું તો તુરત જ એવી વાતને બંધ કરી દેતા.

(૭) અદ્ય સમયમાં યોગસિદ્ધિ ને જનસેવાનાં કાર્યો

વ્રત નિયમો સાધ્યા પછી રામકૃષ્ણદેવ યોગના ઉચ્ચતર સાધનોમાં પ્રવૃત્ત થયા હતા. એમ કહેવાય છે કે નિર્વિકલ્પ સમાધિ યોગની પરમ અવસ્થા છે. અનેક યોગીઓને તે પ્રાપ્ત કરતાં ધણું વર્ષો સુધી આસનોનો અભ્યાસ કરી પ્રાણાયામ ધ્યાન ધારણાદિક સાધવાં પડે છે, પરંતુ પરમહંસજીએ તો ત્રણ જ દિવસમાં તે પ્રાપ્ત કરી હતી.

હજારો સંતપ્ત પ્રાણીઓને તેમના જીવનથી આશરો મળ્યો હતો. પરમહંસ દેવે તેમના સમાગમમાં આવનાર અનેક સુશિક્ષિત નાસ્તિક યુવકોને આસ્તિક બનાવ્યા છે અને કુપથગામીઓને સદાચરણના માર્ગમાં આણ્યા છે અને તેમની દ્વારા જગતનું મહાન કલ્યાણ સંધાયું છે.

વિશ્વવિદ્યાવધના અનેક યુવકો પશુ પરમહંસ દેવની પાસે જ્ઞાન અને શાંતિ મેળવવા આવતા હતા. દેશની ભાવી આશાસ્પદ યુવકોને પરમહંસ ધણા ચાહતા હતા. કેટલાક યુવકોએ શ્રી રામ-કૃષ્ણનો જ્ઞાનભર્ત્ર ઉપદેશ શ્રવણ કરીને સંસાર સુખનો ત્યાગ કરી સંન્યાસાશ્રમનો સ્વીકાર કર્યો હતો, તેમાં નરેન્દ્ર દત્ત મુખ્ય હતા. એમણે પાંચજીની સ્વામી ત્રિવેકાનંદના નામથી આખી પૃથ્વીમાં પ્રસિદ્ધિ મેળવી છે. આ દેશભક્ત સ્વામીએ સ્વામીશ્રીના સાધુઓને નિયમબદ્ધ સંઘ બનાવીને તેમની દ્વારા દેશ સેવાનાં કાર્યોનો આરંભ કર્યો છે. એ સંન્યાસી સંઘનું નામ રામકૃષ્ણ મિશન છે. ઇ. સ.

૧૮૮૬ માં પર વર્ષની ઉમરે ભક્તકુળ ચૂડામણિ રામકૃષ્ણ દેવે નશ્વર દેહનો ત્યાગ કરી પરલોક પધાર્યા છે.

(૨) લોચનદાસજી (નવી ભક્તમાળ પરથી ઉધ્ધૃત)

(૧) બાલ્યાવસ્થા

બંગાળમાં પરદવાન જીજ્ઞાના કાગ્રામ નામક સ્થાનમાં ભક્તવર શ્રી લોચનદાસજીનો જન્મ થયો હતો. એમના પિતાનું નામ કમળાકર અને માતાનું નામ સર્વાનંદી દેવી હતું, લોચનદાસજી પોતાના માતાપિતાનું એકનું એક સંતાન હતા. પ્યાર-લાડથી લોચનદાસનું બાલ્ય જીવન વિશેષ હસવા ખેલવામાં જ ગયું હતું. એને ભણવાની તક મળી નહોતી. સારી સ્થિતિના હોવાથી તેમજ માતા-પિતા તથા મોસાળ પક્ષના પ્રેમને લીધે તેમનું બાલ્યજીવન આનંદમાં જ ગયું હતું.

તેઓ રમનમાં માટીના મહેલો બનાવતા અને પછી લાંબી નાખી કહેતા કે “જુઓ રે! આ સંસાર પણ આવો જ છે-આજ છે ને કાલ નથી. સંસારના સર્વ જડ પદાર્થો માટીનાં જ છે પાથિવ પદાર્થોમાં કઈ ચીજ માટી વિના બની છે? હીરો, મોતી, સોના, ચાંદી, મહેલ, મંદિર, મોટર, વિમાન, મેવા, મિત્રો એ બધાં માટીનાં જ બન્યા છે. તમે બચ્ચાંઓ પર હસો છો, તેમને મૂખ ગણી ચીડાઓ છો. પરંતુ તમે ખુદ માટીની જ આ ચીજો મેળવવા માટે તેમજ તેના ભોગ અર્થે મને પેદા કરનાર પરમેશ્વરને જુદી જઈ રાત દિવસ ભવાટવીમાં ભટકી ચિંતામય જીવન ગાળો છો. સત્યનું ડગલે ડગલે ખંડન કરો છો. પ્રાણીઓની દિસા કરો છો અને બીજાઓની સાથે વેર બાંધો છો. તમે ખુદ માટીનાં

પુતળા માટીની બનેલ વસ્તુઓ પર દીવાના બની ગયા છે. જરા વિચાર કરો. બાળકનાં માટીનાં ઘર જરા વારમાં બાંગી બૂકે થઈ જાય છે. તેમજ તમારા આ સર્વ પદાર્થ જોત જોતામાં નાશ થઈ જશે. મૃગજળ નજરે આવે છે પણ તેનાથી તૃષા મટતી નથી એવું આ માયાવી જગત છે.

(૨) સંસારત્યાગ

લોચનદાસે ઘણી ના પાડી છતાં તેમનાં માતપિતાએ તેમની ૧૧ વર્ષની વયમાં જ લગ્ન કરી નાખ્યાં. સાક્ષાત લક્ષ્મી જેવી વહુનું મુખ જોઈ લોચનદાસનાં માતપિતા બહુ ખુશી થયા, પરંતુ તેમનું મન વહુ તરફ આકર્ષાયું નહિ. સંસારને અસાર સમજતી તેમની મનોવૃત્તિ વૈરાગ્ય પરથી હઠી નહિ, શ્રી ચેતન્ય મહા પ્રજ્ઞના ભક્ત પંડિત પ્રવર નરહરિ મહારાજ પાસેથી લોચનદાસજીએ દીક્ષા લીધી, પછી એમની રહી સહી સર્વ સંસારાસકિત નાશ પામી.

(૩) સાધના

લોચનદાસાચાર્ય જ રહ્યા અને બહુ ત્વરાથી સાધના માર્ગે અગ્રેસર બન્યા. માત પિતા, બાળ પત્ની, ગામ, ઘર બંધુ બાંધવ સર્વેને ભૂલી શ્રી ભગવાનના પ્રેમમાં નિમગ્ન બન્યા. સદ્ગુરુ નરહરિજી પણ અધિકારી શિષ્યની ઉન્નતિમાં વિશેષ કાળજી રાખવા લાગ્યા. શ્રી નરહરિજી બહુ પ્રસિદ્ધ અને પ્રતિષ્ઠિત વિદ્વાન હતા. પોતાને પુત્ર જોના શિષ્ય છે તે જાણી તેમના પિતા કમલાકર તથા માતા સર્વાનન્દીને બહુ આનંદ થયો. પરંતુ તેઓ તેમને ઘેર લાવવા ઇચ્છતા હતા. કારણ તેમની વહુ હવે ઉમરલાયક થઈ હતી અને તે પોતાના પીયરથી હવે સાસરે રહેવા આવી હતી. તે પોતાના

પતિને શ્વસુર ગૃહમાં ન દેખવાથી તેને બહુ માનસિક વેદના થઈ હતી, અને રાતે એકાંતમાં આંસુ પાડી હૃદયને શાંત કરતી હતી. પુત્ર વધૂતી આ સ્થિતિ જાણી લોચનદાસના પિતા માતાને બહુ ચિંતા થઈ. તેઓએ તેને કાંઈ શાંતિ મળે એ હેતુથી પીયર મોકલી દીધી અને કમલાકરે પંડિત નરહરિ પાસે જઈ તેને બધી ઉપલી હકીકતથી વાંકું કર્યાં. નરહરિજીનું હૃદય પ્રવિત થયું. તેણે લોચનદાસને બહુ સમજાવ્યો પણ નહિ માનવાથી અંતે તેણે તેને પરાણે તેના સાસરે આમોદપુર મોકલ્યો.

(૪) આકસ્મિક ઘટના

લોચનદાસ ગુરુ આજ્ઞાને માથે ચઢાવી આમોદપુર ગયા. બહુ વર્ષ પહેલાં આવ્યા હતા તેથી તેને સાસરાના ઘરની યાદી રહી નહોતી, વિધાતાનું વિધાન કંઈ ઓર જ હતું. ગામમાં પ્રવેશ કરતાં જ તેને એક સુંદર યુવતી મળી. તેણે તેને માતાજી કહી બહુ વિનિત ભાવથી પોતાના સાસરાના ઘરનું ઠેકાણું પૂછ્યું.

યુવતીએ એકવાર એની તરફ જોઈ આંગળીના ઈશારાથી એક નાની ગલી દેખાડી. નીચું મોં કરી ચાલી ગઈ. લોચનદાસ સાસરે પહોંચ્યા.

(૫) પતિ પત્નીનો પ્રથમ સમાગમ

બહુ દિવસ બાદ વેરાગી જમાઈ ઘેર આવ્યા જાણી તેમનાં સાસુસસરા બહુ રાજ થયાં. સ્વાગત-સંસ્કાર કુશળ ગ્રન્થાદિ બાદ સ્નાન ભોજન થયું. રાત્રી પડી જ ગઈ હતી. સાસુની આજ્ઞાથી એક ઓરડામાં ગયા અને ત્યાં જઈ જુએ છે તો તેજ યુવતી

ભી છે કે જોને અહીં આવતાં પ્રથમ રસ્તો પૂછ્યો હતો, અને માતાજી કહી સંબોધી હતી.

યુવતી પણ સમજી ગઈ કે પેલા અપરિચિત મુસાફર જ મારા પતિ-હૃદયના આરાધ્ય દેવ છે. પતિના મુખમાંથી નીકળેલા “માતાજી” શબ્દ યાદ આવતાં જ ધર્મભીરુ યુવતી કંપી ગઈ. તેનું મુખ શીકકું પડી ગયું. વિષાદની છાયા એના મુખ પર પ્રત્યક્ષ દેખાવા લાગી અને તરત જ તે હૃદયનું દુઃખ તેની આંખોમાંથી અસંખ્ય અશ્રુઓ દ્વારા પ્રગટ થયું. યુવતી સાડીના છેડાથી આંખો લૂછી જરા દૂર ભી રહી. લોચનદાસ આ બધું સમજી મથા, યુવાન પત્નીની આ કરુણ દશા જોઈ દ્યાર્દ્ર લોચનદાસનું હૃદય ચીરાઈ ગયું. એમના મુખમાંથી એક પણ શબ્દ નીકળી શક્યો નહિ.

સમયની ગતિ રોકાતી નથી. રાત તો લગભગ પૂરી થઈ પરંતુ પતિ પત્ની બન્નેનાં નેત્રોમાંથી અશ્રુધારા વહે છે. નિશાનાથ ચંદ્રને અસ્તાચલ તરફ જતા જોઈ સ્થૂં દેવના સત્કારાચે અરુણોજ્જવલ વસ્ત્રોથી તો ઢાંકતાં ઉષાદેવી પધાર્યા ત્યારે લોચનદાસની જીભ ઊઘડી. ધર્મભીરુ લોચનદાસે વિધાતાનું અનિવાર્ય વધાન બતાવી પત્નીનું સાન્તવન કર્યું.

પ્રેમાળ તથા સદાચારી સતીએ ગદ્ ગદ્ કંઠે કહ્યું: “સ્વામિન્! મારા તો આપ જ આરાધ્ય દેવ છો. તમારા સિવાય હું બીજા કોઈ ઈશ્વરને જાણતી નથી. મેં તો સ્ત્રીનાં બધાં સર્વદા આપનું જ ચિંતન કર્યું છે. હું વધુ બોગમી બૂખી નથી, મને તમારું સરીર નથી જોઈતું. હું તો હૃદય આહું છું.”

જેને તમે મા કહી તેની સાથે તમે પત્ની તરીકે વ્યવહાર કરી ધર્મપંથથી બ્રષ્ટ અને પતિત થાઓ એવું હું ઇચ્છી પાપ કરવા માગતી નથી. મારી તો માત્ર એક જ પ્રાર્થના છે કે મને તમે સદા સાથે રાખો. તમને સ્પર્શ કરવાનો હલે મને અધિકાર ન હોય છતાં તમારી સેવા કરવાનો તો અધિકાર છે જ. તમે નિશ્ચય જાણો કે હું કામની દાસી નથી. હું તો પ્રેમની ભૂખી છું. ઈશ્વર તમારા અને મારા પવિત્ર અખંડ બ્રહ્મચર્ય વ્રતને નિભાવશે. તમે કાંઈ શંકા ન કરો.” આવી કેટલીક વાતો સતીએ પતિના ચરણ પાસે બેસીને કહી પરંતુ આ વાતોમાં ક્યાંય ન હોતી ઉગ્રતા, ન કામલોભુપતા, ન વિષાદ, ન અધીરતા, કે ન હતી ભોગવાસતાની છાંટ, માત્ર એક સાથે રહેવાની ઉગ્ર ઇચ્છા જે તદ્દન સાદુલ્લેખ દેવાથી લોચનદાસે સ્વીકાર કર્યો. પવિત્ર શીલ વૃત્તધારી ઉભય સંસ્કારી અને ભાગ્યશાળી પતિ પત્ની પરમાત્માને પંથે પડવા સૂચીદ્ય પહેલાં જ ચાલી નીકળ્યાં.

અહા કેવો ઊંચો અનુકરણીય અને પ્રશંસાપાત્ર ભાવ ! એક વાર મૂલથી પણ જેને મા કહી દીધી, તે વ્યક્તિ વિમાહિતા પત્ની હોવા છતાં પણ હૃદયને વજ્ર કરી તેની સાથેના સદાના કામ વ્યવહારનો ત્યાગ કર્યો અને પતિવ્રતા પત્ની-એ, આ લીપણ પતિના સદ્ નિશ્ચયને સહુર્ષે આજીવન સ્વીકારી લેવો એ ઉભયનો ઉચ્ચ કામપરનો અદ્ભુત અને અનુકરણીય કાબુ પ્રદર્શિત કરે છે ! ક્યાં આ ભાગ્ય-શાળી ઇંપતીનું આદર્શ જીવન અને ક્યાં આજની ઇન્દ્રિયોમી ગુલામીભરી લપટતા અને વિષમ ચિપચ વાસના ચુકત વ્યસિચારી લખાવસ્થા !!

(૬) યુવાન પત્નીના નિત્ય નિકટ સમાગમમાં પણ
અસિધારાવત અખંડ પ્રહાર્ય પાલન

પત્નીને લઈ લોચનદાસજી પોતાને ઘેર આવ્યા અને આ
પ્રત માતાપિતાની જાણ બહાર બન્ને જણે માળવા માંડયું. પિતા-
માતાના મૃત્યુ બાદ લોચનદાસે પોતાની બધી ધનદોલત ગરીબોને
વહેંચી સતી પત્ની સાથે ગામ બહાર એકે પશુકુટી બાંધી રહેવા
લાગ્યા, અમે બન્ને જણની ખીલતી કાર જીવાતી હતી. રાતદિવસ
સદા સાથે રહેતાં હતાં છતાં પણ કામને લેણામાત્ર પ્રજા વશ ન થતાં
તેઓ ભગવદ્ ભજનમાં જ લીન રહેતાં હતાં. તેમનું વન સદા
ઘટલ રહ્યું. તેઓ કદી પ્રહાર્ય પ્રત અષ્ટ થયાં નહિ તેમજ ધર્મ
પંથથી એક ડગલું પણ અસ્યાં તહિ, લિભય ભગવદ્ ભક્તિમાં જ
મગ્ન મસ્ત રહેતાં હતાં.

(૭) પ્રભુમય જીવન

લોચનદાસજી શ્રી ચૈતન્ય મહાપ્રભુના ચરણના પ્રગટ પ્રેમી
હતા. તેથી તેમણે શ્રી ચૈતન્ય સ્તીલાનું મથુન કરવાની છત્રછાંટી
“ચૈતન્ય મંગળ” નામના બંગાળી ભાષામાં મહા કાવ્યની રચના
કરી. લોચનદાસજી પશુકુટિમાં એકા બેઠા એકાંતમાં ચૈતન્ય મંગળનું
ગાન કરતા હતા અને સતી પત્ની પતિ પાસે બેસી એકાંત મનથી
હર્ષાન્નુ વહેવારાવતી સાંભળતી હતી. કોઈ કોઈ વખત તે પણ સાથે
સાથે ગાવા લાગતી. આ પ્રમાણે આ પ્રેમાળ અને પતિભક્ત
પત્ની લોચનદાસનો સાક્ષન સચિત્તી થઈ. એમના દાંપત્ય પ્રેમનું પ્રજા
પ્રેમમાં ર્શાંતર થયું અને આ પ્રેમની સુધાધારા વિશ્વને પાવન
કરવા લાગી. દંપતીનું ચિત્ત આનંદપ્રણુ બન્યું.

એમનો અંથ ચૈતન્ય મંગળ “વૈષ્ણવોની પરમ પ્રિય અને મહામુલ્ય સંપત્તિ છે. એમાં શ્રી ચૈતન્યદેવની પ્રાયઃ સર્વ લીલાનું બહુ મધુર ભાષા અને સુંદર ભાવોમાં આકર્ષિત વર્ણન કરેલું છે. એમણે સાત અંથો લખ્યા છે, તે વૈષ્ણવોના પ્રિય અંથો છે. એમનું જીવન ભજન કીર્તન અને અંથો રચનામાં વીત્યું છે. ૬૬ વર્ષની અવસ્થાએ ભગવદ્ ભજન કરતાં જ તેમનું પરલોક પ્રયાણ થયું છે, તેમની સમાધિ કુતર્ક નદીના તીર પર છે. તેમની સતી પત્નીનું સમરત જીવન ભગવદ્ ભજનમાં જ વીત્યું હતું. સહસ્રો ધન્યવાદ આ આદર્શ યુગલનાં જીવનને !!!

(૩) વિજય શેઠ અને વિન્યા રાણી

(જૈન કથાઓમાંથી ઉધ્ધૃત)

(૧) પતિ પત્નીનું અખંડ વીર્ય રક્ષણ

આ સંસારમાં પ્રાણીને સર્વ કાર્ય કરતાં શિયળ પાળવું અતિ દુષ્કર છે. અનેક મનુષ્યો મનુષ્ય વૃત્તિ તજી દઈ પશુ વૃત્તિને આધીન થઈ પર સ્ત્રી લેપટ થયા છે, તે તો અત્યંત ધિક્કાર પામે છે. તે સિવાય સ્વ સ્ત્રીમાં સંતોષ માનનારાં પણ પર્વ અને તિથિઓને દિવસે પણ શિયળ પાળવાની અશક્તિ, કેટલાક વિશેષ મોહિત વૃત્તિ વળા બતાવે છે. પરંતુ જૈમની વિષય વૃત્તિ મર્યાદામાં હોય છે તેવાઓ તો બાર તિથિ અને પચુષ્ણાદિક પર્વોએ સ્વસ્ત્રીના સંબંધમાં પણ શિયળ પાળે છે, તે કરતાં પણ અધિકતર શ્રેષ્ઠ કાર્ય વિજય શેઠ અને વિન્યા રાણીએ કરેલું છે. તેમનું યમત્કારિક જીવન યત્રિ સંક્ષેપમાં ગૃહસ્થાશ્રમીઓને તેમની વિષય વૃત્તિને કાબુમાં રાખવા ઉત્તેજન કરે માટે તીવ્રે આશુ છે.

(૨) પતિનો કૃષ્ણ પક્ષમાં શિયળ વ્રતનો આગ્રહ

ભરતક્ષેત્રમાં વચ્ચે દેશની અંદર એક સુશોભિત નગરમાં વિજય નામે એક શ્રેષ્ઠ સજ્જન રહેતો હતો. તેમને ગુરુ મહારાજે શીવ ધર્મ સંબંધી ઉપદેશ આપતાં કહ્યું કે, “શીવ કુળનું આભરણ છે. ઉત્તમ એવું રૂપ તે શીલ છે. શીલ પાળવું તે પાંડિત્ય છે, અને નિરુપમ જોને બીજી કાંઈ ઉપમા આપી શકાય નહિ. તે શીલ ધર્મ જ છે.” આ પ્રકારનો ઉપદેશ સાંભળી વિજય શ્રેષ્ઠી સજ્જનનું હૃદય આત્ર થયું, અને લગ્ન કર્યા પછી કૃષ્ણ પક્ષમાં નિરંતર શિયળ પાળવું એવી પ્રતિજ્ઞા ગુરુ સમક્ષ લીધી. આ વખતે તેમની ઉંમર નાની હતી.

(૩) પત્ની વિન્યારાણીની શુક્લ પક્ષમાં બ્રહ્મચર્ય વ્રત પાલનની પ્રતિજ્ઞા

તેજ નગરીમાં એક શ્રેષ્ઠીની પુત્રી નામે વિન્યા સ્વરૂપવાન અને સુશીલ રહેતી હતી. તેને પણ બાળપણમાં ગુરુનો સમાગમ થયો. ગુરુ મહારાજે સ્ત્રી વર્ગને વાસ્તવિક શોભા આપનાર શિયળ રૂપી શશુગારનું વર્ણન કર્યું : “શિયળરૂપી શશુગાર વિના બીજાં ગમે તેટલા ઘરેણાં પહેર્યાં હોય તો પણ તે ભાર રૂપ છે, માટે ઉત્તમ કુળવાન સ્ત્રીએ પર પુરુષ સામું જોવું નહિ, અને પોતાના પતિ સાથે પણ વિષય સુખના સંબંધમાં સંતોષ વૃત્તિ ધારણ કરવી.” આવા ઉત્તમ ઉપદેશથી વિન્યાનું મન બ્રહ્મચર્ય પાલન તરફ ઘણું આકર્ષાયું. લગ્નાવસ્થામાં શુક્લ પક્ષમાં નિરંતર શિયળ પાળવું એવો અભિપ્રાય ગુરુ સમીપે ગ્રહણ કર્યો.

(૪) દેવયોગથી બન્ને પ્રત ધારીઓનું લગ્ન

અતુકમે બન્ને યુવાવસ્થાને પાખ્યાં અને દેવયોગે તે બન્નેના જ લગ્ન થયાં. લગ્ન થયા પછી પ્રથમ દિવસે વિન્યા અનેક પ્રકારના આભૂષણો અને ઉત્તમ આકર્ષક વસ્ત્રો પહેરી ઉત્કંઠાથી પોતાના પતિના આવાસ ભુવનમાં આવી. વિજય કુમાર પણ તેને જોઈને બહુ હર્ષિત થયો. પરંતુ તુરત જ પૂર્વે લીધેલી ગુરુ સમીપની પ્રતિજ્ઞા યાદ આવી એટલે બે ઘડી આનંદદાયક વાતો કરીને પછી વિન્યાને કહ્યું કે, “હે પ્રાણ પ્રિયા ! મારો કૃષ્ણ પક્ષમાં અહમચર્ય પાળવાનો નિયમ છે અને તેના ત્રણ જ દિવસ બાકી રહ્યા છે મારે હાલ તો વિષય સુખની ઇચ્છા સમાવી દેવી. ત્રણ દિવસ પછી શુક્લ પક્ષમાં આપણે સાંસારિક સુખ ભોગવીશું.”

વિન્યા પોતાના પતિના ઉપરનાં વચનો સાંભળીને તુરત જ ચિત્રવત્ સ્તબ્ધ થઈ ગઈ. એ પ્રકારની વિલક્ષતા પોતાની સ્ત્રીની સુખાકૃતિ પર જોઈને વિજય શેઠે પૂછ્યું, “હે પ્રિયા ! આમ સ્તબ્ધ કેમ થઈ ગઈ ?” ત્રણ દિવસ તારે મન બહુ થઈ પડે છે ? અથવા કંઈ બીજી ચિંતા બીજી થઈ છે ?”

વિન્યા તુરત જ પોતાની મનોવૃત્તિ શાંત કરીને બોલી, “પ્રાણનાથ ! જેવી રીતે આપે બાહ્યાવસ્થામાં કૃષ્ણ પક્ષમાં અહમચર્ય પાળવાનો નિયમ ત્રણ કર્યો છે તે જ પ્રમાણે મેં બાહ્યાવસ્થામાં શુક્લ પક્ષમાં શિયળ પાળવાનો નિયમ કર્યો છે. મારે હવે જે બન્યું છે તે સારું જ બન્યું છે. તેમાં કંઈ પરિતાપ કરવા જેવું નથી. આજથી હું તો બન્ને પક્ષમાં શિયળ પાળીશ અને તમે ખુશીથી બીજી સ્ત્રી સાથે લગ્ન કરો,

અને કૃષ્ણ પક્ષે બ્રહ્મચર્ય પાળી, શુક્લ પક્ષે રાજીથી સંસાર ભોગવો. મારા તરફનો આપે કોઈ જાતનો અસંતોષ રાખવો નહિ. મારી મનોવૃત્તિ આ ક્ષણથી જ શાંત થઈ ગઈ છે. આપ બીજી સ્ત્રી સાથે પાણિ ગ્રહણ કરશો તેને હું બહેન તુલ્ય ગણીશ. તેનું સુખ જોઈ હું અંતઃકરણમાં રાજી થઈશ. કિંચિત્ પણ તેની પ્રત્યે દ્રેષી શક્ય ભાવ રાખીશ નહિ. કેમકે તમને જે પ્રમાણે સુખ થાય તે પ્રમાણે આલવા હું બંધાયેલી છું.”

વિનયનો આવો ઉત્તર સાંભળીને વિનય શેઠનું મન પણ વિષય વૃત્તિ રહિત શાંત થઈ ગયું, અને આનંદ ચુકત મુખાવિન્દ સહ, પ્રસન્ન ચિત્તે બોલ્યા કે, “હે સુંદરી, તારા આવા વિવેક ભરેલા ઉત્તરની જોડલી પ્રશંસા કરું તેટલી ઓછી છે. બ્યારે તારી વિષય વૃત્તિ શાંત થઈ છે તો પછી વિષય જેવા વિષય સુખના ઉપભોગનું મારે પણ શું પ્રયોજન છે? પૂર્વના ભાગ્યોદય વડે અકસ્માત બ્રહ્મચર્ય પાળવાની શુભ અને કટ્યયાયુકારી અનુકૂળતા આવી મળી છે, તો આવા પરભક્ષમાં કુઝ આપનાર અને આ ભવમાં દુર્ગતિ તરફ લઈ જનારા વિષય સુખનો ત્યાગ કરી મારે પણ મારો આ ભવ સુધારવો જોઈએ. હું પણ બંને પક્ષમાં બ્રહ્મચર્ય પાળીશ અને શિયળ વ્રતને કૃષ્ણ આવવા દર્શીશ નહિ. માટે માત પિતાથી ગુપ્ત રીતે આપણે શ્રેષ્ઠ બ્રહ્મચર્ય પાળીને સંસારમાં જ રહીશું ને એમ છતાં જો કોઈ પ્રકારે માતપિતા જાણી જશે તો પછી સંસાર છોડી દઈને ચારિત્ર અંગીકાર કરીશું.”

(૫) નિકટ સહવાસમાં પણ સખ્ત

બ્રહ્મચર્ય પાલન

આ પ્રમાણે નિશ્ચય કરી બંને નિરંતર રાત દિવસ નિકટના

સહવાસમાં રહેતાં હતાં અને ખડ્ગ દ્વારા તુલ્ય શિયળ પાળી તેને કોઈ પણ પ્રકારનું દુષણ લાગવા દેતાં નહિ અને દિન પ્રતિ દિન વિશેષ દઢ નિશ્ચયી થયે જતાં હતાં. પુણ્યવાન મનુષ્યની બલિહારી છે. જેની મનોવૃત્તિમાંથી વિષય વાસના નિર્મૂળ થાય છે તેને શિયળ પાળવું સુગમ હોય છે. પરંતુ આવી રીતનો સદૈવ સહવાસ છતાં દિન પ્રતિ દિન શુદ્ધ મનોબળ વૃત્તિ રહેવી અને તે પણ ઉત્તરોત્તર વધતી જવી તે અતિ દુર્લભ છે!!!

પોતાનાં શિયળ સંબંધી તેમનાં માતૃપિતાને પાછળથી જાણ થવાથી તેમની આગ્રહ પૂર્વકે આજ્ઞા લઈ બંને જણાંએ સંસાર ત્યાગ કર્યો અને મોક્ષ સુખ પામ્યાં.

(૬) અહ્યયર્ પાલન માટે ઉપદેશ

દરેક ભવ્ય જીવોએ શિયળ ધર્મ પાળવા ઉદ્ધમી થવું જોઈએ. પાંચે ઇન્દ્રિયોના વિષયોને ખરેખરા વિષ તુલ્ય સમજીને તેનાથી દૂર રહેવું. અહ્યયર્ પાળવાથી આ ભવમાં પણ અનેક કષ્ટો નાશ પામે છે. દેવ હાજરા હજુર થાય છે. સ્થાને સ્થાને કીર્તિ પ્રસરે છે. દરેક પ્રયત્નો વિજયી થાય છે અને મનોવૃત્તિ ઉજ્જવળ થતી જાય છે. આ ભવમાં દેવે દેવભુવનમાં યાવત સુખ પ્રાપ્ત થાય છે.

(૪) આયરાણી સોનખાઈનો કામ પર કાલુ

લગ્નાવસ્થામાં સખત અહ્યયર્ પાળી પ્રભુમય જીવન ગાળવા દઢાગ્રહી આયરાણી સોનખાઈની જીવન કથા સ્વર્ગસ્થ મેઘાણી કૃત “સૌરપૂત્રની રસધાર” ભાગ ૧, પા. ૩૨ ઉપર

“ આહીરની ઉદારતા ” ના મથાળા નીચે આપી છે. તેમાંનો કેટલોક ભાગ દંપતીને શીઝ સંયમ સહાયક હોવાથી અને આપવામાં આવ્યો છે :

ભાદરને કાંઠે નનું ગામડું છે. માગશ્વર મહિનાની શિયાળુ સવારની મીઠી તડકામાં ડાસો ડાસી બેઠાં છે. ફળિયામાં બે છોકરા એક વાછડીની કુણી ડોક પંપાળે છે. બેઉ જણાં ઝાઝાં બોલતાં નથી પણ બેઢીની આખો સામસામી હસી રહી છે. બુદ્ધા ધણી વજસી અને બુદ્ધી ધણિયાણી રાજબાઈ પોતાના આ ભાવી દંપતી બાળકોને જોઈ જોઈ હરખથી ગળગળાં થઈ જાય છે. આ આહીર ડાસા ડાસી ભાદર કાંઠે બેડનો ધંધો કરે છે. પૈસે ટકે ને વહેવારે સુખીયાં છે. આઘેઝ અવસ્થામાં એમને એક દીકરા ને દીકરી અતરેલાં. બીજું કંઈ સંતાન ન હોવાથી બહુ અચરવાળોના અંતરમાં કંદી ન હોય તેવો આનંદ વજસી ને રાજબાઈને થતો હતો. તેમનો પુત્ર વીકમસી દસ વર્ષનો અને તેની થનારી વહુ આઠ વર્ષની, કળજીગીઓ વા વાયો નથી. ભોળાં સગપણ થયેલાં વરવહુ આઘેથી એકબીજાને જોઈ લેતાં. સામ સામાં મીટ માંડીને બેઠાં રહેતાં. નીરખતાં ધરવ જ થાતો નહોતો. માયા વધતી જતી હતી. વાર પરબે ડાસા સોનબાઈને તેડાવતા અને થોડા દિવસ રોકાઈ ને સોનબાઈ પાછી ચાલી જતી હતી.

અઢાર વર્ષની ભર જોખન અવસ્થાએ પહોંચેલા દીકરાના વિવાહ માટે બુદ્ધો તૈયારી કરતો હતો, અને આ પહેલી છેલ્લી વારનો દીકરો પરણાવવાના હરખ થકી માંડી બની ગયેલ ધરડી માએ તો આખા ઝોરડા કરતા ઓળીપા, ગારગોરમટી, દળવાં, ભરડવાં, ને ચાકળા ચંદરવાની શોભા વગેરે આદરી દીધું હતું. રૂપી બહેન

હરતાં ને ફરતાં બાઈનાં ગીતો જ ગાયા કરતી. એમાં આ બીના બની. બાઈનો સાંદેશો લઈ ને, અહેન આપુ પાસે ગઈ ને કહ્યું, “આપુ ! બાઈ કહે છે, નથી પરણવું.”

ડોસાએ વીકમસીને બોલાવ્યો ને પૂછ્યું, “પણ કારણ શું છે ?” વીકમસીની પાંપણ ધરતી ખોતરતી હતી. એનાથી કંઈ જવાબ દઈ શકાયો નહિ. “તને ન ગમતું હોય તો બીજો વેશવાળ કરીએ.” “ના, આપુ ! કોઈ કારણ નથી.” “ત્યારે શું કારણ છે ? હવે તો હું માંડ માંડ એકાદ પછેડી ફાડીશ, અને તારી મા પણ પાકું પાન ગણાય. અમને અવતાર ધરીને આ પહેલો છેલ્લો એક લાંબો તો લેવા દે, આપ ! અમારાં મોત સુધરશે.” આપનું દયામણું મોં દેખીને વીકમસી પોતાનું દુઃખ વીસરી ગયો. ચૂપ રહીને આલ્યો ગયો. આપે માન્યું કે દીકરો માની ગયો. કોઈને બીજો કશોય વહેમ ન ગયો. કોઈને સાચી વાતનું ઓસાણ પણ ન ચઢ્યું. લગન થઈ ગયાં. સોનબાઈ સોળ વર્ષે સાસરે આવી. અંતર ફાટ ફાટ થતું હતું.

(૧) વિષય પરનો અપૂર્વ સંયમ

આજે મેળાપની પહેલી રાત હતી. મીઠી ટાઢ, મીઠી સગડી અને મીઠામાં મીઠી પ્રીતડી એવી મહા મહિનાની ગગતી રાત હતી. ચોખ્ખા આલમાં ચાંદો અને ચાંદરડાં નીતરતાં હતાં. એવી મહા મહિનાની રાતને પહેરે આપુના પગ દબાવીને વીકમસી ઓરડે આવ્યો. બિલો થઈ રહ્યો. આશા ભરી સોનબાઈએ ધણીના મોં પર લગનની પહેલી રાતનાં તેજ દીકાં નહિ. “નાનપણના ઉમળકા જાણે ક્યાં જાડી ગયા છે ?” સોનબાઈએ પૂછ્યું, “કાં આયર, શું થઈ ગયું ?”

વીક્રમસી ગળગળો અર્થ ગયો. ઘોડીવાર તો વાચા જ
ભઘડી નહિ. હોઠે આવીને વેણુ પાછા કોઠામાં કિતરી મયાં.
સોનખાઈ દુકડી અપીને કાંડું ઝાલ્યું. “ તું મને ઘોડીશ મં,
આયસાણી! હું નકામો છું. ” “ કાં ? ” “ હું પુરુષાતનમાં
નથી. માઆપને મેં ઘણી ઘણી ના પાડી હતી પણ કોઈ એ
મારું કંઈું માન્યું નહિ. કોઈ મારા પેટની વાત સમજ્યું નહિ. ”
“ તે પણ શું છે ? ” “ બીજું તો શું કરું ! આણું આવે
ત્યાં સુધી તો તારે રોકવું જ પડશે. પછી માવતર જઈ ને ખુશી-
થી બીજાં વિચાર ગોતી લેજો. મેં તને બહુ દુઃખી કરી. ભાગ્યમાં
માંડ્યું મિથ્યા ન થયું. ” “ અરે, આયર ! આમ શીઠ બેલો
છો ! એથી શું થઈ ગયું ? કાંઈ નહિ. આપણે લેખાં રહીને
લજન કરીશું. ” સાંભળીને વીક્રમસીનો ચહેરો ચમક્યો. વળી ઝાંખો
પડીને બેસ્યો, “ ના, ના, તારું જીવતર નહિ બગાડું. ”
“ મારું જીવતર બગાડશે નહિ પણ સુધરશે. તમ લેખી
સુખમાં રહીશ. બીજી વાતું મેલી દો. ” ખોળામાં માથું લઈને
બેવાળા પંપાળતા પંપાળતા ઓઝે પુરુષને સુવાડી દીધો. કમ-
વિકાર દાખી દઈને ખોતે પણ નીંદરમાં ઢળી. કોડિયાના દિવસની
ન્યેત આખી રાત એય જણાંના નિર્દોષ મોઢાં પર રમતી હતી.

એવી એવી નવ રાતો વીતી ગઈ. દસમે દિવસે માવતર-
ને ઘેરથી સોનખાઈનો ભાઈ ગાડું બેડીને બહેનને તેડવા આવ્યો,
અને એ દસમી રાતે વીક્રમસીએ સોનખાઈને રજા દીધી. “ તું
સુખેથી જા. હું રાત્રી ખુશીથી રજા દઈ છું. હઠ કર મા. બગ્યો
એને આયમતાં વાર લાગશે. ” “ આયર ! ધક્કો દઈને શીઠ
કાઢો છો ? મારે નથી જાવું. તમારી બેડી જ રહેવું છે. મારે
બીજું કાંઈ નથી કરવું. ”

ધણીના પગ ઝાલીને સોનખાઈ ચોધાર આંસુએ રડી પડી. સવારે ભીંને ગાઝા સાથે પિયરના કુટુંબની જે કાંઈ છેડી આવેલી તેની મારફત પોતાના ભાઈને કહાવ્યું કે, “ મને તેડી નશો તો મારું સારું નહિ થાય. મારે લાખ વાતે પણ આવવું નથી. તમે વેળાસર પાછા ચાલ્યા જવ. ”

ભાઈને કંઈ કારણ સમજાયું નહિ. પણ એને આગ્રહ કરીને બહેનને તેડી જવાથી કાંઈ કલેશ થવાનો હશે એટલે એણે વેવાઈને કહ્યું, “ વજસી પટેલ ! મારાથી બૂલમાં તેડવા અવાઈ મયું છે. પણ આતો કમુરતાં ચાલે છે, એ વાતનું મને ઓસાણુ નહોતું. હવે ફરીવાર તેડવા આવીશ. ” એટલું કહીને ભાઈ એ ગાહું પાછું વાળ્યું.

વજસી ને રાજખાઈ, ડોસા ડોસી બેથ હવે જળજીત્યાં હોય એવા સુખના દિવસો વીતાવે છે. સામી ઓસરીએ બેઠાં બેઠાં બેથ ડોસલાં પોતાની ડાહીડમરી દીકરાવહુના ડિલનો વળાંક જોયા કરે છે, પરોઢિયે વહુની ઘંટી ફરે છે. સરજ બગે વહુ વલોણું ધુમાવે છે. ભેંસો દોવે છે. વાસીલાં વાળા ફળિયું ફૂલ જેવું—છીંક આવે તેવું ચોખ્ખું બનાવે છે. મોતી ભરેલી ધંઢાણીએ ત્રાંખાળુ હેલ્યનાં બેઝાં લઈ આવે છે, ને પાછાં દસ જળાના રોટલા ટીપી નાખે છે. નાની વહુ વીજળી જેવા ઝખકારા કરી રહી છે. થું એનું ગરવું મોહું ! સાસુ સસરાને હેતનાં જળજળીઆં આવી જાય છે.

(૨) પુરુષનો પશ્ચાતાપ, સ્ત્રીનો દહ નિશ્ચય

કાદર કાંઠાની વાડીઓ મહેકતી હતી. લીલી ધટામાં ચકલાં મળા નાખતાં હતાં. આધે આધે બિની લૂ વાતી હતી, અને

તરસ્યા હરણાં ઝંઝવાના નીરને લોભે દોડ્યાં જતાં હતાં. વીકમસી સાંતી હાંકતો હાંકતો જોભો રહી જાય છે. સમજ્યા વગર બગદની રાશો ખેંચી રાખે છે. વિચારે ચડે છે: “આ અસ્ત્રીના રૂપગુણને મેં રોળી નાખ્યાં. આવા સોજ શીશ્વને માથે મેં કુવાડો માર્યો. આ બધું મેં શું કરી નાખ્યું?” નિસાસો મૂકીને વળી પાછો સાંતીડે વળગતો પણ જંપ ન હતો. પણ સોનખાઈના મનમાં રાતદિવસ ધણીનો નિકટનો સહવાસ છતાં કદી પણ કામવિકારનો પ્રવેશ થવા પામ્યો નહિ.

હરણવાની, આકર્ષક રૂપ, અને લાવણ્ય છતાં પણ વિષય વાસનાને દેશવટો ભોગવાવવો એ અસાધારણ વર્તન હોઈ હજારો ધન્યવાદને પાત્ર છે!!!

દત્તિહાસના પાનાં પર ન ચઢેલાં અનેક સ્ત્રી-પુરુષો જૂતકાળમાં અસ્તિત્વમાં હતાં જેમણે લગ્નબંધન છતાં પોતાના જીવન કાળમાં પસંદ કરેલાં ખ્યેયને સારું અખંડ બ્રહ્મચર્ય પ્રત્તિ પાળેલ હતાં. વર્તમાન કાળમાં પણ જુદા જુદા દેશોમાં એવાં અપ્રસિદ્ધ અનેક દંપતીઓ છે જેઓએ પોતાની સર્વ શક્તિ એક જ કાર્ય પર એકત્રિત કરવાના હેતુથી વિષય વાસનાને સ્વપ્નમાં પણ વાસ આપ્યો નથી. કામ વિલાસનો ત્યાગ કરવાથી જીવનનું ખરું સુખ તેઓ ભોગવે છે!

અંકરણુ ૧૧

શિયળ સંરક્ષક દીર્ઘ ધ્યાસોધ્યાસની ક્રિયાઓ.

(૧) ગુદા સ્નાયુ સંકોચ પર અંકુશ મિળવવાથી વીર્ય સાવ પર કાળુ મિળવી રહાય છે. (૨) પ્રાણાયામ:— (૧) કુંભક રહિત, લોભવિલોભ પ્રાણાયામ. (૨) લોભવિલોભ પ્રાણાયામ (૩) બંધ આંખે ગુદા સંકોચ, તથા વીર્ય શોષણ ભાવના સહિતનો, લોભ વિલોભ પ્રાણાયામ (૪) ગુદા સંકોચ તથા કુંભક સમયે પેદુ સંકોચન તથા વિભોચન સહિતનો લોભ વિલોભ પ્રાણાયામ. આ ક્રિયાઓ કરવાથી થતા અનુપમ લાભો (૩) યોગીરામ સરક સુચિત, વીર્યનું શરીરમાં શોષણ કરવાની ક્રિયાઓ (૧) યોગીના પૂર્ણ શ્વાસ (૨) પૂર્ણ ધ્યાસ પદ્ધતિ (૩) વીર્યને ઊધ્વગ્નમી શરીરમાં ઉચે ચઢાવી શોષણ કરાવવાની ક્રિયા (૪) સ્વામી શ્રી શિવાનંદ સરસ્વતિ સુચિત બ્રહ્મચર્ય રક્ષક યોગિક ક્રિયા (૧) તાલ ચુકત પ્રાણાયામ (૨) ક્રિયા કરવાનો સમય તથા તેનાથી થતા લાભો (૩) તાલ ચુકત પ્રાણાયામની સંક્ષિપ્ત સમજણ (૪) સૌર્ય કેન્દ્રમાં વીર્ય સંચિત કરવાની ક્રિયા (૫) ઉકત ક્રિયાથી થતા અનુપમ ફાયદા.

(૧) ગુદા સ્નાયુ સંકેત પર અંકુશ

મેળવવાથી વીર્યસ્રાવ પર કાબુ

મેળવી શકાય છે.

આધુનિક સુધરેલા જમાનાનો, મોટામાં મોટો આપણે છે કે સેંકડે ૯૯ માણસોની વીર્ય ધારણ શક્તિ શિથિલ હોય છે. આકેષક જાહેર ખબરામાં વર્ણવેલી, વીર્ય સ્તંભક દવાઓ ઉત્તેજક તથા વિષ મિશ્રિત હોવાથી, તેનો ઉપયોગ વાપરનારને, ઈંગ્રેજ કહેવાત મુજબ, “વ્યાધિ કરતી તેમો ઉપાય વધારે ભયંકર નીકળે છે.” આવી દવાથી વીર્યનું રક્ષણ થવાને બદલે લક્ષણ થઈ, ઉત્તરોત્તર તેની સંયમ શક્તિમાં નાશ કરે છે, અને સફળ સહજમાં, વીર્ય સ્ખલિત થઈ અશક્તિ લાવે છે.

આ પ્રકરણમાં બતાવેલ, નિર્દોષ અને આરોગ્ય વધક ક્રિયાઓ નિયમિત રીતે કરવાથી, મનુષ્યની વીર્ય ધારણ શક્તિ, નિઃસંશય વૃદ્ધિ પામી તેનું બ્રહ્મચર્ય પાલન સુગમ થશે; પરંતુ તેણે આ પુસ્તકમાં વર્ણવેલો બ્રહ્મચારીને યોગ્ય એવો સાત્વિક આહાર ગ્રહણ કરવો ખાસ જરૂરનો છે.

મનુષ્યનાં જનમેન્દ્રિય અવયવોમાં શ્લેષ્મ અંકુશ, કાંસી ગ્રંથીઓ, શિરાઓ અને વીર્ય સ્રાવક તળીઓનો સમાવેશ થાય છે. આ તમામ અવયવોના સ્નાયુઓનો, ગુદાના સ્નાયુઓ સાથે એકો નિકળેલો સંબંધ છે કે, એકનો સંકેત કે શિથિલતા ઉત્પન્ન કરે છે. મૂત્ર ત્યાગ કરતી વખતે, તમે આનો પ્રત્યક્ષ અનુભવ કરી શકશો. જો તે વખતે તમે, તમારી ગુદા સંકેતશો તો, મૂત્ર માર્ગના તમામ અવયવો સંકેતવાવાથી, તમારો મૂત્ર સ્રાવ તત્કાળ અટકશે.

આવી જ રીતે ગમે તે વખતે તમારી ગુદાનો સખ્ત સંકેત કરવાથી વીર્ય સાવ અટકી શકે છે.

આ સાદી માહિતીથી વીર્ય રક્ષાનો એક મહત્વનો ગ્રુપ બેદ જાણી શકાય છે. જે મનુષ્ય પોતાના ગુદાના અવયવો પર સંપૂર્ણ કાળુ રાખી શકે છે તે પોતાના વીર્ય સાવને આધીન રાખી શકે છે-વીર્ય સાવ થતો ગમે તે વખતે રોકી શકે છે. શાંત બેઠાં હોઈએ તે વખતે ધારીએ તેટલી મુદત સુધી ગુદાના અવયવો સહેલાઈથી સંકેતાયેલ રાખી શકાય છે. નીચે વર્ણવેલી સરળ ક્રિયાઓ ખંત રાખી નિયમિત રીતે કરવાથી ગુદાના અવયવોનો ગમે તે વખતે સંકેત કરવાની શક્તિ સ્વભાવ સિદ્ધ થઈ, વીર્ય રક્ષા કરવામાં સરળતા થશે.

(૧) પ્રાણાયામ

પ્રારંભની ક્રિયા (પ્રથમ અડવાડિયા માટે)

(૧) કુંભક રહિત લોમ વિલોમ પ્રાણાયામ

આ ક્રિયાનો પ્રારંભ કરતી વખતે સાધકે સાત્ત્વિક આહાર લેવો જોઈએ. પોતાને જેટલા પોષણની જરૂર છે તેથી એક કાળીયો પણ વધારે આહાર લેવો નહિ. મસાલા તેમજ તમામ ખાટાં ખાદ્યોનો ત્યાગ કરવો. ભોજન હમેશા નિયમિત સમયે જ લેવું. હલકી માફક સર ચાલવા જેવી કેસરત કરવી. જરા પણ થાક કે અગત્ય ન જણાય ત્યાં સુધી નિદ્રાન દસ મિનિટ સુધી કેડ, ગરદન અને માથું સીધાં ટટાર રાખી પલાંઠી વાળી સ્વસ્થતાથી બેસી શકાય એવી ટેવ પાડવી. જે જમીન પર પલાંઠી વાળી

એસવું તમને પસંદ ન હોય તો તમારું ધડ સીધું રાખી જમીન પર પગ મૂકી, ખુરશી પર એસવું અને નીચે ખતાવેલી પ્રાણાયામની ક્રિયા નાડી શુદ્ધિ માટે કરવી.

(૧) તમારું જમણું નસકોરું, હાથની આંગળી વતી બંધ કરી, ડાબા નસકોરા વાટે દીર્ઘ શ્વાસ લ્યો.

(૨) જ્યારે ફેફસાં પૂરેપૂરાં ભરાઈ રહે ત્યારે ડાબું નસકોરું બંધ કરો અને જમણા નસકોરા વાટે ધીમેથી શ્વાસ બહાર કાઢો.

(૩) પછી તમારું ડાબું નસકોરું બંધ કરી, જમણા નસકોરા વાટે દીર્ઘ શ્વાસ લ્યો.

(૪) અને જ્યારે ફેફસાં પૂરેપૂરાં ભરાઈ રહે ત્યારે જમણું નસકોરું બંધ કરી, ડાબા નસકોરા વાટે ધીમેથી શ્વાસ બહાર કાઢવો.

શ્વાસ લેવા તથા મૂકવા માટે ડાબા તથા જમણા નસકોરાંનો વારા ફરતી ઉપયોગ કરી આ ક્રિયા સાત વખત કરવી જોઈએ. એટલે કે દરરોજ ૧૪ પ્રાણાયામ કરવા જોઈએ. સવારમાં બ્રહ્મ-મુહૂર્તનો સૂર્યોદય પહેલાનો છ ઘડીનો સમય આ ક્રિયા માટે ઘણો ફળદાયી છે. જેમનાથી આ ઉત્તમ સમય ન સચવાઈ શકે તેમણે દિવસના ગમે તે અનુકૂળ સમયમાં આ ક્રિયા કરવાથી લાભ મળે છે.

ક્રિયા બીજી (બીજા અઠવાડિયામાં કરવાની)

આ ક્રિયા કરતાં જરા પણ વિદ્ન ન આવે તેવી અને સ્વચ્છ હવાની સતત અવર જવર વાળી કોઈ શાંત જગ્યા તમારા મકાનમાં કે કોઈ બાગમાં કે નદી તટ પર પસંદ કરો. જે સંયોગ અને સમય અનુકૂળ હોય તો તમારે આ ક્રિયા આ જગ્યાએ દિવસમાં બે વખત સવાર સાંજ કરવી. તેમ ન બની શકે તો સવારે

કે સાંજે એક વખત તો અવશ્ય કરવી જોઈએ. ચવારનો સમય સાંજના સમય કરતાં વધારે ગુણકારક હોવાથી પસંદગી પાત્ર છે.

પ્રથમની ક્રિયા કરતી વખતની શરીરની સ્થિતિમાં, પલાંડી વાળીને કે ખુરશી પર ટટાર બેસો. સર્વ પ્રકારનાં સાંસારિક વિચારો છોડી દઈ મનને નિર્વિચાર રાખો. થોડા દીર્ઘ શ્વાસોચ્છવાસ કરવાથી તમારું મન શાંત થશે. પછી—

(૧) અંગુઠાથી જમણું નસકોરું બંધ કરી, ડાબા નસકોરાથી તમારાં ફેફસાં પૂરેપૂરાં ભરાય તેમ સરખી ગતિએ પાંચ સેકન્ડ જોડો શ્વાસ લ્યો. આ ક્રિયાને પૂરક ક્રિયા કહે છે.

(૨) શ્વાસને તમારાં ફેફસાંમાં પાંચ સેકન્ડ રોકી રાખો. આ કુંભકની ક્રિયા કહેવાય છે.

(૩) હવે તમારું ડાબું નસકોરું બંધ કરી, જમણા નસકોરા વાટે રુધિલા શ્વાસને સરખી ગતિથી ધીમે ધીમે પાંચ સેકન્ડમાં બહાર કાઢો. આ રેચકની ક્રિયા કહેવાય છે. રેચક કરતી વખતે ઉતાવળ કરવાથી નુકસાન થાય છે. આ એક શ્વાસ પંદર સેકન્ડમાં લેવાય છે.

(૪) હવે ડાબું નસકોરું બંધ કરી, જમણા નસકોરા વાટે પાંચ સેકન્ડમાં શ્વાસ લ્યો. પાંચ સેકન્ડ રુધિ રાખો અને ડાબા નસકોરા વાટે પાંચ સેકન્ડમાં રુધિલ શ્વાસને સમાન ગતિ ધીમે ધીમે બહાર કાઢો. આ રીતે બીજો પૂર્ણ શ્વાસ લેવો. ડાબા જમણા નસકોરાંનો શ્વાસ લેવામાં વારા ફરતી ઉપયોગ થતો હોવાથી ત્રીજો અને પાંચમો શ્વાસ પહેલા શ્વાસ પ્રમાણે લેવાય છે. બીજો ચોથો અને છઠ્ઠો શ્વાસ બીજા શ્વાસ પ્રમાણે લેવાય છે.

પહેલે દિવસે પ્રત્યેક પંદર સેકન્ડ લેતાં સાત પૂર્ણ શ્વાસ

લેવા અને દરરોજ એક શ્વાસ વધતા જઈ અઠવાડિયાને છેલ્લે દિવસે ૧૩ શ્વાસ સુધી વધતું જોઈએ તેવી જ રીતે પૂરક, કુંભક, અને રેચકની ક્રિયાને સમય પાંચ સેકન્ડથી વધારી સાત સેકન્ડ સુધી વધારવો જોઈએ. ધડિયાળ પાસે રાખી દઢતાથી આ સમયમાં વૃદ્ધિ કરવાથી ઉત્તરોત્તર શ્વાસાવરોધ શક્તિ વધશે પરંતુ સાધકે પોતાની શરીરની શક્તિ ધ્યાનમાં રાખીને જ પરિશ્રમ કરવો.

(૩) ક્રિયા ત્રીજી (ત્રીજી, ચોથા અને પાંચમા અઠવાડિયા માટે)

બંધ આંખે ગુદા સંકોચ તથા યતા વીર્ય શોષણની

ભાવના સહિતનો લોમ ચિલ્લોમ પ્રાણાયામ.

(૧) આંખો મીંચીને પ્રાણાયામ શરુ કરો. દરેક પૂરું શ્વાસમાં ૨૧ સેકન્ડથી ઓછો શ્વાસ લેવો જોઈએ. (૨) જ્યારે તમે પૂરક કરો ત્યારે શ્વાસ ખેંચતી વખતે તમારી ગુદાને સખ્ત સંકોચો અને એકાગ્ર ચિત્તે વીર્યાશયમાંથી તમારું વીર્ય હૃદય, ફેફસાં અને મગજમાં ઊંચે ચઢે છે એવી ભાવના કરો.

(૨) જ્યારે તમે તમારો શ્વાસ ફેફસાંમાં રોકી રાખો ત્યારે પશુ ગુદાનો સંકોચ કાયમ રાખો અને એવી દઢ ભાવના કરો કે વીર્યના ઉપર ચઢવાથી તમારું હૃદય, ફેફસાં અને મગજ બળવાન થાય છે, અને તમને આરોગ્ય, બળ અને દીર્ઘાયુષ્ય મળે છે.

(૩) જ્યારે તમે રેચક કરો ત્યારે તમારી મરજી હોય તો ગુદાનો સંકોચ રાખો. પરંતુ અસ્વાભાવિક વિષય વાસના ઉત્પન્ન કરનાર કામોત્તેજક ખોટી ગરમી તમારા શરીરમાંથી શ્વાસ સાથે બહાર નીકળી જાય છે. અને તમને શાંતિ મળે છે, એવી એકાગ્ર-ચિત્તે દઢ ભાવના કરો.

ક્રિયા ચોથી (છઠ્ઠી આરંભ અઠવાડિયા માટે)

ગુદા સંકોચ તથા કુંભક સમયે પેડુ સંકોચન તથા
ધિમોચન સહિતનો લોમ ચિલોમ પ્રાણાયામ

ત્રીજી ક્રિયા પ્રમાણેનો પ્રાણાયામનો પ્રારંભ કરો, એક પૂર્ણ
શ્વાસમાં નિદાન ૨૧ સેકન્ડનો સમય જવો અને એક વખતે તેર-
થી વધારે પૂર્ણ શ્વાસ લેવા નહિ.

(૧) આખા પૂર્ણ શ્વાસની ક્રિયા દરમ્યાન ગુદા સંકોચ
રહેવો જોઈએ.

(૨) પૂરક અને રેચક પ્રથમ પ્રમાણે કરવા.

(૩) કુંભક દરમ્યાન તમારાથી અને તેટલી વખત જોરથી
તમારું પેડુ સંકોચો અને પુલાવો. આરંભમાં તમારા પેડુની
હિલચાલ વખતે તમારો ગુદા સંકોચ શિથિલ થશે પરંતુ
જેમ જેમ તમે આ ક્રિયા સિદ્ધ કરતા જશો તેમ તેમ તમારા
પેડુની ત્વરિત અને જોરદાર હિલચાલ દરમ્યાન પણ તમારી ગુદાનો
સખ્ત સંકોચ પણ કાયમ રહેશે. આવી સ્થિતિ રહે ત્યાં સુધી
તમારે આ ક્રિયા કરે જતી, કારણ કે ત્યારે જ તમે ગમે તેવા
પ્રતિકૂળ સંયોગોમાં પણ ગુદા સંકોચ કરી વીર્ય રક્ષા કરી શકશો.

(૩) ઉપર મુજબની ક્રિયાઓ કરવાથી થતા

અનુપમ લાભો

ઉપર વર્ણવેલી ક્રિયાઓ કરવાથી નીચે જણાવેલા લાભો
થાય છે.

(૧) આ ક્રિયાઓ કરનારનો વીર્ય સ્ત્રાવ ઉપર સંપૂર્ણ
માણુ રહેતો હોવાથી તેનું વીર્ય સંરક્ષણ અતિ સુગમ થાય છે,
અને આ રીતે તેને અભ્યર્ચના વ્રત પાલનમાં સહાય મળે છે.

(૨) ખીન્ને અલભ્ય લાભ એ મળે છે કે ગુણ સંકોચ કરવાની તેના નિત્યતા અભ્યાસને લીધે તેને નિંદ્રામાં કદી પશુ વીર્ય પાત થશે નહિ. આ ટેવને તમારા નિત્યતા અભ્યાસને લીધે મનમાં સ્થાન મળતું હોવાથી જ્યારે જ્યારે તમારે નિંદ્રામાં વીર્યસ્ત્રાવ થવાનો પ્રસંગ આવે ત્યારે ત્યારે ગુદાના અવયવો આપો આપ સંકોચાર્થ જવાથી જનનેન્દ્રિયના અવયવો પણ સાથે સાથે સંકોચાર્થ જાય છે, અને તુરત જ થતો વીર્યસ્ત્રાવ અટકી જાય છે.

(૩) દીર્ઘ શ્વાસોચ્છવાસની ક્રિયાથી દેહમાં વધારે વિસ્તૃત અને બળવાન થાય છે. રક્ત શુદ્ધિ વિશેષ થાય છે. શરદી સળેખમ અને શ્લેષ્મજન્ય તમામ વ્યાધિઓ ક્રમશઃ મટી જાય છે. સામાન્ય રીતે મન શાંત થાય છે. શુદ્ધિ અને સ્મરણ શક્તિ તીવ્ર થાય છે, અને દીર્ઘાયુષ્ય પ્રાપ્ત થાય છે.

(૪) પેકુના નિત્યતા સંકોચ અને વિમોચથી જઠર અને આંતરડાં બળવાન થાય છે, અને તેઓ પોતાનું કાર્ય સારી રીતે કરતાં હોવાથી સાધકથી અજીર્ણ અને બંધ કોશ સદા દૂર રહે છે.

જે જ્ઞાનનો ઉપયોગ થઈ શકે તે જ્ઞાન જ શક્તિ રૂપ થાય છે. તેવી જ રીતે આ ક્રિયાઓ કરવાથી જ લાભ થાય છે તેનું કેવળ જ્ઞાન મેળવવાથી કંઈ અર્થ સરતા નથી. જીભ પર જીત મેળવવા તેમ જ આ પ્રકરણમાં વર્ણવેલ ક્રિયાઓ સિદ્ધ કરવા જે ખંતીલા ભગીરથ પ્રયત્નોની જરૂર છે તે કરી બ્રહ્મચર્ય પાલન કરવા ઈશ્વર સૌને સદ્શુદ્ધિ અને સામર્થ્ય આપે એજ પ્રાર્થના.

(૩) યોગીરામ ચરક સૂચિત વીર્યનું

શરીરમાં શોષણ કરવાની ક્રિયાઓ

શરીર યંત્રના ઉપર જનનેન્દ્રિયના કાર્યની જે તારે અસર

થાય છે તે સર્વને સુચિહિત છે. યોગ શાસ્ત્રને એવો અભિપ્રાય છે કે જે સ્ત્રી કે પુરુષની જનનેન્દ્રિય તંદુરસ્ત અને શક્તિમાન છે તેજ પોતાની કામવૃત્તિને સારી રીતે અંકુશમાં રાખી શકે છે. વળી તે એમ પણ કહે છે કે વધારે પડતી કામાતુરતા એ નાદુરસ્ત તખીયતનું જ પરિણામ છે, અને જનનશક્તિને દુરુપયોગ એ સ્વાસ્થ્યનું નહિ પણ વ્યાધિગ્રસ્ત હાલતનું જ પરિણામ છે. જનનેન્દ્રિય નયળી પડી જવાથી પ્રતિક્રિયા દ્વારા આખા શરીરને તેની માઠી અસર પહોંચી જાય છે. પૂર્ણ શ્વાસ વડે સમતાયુક્ત શક્તિ પ્રવાહ ઉત્પન્ન થાય છે અને તેની શુભ અસરથી શરીરનાં અવયવો પણ સારી સ્થિતિમાં આવી જાય છે. તેની સુધારણા કરવાનો અને તેની ઘટી ગયેલી શક્તિઓને સતેજ કરવાનો પૂર્ણ એજ શ્વાસ સાચો અને કુદરતી ઇલાજ છે. જ્યારે જનનેન્દ્રિય બળવાન અને તંદુરસ્ત હાલતમાં આવી જાય છે ત્યારે તેની પ્રતિક્રિયાથી આખું અંગ બળવાન અને તેજસ્વી બની જાય છે. અતિ વિષયાસક્તિથી નિર્બળ બની ગયેલાં સ્ત્રી પુરુષોને પણ પૂર્ણ શ્વાસના અનુભવથી સમજશે કે જે નિર્બળતા તેમના શરીરને નિસ્તેજ અને શિથિલ બનાવી રહી હતી તે આ ક્રિયાના અભ્યાસ પછી ચાલી ગઈ છે અને શરીર ફરીથી સતેજ અને પ્રકુલ્લ બન્યાં છે.

(૧) પૂર્ણ શ્વાસ પદ્ધતિ

(૧) સીધા ટટાર ઊભા થઈ રહો. નાક વાટે ધીરે ધીરે શ્વાસ ખેંચતા જાઓ. પ્રથમ ફેફસાંના નીચલા ભાગને હવાથી ભરો. તેને માટે પેટ અને છાતીના પડદાથી કામ લ્યો તેની મારફત પેટના અવયવો પર થોડું દબાણ કરો જેથી કરી પેટ જરાક આગળ ઉપસી આવે પછી હવાના પ્રવાહને તોડ્યા વિના શ્વાસ લેવાનું ચાલુ રાખો અને ફેફસાંના મધ્ય ભાગને હવાથી ભરો કે

જેથી કરીને નીચેની પાંસળીઓ, છાતીનું હાડકું અને છાતી ઉપસી આવે. ત્યાર પછી શ્વાસ ચાલુ રાખી ફેફસાંનો ઉપલો ભાગ હવાથી ભરી દેવો જેથી કરી છાતીનો ઉપલો ભાગ જરા આગળ નીકળી આવે અને ઉપલી છ સાત પાંસળીઓની સાથે છાતી પણ ઊંચી થઈ જાય. છેલ્લી ક્રિયા વખતે પેટનો નીચેનો ભાગ સહેજ અંદરની બાજુ તરફ સંકોચાયો, તેથી ફેફસાંને કંઈક આધાર પણ મળશે અને તેમનો ઊંચામાં ઊંચો ભાગ હવાથી ભરાઈ જશે.

આ વિધિને વાંચતાંની સાથે એવો ભાસ થશે કે આ શ્વાસ ક્રિયા લેવાની ક્રિયામાં જુદાં જુદાં ત્રણ પગથીયાં છે પરંતુ હકીકતમાં એવું કંઈ જ નથી. હવા તો લાગલાગટ અંદર ખેંચાયા જ કરે છે અને નીચે દબાયેલ પડદાથી આરંભીને છાતીના ઊંચામાં ઊંચા ભાગનું છેક ગળાની હાંસડી સુધીનું તમામ પોલાણ એક સરખી રીતે ચાલુ ક્રિયાથી વિકસી જાય છે. ટૂટકે ટૂટકે શ્વાસ કદી પણ લેવો નહિ. લાગલાગટ એકજ ધારા એ શ્વાસ અંદર ચાલ્યો જવો જોઈએ. પૂરકની ક્રિયા ત્રણ કટકે કરવાની વૃત્તિ અભ્યાસથી જતી રહેશે અને એક ધારાએ હવા ફેફસાંમાં જશે.

(૨) થોડી સેકન્ડ સુધી હવાને ફેફસાંમાં રોકી કુંભક કરો.

(૩) છાતીને સ્થિર રાખીને તથા પેટ થોડું અંદર ખેંચીને ધીમે ધીમે શ્વાસ બહાર કાઢતા જાઓ. જેમ જેમ હવા બહાર નીકળી જાય તેમ તેમ પેટ અંદરની બાજુ તરફ દબાવવું જોઈએ. બ્યારે તમામ હવા બહાર નીકળતી જાય ત્યારે છાતી અને પેટને સ્થિર કરી આરામ આપો.

થોડા દિવસના મહાવરા પછી આ કસરતનો ભાગ સહેલો થઈ જશે અને ઉપર બતાવેલી જુદી જુદી ગતિઓ કેવી રીતે કરવી તેની

એક વાર સમજણ પડી ગયા પછી ખાસ પ્રયત્ન કર્યા વિના પણ એમને એમ થયા જ કરશે.

હવે તમે જોઈ શકશો કે આ રીતે શ્વાસ લેવાથી શ્વસન યંત્રનો એકે એક ભાગ કામે લાગી જાય છે, અને ફેફસાંનાં એક પ્રદેશને છેક અત્યંત દૂર આવેલાં હવા ભરવાનાં છિદ્રોને પણ વ્યવસાય મળે છે. છાતીનું પોલાણ ચારે બાજુએથી વિકસી આવે છે. વળી તમે બીજું એ પણ જોઈ શકશો કે ઉપર જે ત્રણ પગથીયા ખતાવ્યાં છે તે પણ એક ચાલુ પ્રવાહનાં અંગ છે. વળી તેની અંદર જાંચા, મધ્ય અને નીચા શ્વાસની ક્રિયાનો સમાવેશ થઈ જાય છે. આ ત્રણે ક્રિયાઓ એક બીજાની પાછળ એવી અવિચ્છિન્ન રીતે ચાલી આવે છે કે એમના વડે એક અખંડ શ્વસન ક્રિયા જલદી બની જાય છે.

એક મોટા આયનાની સામે બેસીને જો તમે શ્વાસનો અભ્યાસ કરશો તો તેથી તમને મોટી મદદ મળશે. શ્વાસ લેતી વખતે જો તમે તમારા હાથ પેટ પર હાથેથી મૂકી રાખશો તો તમને શ્વાસ સાથે સાથે પેટની નીચી જાંચી ગતિનો અનુભવ થશે. પૂરક ક્રિયાના અંતમાં ખલાને જરા જાંચા કરવાથી લાભ છે. તેનાથી હાંસડીનું હાડકું પણ ઉચ્ચકાંઠ આવે છે જેથી કરીને જમણા ફેફસાંના ઉપલા નાના લોચામાં હવા પ્રવેશ કરે છે અને એજ જગ્યાએ ક્ષય ઉત્પન્ન થાય છે. શરૂઆતમાં કદાચ પૂર્ણ શ્વાસ લેવાનું કઠણ જણાય તો નાહિંમત ન થતાં અભ્યાસ ચાલુ રાખવો. થોડા અભ્યાસથી આ ક્રિયા તમારા કાણુમાં અવશ્ય આવશે.

(૩) વીર્યને ઊર્ધ્વ ગામી-શરીરમાં ઊંચે

ચઢાવી તેનું શોષણ કરવાની ક્રિયા

જનનશક્તિને ઊર્ધ્વ ગામી કરવાની ક્રિયા અતિ સરળ છે.

નિયમિત સરખી ગતિના તાલયુક્ત શ્વાસ કેમ લેવા તેની સંક્ષિપ્ત સમજણ આગળ આપેલી છે. તેનો આગળ અભ્યાસ કોઈ પણ વખતે થઈ શકે છે. પરંતુ જે વખતે વિષય વાસના તૃપ્તિ માટે પ્રજ્વળ ધ્વંસિત થઈ હોય તે વખતે આ ક્રિયા અવશ્ય કરવી જોઈએ. તેવે વખતે જે શક્તિનું ઉદ્દીપન થાય છે તેને ફેરવી નાખીને શરીરને પુષ્ટિ, ખજાને તેજ આપવામાં આ ક્રિયા સહાયભૂત થાય છે. આ ક્રિયામાં ખીણું કાંઈ વિશેષ કરવાનું નથી. માત્ર તાલયુક્ત શ્વાસની સાથે પ્રાણ શક્તિને ઉત્પાદક અવયવ આગળથી ઊંચે ચઢાવી કુંભક વખતે તેને શરીરના જ ભાગમાં આપણે સંચિત કરવી હોય ત્યાં મોકલી દેવી જોઈએ. કોઈએ એમ ન સમજવું કે આ વખતે વીર્ય અથવા રજ ખેંચાઈને ઉપર ચઢે છે પણ જે પ્રાણ શક્તિ વડે કામ વૃત્તિનું ઉદ્દીપન થાય છે તે પ્રાણ શક્તિ જે ઉત્પાદક શક્તિનું ખરેખરું સત્ય છે તે શક્તિજ આ ક્રિયાથી ઉપર ચઢે છે.

સ્વામીશ્રી શિવાનંદજી સચિત અભ્યાસરક્ષક યોગિક ક્રિયા

(૧) વીર્યરક્ષા કરવા માટે નીચેનો પ્રાણાયામ કરવા સ્વામીશ્રી શિવાનંદજી યોગ આપે છે.

(૧) માથું, ગરદન ને ધડને સીધી લીટીમાં રાખી, પદ્માસનમાં, સિધ્ધાસનમાં કે શ્વાસનમાં સૂઈ રહો અને કોઈ પ્રકારના વ્યવસાયના વિચારો ન લાવો.

(૨) આંખો બંધ કરો.

(૩) એક ઊંડો શ્વાસ લઈ ફેફસાં પૂરેપૂરાં ભરાય તેટલા ભરો, (પૂરક કરો.)

(૪) શ્વાસને રોકી રાખો. (કુંભક કરો.)

(૫) શ્વાસને રોકેલો હોય તે વખતે ગુદા તથા લિંગની નાડીઓને ખેંચીને ઉપર લાવો, (મૂલ બંધ કરો.) સાથે સાથે પેડુને પણ ઉપર અને પાછળ લઈ જવાય તેટલું લઈ જાઓ. (ઉડ્ડીયાન બંધ કરો.)

(૬) ભાવ સહિત પ્રણય મંત્ર, ગાયત્રી કે રામનામનો જપ કરો.

(૭) તમારું વીર્ય સંગ્રહ થવા ઉપર ચઢે છે તેવી ભાવના કરો.

કુંભક દરમ્યાન ઉપર પ્રમાણે વર્તન રાખી તમારા રોકેલ શ્વાસને બહુ ધીમે ધીમે જરાપણ ઉતાવળ કર્યા સિવાય બહાર કાઢો. ઉતાવળ કરી શ્વાસ બહાર કાઢવાથી બળ હાનિ થયા સિવાય રહેતી નથી.

(૨) ક્રિયા કરવાનો સમય અને તેથી

શ્રતા લાભો

આ ક્રિયા દિવસમાં અનેક વખત કરો. એકી વખતે અડધા કલાક સુધી આ ક્રિયા કરી શકાય છે. આ ક્રિયા ભૂખે પેટે કરવાની છે. પછી એક પ્યાલો દૂધ પીવું.

આ ક્રિયા કરવાથી નીચેના અનુપમ

લાભો થાય છે.

આ ક્રિયા કરવાથી જીર્ણવૈતા થઈ શકે છે એટલે કે વીર્ય જીર્ણ મગજ સુધી ચઢી શરીરમાં તેનો સંગ્રહ થઈ રહે તે પ્રસરી શરીરમાં તે શોષાઈ જાય છે. (૨) જો સ્વપ્નમાં વીર્યપાત થતો હોય તો તે બંધ થઈ જાય છે. (૩) પ્રમેહનો વ્યાધિ મટી

જાય છે. (૪) બ્રહ્મચર્ય પાલન સરળ થાય છે. (૫) આ ક્રિયા કરવાથી સુગમતાથી ધ્યાન થઈ શકે છે. (૬) સાધકને ઉત્તમોત્તમ આરોગ્ય, ઉત્સાહ અને જીવન શક્તિ પ્રાપ્ત થઈને દીર્ઘાયુષી થાય છે.

(૩) તાલયુક્ત પ્રાણાયામની સંક્ષિપ્ત સમજણ શક્તિ અનુસાર હૃદયની ગતિ પ્રમાણે શ્વાસ લેવામાં, રોકવામાં તેમજ મૂકવામાં અર્થાત્ પૂરક, કુંભક અને રેચક કરવામાં સરખો સમય રાખવો, તેને તાલયુક્ત શ્વાસન ક્રિયા કે પ્રાણાયામ કહે છે.

જો આપણે શ્વાસ લેતાં પાંચ સેકન્ડનો સમય જતો હોય તો શ્વાસ રોકવામાં તેમજ શ્વાસ છોડવામાં પણ પાંચ સેકન્ડ જ લેવી. અગર તો પ્રણય મંત્ર કે રામનામ જપ જેટલી વાર પૂરક કરવાના સમયમાં થઈ શકતા હોય તેટલી જ વાર કુંભક અને રેચકતા સમયમાં પણ જપ કરવો. જો પંદર વાર રામનામ બોલતાં બોલતાં શ્વાસ અંદર જઈ ફેફસાં પૂરેપૂરાં ભરી દેતાં હોય તો શ્વાસ રોકતાં તેમજ છોડતાં પણ રામનામનો જપ પંદર વખત કરવો. શ્વાસ ખેંચવાનો એટલે પૂરકનો સમય વધારવામાં બહુ અમિત થયાં કરતાં તાલયુક્ત શ્વાસ લેવા મૂકવામાં વધારે પ્રયત્ન-શીલ રહેજો. કારણ કે વધારે સમય સુધી વગર તાલે શ્વાસ ખેંચવા મૂકવામાં કરતાં થોડા સમયનો પણ તાલયુક્ત શ્વાસ પ્રશ્વાસ વધારે લાભ આપે છે.

(૪) સૌર્ય કેન્દ્રમાં ઉત્પાદક શક્તિને

સંચિત કરવાની ક્રિયા

સૌર્ય કેન્દ્ર (Solar Plexus) માં ઉત્પાદક શક્તિને સંચિત નીચેની ક્રિયાથી થઈ શકે છે.

(૧) કામકાજના વિચારોમાંથી, તથા નાના પ્રકારની

કલ્પનાઓથી મનને નિવૃત્ત કરીને, શક્તિના ઉપર જ મનને એકાગ્ર કરવું. કામકાજના વિચારો તરફ મન દોડે તો નાહિંમત ન થવું પણ એમ સમજવું કે મન એકાગ્ર થશે જ.

(૨) કાંતો શિથિલ થઈને ચતા સૂઈ રહો અથવા તમે જે આસનમાં ફાવે તે રીતે બેસો.

(૩) તાલયુક્ત શ્વાસ લેવાનો પ્રારંભ કરો અને એવી દૃઢ ભાવના કરો કે દરેક શ્વાસની સાથે હું મારી ઉત્પાદક શક્તિ ઉપર ચઢાવી (Solar Plexus) સૌર્ય કેન્દ્રમાં સંચિત કરી રહ્યો છું. પ્રત્યેક શ્વાસને એવી આત્મા આપવી કે જનનેન્દ્રિય-માંથી શક્તિ ચઢાવી સૌર્ય કેન્દ્રમાં સ્થિર કરે. જે શ્વાસનો તાલ બરાબર સંધાયો હશે અને ભાવના દૃઢ હશે તો થોડી વારમાં તમને પોતાને જ ઉપર ખેંચાતી શક્તિની ગતિ અને તેની ઉત્તેજ અસરનો અનુભવ થશે. જે તમારે માનસિક બળની વૃદ્ધિ કરવી હોય તો એ શક્તિને સૌર્ય કેન્દ્રમાંથી ખેંચીને મગજ સુધી લઈ જવી. આત્મા આપ્યાથી અને શક્તિ ખેંચાઈને મગજમાં પહોંચી જાય છે એવી આગ્રહી ભાવનાથી આ ક્રિયા સિંધુ થઈ જાય છે. આ પરિવર્તન કરવાની ક્રિયામાં માથાને સરળતાથી સ્વાભાવિક રીતે આગળ નમાવવું જોઈએ.

(૫) ઉક્ત ક્રિયાથી ચતા અનુપમ લાભો

જનનશક્તિને વીર્યપાત કરી વેડફી નાખવાને બદલે તેને સૌર્ય કેન્દ્રમાં સંચિત કરવાથી સાધકના બુદ્ધિબળમાં વધારો થઈ તેનું શરીર ભવિષ્ય ઓજસથી પરિપૂર્ણ થઈ જાય છે. જેનાથી દરેક પ્રકારનાં કાર્યોમાં વિજયી નીવડે છે. આધિ, વ્યાધિ ને ઉપાધિ તેનાથી દેશવટો ભોગવે છે, અને દુર્લભ મનુષ્ય જન્મનો તે સદુપયોગ કરી શકે તો હોવાથી તેનું જીવન ધન્ય અને છે.

પ્રકરણ ૧૨

બ્રહ્મચર્ય સાહાયક આહાર વિહારનું દિગદર્શન

(૧) કામ દુર્જય છે પરંતુ અશ્વત નથી, તેથી તેને અનેક પુરુષો કાળુમાં રાખી શક્યા છે. (૨) વિદ્યોથી નાહિંમત ન થતાં વૈર્ય અને દૃઢ નિશ્ચય બળથી વિષય-વાસના વશ કરવા હૃદયસ્પર્શી પ્રેરણા (૩) બ્રહ્મચર્ય-પાલન સાહાયક જીવનચર્યા (૪) પ્રબળ સ્ત્રીસંગાવેશને વશ કેમ રખાય ?

(૧) કામ દુર્જય છે પરંતુ અશ્વત નથી તેથી તેને અનેક પુરુષો કાળુમાં રાખી શક્યા છે.

અનેક જન્મના વિષયી સંસ્કારોને લીધે કામાસક્તિ મનુષ્ય-નું પ્રબળ આકર્ષણ કરે છે. યૌવનાવસ્થાના પ્રારંભ કાળમાં એવો કોઈ વિરલ પ્રારબ્ધવાન પુરુષ હશે કે જે રમણીય રંગાના આકર્ષક સૌંદર્ય અને લાવણ્યની મોહબળમાં ફસો નહિ હોય ? સર્વ સત્કર્મોમાંથી ખેસવી નાખનારી અને પોતાના રૂપને ભુલાવી નાખનારી કામાસક્તિ એ મનુષ્યની કટ્ટામાં કટ્ટી લક્ષ્મી રાક્ષસી છે. તે એકદલીજ આખા જગતને ઊંધું

વાળી દે તેવી બળવાન છે. જેટલા અનર્થો છે તેતું મૂળ કામ છે. કામની કામનાવાળું થયેલું મન વિવેકહીન થાય છે. જેણે મોટા મોટા પ્રખ્યાત પુરુષોને ઊંડા ખાડામાં ઉતારી સંસારચક્રમાં ચક્રોળે ચઢાવ્યા છે. એવો કુખકામ કામ બિચારા કળિયુગના પ્રાણીને કાણમાં રાખવો ઘણો કઠણ પડે છે. આ સંસારમાં જન્મ લઈ જે જે કુઃખ સહન કરવા પડે છે, તે, અને હજી જે કરવાં પડશે તે માત્ર કામના કુર કટાક્ષથીજ. આવા સાક્ષાત્ કાળ જેવા કામને કબજામાં રાખવો એજ પરમ પુરુષાર્થ છે. આથી જેને વિષયેન્દ્રિ સ્વપ્નામાં પણ વશ છે તે જગત વદનીય સ્વાભાવિક રીતે છે જ.

મોટા મોટા મુનિઓ પણ મીનાક્ષાથી, મદનની મોહનળમાં ફસાઈ પડ્યા હોવાથી અનેક કુશળ કવિઓને સુભાષિત અને આકર્ષક શબ્દોથી કામના દિગ્વિજયનું વર્ણન કરવું પડ્યું છે :

“ફસાયા નારને ફંદે બધા કંગાલ ને ભૂખો;
વળી મુનિરાજ લોભાયા, નિરખતાં નારીનાં રૂપો.
બૂલીને ભાન મહાદેવે, ક્યાં જો નાચ સ્ત્રી સાથે;
બિચારા ક્ષુદ્ર માનવને શું, નારી નવ નાથે?”

અન્ય કાવ કહે છે કે :

“નારી દીપક દેખ કે, પરતહિ પુરુષ પતંગ;
અતિ આતુર બસ હોય કે, આપ જલાવત અંગ.
આપ જલાવત અંગ, કંછુ ન હસિલ હોવે;
હોહિ શુદ્ધ અશુદ્ધ, સુધર્મ કમાઈ જોવે.
દેખ હૃદય હરિદાસ, અતુભવ આપ વિચારી;
પરતહિ પુરુષ પતંગ, દેખકે દીપક નારી.

બડા નખવાલે દેખે, શીશ ભારી જટા દેખે;
 બેગી કાન ફટા દેખે, છીર લાચે તનમેં.
 મૌની અબોલા દેખે, કે તે સદ્ગુની દેખે;
 માયાસે ભરપૂર દેખે, લગ રહેવન મેં.
 આદિ અંત સુખી દેખે, જનમ દુઃખી દેખે;
 કિતનેહી લાલ દેખે, બનખંડી બન મેં.
 શુર એર ખીર દેખે, અનેક અમીર દેખે;
 એસા નહિ દેખા, જા કે કામ નહિ મનમેં: ”

જો ખરેખર કામ અજીત જ હોત તો અનેક મહાત્માઓ
 તેને વડે રાખી શક્યા ન હોત. કામ કાષ્ઠમાં રાખી શકાય છે,
 એવો અભિપ્રાય છે અને તે અભિપ્રાયને પ્રત્યક્ષ અનુભવથી પણ
 અનુમોદન મળેલું છે. મોં. જ્યુરો કહે છે કે, “વિષયેચ્છા એવી
 છે જે બુદ્ધિ અને સંકલ્પશક્તિ બંનેના અંકુશને આધીન
 હોય છે. વિષયેચ્છા એ વિષયેચ્છા જ છે, પણ વિષયની હાજત
 તો નથી જ: કારણ કે એ ઈચ્છા એવી નથી કે જે સંતોષાય
 નહિ તો જીવન ન ચાલે. એ ખરી રીતે હાજત છે જ નહિ છતાં
 બધા લોકો ભૂલથી માને છે કે એ છે, અને પછી વિષયભોગને
 આવશ્યક મળે છે. એ કૃત્યમાં કાંઈ કુદરતી વશ થવાપણું નથી.
 એ તો શુદ્ધ સ્વેચ્છાએ થતું જ કૃત્ય છે. જેની પાછળ સંકલ્પ
 રહેલો છે, વિચાર રહેલો છે, બુદ્ધિ રહેલી છે અને એનો નેટભો
 સ્વીકાર કરવો હોય તેટલો સ્વેચ્છાએ થઈ શકે છે.” મહાત્મા ગાંધીજી
 કહે છે કે, “યોગ્ય ઉપચાર વડે બહુ મુશ્કેલી વિના આત્મસંયમ
 રાખી શકાય છે, એમ કહેવાની હું દિમન કરું છું. શીત વીર્ય
 અથવા મુખ્યત્વે ક્રોધના ખોરાકથી સ્નાયુમંડળ શાંત થાય છે અને
 વિષય વાસના વશ રાખી શકાય છે.” આ પ્રકરણમાં કામ વશ

કરવાના કાર્યસાધક માર્ગો દર્શાવ્યા છે. વિષયવાસના વશ થઈ શકતી હોવાથી ઉક્ત માર્ગોને અનુસરી તેને વશ રાખવાનું દરેક મુખાભિલાષી મનુષ્યનું પરમ કર્તવ્ય છે.

(૨) વિઘ્નાથી નાહિંમત ન થતાં, ધૈર્ય અને દૃઢ નિશ્ચય બળથી વિષયવાસના વશ કરવા હૃદયસ્પર્શી પ્રેરણા

કામાસક્તિને સખત અંકુશમાં રાખવાનો શ્રેય સાધકનો અવિરત પ્રયત્ન નિષ્ફળ જતો નથી એ સંદેહ રહિત છે. પરંતુ જે કૃત્યના વિજયી અંતથી મનુષ્ય પોતાની જીવનયાત્રા યશસ્વી બનાવી સર્વ પ્રકારનું કલ્યાણ સાધી શકે છે. વસ્તુતઃ સદેહે જ નરના દેહમાં નારાયણની શક્તિ પ્રાપ્ત કરી શકે છે. તે કૃત્યમાં ફતેહમંદ થવા માટે અસાધારણ અને મહા પરિશ્રમી પ્રયત્નની અપેક્ષા હોય તે તદ્દન સાહજ છે. ભૂમિગત રત્ન જેની કિંમતી વસ્તુ પ્રાપ્ત કરવા માટે, દ્રવ્ય અને સમયનો ભોગ આપી મહા પરિશ્રમ લઈ, આવધાનતા, શોય અને શાંતિ રાખવાં પડે તેમાં શું આશ્ચર્ય છે? પરંતુ કાળા માથાના માનવી દૃઢ નિશ્ચય બળથી શું નવી કરી શકતા? પોતાનાં છુદ્ધિબળથી તે અથાગ પરિશ્રમ લઈ, સરકસમાંના પોપટ જેવાં પ્રાણીઓને બંધુક ફોડવાનું શીખવી શકે છે. સિંહ વાગ જેવાં સ્વાભાવિક દુર અને હિંસક પ્રાણીઓને

સરકસમાંના પોપટ જેવાં પ્રાણીઓને બંધુક ફોડવાનું શીખવી શકે છે. સિંહ વાગ જેવાં સ્વાભાવિક દુર અને હિંસક પ્રાણીઓને

તેમની હાથા કરવાની કુદરતી લાગણી ભુત્રાવી દઈ, પોતાના ભક્ષ્ય નિર્જળ બકરા જેવાં પ્રાણીઓ સાથે એક પાત્રમાં દૂધ પીવડાવી શકે છે, ભીમ જેવું અતુલ બળ અને પ્રચંડ શરીર પ્રાપ્ત કરી, પોતાના દાંત વડે ભારે વજનદાર પથ્થર ઉપડાવી શકે છે, અને વાળ વડે ભાર સહિતનું ગાડું ખેંચાવી શકે છે, છાતી પર પાટિયું મૂકી તેના પર હાથી ચલાવી શકે છે, કે તેના પર પચાસ મણુ વજનનો પથ્થર મૂકી તેને ભારે હથેલાના સખ્ત ઘાથી છાતી પર જ તોડાવી શકે છે, દારડા પર ઊંધે માથે પગ પહોળા કરી ચાલી શકે છે, અનેક ઘોડાના બળવાળી ઝડપથી દોડતી મોટરને શરીર બળથી અટકાવી શકે છે, પાતળા પટા પર સાઇકલ દોડાવી શકે છે, સતત તરીને ચાર કલાકમાં જ અડધીસ માઈલની ખાડી તરી શકે છે અને દસ કલાકમાં સતત સો માઈલ પગે ચાલી શકે છે, ઊંચે લટકાવેલા અને લોઢાના પાતળા સળીઆ પર ખુરશી ટેકવી તે ખુરશીને પણ એક પાયા પર સમતોલ અને અધ્ધર રાખી પોતે તેના પર બેસી શકે છે એટલું જ નહિ પણ પોતાને ખભે અને દરેક હાથ ઉપર આ જ સ્થિતિમાં બીજા છોકરાએ બેસાડી જીવને જોખમે હેરત પમાડે તેવા બેલો કરી શકે છે. રાત દિવસ ઉજાગરો વેડી, વર્ષોનાં વર્ષો સુધી ખંતીલા અને વિકટ પરિશ્રમી પ્રયોગો કરી નિષ્ફળતાથી નાહિંમત ન થતાં એક સેકંડના હુબરમાં ભાગમાં થતી ક્રિયાઓની આરિક નોંધ લઈ શકે એવા અદ્ભુત યંત્રો શોધી શકે છે, હુબરો ગાઉ દૂરથી બોલતા માણસની વાણી કે ગાયન ઘેર બેડાં સંભળાય એવાં યંત્રો બનાવી શકે છે, દારડાં સિવાય હુબરો ગાઉ છે. ધારેલો

સંદેશો પહોંચાડવાની યુક્તિઓ રચી શકે છે, લાખો મનુષ્યોનો સંહાર સહેજ વારમાં થઈ શકે તેવાં એટલે બોમ્બ જેવાં સંહારક યંત્રો શોધી શકે છે, અને કલાકમાં સેંકડા માઈલની યુસાફરી કરાવી શકે તેવાં આધુનિક યંત્રો શોધી હજારો લાખો અગણિત ગાઉ છેડાં અનેક તારા-મંડળોનું નિરીક્ષણ શ્રદ્ધ શકે એવાં સાધનો ઉત્પન્ન કરી શકે છે. આવી અલૌકિક બુદ્ધિ અને જ્ઞાનસંપત્તિ દેવી મનુષ્ય, ઉપર્યુકિત આશ્ચર્યકારક કૃત્યો માટે આવશ્યક પરિશ્રમ, હિંમત અને ખંતના અંશ માત્રથી જ મોગ્ય રહેણી કરણી વડે ઉક્ત સાહસજન્ય કૃત્યો કરતાં ઓટી ગણું કલ્યાણકારક અભયચંદ્ર વ્રત પાલન કરી શકે તેમાં લેશ માત્ર સંદેહ નથી.

લાભો લીધા છે અને પોતાનું જીવન ધન્ય કરેલ છે. તેજ પ્રમાણે દરેક દૃઢ નિશ્ચયી નિષય વિકાર અવશ્ય વશ કરી શકે છે. આમ હોવાથી મનુષ્યાવતારનું સાર્થક્ય કરાવનાર રત્ન ચિંતામણિ રૂપ જીવનોદ્ધારક અભયચંદ્ર વ્રત પાળી દરેક આત્મોધ્ધાર ઉત્સુક મનુષ્યે કૃપા દેશે. ~ પોતાનું જીવન સફળ કરવું જોઈએ.

અનેક સંયમી પુણ્યાત્મકો તેમજ અન્ય દેશોના પણ અનેક ગૃહસ્થાશ્રમીઓએ પણ આ વ્રતનું અખંડ પાલન કરી અનુપમ લાભો લીધા છે અને પોતાનું જીવન ધન્ય કરેલ છે. તેજ પ્રમાણે દરેક દૃઢ નિશ્ચયી નિષય વિકાર અવશ્ય વશ કરી શકે છે. આમ હોવાથી મનુષ્યાવતારનું સાર્થક્ય કરાવનાર રત્ન ચિંતામણિ રૂપ જીવનોદ્ધારક અભયચંદ્ર વ્રત પાળી દરેક આત્મોધ્ધાર ઉત્સુક મનુષ્યે આ દેહે જ પોતાનું જીવન સફળ કરવું જોઈએ.

(૩) બ્રહ્મચર્ય પાલન સાહાયક જીવનચર્યા

નીચે આપેલ જીવનચર્યાથી કમવાસના કાણુમાં રહી શકે છે.

(૧) બ્રહ્મચર્ય પ્રતના સાધકે દૈનિક મન સંકલ્પ રાખવો અનિવાર્ય છે. હરકોઈ યુવક દૈનિક નિશ્ચય બળથી બ્રહ્મચર્ય પાલન પ્રતિબંધક તમામ વિધ્નો દૂર કરી શકે છે. કામાસક્તિને એક પણ વખત વશ થઈ જવાથી સાધક અધવચમાં જ બ્રહ્મચર્ય પ્રતનો નિયમ પાળતો અટકી જાય છે. મારે દૈનિક ખંતથી આ નિયમથી ચતા અપાર ભાવી લાભો ધ્યાનમાં રાખી ચીવટથી તેને વળગી રહેવું જોઈએ. દુર્મંજતાનો ત્યાગ કરી આત્મ વિશ્વાસ ધારણ કરવો જોઈએ. દીનતાના વિચારો મનમાંથી કાઢી નાખવા અને મારો આહક અને પ્રેરક હું જ છું એવી ભાવના ધારણ કરવી જોઈએ. પુણ્યાત્મા શ્રેષ્ઠ સદાચારી બ્રહ્મચારી રહેવાની શક્તિ મારામાં સંપૂર્ણ રીતે રહેલી છે એવી દૈનિક શ્રદ્ધા રાખવી જોઈએ. અનેક પ્રકારના ભગીરથ પ્રયત્નો કરીને પણ હું સમ્પત રીતે બ્રહ્મચર્ય પાલન કરવાનો જ છું એવી ભાવના સતત મેં જતી જોઈએ. આત્મશ્રદ્ધાના પ્રભાવથી તમામ વિધ્નોનો વિનાશ થાય છે તે સ્મરણમાં રાખવું જોઈએ.

(૨) પ્રભુ પ્રાર્થના:—ઉગ્ર તપસ્વીઓ, તેમજ મહાત્મ પ્રખ્યાત પુરુષો, તેમજ મોટા મોટા મુનિઓને પણ મીનાક્ષીએથી પોતાની મોહબળ વડે મહાત્મ કરનાર કાળ જેવા કુર કામને કમળમાં રાખવો એ અતિ કઠણ પુરુષાર્થ હોવાથી તેના પર વિનય મેળવવા મારે નિત્ય સહાય આપવા પ્રભુપ્રાર્થના કરવી.

(૩) સ્વાદનો ત્યાગ:—મહાત્મા ગાંધીજી કહે છે કે, “મારો અનુભવ એવો છે કે જેણે સ્વાદ છોડ્યો નથી તે

વિષયને છતી શક્તો નથી. સ્વાદ છતવા સાર એક સોનેરી નિયમ એ છે કે તમામ પ્રકારના મસાલાનો સર્વથા અગર અને તેટલો ત્યાગ કરવો અને બીજો નિયમ એ છે કે માત્ર શરીરને પોષવા સાર જ આપણે ખાઈએ પણ સ્વાદને સાર નહિ. જેવી રીતે શ્વાસ લેવા સાર આપણે હવા લઈએ છીએ અને તરસ મટાડવા પાણી પીએ છીએ તેવી જ રીતે શરીર ટકાવી જીવતા રહેવા માટે કેવળ ભૂખ મટાડવા ખાવું જોઈએ. વિશ્વ વિખ્યાત ડૉ. કીલોગ એમ. ડી. પોતાની “સાદી સત્ય હકીકતો” નામના પ્રખ્યાત પુસ્તકમાં સત્ય કહે છે કે, “કેટલાક લોકોનું તો એ કથન છે કે ભોજન એ એક સાધારણ કાર્ય છે પરંતુ તે અત્યંત બ્રહ્માત્મક વિચાર છે. શરીર ક્રિયા વિજ્ઞાનનું તો એ શિક્ષણ છે કે આપણા વિચારો પણ ભોજનથી જ બને છે. જે માણસ અથાણું, મેઢાની રોટલી, મિકાઈ વગેરે ખાય છે, ચાહ, કોફી પીએ છે અને તમાકુનો ઉપયોગ કરે છે તેને માટે વિચારો પવિત્ર રાખવા એ હવાઈ જહાજ (એરોપ્લેન)ની સહાય સિવાય આકાશમાં ઊડવાના પ્રયત્ન જેવું અશક્ય છે. અહમચારીનો ઉત્તમ ખોરાક ફળ અને દૂધ છે. કુદરતથી મળતા પદાર્થો તેની કુદરતી સ્થિતિમાં જ ખાવા યોગ્ય છે. તેના પર જેટલા વધારાના સંસ્કારો કરવામાં આવે છે તેટલા જ તે ખાવા સારુ વધારે અયોગ્ય બને છે. આ સૂત્ર ધ્યાનમાં રાખી કુદરતે ઉત્પન્ન કરેલ કંદમૂળ ફળાદિનો તેમની કુદરતી સ્થિતિમાં ઉપયોગ કરનાર સદા નીરાગી રહી અહમચર્ય વ્રત પાળવા શક્તિમાન રહે છે.

(૪) અધકેશ કદી થવા ન દેવો :—જીલાખનાં ઓસડો લઈને નહિ પણ ફળનો આહાર કરી અને પેડુનાં સ્નાયુઓને

કસરત મળે તેવા પ્રકારની કસરતો કરી દસ્તનો ખુલાસો રાખવાની અનિવાર્ય અગત્ય છે. કારણ કે અંધકોશને લીધે આંતરડાંમાં એકઠી થયેલી વિષ્ટા વીર્યાશય પર દબાણ કરે છે અને વિષયવાસના ઉત્પન્ન કરે છે. અંધકોશની બધા ટાળવા માટે લેખકે “અંધકોશની બધા કેમ ટાળે ?” એ નામની પુસ્તિકામાં એવા રામબાણ અને નિર્દોષ ઉપાયો બતાવ્યા છે જેનાથી અમે તેટલો જીનો અને હઠીનો કબજા આપતો રોગ મટી જાય છે.

(૫) ઉપવાસ — મહાત્મા ગાંધીજી કહે છે કે “બાહ્ય ઉપચારોમાં જેમ ખાવાની જાત અને પ્રમાણની મર્યાદા આવશ્યક છે તેમ ઉપવાસનું પણ સમજવું જોઈએ. ઇન્દ્રિયો એટલી બધી બળવાન છે કે તેને ચોમેરથી, ઉપરથી, નીચેથી એમ દસે દિશાઓથી ઘેરવામાં આવે ત્યારેજ તે અંકુશમાં રહે છે. ઇન્દ્રિય દમનના ધરાદાથી ઇચ્છાપૂર્વક કરેલ ઉપવાસથી બહુ જ મદદ મળે છે. ઉપવાસ વિના વિષયાસક્તિનો જડમૂળથી નાશ થતો નથી તેથી બ્રહ્મચર્ય પાલનમાં ઉપવાસ અનિવાર્ય અંગ છે. દર મહિનામાં બંને એકાદશીઓ તેમજ પૂર્ણિમા અને અમાવાસ્યા આદિ દિવસોએ ખાસ ઉપવાસ કરવા હિતકર છે.”

(૬) નિયમિત સૂર્યસ્નાન : સૂર્યનાં કિરણો પ્રાણ-પોષક છે તેથી જીવન શક્તિનો વધારો થાય છે. દરેક બ્રહ્મચારીએ અને તેટલો વધારે વખત સૂર્યનો મૃદુ તડકો ખુલ્લા શરીર પર લેવો. તે ક્રિયા વીર્ય રક્ષક હોઈ શરીરનું અનેક વ્યાધિઓ સામેનું બખતર બને છે.

(૭) લંગોટઅંધ રહેવું — બ્રહ્મચારીએ સદા લંગોટઅંધ રહેવું જોઈએ. લંગોટ સ્વચ્છ અને મજબૂત જેવા પાતળા કપડાનો હોય તો વધારે સારું. જગા કપડાનો લંગોટ પહેરવાથી ઉષ્ણતા

વધે છે અને તેનાથી લાભને બદલે નુકસાન થવાનો સંભવ છે. લંગોટનો ઉપયોગ અહ્યયનપાલન સહાયક છે તેમજ અંડકોશનો સોળો અને અન્ય વ્યાધિઓથી તેનાથી રક્ષણ થાય છે.

(૮) શુદ્ધ હવાશીળ સ્થાનમાં સતત વાસ—રાત્રિદિવસ જે સ્થાનમાં શુદ્ધ હવાની અવરજવર ન થતી હોય તેમાં કદી દિવસે રહેવું નહિ તેમજ રાત્રે સૂવું નહિ. શુદ્ધ વાયુ અત્યંત આરોગ્યદાયક હોય છે—વાયુ જ અમૃત છે. દરરોજ શુદ્ધ હવામાં ભ્રમણ કરવું આરોગ્ય માટે અત્યંત લાભદાયક છે. પર્વત પર, સરિતા કે સમુદ્રને કિનારે, અને વન પ્રદેશ કિંવા ખુલ્લા મેદાનોમાં સવારે સૂર્ય પ્રકાશમાં ભ્રમણ કરવાથી ઐવું જણાય છે કે બાણે નિસર્ગ દેવતા આપણા શરીરમાં અહ્યયન, આરોગ્ય, મનોનિઘ્રહ બળ, તેજ વગેરેની સ્થાપના કરી રહી છે.

(૯) શીતોદ્ધ સ્નાન—ઉષ્ણ ઐટલે ગરમ જળથી સ્નાન કરવાથી અહ્યયનમાં પ્રત્યવાય આવે છે. ઠંડા પાણીથી સ્નાન કરવું હિતકર છે. જેને સ્વપ્નદોષ થતો હોય તે જે પ્રાતઃકાળમાં ઠંડા પાણીથી સ્નાન કરે તો થોડા દિવસમાં જ સ્વપ્નદોષ દૂર થાય છે. જે શીતકાળ હોય અગર ઠંડા જળનું સ્નાન સહન થઈ ન શકે તેમ હોય તો શરીરના ચુસ્ત ભાગો ખાસ કરીને ઉપરથી ઇન્દ્રિય—જનનેન્દ્રિયને ઠંડા પાણીમાં બે ત્રણ વાર ઘોઈ નાખવાથી બહુ લાભ થાય છે. સ્નાન કરીને શરીરના કોઈ પણ ભાગ પર મેલ રહેવા દેવો નહિ. કારણ કે બધાં મેલ એકઠો થાય છે ત્યાં ઉષ્ણતા વધે છે અને વીર્ય દુષિત થઈ અગર તો અકારણ ઉત્તેજિત થઈ તેનો ક્ષય કિંવા નાશ થાય છે.

(૧૦) મળમૂત્ર ત્યાગ પછી જનનેન્દ્રિય સ્નાન—પેશાબ કરવા જતી વખતે પાણીનો લોટો ભરી સાથે રાખવો જોઈએ,

કારણ કે હિપરથને સારી રીતે ઘોઈ સ્વચ્છ રાખવાની આવશ્યકતા છે. ઐઝ પ્રમાણે શૈય વખતે પણ બંને મળદારોમાં સારી રીતે સ્વચ્છ કરવા જોઈએ. સૂતી વેળાએ પેશાબ કરી ઠંડા પાણીથી જમનેન્દ્રિયને અવશ્ય સ્નાન કરાવવું જોઈએ.

(૧૧) નિયમિત કસરત—વિષય વાસનાથી પીડિત મનુષ્યો માટે સખત કસરત સુરક્ષિત સાધન છે. સ્ત્રી સંગમાં જે જીવન સંતવનો વ્યય થાય છે તેનું કસરતથી શરીરમાં શોષણ થઈ તન-મનને પુષ્ટિ આપી કામાસક્તિનું દમન કરે છે અને વિશેષ લાભ એ થાય છે કે કસરતથી શરીર બળવાન બને છે, અને બળવાન શરીરે જ વિષય વાસના પર વિજય મેળવી શકે છે. જીમ રાખતે હુંપડામાં રહેવું ગમતું નથી, તેમ વીર્યને નિર્ગળ શરીરમાં રહેવું ગમતું નથી. તેથી અશક્ત શરીર વિશેષ કામાસક્ત હોય છે. પ્રાતઃકાળમાં બ્રમણ તેમજ તરવાની કસરત બંનેને પ્રાધાન્ય આપવું હિતકારક છે. તરવાથી શરીર મજબૂત થાય છે એટલું જ નહિ પણ સર્વ અવયવોને પ્રિશ્રમથી કસરત મળે છે.

(૧૨) પ્રાણાયામ—દીર્ઘ શ્વાસોચ્છવાસની કસરત અહત્યય સાધક છે. તેથી વીર્યદોષ દૂર થઈ જાય છે, મન સ્થિર તથા શાંત રહે છે અને મનમાં વિચારો આવતાં નથી. રક્ત શુદ્ધ થઈ અહત્યયના રક્ષણ માટે વીર્ય ઘટ્ટ થાય છે. આ રીતે પ્રાણાયામ બહુ લાભકારક હોવાથી નિયમપૂર્વક પ્રાણાયામ કરવાનો મહાવરો રાખવો એ અહત્યય પાલનમાં બહુ મદદગાર થાય છે.

(૧૩) અહત્યારીનો પોષાક—અહત્યારીએ સ્વચ્છ દીલો અને બારીક વસ્ત્રોનો પોષાક પહેરવો જોઈએ. તમામ પ્રકારના તંગ પોષાકો જે શરીર માંહેલાં લાગોના લોહીને ફરવામાં પ્રતિબંધ કરે

છે તે પહેરવા ન જોઈએ. દિવસે પહેરેલાં કપડાં રાત્રે પહેરવાં નહિ, કારણ કે શરીરમાંથી ચામડી દ્વારા નીકળેલા મલિન પદાર્થો કપડાંને વળગી રહે છે તેથી તેજ કપડાં રાત્રે પહેરવા-થી ચામડી વાટે પાછાં ચુસાઈ રોગ ઉત્પન્ન કરે છે. માટે હંમેશાં સ્વચ્છ ધોયેલાં વસ્ત્રોજ પહેરવાં જોઈએ.

(૧૪) અહ્યત્યારીએ કોઈપણ માદક ચીજનું વ્યસન રાખવું નહિ—અહ્યત્યર્થ પાલન કરવાના અભિલાષીએ કદી પણ ચાહ, કેશી, સીગારેટ વિગેરે માદક દ્રવ્યોથી સદા દૂર રહેવું જોઈએ. અગ્નિ ઉપર હાથ મૂકનાર જેવી રીતે દાઝ્યા સિવાય રહેતો નથી તેવીજ રીતે આ દુષ્ટ વ્યસનોનું સેવન કરનાર અહ્યત્યર્થ પાંખી શકતો નથી.

(૧૫) વહેલા સૂઈ વહેલા ઊઠો— શરીર તથા મનની પવિત્રતા તથા નીરોગ રહેવા સારું રાત્રે વહેલા સૂઈ વહેલા ઊઠવું જોઈએ. હમેશ સૂર્યોદય પહેલાં અઢી કલાક વહેલા અહ્યત્ય મુદ્દતમાં ઊઠી શકાય તેવી વહેલા સૂઈ ટેવ પાડવી જોઈએ. ઉગ્મગરા કરાવનાર નાટક સીનેમા વગેરેમાં જવાનું બંધ કરવું જોઈએ. “રાત્રે વહેલા જે સૂઈ, વહેલા ઊઠે વીર, તન, મન, બળ બુદ્ધિ વધે, સુખમાં રહે શરીર.” એ કથન અનુભવસિદ્ધ છે. રાત્રે આઠ નવ વાગ્યે આંખ ઘેરાવા માટે એવો દિવસે પરિશ્રમ કરવો.

(૧૬) તમામ પ્રકારનાં ઔષધત્યાગ— કષ્ટસાધ્ય અહ્યત્યર્થ વ્રત પાલનના અભિલાષીએ કોઈ પણ પ્રકારના ઔષધનો ઉપયોગ કરવો નહિ. તેથી ઈન્દ્રિયોમાં ચંચળતા આવે છે. અહ્યત્યારી માંદો પડવો ન જોઈએ. તેના શરીરમાં જે સતત વીર્યનું શોષણ થઈ જાય છે તે જ સર્વ રોગોને મટાડી દેનાર અમૃત છે.

(૧૭) અહ્નચારીની પથારી—સૌથી સરસ બીજાનું ખડ, અનાજનાં ઊંઘાં, વાળના ગુચ્છ તથા દાબેલી વાદળીનું છે. જરૂર હોય તેથી વધારે કપડાં ઓઢવા નહિ. શિયાનામાં અતિ ગરમ રહેવા કરતાં થોડા ઠંડા રહેવું બળપ્રદ છે.

(૧૮) નિયમિત જીવન—દરેક કાર્ય નિયત દિવસે અને નિયમિત સમયે કરવાથી બહુ લાભ થાય છે. યમનિયમનું પાલન કરવાનો પણ એજ હેતુ છે. ખાતાં, પીતાં, ઊઠતાં, બેસતાં, ઊરતાં કરતાં મહાત્મા ગાંધીજીના ઉપદેશ પ્રમાણે ઘડિયાળના કાંટે નિયમિત રહેવું જોઈએ.

(૧૯) સતત ઉદ્યોગ—અહ્નચારીએ કોઈના કોઈ સત્કાર્યમાં લાગેલા જ રહેવું જોઈએ. કોઈ વખતે નકામા બેસી રહેવું નહિ. કામ વિનાનું મન ખરાબ વિચારો કરવામાં યુગ્ધાય છે. કહેવત છે કે “આળસ મનુષ્યનો મોટામાં મોટો શત્રુ છે, અને ઉદ્યોગ મોટામાં મોટો મિત્ર છે.” જોતાનું કાર્યાલય આળસુપણું છે. ઉદ્યોગી માણસ અહ્નચર્યનું પાલન કરી શકે છે. આમ હોવાથી જ ઋષિઓએ વેદારંભ સંસ્કારના ઉપદેશોમાં “કર્મ કુરુ કામ કર્યા કરો, નવરા બેસી રહેશો નહિ” એ પ્રથમ ઉપદેશ રાખ્યો હતો. અહ્નચારીઓએ પોતાની સંગ્રહિત થયેલી શક્તિઓનો સદુપયોગ પરોપકારી અને જનસેવાનાં કાર્યોમાં કરવો જોઈએ.

(૨૦) સદાચારી અને સાદી રહેણી કરણી રાખો—અહ્નચર્યનું રક્ષણ કરવા જેમ પવિત્ર મનની જરૂર છે તેટલી જ જરૂર પવિત્ર વાણી અને પવિત્ર શરીરની છે, કારણ કે કાચિક, વાચિક અને માનસિક પવિત્રતા રાખવી એનું નામ જ અહ્નચર્ય છે. નિત્ય શુધ્ધ જળથી સ્નાન કરી સદાચારી જીવન ગાળવું. જુદાં છેતરપીંડી વિગેરે દુગુણોનો ત્યાગ કરવો, ખાવાપીવામાં, કપડાંલતામાં

ટાપટીપ અને રહેણી કરણીમાં મોજશોખ અને એશઆરામની લાવના દાખલ થવાથી મનુષ્યની વિલાસ તરફ પ્રવૃત્તિ થાય છે, જેનું સ્વાભાવિક પરિણામ બ્રહ્મચર્ય લંગમાં જ આવે છે. ભોગવિલાસથી ભડકીને દૂર રહેવાની ટેવ બ્રહ્મચર્ય પાપક છે.

(૨૧) રાતદિવસ પ્રણવ કે ગાયત્રી જપ—સ્વામી દયાનંદ સરસ્વતીજી આર્ચ સંમાજના સ્થાપક ઉપદેશ અપે છે કે, “પ્રણવ કે ગાયત્રી મંત્રનો નિરંતર જપ કરવો એ જીતેન્દ્રિય બનવાના અભિલાષી પાસે એક અગત્યનું સાધન છે. જે રાતમાં જપ કરતાં આગસ આવે તો બે કલાકે ગાઢ નિદ્રા લઈ પુનઃ જપ શરૂ કરવા.

(૨૨) આધ્યાત્મિક સાધના કરવી જોઈએ—જે તમે સોનાના પ્યાલામાં આંબલી કે લિંબુનો રસ નાખશો તો તે કટાશે નહિ. પરંતુ જે તેને તાંબા પિત્તળના વાસણમાં રાખશો તો તેમાં કાંટ ઊતરશે અને ઝેરી બનશે. તેવીજ રીતે સતત યમનિયમ, ધ્યાન ધોરણા, સમાધિની સાધના કરનાર મનુષ્યમાં વિષયવૃત્તિઓ તો હોય છે પણ તેઓ તેનામાં વિષય વિકાર ઉત્પન્ન કરી તેને બ્રષ્ટ કરી શકતી નથી. પરંતુ અપવિત્ર અને દુરાચારી મનુષ્યોમાં રહેલી વિષય વૃત્તિઓ વિષય જન્ય કરનાર સાધનોના સંપર્કમાં આવે છે કે તુરંત જ અગ્નિથી ઘાસ સંગી બેઠે છે તેવી રીતે કામવાસના તેનામાં ઉત્પન્ન કરી તેમના બ્રહ્મચર્યનો લંગ કરાવે છે. આમ હોવાથી સદૈવ પવિત્ર અને આધ્યાત્મિક જીવન ગાળવું બ્રહ્મચર્ય સહાયક છે.

(૨૩) સત્યપાલન—બ્રહ્મચારીએ હંમેશા સત્ય વક્તા રહેવું જોઈએ.

(૨૪) વિષયોમાં દોષદૃષ્ટિ—ઇન્દ્રિયોના વિષયોને આધીન થઈ તેની તૃપ્તિ કરવાથી કેટલા અનર્થ થાય છે એનો પુનઃ પુનઃ

વિચાર કરીને વિષયાધીન ન થવું. પરંતુ વિષયોને આપણા આધીન રાખવા.

(૨૫) જાતિભેદનો ત્યાગ—જાતિભેદ એ માત્ર મનુષ્ય-કૃત કલ્પના છે. સ્ત્રી અને પુરુષ બન્નેના શરીર પંચમહાભૂતનાં બનેલાં છે, અને જે પાંચ તત્ત્વનું શરીર બનેલું તેને જાતિ નથી. જાતિભેદના વિચારનો ત્યાગ કરવાથી કામવૃત્તિ ઉત્પન્ન થતી અટકે છે.

(૨૬) સ્ત્રી પ્રત્યે કુદ્રષ્ટિનો ત્યાગ—સ્ત્રી માત્રને મા બહેન સમજી તેના તરફ તાકીને ન જોવું. આ રૂપાળી છે, આ નથી એવો વિચાર સરખો પણ ન કરવો. પોતાની મા બહેન કે પુત્રીને જે રૂપાળી, કદરૂપી માને છે તે પાપી બને છે. એવા વિચારો કરી વિકારીને જીતવા, વિદ્વાનોએ કહ્યું છે કે માતૃવત્ત પરદારેષુ યઃ પશ્યતિ સ પશ્યતિ પરસ્ત્રીને માતૃભાવ દષ્ટિથી જુએ છે તે જ ખરી રીતે જુએ છે. સ્ત્રીઓ પ્રત્યે માતૃભાવ દષ્ટિ કામ-શમનનો રામબાણ ઉપાય છે.

(૨૭) સર્વ ઇન્દ્રિયોનો નિગ્રહ—મહાત્મા ગાંધીજી કહે છે કે જનનેન્દ્રિયના વિકારનો નિરોધ એટલેજ બ્રહ્મચર્ય પાલન થઈ ગયું એમ ન સમજવું. વિષય માત્રનો નિરોધ એજ પૂર્ણ બ્રહ્મચર્ય છે. જે બીજી ઇન્દ્રિયોને બ્યાં ત્યાં ભટકવા દઈ જનનેન્દ્રિયને રોકવાનો પ્રયત્ન કરે છે તે નિષ્ફળ બને છે. કાનથી વિષયવાસના ઉત્પન્ન કરે એવી વાંતો સાંભળે, આંખથી વિકારોત્પાદક દ્રવ્યો જુએ, જીભથી કામોત્તેજક પદાર્થોનો સ્વાદ કરે, હાથથી વિકાર ઉત્પન્ન કરે તેવી વસ્તુઓનો સ્પર્શ કરે છતાં જનનેન્દ્રિયને વશ કરી કામજીત

થવા પ્રયત્ન કરે તે મનુષ્ય અગ્નિમાં હાથ નાખવાં છતાં દાઝશે નહિ એવી મૂર્ખાઈ ભરેલી ધારણા રાખનાર મનુષ્ય જેવો મિથ્યાભિલાષી છે. માટે અક્ષય્યારીએ સદૈવ પોતાની સર્વ ઇન્દ્રિયોનો સંયમ જનનેન્દ્રિયના સંયમ સાથે સહુગામી કરવો જોઈએ ” આ હેતુથી દરેક પ્રકારના વિષયી વિચારોને દૂર રાખો.

(૨૮) માનસિક અક્ષય્યર્ પણ પાળો — વિષય ભોગવવાની ઇચ્છા તેમજ સ્ત્રીની તમામ પ્રકારની આસક્તિથી દૂર રહેવું, તે માનસિક અક્ષય્યર્ કહેવાય છે. શ્રીમદ્ ભાગવતના ૭ઠ્ઠા અધ્યાયમાં કહેલું છે કે “જે જનનેન્દ્રિયનો શારીરિક નિગ્રહ કરે છે પરંતુ નિત્ય વ્યભિચારી વિચારો કરે જાય છે તે ઢોંગી છે.”

(૨૯) સદ્સંગતિ કરવી — પાપ, તાપ, અને દીનતાનો નાશ સત્પુરુષો પોતાના સદ્ગુણો વડે સહજમાં કરે છે. આમ હોવાથી આવા સત્પુરુષોના સંગથી અક્ષય્યર્ પ્રતનું પાલન સુગમ થાય છે.

(૩૦) સદ્ગ્રંથોનું વાચન — જે પુરતંડોનું વાચન, મનન અક્ષય્યર્ પ્રત પાલનને ઉત્તેજક હોય તેવાજ ગ્રંથો વાંચવા જોઈએ, જે ગ્રંથો બિભત્સ વર્ણનો અને દુરાચાર શીખવતી મોહક નવલ-કથાઓ હોય, જેમાં શ્રેષ્ઠ વિચારોનો અભાવ હોય, એવા ગ્રંથોનો પ્રેત સમાન માની સદૈવ ત્યાગ કરવો. જે ગ્રંથોમાં આદર્શ અને પ્રેરક જીવન ચરિત્રોનો જ સમાવેશ થયો હોય, અને જેના વાચનથી વીર્યશક્તિ કરી આત્મોન્નતિ કરવાની તિવ્ર અભિલાષા ઉત્પન્ન થાય તેવા જ પ્રેરક ગ્રંથો વાંચવા જોઈએ. ઉત્તમ ગ્રંથોમાંનું ગમે તેવું ઉત્તમ વાચનનું વાચન કર્યા પછી મનન ન કરતાં ભૂલી જવામાં

આને તો વાંચનારનું કાંઈ પણ હિત થતું નથી, એટલું જ નહિ પણ વાચન માટે વ્યતિત કરેલો સમય તથા લીધેલો પરિશ્રમ વ્યર્થ જઈ નુકસાન થાય છે. એટલા માટે વાંચેલા સદ્ગ્રંથોનું મનન કરી તદ્દનુસાર વર્તન કરવું જોઈએ.

(૩૧) સંયમ બળ ધોષક વ્યક્તિના નિકટ સમાગમમાં રહેવું — જે વ્યક્તિ કે મૂર્તિ વિષે આપણને એટલો આદર હોય અથવા જેની સમીપમાં વિકારોને વશ ન થવાય એવો સંયમ રાખવાનું બળ મળતું હોય તેની નજીકમાં ઊઠવા ખેસવાનું રાખવું. એને અભાવે જેનું સ્મરણ વિકાર વશ કારક હોય તેનું સ્મરણ કરવું. આથી મહાપુરુષો, સંતો, ધર્માચાર્યો વગેરે સર્વે પવિત્ર સંતો સાથેનો વાસ ઉપકારક છે.

(૩૨) દુઃસંગ ત્યાગ — સદાચારી અને નિષ્કલંકિત સોબતીઓનો જ સંગ કરો. એષ્ટાથી, આડીઅવળી વાતોથી, કૃત્યથી કે ઉપદેશથી તમને બગાડી વિષયવાસના રૂપી કીચડમાં ધકેલી દે તેવાં મનુષ્ય રૂપી બલાથી, ભૂતથી બડકીને જેમ દૂર ધસો છો, તેમ દૂર રહેજો. આ જ હેતુથી શૃંગારી દસ્યો, કામો દીપક પુસ્તકો અને એવાં જ અન્ય બિમત્સ સાહિત્યનો ત્યાગ કરવો.

(૩૩) સ્ત્રીરહિત એકાંતવાસ સેવવો — સ્ત્રી સાથેનો એકાંતવાસ એ નર્કવાસ છે. આવી એકાંતમાં યોગીઓના યોગ નાશ પામ્યા છે, તપસ્વીઓનાં તપ તૂટી ગયાં છે, યાત્રીઓનું યાત્રા જતું રહ્યું છે, મુમુક્ષો માર ખાઈ ખેડા છે, પંડિતોની પંડિતાઈ પગડાઈ ગઈ છે, બળવાન નિર્બળ બની ગયા છે, પુરાણીઓનાં પોથાં તે થોથાં થઈ ગયાં છે, આશરદારો ખેઆખર થઈ ગયા છે, બ્યાનીઓનાં બ્યાન તૂટી ગયાં છે, ગૃહસ્થોએ લક્ષ્મીને લાત મારી

છે, એકાંતમાં અખળા એ સખળા બને છે. ન બનવા જેવા બનાવોત્તી માતા એકાંત છે. નિર્લજ્જ બનવાનું ખરેખરુ સ્થાન તે એકાંત જ છે. જેટલાં ન કરવાનાં કાર્યો છે તે એકાંતનો આશ્રય મળવાથી જ થયાં છે, માટે મહાત્માઓતી ખાસ સલાહ છે કે સ્ત્રી સાથે એકાંતનો સર્વદા ત્યાગ કરે જ છૂટકો છે. મહર્ષિ વ્યાસ મુનિ જેવા પણ અનુભવી શિષ્યામણુ આપે છે કે “મા, બેન, કે દીકરી સાથે પણ એકાંતમાં વાસ કરવો નહિ. કારણુ બળવાન ઇન્દ્રિયો બુદ્ધિશાળી વિદ્વામોને પણ ભમાવી બ્રહ્મ કરે છે તો સામાન્ય મનુષ્યનું શું ગળું ?”

(૪) પ્રખળ સ્ત્રી સંગાવેશને વશ કેમ રખાય ?

જ્યારે સ્ત્રીસંગ માટે તીવ્ર અને નિરંકુશ ઇચ્છા થાય ત્યારે નીચે બતાવેલ ક્રિયાઓ કરવી. તેના યથાવિધિ અવલંબનથી કામ-વિકાર શાંત થઈ જશે.

(૧) શરીરમાંથી અન્ય તમામ વિચારો કાઢી નાખી તમારું મનોબળ વીર્ય સંચય જ પર કેન્દ્રિત કરવું. કાંતો શિથિલ થઈ ચતા સૂઈ રહેજો અથવા તમને કાવે તે રીતે અરડાની કરોડ સીધી રાખી બેસજો, અને એવી શક્તિ વીર્ય ને ઉપર ચઢાવી ને તેને સૌર્ય કેન્દ્ર (Solar Plexus) માં સંચિત કરી રહી છે. આ ભાવના કરતી વખતે તમે દીર્ઘ શ્વાસથી ઝંકાર પ્રણાવ જપ કરતા કરતા હવા તમારા ફેફસામાં પૂરેપૂરી ભરા અને તે વખતે પ્રખળ ભાવના કરો કે તમારું વીર્ય ખેંચાઈ ને ઉપર ચઢે છે જ. પછી શ્વાસ લેતાં જેટલો સમય લીધો હોય તેટલો જ સમયમાં ધીમે ધીમે બહાર કાઢો અને બહાર નીકળતી વખતે એવી ભાવના કરો કે મારા શરીરમાંથી કામોત્તોજક દુષ્ટ દ્રવ્યો બહાર નીકળી

જાય છે અને હું પવિત્ર થવાથી કામવિકાર મને વશ થશે જ.
આ ક્રિયા કામ શાંત થાય ત્યાં સુધી કરે જવી.

(૨) તમારા શરીરનાં સર્વ ગાત્રો શિથિલ કરો અને એકા-
ગ્રતાથી એવો દૃઢ વિચાર કરો કે તમારા શરીરની કામાસક્તિ
ખેંચાઈને માથા પર ચઢી રહી છે.

(૩) મહાત્મા ગાંધીજી કહે છે કે, “જ્યારે જ્યારે પ્રબુદ્ધ
કામેન્દ્રિયા થાય ત્યારે ટાઢા પાણીથી નહાવાથી શરીરમાં જે
કામરૂપી મહા અગ્નિ રહેલો છે તે બીજું કંઈ પકડી સ્ત્રી
પુરુષ બંનેને ઉપકારી શકે પણ એવું તેમના ખરા સુખમાં
વધારો કરશે.” ચિત્ત સ્થિર થાય ત્યાંસુધી ઠંડા પાણીથી માથું
ઘોતા રહેવું. નદી પાસે હોય તો તેમાં શરીરને ખૂબ મસગીને
સ્નાન કરવું.

(૪) વિષય ભોગની ઇચ્છાં થતાં જ ઊભા થઈ જાયો અને
એવી કલ્પના કરો કે તમારા સમક્ષ કેઈ સજ્જન અગર તમારા
ધર્માચાર્ય ઊભા છે અને તમને અહ્યચર્યના ફાયદા બતાવે છે, અને
વીર્યપાત કરવા મના કરે છે.

(૫) તમારા દેહની ક્ષણભંગુરતાનો વિચાર કરો. તે મરી
ગયેલું છે એમ જ માનો અને તેના શબમાંથી દુર્ગંધ આવે છે
એવી કલ્પના કરો. રમશાનભૂમિ જાણે તમારા આગળ છે એમ
જુઓ. સંસારની અસારતા વિચારો.

(૬) ધણુ સંતોનો એવો અનુભવ છે કે ગાયત્રી પ્રણય
અગર તો રામનામનું રટણ કામ વાસના શાંત કરે છે.

(૭) સ્ત્રીના શરીર પર તિરસ્કાર આવે એવો વિચાર લાવો.
તેની ચામડી ઉખેડી લીધી હોય તો તેનો કેવો તિરસ્કાર પાત્ર

દેખાવ રહે, તેના મળદ્વારમાં રહેલી દુર્ગંધમય અશુદ્ધિઓ કેવી ત્યાજ્ય છે. “નારી છે નાગણુ વિષવેલ સમાન, તેજ પરાક્રમ પીલવા માંડી છે એ ધાણુ કે ગુણવન આળણુ છાણુ,” “છે વાદળથી વિકરાળ આપે મરણુ અકાળ” એવા જૈન મહાત્માઓના ઉદ્ગાર યાદ લાવવા.

(૮) શિવસંહિતાનું મહાવાક્ય “વીર્યપાત એ મરણુ અને વીર્ય સંયમ એ જીવન છે.” તેને યાદ લાવી વીર્યપાત કરવાથી જે અકથનીય દુઃખો ભોગવવા પડશે, આત્મકંટ્યાણુ અટકશે, અકાળ મૃત્યુ થશે, રોગનો ભય ઉત્પન્ન થશે, અને જીવન નિષ્ફળ જશે, આ બધી આફતોનો વિચાર કરવો.

(૯) કોઈ ખાટું ફળ ખાવું.

(૧૦) એ કાનોને મસળવા અને માઈલ-એ માઈલ દોડી આવવું.

પ્રકરણ ૧૩

ધર્મશાસ્ત્રો, ધર્મ સંસ્થાપકો તથા ધુરંધર
મહાત્માઓએ ઉપદેશો આપ્યા હોય છે.

આહાર વિહાર

(૧) આપણા દેશના ઉપદેશો

(૧) ધર્મશાસ્ત્રો, આપણા દેશના ઉપદેશો મનુભગ-
વાન, ઔધવર્મ સ્થાપક બુદ્ધદેવ અને જૈન શાસ્ત્રકાર મુનિ
ઉદયરત્નજી. (૨) પ્રસિદ્ધ ધર્મ પ્રવર્તકો—સ્વામી નારાયણ
ધર્મ પ્રવર્તક સ્વામી સહજાનંદ, આર્ય સમાજ સ્થાપક
કેશવનંદ અને ઋષિ આશ્રમોમાં રહેતા બ્રહ્મચારીઓનો
શાસ્ત્રોક્ત આહાર વિહાર. (૩) પ્રસિદ્ધ મહાત્માઓ—
શીવાનંદ, કેશવાનંદ, પ્રજ્ઞવાનંદ, અને હૃદયોગાનંદ સ્વયંવેદી
બ્રહ્મચારીઓની જીવનચર્યા. (૪) મહાત્મા ગાંધીજીના ઉપદેશ
અને ડૉ. સીંઘના વીર્યરક્ષા સાહાયક નિયમો. (૫) વિખ્યાત
વિદેશી વિદ્વાનોનું માર્ગ દર્શન—(૧) ડોક્ટર ક્રાઉન (૨) તત્ત્વવેતા
લોકી (૩) મહાત્મા રૂશ.

(૧) ધર્મશાસ્ત્રોમાં નિર્દિષ્ટ કરેલ બ્રહ્મચારીઓની
રહેણી કરણી

(૨) મનુભગવાનની આજ્ઞા

બ્રહ્મચારી અને બ્રહ્મચારિણીએ, દારૂ, માંસ, ગંધ, હાર,

સ્ત્રી અને પુરુષનો સંગ, બધી ખાટી વસ્તુઓ, જીવોની હિંસા, અંગોનું મર્દન, વિના કારણે ઉપરથી ધન્દ્રિયોનો સ્પર્શ, આંખમાં અંજન, છુટ, છત્રો, કામ, ક્રોધ, લોભ, મોહ, ભય, શોક, ઇર્ષ્યા, દ્વેષ, ગાનતાન, વાદ્ય, જુગડું, જેની તેની વ્યર્થ વાતો નિંદા, મિથ્યાભાષણ, સ્ત્રીઓનું દર્શન, કોઈનો અપકાર આદિ કુકર્મોનો ત્યાગ કરવો.

સર્વદા એકલા સુપ્તું, કદી વીર્યાપાત ન કરવો. જે કોઈ કામનાથી કદી વીર્યાનાશ કરે તો નિશ્ચય જાણો કે તેણે પોતાના વ્રતનો તેની સાથે દેહનો પણ નાશ કરવો પડ્યો છે. મનુ મહારાજના અભિપ્રાયોનો સ્વીકાર પાશ્વિન્નાત્મ વિદ્વાનોએ પણ કરવો પડ્યો છે. નાસિકા અને જનન શક્તિનો ગાઢ સંબંધ હોવાથી મનુ મહારાજે ગંધનો ત્યાગ કરવા આજ્ઞા કરી છે. આ અભિપ્રાયની પ્રુષ્ટિમાં એલિસ મહેંદય કહે છે કે “ફૂલોમાંથી જે સુગંધીઓ અને છે તે મનુષ્યની કુવાસનાઓને પોષે છે. બનાવટી ફૂલોની ગંધોનો પ્રયોગ સદાયર માટે અત્યંત હાનિકારક છે. સદાયારી જીવન વ્યતિત કરવા ફૂલોથી બચવું જોઈએ. ડૉ. કીલોગ કહે છે કે “હૃદયથી મનોભાવ ઉત્પન્ન થઈ જાય છે તેથી મનુષ્ય કુકર્મોમાં પ્રવૃત્ત થઈ જાય છે. એવાં ઘૃણિત કૃત્યો ” આચાર શાસ્ત્રને ધક્કો પહોંચાડનારાં તથા વ્યક્તિની શારીરિક અને માનસિક ઉત્પત્તિનાં ધાતક છે.

(૨) બૌદ્ધધર્મ સ્થાપક બુદ્ધદેવનો ઉપદેશ-

(૧) કામ પુરુષનો અતિ અગવાન શત્રુ છે. દંદના રૂપી તીક્ષ્ણ બાણથી એ મહા રિપુને હણો.

—(૨) સ્ત્રીનું સ્વરૂપ નિરંતર નિંદ્ય સમજો. સ્ત્રીએ પર્વત

જેવા નિશ્ચય મનને પણ ચકિત કર્યાનાં અનેક દષ્ટાંતો છે.

—(૩) સૌંદર્યમુગ્ધ મનુષ્યનું હૃદય અંધ બને છે અને એનું ચિત્ત ભ્રમિત થાય છે માટે કોઈ સ્ત્રી સામે કદી જોવું નહિ.

—(૩) જો કદાચ તમારી દષ્ટિએ સ્ત્રી પડે તો તમે તેને જોઈ ન જોઈ કરજો પણ એની સાથે સંભાષણ તો કરતા જ નહિ.

—(૫) કદાચ તમારે તેની સામે બોલવું પડે તો પવિત્ર અંતઃકરણથી બોલજો, કારણ કે કામાસક્ત મહિન વિચારોને સેવવા કરતાં બ્યાધના મુખમાં જઈ પડવું અથવા કુર કસાઈની તીક્ષ્ણ છરીથી કપાઈ મરવું વધારે સારું છે. સ્ત્રી પર અસ્પર્શ દષ્ટિપાત કરવા કરતાં ધનધનતા રાતા યોગ લોહાના સળીયાથી આંખો બાળી નાખવી એ વધારે સારું છે.

✓ (૬) જો સ્ત્રી વૃદ્ધ હોય તો તેને માતા ગણવી. યુવતી હોય તો તેને તમારી બેન જેવી લેખજો અને જો બાળા હોય તો તમારી છોડી જેવી સમજજો.

બૌદ્ધ ધર્મગ્રંથોમાં બૌદ્ધ સાધુઓને સ્ત્રી સંગનો

ત્યાગ કરવા ફરેલ ઉપદેશ

બ્રહ્મચર્યની રક્ષા કરવા ઉપદેશોલા નિયમો

(૧) જો કોઈ બિલ્લુ, સ્ત્રીની સાથે એક સ્થાનમાં શયન કરે તો તે પ્રાયશ્ચિત્તનો ભાગી થાય અને સુર પુરુષની ઉપસ્થિતિ સિવાય, જો કોઈ સાધુ પાંચ છ વાક્યોથી વધારે વાક્યો કહીને ધર્મોપદેશ આપે તો પણ પ્રાયશ્ચિત્તનો ભાગી થાય. કેટલી બધી સખ્ત મનાઈ? બીજા ડહાણા પુરુષો નજીકમાં ન હોય તો સ્ત્રીને ધર્મોપદેશ પણ આપવાની મનાઈ કરી છે.

આ તો એકાંતમાં વાત કરવાની વાત હશે. પરંતુ ત્યાંસુધી

પણ કહેવામાં આવ્યું છે કે—જે કાઈ ભિક્ષુ સંમતિ લીધા સિવાય સાધ્વીઓને ઉપદેશ આપે તે પ્રાયશ્ચિતનો ભાગી છે, તેમ કાઈ સાધુ કાઈ સાધ્વીને કાઈ રોગ થયો હોય તે કારણ સિવાય અર્થાત્ વગર બ્યાજખી કારણે સાધ્વીઓના સ્થાનમાં જઈને તેમને ઉપદેશ આપે તો પ્રાયશ્ચિતનો ભાગી થાય છે. સ્ત્રીઓનો વિશેષ સંગ રાખનાર મનુષ્ય અહ્યયર્માં અખંડ રહી શકતો નથી.

આહાર સંબંધી નિયમો

ભોજનાદિમાં પણ વિચાર રાખવાના નિયમો નીચે પ્રમાણે બતાવ્યા છે.

(૧) અપીડિત—અર્થાત્ તંદુરસ્ત સાધુએ દિવસમાં એકજ વાર ભોજન કરવું.

— (૨) રોગાદિના ખાસ કારણ સિવાય વારંવાર ભોજન કરનાર તેમજ કસમયે ખાનાર પીનાર સાધુ પણ પાપી થાય છે.

— (૩) ઘી, દૂધ, દહીં તેલ, ગોળ વગેરે ગરિષ્ઠ ખાદ્ય પદાર્થો પણ ઔષ્ઠ સાધુઓએ ન ખાવા.

— (૪) કાઈ પણ રીતે ઇન્દ્રિયોને ઉત્તેજન ન મળે અને વિના પ્રયાસે ઇન્દ્રિયોનું દમન થઈ શકે માટે રસનેન્દ્રિયોને વશ રાખવાની ખાસ સાવધાનતા રાખવી.

જેઓ ઉપલા નિયમોનું ઉલ્લંઘન કરે છે તેઓ શુદ્ધ રીતે મન, વચન અને કાયાથી અખંડ અહ્યયર્ પાળી શકતા નથી.

(૩) જૈન શાસ્ત્રકારોએ અહ્યયર્થી સ્થપિત ન થવા બતાવેલ માર્ગો

જૈન મુનિ ઉદયરત્નજીની શિયળ સંરક્ષક વાડા

જેવી રીતે પાકનું રક્ષણ કરવા ખેડૂત પોતાના ખેતરની

ચોમેર થુરીયાના કાંટાની વાડ કરી લે છે તેવી રીતે બ્રહ્મચારીએ પોતાના વીર્યની રક્ષા કરવા માટે નીચેની રહેણી કરણી પાખી બ્રહ્મચર્ય અખંડિત રાખવું જોઈએ.

(૧) +પ્રશ્નિતા લોજનનો ત્યાગ-ધીથી અતિ રસબસ થયેલો આહાર ખાવો નહિ.

“આળસ લાલચથી રે, જળચર જીવડા મીન પડે જેમ જળ જી; તેમ સંયમીને રે, આહાર લાલચ રે, મુનિ પડે મોહની જળ જી. સરસ આહાર તજજો સહેજે, વિગય* થોડી વાપરજો; માદક આહાર મનમથx કોપે, તેજનો પરિહર જો. સન્નિપાત જ્યમ ઘૃત સંયોગે, અતિ કરે ઊછાળા હો; પાંચે દાન્દ્ય યમ રસ પોષે, ચારિત્રમાં કરે ચાળા હો.”

(૨) અતિ માત્રા લોગ (અત્યાહાર) ન કરવો. શરીરને ટકાવવા માટે જોડલા આહારની અનિવાર્ય જરૂર જ હોય તેથી એક કોળીયા વધારે ખાવો નહિ.

અધિક આહાર કરે મુનિ હો રાજ, હોય મદવંતિ દેહ : વિષય અગ્નિ વ્યાપે ઘણો હો રાજ, નવ રહે શિયળસુ નેહ. દોઢો દારૂ ભરવા થકી, જેમ બગડે બંદુક રે; અતિ આહાર કરવા થકી, શિયળ રતન બગડે અચુક રે.

(૩) વિવક્ત્ર સતિ સેવા—સ્ત્રી રહિત એકાંતવાસમાં રહેવું.

જહાં, હોવેજી, વાસે, હોજી, સહેજે માંજરનો ;
જોખમ લાગે મુષકની જાતને જી.

+ પ્રશ્નિત આહાર : જે આહારમાંથી લીનાં ટપકાં પડતાં હોય તે આહાર.

* વિગય : શરીરમાં કામ ઉત્પન્ન કરે તેવાં ખાલો.

x મનમથ : કામ વિષય, સંગેચ્છા.

તિમ અલ્પચારી હોજ, નારીની સંગતે ;
 હારે—શિયળ, સુધારતને જી !
 માંજરી મુખ આગળે જી, ઉંઢરને શી આશ ?
 તેમ સ્ત્રી મુખ આગળે જી, પડે તે પ્રેમને પાશ.
 પોપટ બીહે પાંજરે જી, દૂરથી દેખી માંજર ;
 તેમ મુનિ બીહે, માનની થકીજી.

(૪) इन्द्रिय प्रयोग—સરાગે સ્ત્રીનાં અંગ ન જોવાં.

દ્વિતર સામું દેખતાં હો રાજ, જગમાં નયણે ધટે જેમ તેજ રે ;
 તિમ તરુણી તન પેખતાં હો રાજ, દિણું થાય શિયળ સહેજ રે.
 દીપક રૂપ દેખી કરી, જેમ પડીયો તે માહે પતંગ ;
 નારી રૂપ નિકાળતાં, રઢ લાગે તે રમણી રંગ ;
 જાણે છે પણ દે દોરો, અક્ષત્તનો વાળી ઓરો.

(૫) कुडयान्तर दाम्पत्य वर्जनम्—

એક ભીંતને અંતરે જ્યાં દમ્પતી રહેતાં હોય ત્યાં ન રહેવું.

કોકિલા કંઠે કામિની ગાવે મધુરા ગીત ;
 ચ્વર કંકણના સુણી, પ્રેમે લાધે પ્રીત.
 વાજન વાગે વેગળાં, તે સુણી જીવજે તાન ;
 વચન વાજન વનિતા તણાં, ભુલાવે શિયળનું ભાન.

(૬) સ્ત્રી कथा परिहार—

સ્ત્રી સાથે એકાંતમાં વાત ન કરવી તેમજ સ્ત્રી સંબંધી
 વાત સાંભળવી નહિ.

અગ્નિ પાસે જેમ ઓગળે, ભાજનમાંહે ધરીયાં,
 લાખ મીણુ જાળે ગળે, નવ રહે રસ ભરીયાં ;
 તેમ હાવ ભાવ નારી તણા, હાંસુ ને રુદન,
 સાંભળતાં શિયળ વીધરે, મન વેધે મદન.

વાતથી ઉત્પાત ઊપજેછ, વાતથી શિયળની ધાત ;
ક્ષણ એક માંહે ખરી પડેછ, જ્યમ પવનથી તડુપાત.

(૭) પૂર્વ ક્રિયા સ્મૃતિ—

પ્રથમ સ્ત્રી સાથે કરેલી કીડા ભૂલી જવી.

અગ્નિ ભાર્યા પર પૂજા મેલે, જીમ જલાળા વમેછ ;
વરસ દિવસે જિમ વિષધરતું, શંકાએ વિષ સંક્રમેછ.
વિષય સુખ વિલસિત પહેલાં, જો શીલવંત સંભારતોછ ;
વ્યાકુળ થઈને શીલ વિરાધે, પછે યાય ઓરતોછ.

(૮) નિષધાનુપસેવનમ્—

એક જ આસન પર સ્ત્રી સાથે ન બેસવું.

કાયલા ફેરી રે ગંધ સંયોગથી રે જાય કણકનો વાક,
તેમ અખળાનું આસન સેવતારે, વિણસે શિયળ સુપાક.

(૧૩) આભુષણવર્જનમ્—

અલંકારો કે સુંદર વસ્ત્રો પહેરી શરીર શણગારવું નહિ.

સ્નાન વિલેપન વાસનારે, ઉત્તમ વસ્ત્ર અપાર :
તેજ તંબોળ આદિ તજોરે, ઉદ્ભટ વેષ સફાર.
શિયળ રતને હારશારે, જો કરશે શણગાર ;
પરવશ વસતાં, પ્રાણુ તજતાં, શિયળ રતન ન હારિએ.

(૨) પ્રસિદ્ધ ધર્મ પ્રવર્તકોનો ઉપદેશ

(૧) સ્વામી સહજાનંદ-સ્વામીનારાયણ ધર્મ સ્થાપકની

અભ્યર્ચ્ય ત્રત પોષક શિક્ષાપત્રી

(૧) સ્ત્રી માત્રનો સ્પર્શ ન કરવો. સ્ત્રીઓ સાથે જોલવું
નહિ અને જાણીને સ્ત્રીઓ સન્મુખ જોવું નહિ. સ્ત્રીઓ સંનિધી

વાત કોઈ પણ વખતે ન કરવી તેમ ન સાંભળવી અને જે ઠેકાણે સ્ત્રીઓનો પગેર હોય તે સ્થાને સ્નાનાદિ ક્રિયા કરવા ન જવું. સ્ત્રીના વેશધારી સાથે પણ તેવું જ વર્તન રાખવું. કોઈ સ્ત્રીને પોતાની પાસે આવવા ન દેવી, સ્ત્રીની પીરસેલી ભિક્ષા પણ ન ખાવી.

(૨) દેવીઓની પ્રતિમા વિના બીજી જે સ્ત્રીની પ્રતિમા, ચિત્રની અથવા કાષ્ટાદિકની હોય તેનો સ્પર્શ ન કરવો અને જાણીને તો તે પ્રતિમાને જોવી પણ નહિ. સ્ત્રીની તેણે પ્રતિમા ન કરવી કે તેનું ચિત્ર ન કાઢવું.

(૩) સ્ત્રીએ પોતાના શરીર પર પહેરેલું વસ્ત્ર જે હોય તેને અડવું નહિ અને મૈથુનાસકત એવા જે પણ પક્ષ્યાદિક પ્રાણી માત્ર તેમને જોવાં નહિ.

(૪) તેણે ચર્મવારિ ન પીવું, અને કુંગળી, લસણ આદિ જે અભ્યર્ચ્ય વસ્તુ તે ન ખાવી.

(૫) તેણે તાંદુલ, ભાંગ, ગાંજો, માજમ, અરીણુ તમાકુ ધત્યાદિક જે કેશી વસ્તુઓ છે તેને સદૈવ તજવી. માંસ અને દારૂ કદી વાપરવાં નહિ.

(૬) તેણે દિવસે સ્વપ્ન નહિ.

(૭) તેણે પોતાના શરીરે તૈલમર્દન કરવું નહિ.

(૮) તેણે રસના ધન્દિને જીતવી.

(૯) જે પુરુષ કે સ્ત્રી, દ્રવ્ય અને રસાસ્વાદમાં અતિશય લોભુત હોય તેનો સંગ તજવો.

(૧૦) અંતઃ શત્રુ—જે કામ, ક્રોધ, લોભ અને માનાદિકને જીતવા.

(૧૧) હમેશ્વ વાણી, વિચાર અને વર્તનમાં સત્યનું પાલન કરવું.

(૨) આર્ય સમાજ સ્થાપક સ્વામી દયાનંદજી

બ્રહ્મચર્ય સાહાયક વચનામૃતો

કામવાસના છૂતવાનો એ ઉપાય છે કે:—

(૧) બને ત્યાં સુધી એકાંત સ્થળમાં રહેવું.

(૨) નૃત્યદિ કોઈ વખત ન જોવું.

(૩) અનુચિત રૂપનું જોવું (બ) અનુચિત શબ્દો સાંભળવા

અને (ક) અનુચિત વસ્તુઓનું સ્પર્શ કરવું આ બધું ત્યાજ્ય કરવું જોઈએ.

(૪) નિયમપૂર્વક જીવન વ્યતિત કરવું જોઈએ.

(૫) વિષયવાસનાનું ચિંતન પણ ન કરવું. મનુષ્ય જેટલી વાસનાની તૃપ્તિ કરતો જાય છે તેટલી તે શાંત ન થતાં જેવી રીતે અગ્નિમાં ઘી હોમવાથી તેનું જોર વધે છે, તેવી રીતે વાસનાની વિશેષ વૃદ્ધિ થાય છે. એટલા માટે વિષયવાસનાનું ચિંતનમાં ચિંતન કરવું ચત નથી.

(૬) પ્રજુવ મંત્રનો મનમાં નિરંતર જપ કરવો, જીતેન્દ્રિય બનવાની ઇચ્છા રાખનારને તો રાતદિન પ્રજુવ જપ કરવા એ જ ઉચિત છે. યદિ રાતમાં જપ કરતાં આગસ આવે તો એ કલાક ગાઢ નિદ્રા લઈ પુનઃ જપ શરૂ કરવો.

(૭) કામોત્તેજક આહાર વિહારનો સંદેવ ત્યાગ કરવો.

(૩) ઋષિ આશ્રમોમાં વસતા બ્રહ્મચારીઓની

ધર્મશાસ્ત્રોમાં નિર્દિષ્ટ કરેલી દિનચર્યા

બાબુ રમેશચંદ્ર ચૌધરીએ પોતાના બ્રહ્મચર્ય નામના લેખમાં હિંદુ ધર્મશાસ્ત્રોના ગ્રંથમાં દર્શાવેલા અને પ્રાચીન ઋષિ આશ્રમોમાં બ્રહ્મચારીઓ પાસે પળાવવામાં આવતા વીર્ય સંરક્ષણ સાહાયક

નિયમો આપેલા છે તે ઉપકારક હોવાથી નીચે આપ્યા છે.

(૧) દિનચર્યાના સામાન્ય નિયમો

(૧) ઇશ્વરનું ચિંતન કરતાં કરતાં અક્ષયારીએ સૂર્યોદય પહેલાં બે કલાક અગાઉ નિદ્રાનો ત્યાગ કરવો જોઈએ.

(૨) પછી તેણે માથા અને જાતી પર વસ્ત્ર ઢાંકી, મૌન રાખી શાંતિથી મળત્યાગ કરવો. આ સ્થાનમાં તેણે દીર્ઘ સમય રહેવું નહિ તેમ થૂકવું નહિ કે મોં પણ ઉઘાડવું નહિ.

(૩) તેણે ચાલતાં ચાલતાં કે બેભે બેભે મળત્યાગ કરવો નહિ. તેમજ નીચેના સ્થાનોએ મૂત્રત્યાગ કરવો નહિ.

(૧) સરિયામ માર્ગ (૨) દોર ચારવાની જગ્યા (૩) વાવે-તર જમીન (૪) સ્મશાન ભૂમિ (૫) રાખ (૬) કીડીઓનાં દર (૭) જીવજંતુઓનાં ઘર (૮) નદી કિનારો અને (૯) દેવમંદિર.

(૪) પછી તેણે સ્વચ્છ માટીથી પોતાના દાંત ઘસવા—જીભ સ્વચ્છ કરવી અને કાગળા કરી મોં ધોવું.

(૫) પછી તેણે હાથ પગ ધોવા ને નખ સ્વચ્છ કરવા.

(૬) ત્વરાથી આ ક્રિયા પરવારી તેણે વ્યાયામ કરવો અને પછી અલ્પ સમય આરામ લેવો.

(૭) પછી તેણે નદી કે કોઈ સ્વચ્છ જળાશયમાં અક્ષ મુદ્ધતમાં સૂર્યોદય થવાને એક કલાકની વાર હોય તે સમયમાં સ્નાન કરવું. (અક્ષ મુદ્ધતનો સમય સૂર્યોદય પહેલાં ચાર વડી એટલે કે દોઢ કલાક અગાઉનો છે.) અક્ષયારીએ હમેશ ટાઢા પાણીથી નાહવું જોઈએ.

(૮) તમામ ઇન્દ્રિયોનો નિગ્રહ કરી, શાંત ઉપાધિ રહિત

અને પવિત્ર સ્થાનમાં સ્વચ્છ ચિત્તે બેસી શુદ્ધ અંતઃકરણથી પ્રભુપ્રાર્થના કરવી.

(૯) પછી તાજ સ્વચ્છ લોટની બનાવેલી થોડી રોટલી, દૂધ, માખણ અથવા તાજું ફળ સાથે ખાઈ નાસ્તો કરવો, સ્વચ્છ શીતળ જળ પીવું.

કદી કોઈ પણ પ્રકારનું માદક પ્રવાહી પીવું નહિ. પછી સ્વચ્છ હવાવાળા ભાગમાં વેદાધ્યયન કરવું વાંચતાં બરડાની કરોડ સીધી રાખવી. કદી વાંકી વાળવી નહિ.

(૧૦) પછી તેણે મુખ, હાથ અને પગ ઘોઈ તેમજ કોમળા કરીને મોઢું સાફ કરવું તેમજ બીના રમણથી આખું શરીર ધસવું અને આ રીતે તેણે પુનઃ સ્વચ્છ થઈ પોતાનો આહાર લેવો. તેનો આહાર સાત્ત્વિક, પૌષ્ટિક અને યોગ્ય કારક પદાર્થોનો હોવો જોઈએ.

(૧૧) નીચેના પદાર્થો તેણે આહાર તરીકે વાપરવા નહિ.

(૧) માંસ (૨) મીન (૩) ઈંડા (૪) લસણ (૫) ડુંગળી (૬) શરબતો (૭) મિષ્ટાન્ન ભોજનો (૮) ખાટા કરેલા મિષ્ટ પદાર્થો-જલેબી વગેરે. (૯) વાસી અથવા ઉચ્છિષ્ટ ભોજન (૧૦) તમામ પ્રકારના માદક પદાર્થો કે (૧૧) કોઈ પણ પ્રકારની દવા પીવી નહિ.

ડૉ. બ્રહ્મચર્ય એમ. ડી. કહે છે કે મીઠાઈઓના શોખનો કુપ્રવૃત્તિઓ સાથે સંબંધ છે. જે બાળકો મીઠાઈનાં અતિ શોખીન હોય છે તેમના બ્રહ્મચર્ય ભંગનો વધુ સંભવ હોય છે. તેઓ બીજાં બાળકો કરતાં હસ્ત ગૈશ્વનાદિક કુરોવોમાં અધિક સત્વરતાથી સંપડાઈ જાય છે.

(૧૨) તેણે સ્વચ્છ ચિત્તે મૌન રાખી પવિત્ર સ્થાનમાં આહાર લેવો.

— (૧૩) ખોરાક જોઈને હમેશ પ્રસન્ન થવું, અને તેમાં કંઈ ખોડ કાઢવી નહિ. આહારમાં પૂજ્યશુદ્ધિ ન રાખી તે અસ્વસ્થ ચિત્તે ખાધેલો હોય છે તો તેનું સરળતાથી પાચન થતું નથી, અને શક્તિનું હરણ થાય છે. ખુશ મિનનજમાં ખાધેલો આહાર ઉત્તમ પોષણ આપે છે.

— (૧૪) તેણે કદી જીભના સ્વાદને વશ થઈ શરીરને પોષણ માટે જોઈતા ખોરાક કરતાં વધારે ખોરાક ખાવો નહિ. અત્યાહાર મહાન દુર્ગુણ છે. તે દીર્ઘાયુષ્ય અને આરોગ્ય ધાતક હોવાથી જનસમાજના તિરસ્કારને પાત્ર છે. તે દુષ્ટ દુર્ગુણ, સદ્ગુણ અને શાણપણનો શત્રુ છે.

(૧૫) તેણે લુગડાથી ગળેલું હમેશ સ્વચ્છ પાણી પીવું જોઈએ.

(૧૬) આહાર લીધા પછી તેણે તેનું મોઢું ડાગળા કરી તદ્દન સ્વચ્છ કરવું જોઈએ. પછી તેણે મુખ શુદ્ધિ માટે હરડેનું ચૂર્ણ ખાવું. સોપારી ખાવાની સખ્ત મનાઈ હોવાથી તે કદી પણ ખાવી નહિ.

(૧૭) થોડી મુદત વિશ્રાંતિ લીધા પછી અભ્યાસ કરવો.

(૧૮) તેનો પેહેરવેશ સાદામાં સાદો અને હલકો રાખવો જોઈએ.

(૧૯) પછી તેણે ફરી થોડો હલકો અને પોષણકારક ખોરાક ખાવો અને અદ્ય વિશ્રાંતિ લીધા પછી થોડી વાર અધ્યયન કરવું. પછી શરીર સુદૃઢ કરે તેવી યથાશક્તિ કસરત કરવી.

(૨૦) પછી તેણે ઓડો વખત આરામ લેવો, અને સ્નાત્ન સમયે નાહવું, અને સાંજની ઈશ્વરોપાસના કરવી.

(૨૧) પછી સાંજનું હલકું વાળુ કરી લેવું.

—(૨૨) થોડીવાર વિશ્રાંતિ લીધા પછી તેણે તે દિવસની નિયત કાર્યો કરેલ છે કે નહિ તે તપાસી જોવું.

(૨૩) પછી તેણે જ્ઞાન કરવું. હમેશાં એકલા સૂવું, અને કંઈ પથારી વાપરવી.

—(૨૪) સ્વપ્નમાં વીરપાત થઈ જાય તો તેણે જાડીને ટુરતજ જનનેન્દ્રિયના ભાગો ઠંડા પાણીથી ધોઈ નાખવા, ઈશ્વર-પ્રાર્થના કરવી અને બીજે દિવસે ઉપવાસ કરવો.

(૨૫) ૬ થી ૮ કલાક સૂતા પછી જાડવું અને સૂર્યોદય થવાને બે કલાક વાર હોય તે સમયે અભ્યાસ કરવો અને દિવસમાં કરવાનાં કાર્યો નિયત કરી પ્રાતઃકાળનાં કાર્યો કરવાનો પ્રારંભ કરવો.

(૨) બ્રહ્મચારીને ત્યાજ્ય કાર્યો

(૧) ઇન્દ્રિયોના વિષયોને આધીન થવાથી અધોગતિ થાય છે ને તેમનો સંયમ કરવાથી સુખ પ્રાપ્ત થાય છે માટે નિરંતર ઇન્દ્રિય નિગ્રહ કરવો.

(૨) વિદ્યાભ્યાસના સમયમાં તેણે લગ્ન કરવું જ નહિ. બુદ્ધદેવના વખતમાં પણ ૩૭ વર્ષ સુધી બ્રહ્મચર્ય પાળી વિદ્યાર્થીઓ ઋષિ આશ્રમોમાં રહી વિદ્યાભ્યાસ કરતા હતા, અને પછી જ પરણતા હતા.

(૩) તેણે કદી પણ અનૈસર્ગિક મૈથુન કરી વીર્યનો દુરુપયોગ કરવો નહિ.

(૪) તેણે શાંત, સત્યવાન, આજ્ઞાધારક અને નિષ્કપટી રહેવું અને પોતાનો અભ્યાસ ઉત્સાહ, આગ્રહ અને એકાગ્રતાથી કરવો.

(૫) કામવિલાસાસક્ત વ્યભિચારિણીઓનું કર્તવ્ય મનુષ્યોનું શિયળ પ્રત ભંગ કરવાનું હોય છે. વિક્ષાનો પણ તેને વશ થતા હોવાથી તેમણે સ્ત્રી માત્રનો સંસર્ગ સદૈવ ત્યાગ કરવો હિતાવહ છે.

(૬) તેણે નીચેની વસ્તુઓ અને વર્તનોનો ત્યાગ કરવો.

(૧) મધ (૨) ફૂલનો હાર (૩) દરેક પ્રકારનાં અતરો (૪) સ્ત્રીઓ સાથેનો કાષ્ઠિ પણ પ્રકારનો વિચાર-વાણી કે વર્તનથી સંસર્ગનો ત્યાગ (૫) હિંસા (૬) તૈલાભ્યંગ (૭) સૂરમો (૮) કામ (૯) ક્રોધ (૧૦) લોભ (૧૧) ગાયન (૧૨) જીગડું (૧૩) લોકો સાથે નિરુપચેત્તી મિથ્યા ભાષણ (૧૪) નિંદા (૧૫) અસત્ય (૧૬) લોકો સાથે તકરાર (૧૭) સ્ત્રી તરફ સરાગ દર્ષિ (૨૦) સ્ત્રીનો સરાગ સ્પર્શ અને (૧૯) પરપીડન.

(૩) પ્રસિદ્ધ મહાત્માઓનો ઉપદેશ

સ્વામી શ્રી શીવાનંદ સરસ્વતીની વીર્ય રક્ષક સૂચનાઓ

(૧) અનેક બ્રહ્મચર્ય રક્ષક સાધનોનો સાથે સાથે ઉપયોગ કરવો.

જે તમે એક જ જાતનું સાધન કરવાથી વીર્યરક્ષા કરવામાં નિષ્ફળ જાઓ તો અનેક સાધનોનો સાથે સાથે ઉપયોગ કરે જ છૂટકો છે. આમ કરવાથી તમે જરૂર બ્રહ્મચર્ય પાળી શકશો. દાખલા તરીકે ધ્યાન અને જપની સાથે સત્સંગનું પણ સેવન કરો. કેટલાક મહિના એકાંત સેવન કરો, જે દિવસ ઉપવાસ કરો, એક માસ સુધી દૂગ અને દૂધ પર જ રહો.

(૨) હમેશાં સાદો અને સાત્ત્વિક આહાર
પાત્ર પ્રમાણમાં લેવો.

હમેશાં સાત્ત્વિક આહારનું ભોજન કરવું તમામ પ્રકારના ફળો, દૂધ, ચોખા, આખા મગ, જવની રોટલી. યુવાવાળા ધર્મના રોટલા રોટલી, ખદામ, માખણ, મલાઈ, તમામ પ્રકારનાં કાચાં ખાઈ શકાય તેવાં શાકનાં કચુંખરો, લીંધુ વગેરે સાત્ત્વિક આહારના પ્રદાર્થો છે. લસણ અને ડુંગળી કદી વાપરશો નહિ. દાઢ, તમાકુ વગેરે ડાઈ માદક પદાર્થ લેવાની ટેવ પડી હોય તો તેનો તત્કાળ ત્યાગ કરવો જોઈએ. માંસાહાર વિષયવાસનાને બહુ ઉત્તેજન આપે છે. માટે હિંસક આહારને ઝેરરૂપ ગણી તેનાથી દૂર રહેવું. રાઈ, હિંચ, મરચાં, તેજવાળા પ્રદાર્થો મસાલાવાળાં ખાણાં, ઉત્તી કદીઓ, અથાણાં, રાયતાં, ચટણીઓ, ચા, કોરી, વગેરે તામસી આહાર અહમ્યર્થઘાતક હોવાથી તે વાપરશો નહિ. આ પદાર્થો વિશેષમાં વીચાને પાતળું કરે છે, અને સ્વપ્નમાં વીચાસાવ કરાવે છે.

(૩) પોતાને કામોત્તેજક આહાર જણાય તે
ખોરાક ન ખાવો.

ખોરાકોમાં પોતાની પ્રકૃતિને જે ખોરાક માફક ન આવી વિષયોત્તેજક હોવાનાં અનુભવ થાય તે ખોરાકનો ત્યાગ કરવો જોઈએ. દરેક મનુષ્યની પ્રકૃતિ ભિન્ન હોવાથી ક્યો ખોરાક પોતાને અનુકૂળ છે તે દરેક પોતા માટે નક્કી કરવું.

(૪) હમેશાં લંગોટ કે કૌપિન પહેરી રાખો.

આ ટેવ આરોગ્ય રક્ષક છે. તેનાથી અંડકોષનો સોળે કે અન્ય અંગોમાં થતા નર્મ, અને અહમ્યર્થ સાહાયક છે.

— (૫) ઠંડા પાણીમાં બોળેલી લંગોટી પહેરી
રાત્રે વીર્યસ્રાવ અટકાવો.

જો તમને રાત્રે વીર્યસ્રાવ થઈ જતો હોય તો રાત્રે ઠંડા પાણીમાં પલાળેલી લંગોટી પહેરીને સૂઓ. ઠંડા પાણીથી કંટિરનાન લો.

— (૬) સૂતા પહેલાં મળમૂત્રનો ત્યાગ

સૂતા જતા અગાઉ મળમૂત્ર ત્યાગ કરો. જો સખ્ત બંધકોશ હશે તો વીર્યસ્રાવ પર દબાણ થઈ રાતમાં વીર્યપાત થતો મળમૂત્રના ત્યાગથી અટકશે.

— (૭) રાતમાં થયેલ પેશાબની હાજત રોકવી નહિ.

રાત્રે પેશાબ કરવાની હાજત થાય કે તુરત જ આળસ કર્યા સિવાય પેશાબ કરવા ઊડજો. જો મૂત્રાશ્લયને ખાતરી નહિ કરો તો બરેલ મૂત્રાશ્લયના દબાણથી વીર્યસ્રાવને ઉત્તેજન મળશે.

— (૮) કંઠણ પથારી ઉપર સૂઈ રાત્રે સૂર્ય સ્વર ચલવો.

સખ્ત પથારી પર સૂઓ. સુવાળાં ગોદડાં વાપરશો નહિ. ડાબે પડખે સૂઈ આખી રાત સૂર્યસ્વર ચલવો એટલે કે જમણા નસકોરા વાટે શ્વાસોચ્છવાસ ચલવો.

— (૯) વીર્ય નાશક કુટેવો છોડવી.

તમામ પ્રકારની વીર્યનો દુબ્ધ કરતી કુટેવો છોડો. હરતદૈષ જેવી કુટેવો અકથનીય દુઃખતા અને શરીર શક્તિનાશક છે. તમારા દોષો અને વ્યાધિઓ ખોટી સરમને લીધે ગુપ્ત રાખશો નહિ. વખતસર ઉપાય કરવાથી

ભાવિષ્યની અનેક વિટંબણાઓ અટકાવી શકાય છે. રાગને ઉગતો જ છેદી દેવો જોઈએ. ચિકિત્સક આગળ તમારા રાગનું નિવેદન રજુ કરો. તેની અનુભવી સલાહને અનુસરો. માઆપો અને શિક્ષકોની અનિવાર્ય ફરજ છે કે ઉછરેલ છોકરાઓના મગજમાં જીવતસત્ત્વ વીર્યની અપાર અગત્ય તેમજ તેના દુરુપયોગને લગતી કુટેવોથી થતાં નુકશાનો બરાબર હસાવવાં અને આ રીતે અલ્પચર્યા સેવનથી થતા અગણિત લાભોથી તેમને પૂર્ણ વાકેફ કરવા. વીર્યનો નાશ કરનાર આત્મઘાતી પાપીને કુદરત કદિપણ શિક્ષા કર્યા વિના છોડતી નથી.

(૧૦) સ્ત્રીને દેખીને કામ વૃત્તિ ઉત્પન્ન ન થાય
માટે શું કરવું ?

જાતિ ભેદ એ માત્ર મનુષ્ય કૃત કલ્પના છે. સ્ત્રી અને પુરુષ બન્નેના શરીર પંચ મહાભૂતનાં બનેલાં છે. અને જે પાંચ તત્ત્વનું શરીર બનેલું છે. તેને જાતિ નથી. જો આ વિષયપર તમે પુખ્ત વિચાર કરશો તો તમારામાંથી થોડે થોડે જાતિભેદ જતો રહેશે. અલ્પઅંધી વિચાર કરો. જાતિભેદનો વિચારજ કાઢી નાંખો. અલ્પમાં રાત દિવસ જાતિ રહીત આત્માનો વિચાર કરવાથી અલ્પચર્યા સિદ્ધ કરવામાં સહાય મળે છે. નથી જાતિ કે નથી કામવાસના.

(૧૧) સ્ત્રીનો સહવાસ અને તેટલો ઓછો રાખવો

હાલના જમાનામાં યુવકો પશ્ચિમના લોકોના રિવાજનું અંધ અનુકરણ કરી સ્ત્રીઓની સાથે સતત સહવાસ રાખવામાં ગૌરવ સમજે છે. તેમને આથી અલ્પ વિયોગ પણ અમૂલ્ય અને દુઃખકર થાય છે. આવી પદ્ધતિ અલ્પચર્યા પેષક નથી. પશ્ચિમના રિવાજનેનું અંધ અનુકરણ ઠીક નથી.

(૧૨) તમારી સ્ત્રીને સંસ્કારી બનાવો

જો ગૃસ્થાશ્રમી હો તો તમારી પત્નીને ગીતા, રામાયણ, ભાગવત વાંચતાં શીખવાડો, તેમજ તેને ઉપવાસ કરતાં પણ શીખવાડો ત્યારેજ તમે સુખી થશો.

(૧૩) પુત્ર થયા પછી સ્ત્રીને માતાવત ગણો

તમે જ્યારે પુત્રના પિતા થાઓ કે તુરંતજ તમારી સ્ત્રી માતા તુલ્ય થઈ જાય છે. પછીથી પુત્ર તરીકે તમે પોતેજ તેના પેટથી જન્મ્યા છો એવી તમારે મનોવૃત્તિ કેળવવી જોઈએ. તેને જમત જનની જેવી જાણો. આધ્યાત્મિક સાધનની પ્રાપ્તિ પાછળ મંડ્યા રહો. તમારી વિષય વાસનાનો નાશ કરો. સવારે ઊઠીને તેના પગનો તુરંત જ સ્પર્શ કરી જાણે તે જગદંબા હોય તેમ તેને પગે લાગો. આમ કરવાથી તે તમારી સ્ત્રી છે એવી ભાવના તમારામાંથી નષ્ટ થશે ને તેને દેખીને તમને કામાવકાર થશે નહિ. જો તમે પગે લાગી ન શકો તો માનસિક નમસ્કાર તો જરૂર જ કરજો.

(૧૪) કાયિક સાથે માનસિક અક્ષયર્થ વ્રત પાળો

એકલા સ્ત્રી સંગથી દૂર રહેવાથીજ અક્ષયર્થ પાલન પૂર્ણ થતું નથી. દરેક પ્રકારના વિષયી વિચારોથી દૂર રહો. માનસિક અક્ષયર્થનું પાલન અનિવાર્ય છે. વિષય ભોગવવાની ઇચ્છા અને સ્ત્રીની આશક્તિથી રહિત રહેવું તે માનસિક અક્ષયર્થ કહેવાય છે. શ્રીમદ્ ભગવદ્ગીતાના ત્રીજા અધ્યાયના ૬૬ા શ્લોકમાં કહેવું છે કે જે કેવળ જનનેન્દ્રિયોનો શારીરિક નિવ્રઢ કરે છે, પરંતુ નિત્ય બ્યક્તિચારી વિચારો કરે જાય છે તે ઠેંગી છે.

(૧૫) વિષયનું વાદળ વીખેરી કેમ નાંખવું?

તમારા જિંગ સામું જોશો નહિ, તેને અડશો નહિ, શ્વાસો-

અશ્વાસ વખતે તમારી યુદ્ધાની નાડીઓને ખેંચીને ઉપર લઈ જાઓ અને નીચે લાવો અને પેટને પાછળ ખેંચી લ્યો. આથી વીર્ય સંચય થવામાં સહાય મળે છે. પ્રણવ જપ કરવા માટે અને પવિત્રતા સંબંધી વિચાર કરો.

(૧૬) પરણ્યા હો તો જીદા ઓરડામાં સુઈ રહો.

જો તમે પરણ્યા હો તો જીદા ઓરડામાં સુઈ રહો. એકજ પથારીમાં કે એકજ ઓરડામાં સુવાની ટેવ હોય તો તુરત તેનો ત્યાગ કરો. આ ટેવ છોડવાથી તમે સંપત્તિવાન, તંદુરસ્ત અને શુદ્ધિમાન થશો.

(૧૭) આત્મજ્ઞાનથી કામ નિર્મૂળ થાય છે

ધણખરા મનુષ્યોમાં વિષયેચ્છા અતિ પ્રબળ હોય છે. કેટલાક મનુષ્યોને કામ પીડે છે, પરંતુ અદ્ય સમયમાં શાંત થઈ જાય છે. કુદરતી અને સાદું જીવન ગાળતા અદ્ય મનુષ્યોને તો ફક્ત મનમાં વિષય સંબંધી વિચાર જ આવે છે ઇચ્છા થતી નથી. આત્મજ્ઞાન થયા સિવાય કામ નિર્મૂળ થતો નથી.

(૧૮) ધ્યાન અને સાધના કરનાર મનુષ્ય કામ

કાળમાં રાખી શકે છે

જો તમે સોનાના પ્યાલામાં આંબલી ને લીંબુનો રસ નાંખશો તો તે ખગડશે નહિ કે તેમાં કટાશે નહિ, પણ જો તેને તાંબા પીતળના વાસણમાં રાખશો તો તેમાં કાટ ઉતરી ઝેરી બનશે તેવી જ રીતે સતત ધ્યાન ધારણામાં રહેનાર મનુષ્યમાં વિષય વૃત્તિઓ હોય છે ખરી પણ તેનામાં તેઓ વિષય વિકારો ઉત્પન્ન કરી બ્રહ્મ કરી શકતી નથી, પરંતુ અપવિત્ર રહેલ મનુષ્યોમાં રહેલી વિષયવૃત્તિઓ વિષય જાગૃત કરનારના સંબંધમાં આવે છે કે તુરત જ અગ્નિથી

ધાસ સળગી ઉઠે છે તેવી રીતે કામવાસના ઉત્પન્ન કરી તેના અક્ષયર્થનો ભંગ કરાવે છે.

(૧૯) મનને તપશ્ચર્યા કરી શુદ્ધ કરે.

અશુદ્ધ સોનાને શુદ્ધ કરવા માટે જેમ સોની તેમાં ક્ષારો નાંખી તેને પ્રયંત્ર અગ્નિમાં ઓગાળી શુદ્ધ કરે છે, તેવીજ રીતે વિષય વાસનામાં ભળેલા મનને ધ્યાન, ધારણા, સત્સંગ, જપ, પ્રાણાયામ, મહાપુરૂષોના અક્ષયર્થ પાલન માટેનાં મોધામૃતથી શુદ્ધ થવું જોઈએ. ત્યારેજ વિષય વાસના નષ્ટ થાય છે.

(૨૦) ચાલતાં નીચે દ્રષ્ટિ રાખી ચાલવાથી અક્ષયર્થ રક્ષામાં સહાય મળે છે

રસ્તે ચાલતાં વાંદરાંની માફક આમ તેમ જોતા ચાલવાથી, અક્ષયર્થ બાધક દશ્યો નજરે પડતાં હોવાથી, તમારા જમણા પગના અંગુઠા પર દ્રષ્ટિ રાખી ગંભીર મુદ્રાથી ચાલો અગર તો જમીન પર જોતા જોતા ચાલો કે જેથી કુદૃશ્ય નજરે ન પડે.

(૨૧) વિકાર સહાયક વર્તનોને ત્યાગ

જે ખાનપાન, કપડાં કે દેવો પોતાના જાતે અનુભવથી વિષય વાસના સહાયક જણાતાં હોય તેનો વ્રત રૂપે ત્યાગ કરો.

(૨૨) વિષયનું સ્મરણ જ ન થાય તેવો માર્ગ લેવો

તન અંતે મનને સદૈવ કાર્યરત રાખવાથી વિષય વિસારે પડે છે. કોઈ કાર્ય, અભ્યાસ કે શુભ ગત્યર્થનો ચિત્તને એવો પાશ બેસાડી દેવો કે એના વિચારમાંથી ચિત્ત નવરંજ થાય નહિ અને કામવાસનાનો વિચારજ આવે નહિ. માટે પ્રવૃત્તિ એવી રાખવી કે જેમાં કેવળ શરીરજ નહિ પણ મન પણ રોકાય.

— (૨૩) દિવસ દરમ્યાન સતત શ્રમ કરવો

દિવસના કરેલ શ્રમથી રાત્રે આઠ નવ વાગતાં જ ઊંઘથી આંખ ઘેરાવા માંડે એવો પરિશ્રમ દિવસે લેવો. મળસ્કોની - બ્રહ્મ મુહૂર્તની ઉંઘ લેવા કદી લોભાશે નહિ.

(૨૪) સંયમ બળ પોષક વ્યક્તિના નીકટ સમાગમમાં રહેવું

જે વ્યક્તિ કે દેવમૂર્તિ વિષે આપણને એવો પુન્યભાવ હોય કે જેની સમીપમાં આપણા વિકાર શમી જતા હોય અથવા જેની સમીપમાં વિકારને વશ થવું અશક્ય હોય તેની નજીકમાં ઉઠવા બેસવાનું રાખવું. એના અભાવે એનું સ્મરણ પણ સહાયક બને.

(૨૫) વિકારી વાતાવરણ કદી પણ મન આગળ રાખવું નહિ

શૃંગારી વાર્તાઓ, નાટકો, કાવ્યો, ચિત્રો વગેરેનું ઐચ્છિક કે ફરજિયાત વાંચન કે દ્રશ્ય હોય, સિનેમા-નાટકશાળા, નવો ભોગ ભોગવનારાં સ્ત્રીપુરુષો સાથે વાસ, વિલાસી વાર્તાલાપ વગેરેમાં નિશ્ચિત રચ્યાપચ્યા રહેવાનું હોય—આવા વાતાવરણમાં બ્રહ્મચર્ય વ્રત પાલન આકાશ કુસુમવત થઈ જતું હોવાથી—ગમે તેટલો લાભ મળવા સંભવ હોય છતાં જેમ ભૂતને દેખીને મનુષ્યને ભડકીને નાશી જવાનું મન થાય છે તેમ વીર્યનું રક્ષણ કરવા ચાહનાર બ્રહ્મચારીએ આ વાતાવરણનો સદૈવ ત્યાગ કરવો.

(૨) સ્વામી કેશવાનંદજીના વીર્ય રક્ષા સાહાયક

અમોઘ નિયમો

સ્વામી શ્રી કેશવાનંદજીએ પોતાના “બ્રહ્મચર્ય હી જીવન હૈ, ઔર વીર્યનાસ હી મૃત્યુ હૈ” નામના અત્યંત ઉપયોગી પુસ્તકમાં વીર્યરક્ષાના અમૂલ્ય અર્થે કાર્યસાધક નિયમો દર્શાવ્યા છે, જે મનનીય હોવાથી નીચે આપેલા છે.

(૧) ઈશ્વર ભક્તિ—અનન્ય ભાવથી ઈશ્વરની ભક્તિ તથા ઉપાસના કરવી અત્યંત હિતાવહ છે. બ્રહ્મચર્યના પાલન માટે ઈશ્વર ભક્તિ કરતાં વધારે સારો બીજો એક પણ ઉપાય નથી. પરમ પિતા પરમેશ્વરની ભક્તિ જે મનુષ્ય કરતો નથી તે તેના મનુષ્યત્વને હીન પદે પહોંચાડે છે.

(૨) આત્મ વિશ્વાસ—દુર્બળતાનો ત્યાગ કરી આત્માનો વિશ્વાસ ધારણ કરવો જોઈએ. દીનતાના વિચારો મનમાંથી કાઢી નાંખવા અને મારા આત્માનો ચાહેક અને પ્રેરક હું જ છું એવી ભાવના ધારણ કરવી જોઈએ. પુણ્યાત્મા, શ્રેષ્ઠ અને સદાચારી બ્રહ્મચારી, તેમજ સદા નિરોગી રહેવાની શક્તિનો મારામાં વાસ છે એવો દૃઢ વિશ્વાસ રાખવો જોઈએ. આત્મ વિશ્વાસના પ્રતાપે અનેક વિદ્વેષ પલાયન થઈ જાય છે.

(૩) સ્વધર્મનિષ્ઠાન—ધૈર્ય, સહન શક્તિ, મનો નિગ્રહ, અસ્તેય, પવિત્રતા, ઈન્દ્રિય દમન, સત્ય, અહિંસા, અક્રોધ વગેરે સર્વ ઉત્તમ લક્ષણોનો ધર્મમાં સમાવેશ થઈ જાય છે. આ સિવાય બીજાં પણ જે જે લક્ષણો હોય તેનું યથાવિધિ પાલન કરવું હિતકર છે. મનુષ્યની શ્રેષ્ઠતા ધર્મ પાલનથી જ થાય છે. વ્યક્તિમાં શાંતિ સમાજનો અબ્યુદય ધર્મ વડે જ થાય છે. એટલા માટે પોતાના ધર્મના કલ્યાણ કારક નિયમોનું પાલન અવશ્ય ઉપકારી છે. ધર્મના પાલનથી ધર્મ જ આપણો રક્ષક બને છે.

(૪) પ્રતિજ્ઞા પાલન—તમે જે પ્રતિજ્ઞા કરી હોય તેનું પાલન કરવાનો નિશ્ચય કરો. એમ કરવાથી તમારામાં નિશ્ચય બળ વધશે, જેથી આત્મશક્તિનો વિકાસ થઈ બ્રહ્મચર્યનું પાલન કરવામાં સરળતા થશે.

—(૫) ઉચ્ચ શ્રેયકારક આદર્શ રાખવો— બ્રહ્મચારીએ પોતાના મનચક્ષુઓ સમક્ષ શ્રેયકારક ધ્યેય રાખવાની અત્યંત આવશ્યકતા છે. આદર્શ ભૂમિકા સુધી પહોંચવાનો ભગીરથ પ્રયત્ન કરવાથી સર્વ કાર્યો ઉત્તમ જ થાય છે અને પતન એટલે પડવાનો ભય રહેતો નથી. આદર્શ વ્યક્તિઓનાં અનુકરણીય જીવન ચારત્રા વાંચવાથી અને તે પ્રમાણે આચરણ કરવાનો પ્રયત્ન કરવાથી બહુ લાભ થાય છે. એમ કરવાથી મનમાં અપવિત્ર વિચારોનો ઉદ્ભવ થતો નથી.

—(૬) પવિત્ર મન સંકલ્પ— આત્મોન્નતિની અભિલાષા રાખનાર પ્રત્યેક વ્યક્તિએ પોતાના મનમાં શુભ વિચારો જ લાવવા જોઈએ. એમ કરવાથી અધોગતિ થતી નથી, પવિત્ર વિચારો જ મનુષ્યને ઉચ્ચ ભૂમિકા પર લઈ જનારું મુખ્ય સાધન છે. વિચારોનું બળ આશ્ચર્યકારક છે. વિચાર શક્તિના પ્રતાપે મનુષ્ય પોતાની અનેકવિધ અભિલાષાઓ પરિપૂર્ણ કરી શકે છે. જે માણસના વિચારો ખરાબ હોય છે. તેની દશા ખરાબ થાય છે. અને જેના વિચારો સારા હોય છે તેની દશા સરી થાય છે. એટલા માટે જ વિદ્વાનો કહે છે કે સ્વતંત્રતા અને પરતંત્રતાનું મુખ્ય કારણ મનુષ્યનું મનજ છે. મનુષ્ય પોતાના મનના કારણથી જેટલો પરાધીન બને છે તેટલો પરાધીન બાહ્ય કારણથી કદી બનતો નથી. પ્રાતઃકાળમાં ઉઠતાંવેંતજ પ્રભુ સ્મરણ કરી બ્રહ્મપ્રય પાલન માટે દૃઢ સંકલ્પ કરવો. સતી વખતે તો ખાસ શુભ વિચારો કરવા જોઈએ. નિદ્રા આવવાની શરૂઆતમાં જે વિચારો હોય છે તેજ વિચારો નિદ્રા દરમ્યાન અને ઊંઘીને ઊઠતાં સુધી કાયમ રહે છે. એટલા માટે સુતી વેળાએ પવિત્ર આરોગ્ય પૂર્ણ અને બળવાન વિચારો કરવા જોઈએ અને સર્વ શક્તિમાન પરમેશ્વરનું સ્મરણ કરતાં કરતાં નિદ્રાધીન થવું

જોઈએ. મનમાં એવો દઢ વિશ્વાસ કરી રાખવો જોઈએ કે સ્વપ્નાં વિગેરે દોષો મને સતાવશે નહિ અને હું અવશ્ય પૂર્ણ આરામ લઈને પ્રાતઃકાળે ઊઠીશ. સ્વપ્નાવસ્થામાં સૂતી વખતે જેા વિચારો હોય છે તેવા જ અનુભવાય છે. જો આપણે સત્કારે અમુક સમયે ઊઠી જવાય એવો દઢ નિશ્ચય કરતા કરતા સુઈ જઈએ તો ધારેલા સમયે જ આંખ ઉઘડી જાય છે. પ્રત્યેક મનુષ્ય પાસે આવું શક્તિશાળી મન છે એમ સમજીને ડોઈએ પોતાના મનમાં નિદ્રાસાહ તથા નિરાશાને સ્થાન આપવું નહિ.

(૭) વિષયોમાં દોષદ્રષ્ટિ— ધનિયોથી કેટલો અનર્થ થાય છે એ વિચાર કરીને વિષયાધીન ન થવું. પરંતુ વિષયોને આપણે આધીન રાખવા જોઈએ. તાત્પર્ય કે વિષયોમાં દોષદ્રષ્ટિ ધારણ કરી ભોગી જીવનનો ત્યાગ કરી, ત્યાગી જીવનનું અવલંબન કરવું ઉચિત છે.

(૮) સ્ત્રીઓ પ્રત્યે માતૃભાવ દ્રષ્ટિ રાખો—પોતાની વિવાહિતા સ્ત્રી વિનાની અન્ય સર્વ સ્ત્રીઓ પ્રત્યે પવિત્ર-દ્રષ્ટિથી જોવું જોઈએ. આપણાથી નાની ઊમરની સ્ત્રી સામે જોતી વખતે પુત્રીભાવ દ્રષ્ટિ રાખવી. આપણા જેટલી જ ઊમરની સ્ત્રી સામે જોતી વખતે ભગિનીભાવ દ્રષ્ટિ ધારણ કરવી. આપણાથી મોટી ઊમરની સ્ત્રી સામે જોતી વખતે માતૃભાવ દ્રષ્ટિ રાખવી. તુલસીદાસજી કહે છે કે “જે મનુષ્ય પારકાં ધનને પથ્થર સમાન ગણે છે અને પારકી સ્ત્રીને માતા સમાન ગણે છે તેને વૈકુંઠ ન મળે તો તેના જામીન તુલસીદાસ છે. જે ભાવ પુરુષોએ સ્ત્રી પ્રત્યે ધારણ કરવો જોઈએ તેવો જ ભાવ સ્ત્રીએ પુરુષોના પ્રત્યે ધારણ કરવો જોઈએ. જો સ્ત્રીપુરુષો પરસ્પર આ પ્રમાણે જ આચરણ કરવા લાગે તો જગતનું વાતાવરણ

અત્યંત પવિત્ર અને નીતિમય બની જાય. દષ્ટિ પવિત્ર થયા પછી વિચાર અને પછી આચાર પણ પવિત્ર થાય છે.

(૬) કામોત્તેજક કુદૃશ્યોથી સદા દૂર રહેવું જોઈએ—
અહ્મચર્ય પાલન કરવા ઈચ્છનારે ખરાબ દેખાવો જોવા ન જોઈએ. સુદ્ધિહીન પશુ પક્ષિઓનાં ચિહ્નસ આચરણો જાહેર રસ્તા પર જોવામાં આવે છે, રસ્તે થઈને જતાં આવતાં અનેક દૃશ્યો જોવાનો પ્રસંગ અનાયાસે આવે છે એવા પ્રસંગોએ—અહ્મચારીએ પોતાની દષ્ટિ હંદાવી લઈ અન્ય શુભ પદાર્થ પર લઈ જવી જોઈએ. અને શુભ પદાર્થોનો જ વિચાર કરવો જોઈએ. કોઈ અન્ય કૂળ, પુલ, દક્ષ, નદી, સરોવર, પર્વત, ખગીયાઓ તરફ પોતાની નજર લઈ જવી જોઈએ. એમ કરવાથી સ્વાભાવિક રીતે પ્રથમ જોયેલાં દુષ્ટ દૃશ્યોની અસર મન પર ચોંટી નહિ રહે. એ જ પ્રમાણે સ્ત્રી-પુરુષે ના ખાસ કરીને સ્ત્રીઓના સ્નાન પ્રસંગે વસ્ત્રો અહ્મસતી વખતે અને એવાજ ખીન પ્રસંગોએ કોઈ પણ સંયમી વ્યક્તિએ પોતાની દષ્ટિ એ તરફ લઈ જવી ન જોઈએ. બનતાં સુધી એવા દરેક સમયે દૂર રહેવું એ જ લાભદાયક છે. તાત્પર્ય કે માણુસે એવી રીતે વર્તવું જોઈએ કે જેથી એવાં કુદૃશ્યો પોતાની નજરે ન જ પડે. સાદાં, પવિત્ર અને શુભ દૃશ્યો જ દષ્ટિ સમક્ષ આવે એવો પ્રયાસ કરવો જોઈએ. એવી રીતે વર્તવાથી ઘણાં ખરા દોષોમાંથી આપણે અનાયાસે બચી જવાય છે.

(૧૦) લોકાપવાદ ભીતી—જે અહ્મચર્યનું યથાવિધિ પાલન નહિ થાય અને ખરાબ આચરણ ચાલુ રહેશે તો લોકો નિંદા કરશે એવો વિચાર કરી કોઈ દિવસ ખરાબ માર્ગે જવું નહિ. સારું કાર્ય કરવા છતાં અને સારી રીતે વર્તન રાખ્યા છતાં કોઈ દેષ દે તેની ખીલકુલ દરકાર ન કરતાં શુભ કાર્યમાં મગ્ન રહેવું.

— (૧૧) મિતાહાર કરવો — પોતાને માફક આવતો અને જીવનને ટકાવવા માટે જેટલા આહારની જરૂર છે તેટલો જ પોષણ-કારક અને સુપાચ્ય ખોરાક ખાનાર મિતાહારી કહેવાય છે. હિત-કારક અને પથ (જેથી વિકાર ઉત્પન્ન થાય નહિ તે) ખોરાકનું સુખપૂર્વક પાચન થઈ શકે તેટલું ભોજન કરવું જોઈએ. સ્વાદેન્દ્રિયનો સંયમ કરવાથી આરોગ્ય વધે છે એટલું જ નહિ પણ વીરક્ષા પણ કરી શકાય છે. ભોજનમાં ખાલ પદાર્થો જેમ અને તેમ થોડી જાતના હોવા જોઈએ. બહુ ભોજન કરનાર તથા આખો દિવસ ખેસી રહેનાર અથવા કાંઈ ને કાંઈ ખાવાની ટેવવાળો માણસ કદાપી અહ્યયનનું પાલન કરી શકતો નથી. કુદરત તરફથી મળતાં પદાર્થો તેમની કુદરતી સ્થિતિમાં જ ખાવા યોગ્ય છે. તેમના પર જેટલા વધારાના સંસ્કારો કરવામાં આવે છે તેટલા તે ખાવા સારૂ વધારે અયોગ્ય બને છે. કંદમૂળ, ફળ અને દૂધ આહાર માટે ઉત્તમ છે. અહ્યયન ધારણ કરવાના અભિલાષીએ કેવળ સાત્ત્વિક ભોજન ગ્રહણ કરવું જોઈએ. ઘઉં, ચોખા, જીર, બાજરી, ચણા, દૂધ, દહીં, ત્રી, માખણ, કાળાં મરી, સકરકંદ, તાજાં અને ઉત્તમ રસદાયક ફળો એ બધાં સાત્ત્વિક ભોજન ગણાય છે. ખાલ પદાર્થોના તેમની નૈસર્ગિક સ્થિતિમાં જ ઉપયોગ કરવો લાભપ્રદ છે. તેમના પર અનેક સંસ્કારો કરી તેને નિઃસત્ત્વ બનાવવાથી અવશ્ય હુનિ થાય છે. અહ્યયનનું પાલન કરવા ઈચ્છનારે ભોજનમાં મશાલા અને તીખા તમતમતા પદાર્થો ખાવા ન જોઈએ. અત્યાહારી અહ્યયન પાળી શકતો નથી. જે માણસ એકજવાર ભોજન કરે છે તે બનતાં સુખી રોગમુક્ત રહે છે. ચાહ, કોપ્રી, કોકો, બરફ, સોડા, લેમન, ખટાશવાળી ચીજો તેમ અતિ મિઠાશનો પણ ત્યાગ કરવો જોઈએ.

—(૧૨) સાદી રહેણી કરણી—અહ્યયનું રક્ષણ કરવા સાડ જેમ પવિત્ર મનની જરૂર છે. તેટલી જ જરૂર પવિત્ર વાણી અને પવિત્ર શરીરની છે. એટલે કાયિક, વાયિક અને માનસિક પવિત્રતા રાખવી એનું નામ જ અહ્યયન છે. ખાવા પીવામાં, કપડાં લેવામાં અને રહેણી કરણીમાં, મોજશોખ અને આરામની ભાવના દાખલ થવાથી મનુષ્યની વિષય વિલાસ તરફ પ્રવૃત્તિ થાય છે. અને વિલાસનું અંતિમ પરિણામ, અસંયમ, અઅહ્યયન એટલે વીર્ય નાશ છે. એજ કારણથી પ્રાચિન કાળના ઋષિ મુનિઓની રહેણી કરણી ઘણી સાદી હતી. ખાવા પીવાના પદાર્થો પણ તૈયાર કરતી વખતે ખટાશ, તીખાશ, અને ઉત્તેજક ગરમ મશાલાઓ મેળવી દુષિત કરવા ન જોઈએ. જગતમાં આજ સુધીમાં જે જે મહાપુરુષો થઈ ગયા છે તેમના જીવનનું મુખ્ય લક્ષણ સાદાઈ જ હતું. ભોગ વિલાસથી દૂર રહેવું અને ઉચ્ચ વિચારોવાળું સાદું જીવન ગાળવું એજ અહ્યયન પાલન કિંવા વીર્યરક્ષણનું મુખ્ય સાધન છે.

—(૧૩) ઉપવાસ—ઉપવાસ કરવાથી શરીર શુદ્ધ અને નીરોગી થાય છે, એટલું જ નહિ પણ પવિત્ર થાય છે અને વીર્યની રક્ષા કરવામાં મદદ મળતી હોવાથી શાસ્ત્રકારોએ દર અગિઆરસો વગેરે અમુક દિવસોએ ઉપવાસ કરવાનો આદેશ આપ્યો છે. અજીણનો ઉપાય ઔષધ સેવન નથી પણ ઉપવાસ જ છે. ઔષધ સેવન કરવાથી વીર્ય દોષ ઉત્પન્ન થાય છે. જે કંઈ પણ ખાધા વિના ઉપવાસ કરવા અશક્ય હોય તો ફળોનો થોડો રસ પીવો ઉત્તમ છે. ઉપવાસ છોડતી વખતે દૂધ તથા અદ્ય પરિશ્રમે પાચન થઈ જાય તેવું લઘુ ભોજન લેવું લાભકારક છે.

—(૧૪) શીતોદક સ્નાન—ઠંડા પાણીથી સ્નાન કરવું. કાયદાકારક છે. જેને સ્વપ્નદોષ થતો હોય તે જો પ્રાતઃકાળમાં

હંડા પાણીથી સ્નાન કરે તો થોડા જ દિવસમાં સ્વપ્ન દે.પ દૂર થાય છે. જો શીતકાળ એટલે શિયાળો હોય અને હંડા પાણીથી નાહવાનું સહન ન થાય તો શરીરના ગુપ્ત ભાગો અને ખાસ કરીને ઉપસ્થ ધન્દ્રિય હંડા પાણીમાં એત્રણ વાર ઘોઈ નાખવાથી બહુ લાભ થાય છે. શરીરના સર્વ ભાગોને પૂરતા પાણીથી સારી રીતે ઘોવા જોઈએ. શરીર પર કોઈ ઠેકાણે મેલ રહેવા દેવો નહિ, કારણ કે જ્યાં મેલ એકઠો થાય છે ત્યાં ઉષ્ણતા વધે છે અને વીર્ય દુષિત થઈ અથવા તો અકારણ ઉત્તેજિત થઈ તેનો અકાલે ક્ષય થાય છે. તરવાનો અભ્યાસ અભ્યયર્ પાલન માટે લાભદાયી છે. તળાવ, નદી અને સમુદ્રનું સ્નાન ક્રમશઃ ઉત્તમ છે.

— (૧૫) જનનેન્દ્રિય સ્નાન — પેશાબ કરવા જતી વખતે હંડા પાણીનો લોટો ભરીને સાથે રાખવો કારણ કે ઉપસ્થને સારી રીતે ઘોઈ હંડા કરવાથી આખું શરીર ને મન શાંત થાય છે. શૌચ વખતે પણ પુષ્કળ પાણીનો ઉપયોગ કરી બન્ને મળદારો સ્વચ્છ કરવા જોઈએ.

— (૧૬) બે વાર મળમૂત્ર ત્યાગ — અંધકાશ કદી થવા દેવો નહિ. જ્યારે મળમૂત્ર ત્યાગ કરવાની હાજત થાય ત્યારે તુરત જ તેનો ત્યાગ કરવો જોઈએ. થયેલ હાજત રોકવાથી રોગ ઉત્પન્ન થાય છે. નિયમિત વ્યાયામ અને પ્રાણાયામ કરવાથી અંધકાશ દૂર થાય છે.

(૧૭) વહેલા સૂવું, વહેલા ઉઠવું — શરીર તથા મનની પવિત્રતા જાળવી રાખવા સાર રાત્રે વહેલા સૂઈ સવારમાં વહેલા ઉઠવું જોઈએ. સાંધાતણ રીતે આઠ કલાક નિદ્રા લઈ છેવટ પાંચ વાગે ઉઠવું જોઈએ. ઓરડામાં દીવો બળતો રાખવો યોગ્ય નથી.

સુતી વેળાએ પેશાબ વગેરે કરી ઠંડા પાણીથી જનનેન્દ્રિયને અવશ્ય-
સ્નાન કરાવવું જોઈએ.

(૧૮) નિવ્યંસનતા — અહ્યયર્ પાલન કરવાના અભિલાષી-
એ ચાહ, કાશી, સિગારેટ, તમાકુ, દારૂ વગેરે તમામ પ્રકારનાં
નિશાત્પાદક પદાર્થો કદી વાપરવાં નહિ. સર્વ પ્રકારનાં દુવ્યંસનો
અહ્યયર્ ધાતક છે.

— (૧૯) લંગોટખંધ રહેવું — અહ્યયારીએ સદા લંગોટ
ખંધ રહેવું. પાતળા કપડાનો લંગોટ કામમાં લેવો. જાડા કપડાનો
લંગોટ પહેરવાથી ઉષ્ણતા વધી નુકશાન થાય છે.

(૨૦) ચાખડીઓ કે ચંપલનો ઉપયોગ — અહ્યયારીએ
ચાખડીઓ કે ચંપલ પહેરવાથી વીર્યરક્ષા કરવામાં મદદ મળે છે,
કારણ કે પગના અંગુઠા અને તેની પાસેની આંગળીના મૂળમાં જે
નસો રહેલી છે તેનો કામોત્પાદક નસો સાથે સંબંધ હોવાથી તે
નસો ઉપરનું દબાણ વિષયાસક્તિ રોધક છે.

(૨૧) સતત શુદ્ધ વાયુ સેવન — દરરોજ શુદ્ધ વાયુ-
વાળા સ્થાનમાં જ વાસ કરવો. પર્વતો પર, સરિતા કે સમુદ્રને
કિનારે, વન પ્રદેશ કિંવા ખુલ્લા મેદાનોમાં, સવારે સૂર્યપ્રકાશમાં
ભ્રમણ કરવાથી એવો અનુભવ થાય છે કે જાણે કુદરત આપણા
શરીરમાં અહ્યયર્, મનો નિગ્રહ, આરોગ્ય, આનંદ, પવિત્રતા, જળ,
તેજ, પ્રસન્નતા, સામર્થ્ય, આદિ ભરી રહી છે. શુદ્ધ હવાનું
સતત સેવન દીર્ઘાયુષ્યદાતા છે.

— (૨૨) પ્રાણાયામ કરવા — સિધ્ધાસનમાં બેસીને દીર્ઘ
શ્વાસોચ્છવાય લેવાથી વીર્ય દોષ દૂર થાય છે. મન સ્થિર અને
શાંત થાય છે. કુદિયારો આવતા નથી. અહ્યયર્ના રક્ષણ માટે

વીર્ય ઘટ થાય છે. પૂરક, રચક, અને કુંભકનો સમય સરખો રાખવો.

— (૨૩) નિયમિત કસરત — પોતાની શક્તિનો વિચાર કરીને અનુકુળ આવે તેવી કસરત કરવી. વ્યાયામ કરવાથી પરસેવા વાટે શરીરનો મેલ નીકળી જાય છે. લોહી શુષ્ક થાય છે, અને આખા શરીરમાં ફરતું થાય છે, જેથી બધા અવયવો ધાટીલા અને પુષ્ટ થાય છે, અને અલ્પચર્ય પાલનમાં બહુ મદદ મળે છે.

— (૨૪) સતત ઉદ્યોગ — અલ્પચારીએ કાંઈ ને કાંઈ કામ કરવું જોઈએ. કાંઈ વખતે નકામા ખેસી રહેવું ન જોઈએ. આજસ માણસનો મોટામાં મોટો શત્રુ છે, અને ઉદ્યોગ મોટામાં મોટો મિત્ર છે. પુરુષાથી માણસ જ વીર્ય રક્ષા કરી શકે છે. આમ હોવાથી જ ઋષીઓએ સર્વથી પ્રથમ ઉપદેશ “કર્મકુરુ” રાખ્યો હતો. તમારી શક્તિઓનો પ્રતિદ્વિજ સદુપયોગ કરતા રહો.

(૨૫) સત્સંગતિ — પાપ, તાપ અને દીનતાનો નાશ સત્પુરુષો પોતાના સદુપદેશ વડે સહજમાં કરી શકે છે. એટલા માટે ઉત્કર્ષની ઈચ્છા રાખનારે સદા સનજનોની સંગતિમાં જ રહેવું જોઈએ. કહેવત છે કે મનુષ્ય જેની સોબત કરે છે તેવો જ તે બને છે.

(૨૬) પવિત્ર પુસ્તકોનું વાંચન — આધુનિક સમયમાં સંગતિ બે પ્રકારની છે. મનુષ્ય સંગતિ અને પુસ્તક સંગતિ. જે ગ્રંથોના વાંચનથી સદ્વિચારોની નિર્મિતિ થાય અને વાંચ્યા પછી ચિત્તવૃત્તિ શાંત થઈ ઉચ્ચ ભૂમિકા તરફ જીવનને પ્રવર્ત કરવા પ્રેરણા મળે એવા જ ગ્રંથો વાંચવા જોઈએ. જે ગ્રંથોમાં અશ્લીલ વર્ણનો તથા દુરાચારની મોહક કથાઓ હોય તેવા ગ્રંથો હાથમાં પણ ઝાલવા ન જોઈએ. બજારમાં સરતી કિંમતે વેચાઈ રહેલાં

ખિન્નત્વ ચિન્તે તથા વિકારોત્પાદક ભાવના તથા ભાષા શૈલીવાળાં પુસ્તકોને પ્રેતો સમાન ગણી તેમનાથી દૂર રહેવું. પુસ્તકો માત્ર વાંચીને બેસી ન રહેતાં તેમાં વાંચેલા ઉત્તમ વિચારો પ્રમાણે આચરણ કરવાનો પ્રયાસ કરવો જોઈએ. ગમે તેવા ઉત્તમ પુસ્તકનું પણ વાંચન કર્યા પછી મનન ન કરતાં ભૂલી જવામાં આવે તો વાંચનારનું કાંઈ પણ હિત થાય નહિ, એટલું જ નહિ પણ વાંચન માટે અતિત કરેલ સમય તથા કરેલો પરિશ્રમ વ્યર્થ જઈ નુકસાન થાય છે.

(૨૭) દિન ચર્યા લખવી — કૃતંસ્મર તેં જે કાંઈ ક્યું હોય તેનું સ્મરણ કર. એ વેદનો ઉપદેશ છે. એથી બ્રહ્મચારીએ પોતાની દિનચર્યા લખવાનો અભ્યાસ અવશ્ય રાખવો. એથી હું કેવો હતો અને આ વખતે કેવો છું એની ખબર પડે અને સુધારાનો અવકાશ ક્યાં છે એ ખરાખર સમજાય.

(૨૮) નિત્ય નિયમાવલોકન — પોતાની સુધારણા માટે જે નિયમો ઠરાવ્યા હોય તેમનું પાલન ખરાખર થાય છે કે નહિ, કરેલી પ્રતિજ્ઞાઓનું પાલન થાય છે કે નહિ તે નિત્ય જોતા રહેવાના કૃત્યને નિત્ય નિયમાવલોકન કહે છે. જે માણસમાં આ ઉત્તમ ટેવ હોય છે તે અદ્ય સમયમાં જ આગળ વધે છે. આ નિયમના પાલનથી ફેટલાક સાધારણ વિદ્યાર્થીઓ જગતના મહાન વિદ્વાનો થયેલા છે. શરીર અને મન ખગવાન થયેલું છે. અદ્યમાં જે કાંઈ પોતાની ઉન્નતિની અભિલાષા રાખતું હોય તેણે નિત્ય નિયમાવલોકનની ટેવ અવશ્ય રાખવી. આ પ્રમાણે કરવાથી સર્વ પ્રકારની ઉન્નતિ સિદ્ધ કરી શકાય છે. નિયમના પાલનમાં જેટલી શિથિલતા થશે તેટલા જ દોષો ઉત્પન્ન થઈ બ્રહ્મચર્યા પાલનમાં વિધ્નો લાગશે.

(૩) મહાત્મા પ્રણવાન કે ઉપદેશોલા શીલસાહાયક નિયમો

(૧) મૂત્રત્યાગ અને મગત્યાગ બાદ ઇન્દ્રિયોને શીતળ જળથી ધોવી. મગમૂત્રતી હાજત કદી રોકતી નહિ. (૨) બની શકે તો નિત્ય ઠંડા જળથી સ્નાન કરવું. (૩) નિયમિત કસરત કરવી. (૪) કોપીન અગર લંગોટ અવશ્ય પહેરવો. (૫) બનતા સુધી હમેશા સવારે અને સાંજે ખુલ્લી હવામાં ફરવા જવું. (૬) રાત્રે તહેવાર

વું. પ્રાતઃકાળમાં બ્રાહ્મ મુદ્રતમાં સૂર્યોદય પૂર્વે કમમાંકમ એક કલાક પહેલાં અવશ્ય ઊઠવું. સૂતી વખતે પેશાબ કરીને સૂવું. (૭) સ્ત્રી પુરુષે એક પલંગ પર વા એક સાથે ન સૂવું. રાત્રે ભગવાનનું ચિંતન કરતાં કરતાં નિદ્રાધીન થવું. પ્રાતઃકાળમાં ઊડતાં જ પાશુ ઇશ્વર સ્મરણ કરવું. (૮) પર સ્ત્રી સાથે એકાંતમાં વાત ન કરવી. (૯) સ્ત્રીઓ તરફ મીઠા માંડી જોવું નહિ. સ્ત્રીઓ તરફ સડજ દ્રષ્ટિ પડતાં માતૃ કે પરમાત્મ ભાવપૂર્વક તેમના તરફ જોવું આ પ્રમાણે સ્ત્રીઓએ પણ પુરુષો તરફ ધારી ધરીને જોવું નહિ. સહજ ણિ પડતાં પિતૃભાવ યાતો પરમાત્મ ભાવ હૃદયમાં જાગૃત કરવો. (૧૦) કુસંગતિનો સર્વથા ત્યાગ કરવો. (૧૧) સદ્ગ્રંથોનું અધ્યયન કરવું. શ્રીમદ્ ગીતાનો અર્થ સહિત પાઠ કરવો. (૧૨) જગત પ્રતિ વૈરાગ્ય ભાવના કેળવવી. જગતની અનિત્યતાનું મનન કરવું. (૧૩) મહિનામાં કમમાં કમ એકાદશીને દિવસે અપવાસ કરવો. (૧૪) મહા પુરુષો અને વીર બ્રહ્મચારીઓનાં ચરિત્રોનું મનન કરવું. (૧૫) શૃંગાર રસ પ્રધાન નાટક સિનેમા કોઈ દિવસ ન જોવાં, તેમ બાળકોને પણ ન બતાવવાં. કાચી ઉમરના બાળકોને હાથમાં આવાં પુસ્તકો ન આપવાં. (૧૬) વર્ણાંગી નેત્રો સર્વદા ત્યાગ કરવે. નિત્ય સ્મરણમાં રાખવું કે ટાપટીપ અને શૃંગાર દ્વારા હામ જાગૃત થાય છે. જાગૃતની સજ્જવટ કરનાર પેતે દુઃખે છે અને બીજાને પણ દુઃખાડે છે. (૧૭) અત્તર

ને ફૂલ ધારણુ ન કરવાં. ફેશનની શીશિયારીમાં ફસાવું નહિ. સાદો પહેરવેશ રાખવો. વારેવારે દર્પણમાં ન જોવું. પાન હોઠ લાલ કરવા ખાવાં નહિ. આસવ આદી ન વાપરવા. ઉત્તેજક દ્રવ્યો ત્યાજ્ય કરવા. (૧૮) ચા, કાશી, તમાકુ, ભાંગ, ગાંજો, દારૂ વગેરેથી સદા દૂર રહેવું. માદક દ્રવ્યો અલ્પચર્યા પ્રતનાં કદા શત્રુ છે. (૧૯) પ્રતિદિન નિયમિત રીતે થોડો સમય ધ્યાન કરવું. નિરંતર આસો-અછવાસ સાથે જ ભગવાનનો માનસ જપ ચોલુ રહે તો બહુ જ લાભદાયી છે. (૨૦) સ્ત્રીએ પુરુષના રૂપથી અને પુરુષે સ્ત્રીના રૂપથી મોહિત ન થવું. વીતરાગ ભાવના રાખવી. (૨૧) કામવાસના જગૃત થાય તો રામાયણ વાંચવું યા તો ગાયત્રી કે પ્રણવ જપની ધુન કરવી. ભજનોમાં મન ચોંટાડવું. ભગવાનનો જપ અને કીર્તન સામે કામવાસના ટકી શકતી નથી. આ અનુભવસિદ્ધ પ્રયોગને સંતોએ અનેક વખત નાણી જોઈ, નિષ્ફળ ન ગયાથી સાધકને તેનું અવલંબન કરવા ભલામણ કરેલી છે. (૨૨) આપણું અંતિમ લક્ષ્ય ભગવત પ્રાપ્તિ હોઈ તેના ધ્યાનમાં નિત્ય રચ્યાપચ્યા રહેવાથી વિષયવાસના શાંત રહે છે.

સ્વામી હૃદયોગાનંદની મૂચનાઓ

અલ્પચર્યા બળવંત, ધણા ગુણ એમાં રહે છે;
એના આઠ પ્રકાર, અલ્પચર્યાઓ ગ્રહે છે.
કામોત્તેજ હોય વસ્તુ, તે સદાય ત્યાગે;
એવે સ્થાને ન જાય, જેથી ધર્યા જાગે.
વસે ન તેવે સ્થાન, ન રાગે કદી શૃંગારે;
વિષય વંત જે અંધ, કદી વાંચન નહિ ધારે.
ત્યાગીઓ જે હોય, બંધી વિષ સ્ત્રીને ત્યાગે;
ગુહસ્થ સ્વસ્ત્રી વિના, પૂરા વ્રતને અનુરાગે.

રજસ્વલા વિષુ સ્ત્રી તણો, ન કરો ગૃહસ્થ સંગ;
 અક્ષયર્થ જે ગૃહસ્થનું, સ્વ પત્ની વિષુ ભંગ.
 મન વચન ને કાયા ચક્રી, કદી ન થાવું ભ્રષ્ટ;
 પંચેન્દ્રિય એ વિષયથી, કરી રાખો અદ્રષ્ટ.
 કામ મહા બળવાંત છે, એને રોકે જેહુ,
 તેજ વધી આગળ જશે, તેમાં નહિ સંદેહ.
 કામ વૃત્તિને રોકતાં, ક્રોધાદિ રોકાય;
 કામ વાસન નો મટે, સર્વ કારજ સિદ્ધ થાય.
 સખલન ન થાયે વીર્યનું, મન દહ એ કરવું જ;
 ઉધ્વરેત બનવા બહુ, પ્રયત્નવાન થવું જ.

કામને પરાસ્ત કરવા મહાત્મા ગાંધીજીનો ઉપદેશ

(૧) મહાત્મા ગાંધીજીનો અક્ષયર્થ સહાયક ઉપદેશ.

આધુનિક હિન્દો તેજસ્વી સૂર્ય, મહાત્મા મોહનદાસ ગાંધી જેની ખ્યાતિ દેશનાં સાતે લાખ ગમાડાંમાં પહોંચી, ન્યાં જાય ત્યાં જેના દર્શને કૃતદન દેશીઓથી મહાત્મા ગાંધી કી જયના પોકારો પાડ્યા હતા, જેણે હિંસાથી રક્તપ્રવાહ કરાવ્યાને બદલે અહિંસાના શાંત માર્ગથી ઇંગ્રેજ જેવી સશક્ત અને સાધન સંપન્ન પ્રજા પાસેથી હિન્દો કબજો છોડાવ્યો છે. જેના પ્રભાવથી ધનિકોનો દાન પ્રવાહ તેમની ઇચ્છાનુસાર વહેવરાવ્યો છે, જેણે પોતાની રહેણી કર્ણીથી અસંખ્ય યુવાનોને મોજશોખનો માર્ગ મુકાવી દઈ સાદાઈને પંથે વાળ્યા છે. જેણે અસંખ્ય યુવાનો પાસે સ્વાર્થ ત્યાગ કરાવી, જનસેવા તે જનાર્દન સેવાનું સુત્ર સ્વીકારાવી, દેશ સેવા કરાવી છે. જેઓ ગૃહસ્થાશ્રમી હોવા છતાં—જીના નીકટના સમાગમમાં રહ્યા છતાં—અક્ષયર્થ વ્રત પાળ્યું છે. જેઓ પોતાના અશક્ત શરીરથી અનેક વર્ષો સુધી લાગભાગ

અપરિમિત માનસિક શ્રમ અહ્યયન પાલનને લીધે લઈ શક્યા હોવાનું માનતા હતા. તેઓના અહ્યયન પ્રત પાલન સહાયક જાત અનુભવ જન્ય આહાર વિહારનું દિગ્દર્શન તેમના જ શબ્દોમાં નીચે આપ્યું છે, તેઓએ પ્રથમ દુર્ઘન કામને જીતવા માટે અખૂટ ધૈર્ય રાખવાનો ઉપદેશ આપ્યો હતો.

(૧) જ્યાં સુધી કામ જીતવા માટે સર્વસ્વનો ત્યાગ કરી તમામ ઉપચારો ન લઈએ ત્યાં સુધી કામ જીતી શકાતો નથી

“કામ વિકાર જીતવો એ મુશ્કેલ છે, અશક્ય નથી. પણ જે કામ જીતે છે તે સંસારને જીતે છે અને તરે છે એવો ઈશ્વરનો કોલ છે. તેથી કામ પર જીત મેળવવી એ સૌથી કઠણ વસ્તુ છે. આવી વસ્તુ મેળવવામાં ધીરજની ઘણી જ જરૂર છે, એ કામને જીતવાનો પ્રયત્ન કરનારા બધા કબૂલ કરતા નથી. અક્ષરજ્ઞાનના અભ્યાસક્રમમાં આપણને ખાતરી, ધીરજની, ધ્યાનની કેટલી આવશ્યકતા પડે છે તે આપણે જાણીએ છીએ. તે પરથી ત્રિરાશીનો મેળ બાંધીએ તો આપણને માલમ પડે કે અક્ષરજ્ઞાનના અભ્યાસમાં ધીરજ ઈત્યાદિની જેટલી જરૂર હોય તેના કરતાં અનંત ગણી ધીરજ કામ જીતવામાં જોઈએ. આ તો ધીરજની વાત. કામને જીતવાના ઉપચાર વિષે પણ આપણે એટલા જ ઉદાસીન છીએ. સામાન્ય વ્યાધિને મટાડવા સાર આપણે જગતને ખેડીએ છીએ, ડોક્ટરનાં ધરોધર શોધીએ છીએ, મંતર જાંતર પણ છોડતા નથી, પણ કામરૂપી મહા વ્યાધિને મટાડવા સાર સર્વ ઉપચાર સાથે લેતા નથી અને ઊલટા ઈશ્વરની સાથે કે ઉપચાર કરનારની સાથે ચરત કરીએ છીએ કે, “આટલી વસ્તુ તો નહિ જ છોડીએ, છતાં કામવિકાર મટાડો.” નિદાન એ છે કે કામ જીતવા માટે આપણને

ખરી તાલાવેલી મનની નથી. તેને સારૂ સર્વસ્વનો ત્યાગ કરવા આપણે તૈયાર નથી. આ શિથિલતા જીત મેળવવાના માર્ગમાં મોટામાં મોટી ખાડ છે. આજે મને ૫૬ વર્ષ પૂર્ણ થયાં છે, ત્યારે પણ મને તેની કઠિનતાનો અનુભવ તો થાય છે જ. તે અસિધારા વ્રત છે. એમ વધારે ને વધારે સમજું છું. નિરંતર જાગૃતિની આવશ્યકતા જોઉં છું. મનુષ્યને અક્ષયર્થની આવશ્યકતા વિષે પૂરી શ્રદ્ધા નથી હોતી ત્યાં સુધી તે અનેક પ્રકારનાં ફાંફાં મારે છે. જેને તેની તીવ્ર ઇચ્છા થઈ છે તેને એ વસ્તુ સાધ્ય છે. એ વિષે શંકા કરવાનું કાંઈ જ કારણ નથી. જગત અક્ષયર્થના ઓછા વત્તા પાલનથી જ નભે છે. એ જ હકીકત સૂચવે છે કે તેની આવશ્યકતા છે ને તે સંભવિત છે. સૌથી મહત્વનું એ છે કે કોઈ પણ વ્યક્તિએ પતિ-પત્ની વચ્ચે સુધ્ધાં વીર્ય રક્ષા અત્યંત અઘરી છે એમ માનવું નહિ. ઉલટું સૌ કોઈએ સંયમને જીવનની સામાન્ય અને સ્વાભાવિક સ્થિતિ તરીકે માનીને ચાલવું જોઈએ.”

(૨) અક્ષયર્થ સાધકોને નિષ્ફળ જવાનું કારણ તેઓ જનનેન્દ્રિય અને અન્ય વિષયેન્દ્રિયોનો સંયમ સહગામી નથી કરતા તે છે.

“અક્ષયર્થ પાળવાનો પ્રયત્ન કરનારા ઘણા નિષ્ફળ જાય છે, કેમકે તેઓ ખાવા, પીવા, જોવા ઇત્યાદિમાં અઅક્ષયારીની માફક રહેવા છતાં અક્ષયર્થનું પાલન ઇચ્છે છે. આ પ્રયત્ન ઉપણ ઋતુમાં શીત ઋતુનો અનુભવ લેવાના પ્રયત્ન જેવો છે. સંયમીના, સ્વચ્છંદીના, ભોગીના અને ત્યાગીના જીવન જીવવાની લઢણ વચ્ચે ભેદ હોવો જોઈએ. આંખનો ઉપયોગ બંન્ને કરે છે પણ અક્ષયારી દેવદર્શન કરે, ભોગી નાટક ચોટકમાં લીન રહે, ખીન્ને વિલાસી

ગીતો સાંભળવામાં જ મોજ માણે. બન્ને જગરણ કરે પણ એક જગૃતાવસ્થામાં તેના હૃદય મંદિરમાં વિરાજતા રામને વિનવે, બીજો નાયરંગની ધૂનમાં, મૃવાનું ભાન ભૂલી જાય, બન્ને જમે પણ એક શરીર રૂપી તીર્થક્ષેત્રને નિભાવવા પૂરતું પેટને ભાડું આપે, બીજો સ્વાદને ખાતર પેટમાં અનેક વસ્તુઓ ભરી તેને દુર્ગંધિત કરી મૂકે. આમ બન્નેના આચાર વિચારમાં ભેદ રહ્યાજ કરે.”

“સ્ત્રી સંગનો શારીરિક ત્યાગ એટલે જ બ્રહ્મચર્યનું પાલન એમ ગણવું ન જોઈએ. તમામ વિષયેન્દ્રિયોનો નિરોધ એજ બ્રહ્મચર્ય છે. જે બીજી ઇન્દ્રિયોને જ્યાં ત્યાં ભટકવા દઈ એક જનનેન્દ્રિયને જ રોકવાનો પ્રયત્ન કરે છે તે અવશ્ય નિષ્ફળ જાય છે. કાનથી ત્રિપયવાસના ઉત્પન્ન થાય એવી વાતો સાંભળે, આંખથી વિકાર કરનારાં દ્રશ્યો જુઓ, શુભથી કામોત્તેજક પદ્ધતિઓનો સ્વાદ કરે, હાથથી વિકાર વધે એવી વસ્તુઓને અટકે તે મનુષ્ય અગ્નિમાં હાથ નાંખ્યા છતાં ન દાઝવાની ધારણા રાખનાર જેવો મિથ્યાભિસાધી છે. અન્ય પ્રાણીઓ કરતાં મનુષ્ય આહાર વિહારમાં વધારે સ્વતંત્રતા ભોગવે છે અને સર્વ ઇન્દ્રિયોનો છુટથી ઉપયોગ કરે છે, આથી તેને વર્ષના અમુક દિવસોમાં જ કામનો વેગ આવતો નથી પણ કામ વિકાર તો તેનો કાયમનો રોગ હોય છે. આવા મનુષ્યો માટે કામ વિકાર છૂટવો કંઠણમાં કંઠણ બને તે સાહુજીક છે. જનનેન્દ્રિયને વશ રાખવાનો પ્રયત્ન સફળ થઈ શકે માટે બીજી તમામ ઇન્દ્રિયોને એક સાથે વશ કરવાનો અભ્યાસ પાડે જ છુટકો છે.”

“બ્રહ્મચર્યનો વિશાળ અર્થ મન, વચન અને

શરીરથી સર્વ ઇન્દ્રિયોનો સંયમ. આ સંયમ સાર ઉપર પ્રમાણેના ત્યાગોની અનિવાર્ય અગત્યતા છે એમ હું દિવસે દિવસે જોતો આવ્યો છું. આજ પણ જોઈ રહ્યો છું. ત્યાગતા ક્ષેત્રને સીમા નથી, જેમ અહ્યયનના મહિમાને નથી. આવું અહ્યયન અરૂપ પ્રયત્નોથી સાધ્ય થઈ શકતું નથી. કરોડોને માટે તો તે આદર્શ ૩૫૪ રહેશે કેમકે પ્રયત્નશીલ અહ્યયારી પોતાની જાણપોતું નિત્ય દર્શન કરશે. પોતાનામાં ખૂણખાંચરે છુપાઈ રહેલા વિકારોને તે ઝાળખી લેશે ને તેમને કાઢવા સતત પ્રયત્ન કરશે. જ્યાં લગી વિચાર પર કાબુ મળ્યો નથી કે ઇચ્છા વિના એક પણ વિચાર આવે નહિ ત્યાં લગી સંપૂર્ણ અહ્યયન નથી. વિચાર માત્ર વિકાર છે, તેને વશ કરવા એટલે મનને વશ કરવું. મનને વશ કરવું એ વાયુને વશ કરવા કરતાં એ વધારે કઠણ છે. આમ છતાં જો આત્મા છે તો આ વસ્તુ પણ સાધ્ય છે. આપણને મુશ્કેલીઓ આવી પડે છે તેથી તે અસાધ્ય છે એમ કોઈ ન માને એ કરવું જોઈએ એવો દઢ નિશ્ચય કરી લેવો. આ નિશ્ચયને પુષ્ટિકારક સદ્ગુણોનું વાંચન મનન કરવું ને સત્સંગ કરવો.

(૪) પોતાનો બધો સમય સત્કાર્યમાં—જગત સેવામાં ગાળે.

જોઈએ. સંસારસાગર તારનાર, તેમજ જીવનનાં સર્વ ક્ષેત્રોમાં વિજય અપાવનાર અહ્યયન જ હોઈ મારે તેનું ગમે તે ભોગે પાલન કરવું જોઈએ એવો દઢ નિશ્ચય કરી લેવો. આ નિશ્ચયને પુષ્ટિકારક સદ્ગુણોનું વાંચન મનન કરવું ને સત્સંગ કરવો.

(૪) પોતાનો બધો સમય સત્કાર્યમાં—જગત સેવામાં ગાળે.

(૫) શેજ ઊઠીને પવિત્રતા તથા એકાગ્રતા માટે પ્રભુની પ્રાર્થના કરવી. પ્રભુ પ્રાર્થના કરવાથી આપણે દિન-પ્રતિદિન નિર્માળ અને પવિત્ર બનતા જઈશું. આસ્તિક માને કે ઈશ્વર અંતર્યામી છે તો પણ આપણી ચેષ્ટા જુએ છે, તેથી આપણે ચોવીસે કલાક સાવધાન રહેવું. હરકોઈ શારીરિક કે માનસિક કામ કરતાં ઈશ્વરનું નામ જાણવું જ નહિ. ઈશ્વરનું નામ સર્વ પાપને હરે છે. થોડા મહાવરા પછી દરેક જણ કહી શકશે કે બધા વિચાર કરતી વખતે ઈશ્વર સ્મરણ સંભવિત છે. એકજ વખતે માણસ એકજ વિચાર કરી શકે એ નિયમ ઈશ્વર સ્મરણને જ લાગુ નથી પડતો, કેમકે ઈશ્વર સ્મરણ એ આત્માનો સ્વાભાવિક ગુણ છે. બીજા વિચારો તો ઉપાધી રૂપ છે. ઈશ્વર સહુ કરે છે એમ જાણી તેનામાં જ લીન થઈ જાય છે તેને વિચારવાનું કે કરવાનું શું રહ્યું ? તે પોતે મટી, ઈશ્વરના હાથમાં ભાજન માત્ર થઈ જાય છે. આવા ઈશ્વર સ્મરણ સિવાય શુદ્ધ બ્રહ્મચર્ય કાર્યિક, વાચિક કે માનસિક પાલન અસંભવિત માનું છું. પરસ્ત્રીગમન કરતાં આપઘાત એ હજાર ગણો આવકારદાયક છે. આત્મ દર્શન વિના વિકારોનો સર્વથા નાશ નથી જ એમ જાણી રામનામાદિનો હમેશ જપ કરી ઈશ્વરપ્રસાદની યાચના કરે.

(૬) ઇન્દ્રિય નિગ્રહ કરવો. બીજું ધામે ધીમે ઇન્દ્રિય નિગ્રહ કરવો ઘટે. બ્રહ્મચારી સ્વાદ્ને રોકે. જે ખાય તે પોષણ અર્થે, આંખથી મલિન વસ્તુ ન જુએ, આંખને હંમેશ શુદ્ધ વસ્તુ જોવામાં જ રોકે અથવા તેને કુદૃશ્ય ન જોવાય માટે તેવે પ્રસંગે બંધ કરે. તેથી જ સભ્ય પુરુષ-સ્ત્રી હાલતાં ચાલતાં ધરતી ભણી જોતાં રહે ને શરીરની તુચ્છતાનું દર્શન કરે. કાનેથી કોઈ બિમ્બત્વ વસ્તુ સાંભળે નહિ. નાકેથી અનેક પ્રકારની વિકાર ઉત્પન્ન કરનારી

વસ્તુઓ નહિ સૂંઘે. સ્વચ્છ માટીમાં જે સુગંધ છે તે અત્તર ગુલાબોમાં નથી. જેને ટેવ નથી તેઓતો એ કૃત્રિમ સુગંધથી અકળાય છે. હાથ પગને તે ખૂસા કામને સાર નહિ વાપરે. પ્રસંગોપાત ઉપવાસાદી કરે.

(૭) વિકારો તરફ અભાવ કેળવવો જોઈએ. ભોગ વિલાસોના પ્રસંગ માત્રનો ત્યાગ કરવો જોઈએ. તેમના પ્રત્યે અભાવ કેળવવો જોઈએ. અભાવ વિનાનો કેવળ ખહારનો ત્યાગ ટકશે નહિ.

✓ (૮) બ્રહ્મચર્ય વ્રત પોષક આહાર સંબંધી મહાત્મા જીનો અભિપ્રાય.

— (૧) સ્વાદ જીત્યા વિના કામ કદી ન જીતાય

“મારો તો અનુભવ એવો છે કે જેણે સ્વાદ જીત્યો નથી તે વિષયને જીતી શકતો નથી. સ્વાદને જીતવો ખડું કાંડુ છે. પણ એ વિજયની સાથે જ ખીન વિજયો સંભવે છે. સ્વાદ જીતવા સાર એક તો એ નિયમ છે કે મશાલાઓનો સર્વથા અગર અને તેટલો ત્યાગ કરવો અને ખીજો વધારે જોરદાર નિયમ એ છે કે માત્ર પોષણને સાર જ આપણે ખાઈએ, પણ સ્વાદને સાર કદી નહિ ખાઈએ. એવો નિશ્ચય હમેશાં રાખવો ને તેને આચારમાં મૂકતા જવું. આપણે સ્વાદ સાર હવા નથી લેતા પણ શ્વાસ સાર. જેમ પાણી તરસ મટાડવા સાર લઈએ છીએ, તેવી જ રીતે અન્ન ફક્ત ભૂખ મટાડી પોષણ આપે માટે જ લેવું જોઈએ.

✓ (૨) બ્રહ્મચારીનો ઉત્તમોત્તમ ખોરાક વગર રાંધેલો કુદરતી સ્થિતિમાં ખવાતા આહારના પદાર્થો છે.

— (૧) મારી માન્યતા એ છે કે વિકારોને શાંત કરવા ધ્યનનારે ઘી દૂધનો ઓછો ઉપયોગ કરવો.

— (૨) વનપકે અનાજ ખાઈ નિર્વાહ કરી શકાય તો કૃત્રિમ

અગ્નિનો જોને સ્પર્શ થયો છે એવો કૃત્રિમ ખોરાક ન લે. ફળો અને ઘણી લીલોતરી વગર રાંધેલી ખાઈ શકાય તેવી ખાતી જોઈએ. કાચી લીલોતરીનું પ્રમાણ બહુ એટલું રાખવું જોઈએ. એ ત્રણ તોલા કાચી લીલોતરીથી પોષણ મળી રહે છે.

—(૩) મીઠાઈ મસાલા વગેરેનો સર્વથા ત્યાગ કરવો જોઈએ. વિકારોત્તેજક ખોરાક ખાધા છતાં અહ્મચર્યની આશા રાખવી એ વૃથા છે.

—(૪) આહારાસક્તિ, સ્વાદેન્દ્રિય પર કાળૂ મેળગ્યા સિવાય અહ્મચર્ય અસાધ્ય છે. જો અહ્મચર્યનું પાલન કરવું હોય તો સ્વાદેન્દ્રિય ઉપર કાળૂ મેળવવો જ જોઈએ. જો સ્વાદને છતાય તો અહ્મચર્ય સહેલું છે, એ મેં જાતે અનુભવ્યું છે. ખોરાક ઓછો, સાદો મસાલા વિનાનો ને કુદરતી સ્થિતિમાં ખાવો જોઈએ, એ મેં પ્રયોગ કરી અનુભવ્યું. અહ્મચારીઓનો ખોરાક તો વનપક ફળ છે, એમ મેં મારે અંગે તો છ વર્ષનો પ્રયોગ કરી જોયું. જ્યારે હું સૂકાં અને લીલાં વનપક ફળ પર રહેતો ત્યારે જે નિર્ધિકારપણાનો અનુભવ કરતો તે મેં ખોરાકમાં ફેરફાર કર્યા પછી નથી અનુભવ્યું. ફળાહારને સમયે અહ્મચર્ય મારા માટે સહજ હતું. ભારે ખોરાક કદી ન ખાતો.

—(૫) રાત્રે ભોજનનો ત્યાગ કરવો.

—(૬) ભૂખે પેટે સૂવું. તેથી છેલ્લું ભોજન હમેશ હલકું કરવું.

(૭) મદિરાપાન કદી ન કરવું, એટલું જ નહિ પણ અનેક પ્રકારનાં ઉત્તેજક પીણાં ચા, કોફી, કાઢો પણ ન પીવાં.

—(૮) ગુહ્ય ભાગો હમેશ ઠંડા પાણીથી ધોવા ને તેના થર ઠંડું પાણી રેડવું.

(૯) સ્ત્રીની સાથે એકાંતવાસ હરગીઝ ન ભોગવવો. રાતે જુદી પથારીમાં સૂવું. એટલું જ નહિ પણ જુદા ઓરડામાં સૂવું જોઈએ.

—(૧૦) “રાત્રે વહેલા જે સૂઈ, વહેલા ઉઠે વીર, તન, મન, બળ, બુદ્ધિ વધે, સુખમાં રહે શરીર.” એમાં બતાવેલ નિયમનું કડક પાલન કરવું.

(૧૧) શરીર અને મનને હુમેશ સત્કાર્યમાં રોકવાં. બીજી શારીરિક ક્રિયા કરતાં રેંડીઓ સંયમમાં વધારે મદદ કરે છે એમ મારું અનુમાન છે.

(૧૦) શૃંગારનાં પુસ્તકો ન વાંચનાં, તેવી વાતો ન કરવી ન સાંભળવી, શૃંગાર રસનાં પુસ્તકોના વાંચનથી દિવસે સંચિત કરેલા ગંદા વિચારો રાત્રે સૂતા દરમ્યાન સ્વપ્નમાં એવી કામુકતા ઉત્પન્ન કરે છે કે જેથી સ્વપ્ન દોષ થઈ જાય છે.

(૧૩) સ્વપ્નમાં થતા વીર્યસ્રાવનો ઉપાય. સ્વપ્નમાં વીર્યસ્રાવ થાય તો ગભરાઈ ન જવું. તે વેળાએ તંદુરસ્ત માથુએ ડંડા જળથી નાહી લેવું એ સૌથી સુંદરમાં સુંદર ધંધાજ છે. પ્રસંગોપાત સ્ત્રીસંગ એ સ્વપ્નાવસ્થાના વીર્યસ્રાવનો ઉપાય છે, એ માન્યતા પાયા વિનાની હોઈ નુકશાન કારક છે. સ્વપ્નાવસ્થાના શગીએ સાયંકાળનું ભોજન છોડી દેવું, અગર તો ફળાહાર પર રહેવું જોઈએ.

(૧૪) સ્ત્રી પ્રત્યે રાગદ્રષ્ટિનો ત્યાગ. સ્ત્રી માત્રને બહેન સમાન સમજી કદી તેની તરફ તાકીને ન જોવું. આ સુંદર છે, આ નથી, એવો વિચાર સરખો પણ ન કરવો. સૌંદર્ય આકૃતિમાં કે સંગમાં જ હોત તો આપણે પૂતળાંથી જ દ્રષ્ટિની તૃપ્તિ કરત. સૌંદર્ય સદ્ગુણમાં છે. તે સદ્ગુણ વિષયની વસ્તુ નથી. પોતાની

મા કે બહેન કે પુત્રોને સુંદર અસુંદર માને છે તે પાપી બને છે, એમ વિચારો કરી વિકારોને છૂતવા.

—(૧૫) ઇન્દ્રિય દમનના હેતુથી ઉપવાસ કરવા.

આજ ઉપચારોમાં જેમ ખાવામાં વસ્તુની જાતની અપ્રમાણની મર્યાદાની આવશ્યકતા છે તેમજ ઉપવાસનું પણ સમજવું. ઇન્દ્રિયો એવી તો બળવાન છે કે તેને ચોમેરથી ઉપરથી અને નીચેથી દસે દિશાએથી ઘેરવામાં આવે ત્યારે જ તે અંકુશમાં રહે છે. ઇન્દ્રિય દમનના હેતુથી ઇન્દ્રિય પૂર્વક કરેલ ઉપવાસથી ઇન્દ્રિયદમનમાં બહુ મદદ મળે છે. ઉપવાસ વિના વિષયાસક્તિને જડ મૂળથી નાશ સંભવતો નથી. તેથી અહ્યયર્ પાલનમાં ઉપવાસ અનિવાર્ય અંગ છે.

(૧૪) સૂર્ય પ્રકાશમાં બનતાં સુધી રહેવું. સૂર્યના કામળ કિરણો સવાર સાંજ ખુલ્લા શરીર પર લેવાં.

(૨) ડા. સીંહ એમ. એ. બી. એસ. સી. એન. ડી.ની અસ્વાભાવિક કામાસક્તિ કાબુમાં રાખવાની નિશ્ચિત રહેણી કરણી.

“વિચાર અને આહારની કુટેવો, બિભત્સ સાહિત્યનું વાંચન, તેમજ અપવિત્ર સોબતને લીધે અસ્વાભાવિક કામાસક્તિ ઉત્પન્ન થાય છે. પ્રસંગે કામાસક્તિ એટલી પ્રબળ થઈ જાય છે કે મનુષ્ય આંધળો બીંત થઈ બળાત્કાર—સંભોગનો ગંભીર ગુનો કરી બેસે છે. આ દુષ્કૃત્ય કર્યા પછી પણ વિષયવાસના તો પૂર્વ રિચિતિમાં પ્રબળ જ રહ્યા કરે છે. આવા રોગીઓએ નીચેની રહેણી કરણી રાખવી જોઈએ.

(૧) આહાર સંબંધી (અ) શું ખાવું ન જોઈએ ?

રોગીએ નીચેના આહારના પદાર્થો છોડી દેવા જોઈએ.

માંસ, ઈંડાં, દૂધ, દહિં, વી વગેરે તમામ પ્રકારના પ્રાણીજન્ય પદાર્થો, તમાકુ, દારૂ, તમામ પ્રકારના મસાલાઓ, અથાણાં, ચટણીઓ. સરકાઓ, રાયતાં, તમામ જાતના તળેલા પદાર્થો, પાન, સોપારી, કુંગળી, લસણ, મૂળા, મેથી, મરી, હિંગ, મરચાં, મીઠું, કાચાં ખાટાં ફળો, કેસર, તમામ પ્રકારની મિકાઈઓ, બરફી, પેંડા, લાડુ, જલેબી, મેંદાવાળા લોટના બનાવેલા તમામ પદાર્થો, મસુર, ચડદની દાળો.

૮ (ચ) શું ખાવું જોઈએ ?

ઘણે ભાગે તમામ પ્રકારનાં પાકાં ફળો, તેમજ મૂળ સ્થિતિમાં ખાઈ શકાય તેવાં શાકં ભાજ્યો અને કોચલાંવાળાં બદામ વગેરે મેવાનો ઉપયોગ કરવો જોઈએ. જો રાંધેલો ખોરાક ખાધે જ છૂટકો થાય તેમ હોય તો થુનાવાળા ઘઉંની રોટલી અને આખા મગની દાળ ખાવી. તેમાં મસાલા નાંખવા નહિ. મીઠું જેમ અને તેમ ઓછું ખાવું જોઈએ.

(૨) વિહાર સંબંધી સૂચનાઓ

— (અ) બંધકાશ કદી પણ થવા દેવો નહિ.

જુનાબનાં ઓસડો લઈને નહિ પણ ફળોહાર તથા પેદુના સ્નાયુઓને કસરત મળે તેવા પ્રકારની કસરતો કરી દરતનો ખુલાસો રાખવો. બંધકાશ ન થવા દેવાની અનિવાર્ય અગત્ય છે. કારણ કે બંધકાશને લીધે આંતરડાંમાં એકઠી થયેલી વિષ્ટા વીર્યાશય પર દબાણ કરે છે, અને વિષયવાસના ઉત્પન્ન કરે છે.

નિયમિત રીતે ખુલ્લી હવામાં કસરત કરો. જાતી તથા હાથના અવયવોને કસરત આપે એવા પ્રકારની કસરતો પસંદ કરવા યોગ્ય છે. કસરત કર્યા પછી કારા દુવાલથી શરીરને ખુબ ધસો અને પછી સવડ હોય તો ટાઢા કે વહેતા પાણીમાં કુબડી મારો

અગર તો શરીર પર જલવારા કરી પછી ફેરા ટુલાલથી શરીરને ઘસી કોઈ કરો.

(ક) સારાં પુસ્તકોનું વાંચન તથા સત્સમાગમ

સદાચારી તથા સાધુ પુરુષોનો સમાગમ સેવા અને જે સદગ્રંથોમાં વીર્યરક્ષાના અગણિત લાભોનું હૃદયસ્પર્શી વર્ણન કરી અલ્પચર્ચ સદાયક જીવનચર્યા ઉપદેશેલી હોય તેને વાંચો.

(૨) વિદેશી વિદ્વાનોનું માર્ગદર્શન

(૧) નૂતન જીવશાસ્ત્રના પ્રખ્યાત લેખક ડૉ. કાઉન એમ. ડી.

અમેરિકામાં વીર્ય રક્ષાના અગણિત લાભો શાસ્ત્રેકત રીતે સાબિત કરી તેના પ્રચાર માટે પ્રશંસનીય પ્રયત્ન કરનાર અને નૂતન જીવન શાસ્ત્ર નામના અદ્વિતીય ગ્રંથનો લેખક ડૉ. કાઉન એમ. ડી. કહે છે કે, “મનુષ્યના તન મન સાથે નીકટનો સંબંધ રાખનાર તેમજ તેની જીવનયાત્રા સફળ કરનાર અલ્પચર્ચ વ્રતનું પાલન હોવાથી પ્રત્યેક મનુષ્યે સદૈવ વીર્યરક્ષા કરવી જોઈએ.” તે સાધકને-નીચે પ્રદર્શિત કરેલી જીવન સંબંધી પદ્ધતિ રાખવા ખાસ આગ્રહ કરે છે.

— (અ) આહાર સંબંધી

(૧) મિતાહારી થવું. ખોરાક અને ત્યાં સુધી મૂળ સ્થિતિમાં (અગ્નિથી રાંધ્યા વિનાની કુદરતી સ્થિતિમાં) ખાવો. ફક્ત જીવવાની ખાતર જ ખાવું.

(૨) નીચેના પદાર્થોના આહારમાં કદી ઉપયોગ ન કરવો

(૧) સાકર, ખાંડ, ગોળ, વિગેરે કૃત્રિમ મિઠાઈઓ, અને તેના વડે બનેલા તમામ પ્રકારના મિષ્ટ આહારો જેવા કે ભાડુ, જલેબી વગેરે પકવાનો.

(૨) મીઠા, તેળનાવાળા અને ચીકાશવાળા આહાર—જેવા કે દરેક પ્રકારના પાકો, ખાસુદી, શ્રીખંડ વગેરે.

(૩) દરેક પ્રકારના માંસ.

(૪) તેલ, મરચાં, રાઈ, સુરકા, અથાણાં વિગેરે ઉત્તેજક પદાર્થો. આ વસ્તુઓ શરીરમાં આળસ અને પરસેવામાં દુર્ગંધકર્તા છે.

(૫) ખનતાં સુધી મીઠું વાપરવું નહિ.

(૬) દરેક પ્રકારના તામસી આહાર, અતિ ખાટા, અતિ તીખા, અતિ કડવા તેમજ વાસી રહેલા ખાદ્ય પદાર્થો.

(૩) નીચેના પદાર્થોના આહારમાં ઉપયોગ કરવો.

(૧) દરેક પ્રકારના સૂકાં તથા લીલાં રસદાર ફળો ખાવાં તથા મૂળ સ્થિતિમાં ખાઈ શકાય તેવાં શાક લાજી ખાવાં, જેવાં કે ટમેટાં, મોઘરી, મૂળા, ગાજર વગેરે.

(૨) જીંદગીનો હમેશનો ખોરાક :— પરસુદીના લોટની ખનાવેલી રોટલીથી અંધકોશ થતો હોવાથી થૂલાવાળા, વગર ચાળેલા લોટની રોટલી ખનાવીને ખાવી. એક બે ઇંચ ચોરસ તથા પોણા ઇંચ ઊંડું હોય તેવા વાસણમાં વગર ચાળેલો લોટ પાણીથી ખાંધી તેની બાટી ખનાવી અગ્નિથી શેકી તૈયાર કરવી. આ બાટી સ્વાદિષ્ટિ તથા જલદીથી પચી જાય એવી થાય છે, અને તે બ્રહ્મચારીનો હમેશનો ખોરાક છે. ધ્યાનમાં રાખવું કે મીઠું, લીં વગેરે કાઈ પદાર્થ આની સાથે ખાવાનો નથી. એકલી બાટી જ ભીની ભીની ખાવાની છે. જો તેની જોડે તાજાં ફળ ખાવાની મરજી હોય તો ખુશીથી ખાઈ શકાય છે.

(૩) દૂધ જેમ અને તેમ ઓછું ખાવું. મલાઈ, માખણ, ખતીર, ઓછાં તેમજ તાજાં ખાવાં.

— (૪) કંદોઈની દુકાને વેચાતી તમામ પ્રકારની મિઠાઈઓ, ભજીયા, સેવ, ચેવડો વગેરે તમામ પ્રકારના તળેલા પદાર્થો સ્વાદને વશ રાખી ખાવાં નહિ.

— (૫) પાણી સિવાય બીજા કોઈ પણ પ્રવાહી પદાર્થ પીવો નહિ. મરજી હોય તો થોડું ચોખ્ખું તાજું દૂધ પીવું. મોઢાની અંદર ત્રણ ગાંઠો છે તેમાંથી થુંક ઉત્પન્ન થાય છે અને તે થુંક આવેલા ખોરાકને પ્રવાહી રૂપ આપવા કામ લાગે છે, તેથી ચા, શુદ્ધ, કાવો, તથા બીજા પ્રવાહી પદાર્થો જે આવવા પડતા નથી તે ખાવા એવો જો કુદરતનો હેતુ હોય તો એ થુંક ઉત્પન્ન કરનારી ગાંઠો મોંની અંદર રાખી ન હોત. માટે દરેક ખાવાનો પદાર્થ એવો જોઈએ કે તે ચાવીને ખવાય.

(બ) વિહાર

(૧) ભોજનનો સમય નિયમિત પાળવો — જમવાનો વખત બરાબર સાયંની નિયમિત સમયે જ આવું.

(૨) દરરોજ વખત જમવું. સાત કે આઠ બજે નાસ્તો લેવો અને બે કે ત્રણ વાગે જમવું.

(૩) સાંજનું વાળુ હલકું કરવું — બેથી વધારે વખત જમવાની ટેવ હોય તો વાળુ સાંજના છવાગે કરવું અને તે હલકું હોવું જોઈએ. પાઉંનો એક કટકો ને એક પવાણું પાણી.

(૪) રાત્રે કદી મોડું વાળુ કરવું નહિ.

(૫) અત્યાહાર ન કરવો — શરીરને પોષણ સારુ જરૂર છે તેથી વધારે ખાવું નહિ.

(૬) ચા વગેરેનો ત્યાગ — ચા, કાશી, શુદ્ધ, ચોકોલેટ,

કોકામાં બનાવેલી મિઠાઈઓ વગેરે વળ્ય કરવાં. વિશેષ કરી સ્ત્રીઓએ કદી આ ચીજો ન વાપરવી.

(૭) દારૂ અને તમાકુ જેવી શરીરને બ્રષ્ટ કરનારી કોઈ વસ્તુઓ નથી. જો અહ્યયારી તેનો ત્યાગ ન કરી આ ચીજો વાપરવાના દુર્વ્યસનને વળગી રહે તો તેનાથી કદી પણ વીર્યરક્ષા થઈ જ નહિ શકે.

(૮) સવાર અને સાંજ સદ્ધર્મ સંબંધી ગ્રંથો વાંચવા અને તેમાં કરેલ ઉપદેશોનું મનન કરવું.

(૯) સત્સંગ સેવન અને કુસંગ ત્યાગ — નિષ્કલંકિત અને સદાચારી સોબતીઓનો જ સંગ કરવો. ચેષ્ટાથી, આડી અવળી વાતોથી, કૂચલીથી કે ઉપદેશથી તમને બગાડી વિષય વાસના રૂપી કીચડમાં હડસેલી મૂકે તેવા કુળનેાથી કાયમ ભૂતથી ભડકીને નાસો છો, તેમ દૂર રહો.

—(૧૦) આળસ ત્યાગ—આળસ રહેવાનો તથા નવરા સી રહેવાની ટેવનો ત્યાગ કરવો. આળસ માણસથી અહ્યયર્ જ પાળી શકાય તેટલા માટે જો માણસને એ વ્રત પાળવાની ઇચ્છા હોય તેણે મનની કે તનની દરેકજા કસરત કરવી જોઈએ.

—(૧૧) કોઈ પણ પ્રકારની દવા અહ્યયારીએ વાપરવી નહિ—દવા વાપરવાથી વીર્ય સ્થાન બ્રષ્ટ થઈ અહ્યયર્ વ્રતનો ભંગ થઈ જાય છે.

(૧૨) તમામ પ્રકારના વૈદ્યોનો ત્યાગ કરવો.

(૧૩) તમામ પ્રકારના કડવાં ખાણું-પીણું વાપરવા નહિ.

(૧૪) દંઢ મન સંકટપ—અહ્યયર્ વ્રતનું પાલન કરનાર

સખસોએ દઢ મન સંકલ્પ રાખી શકાય તેવી ટેવ પાડવી બહુ ઉપકારક છે, કેમકે એવી ટેવ વ્રત પાલનમાં એટલું જ નહિ પણ અન્ય વ્યવહારિક કાર્યો પણ તેનાથી ફત્તેહમંદી સાથે થઈ શકે છે. દઢ મન સંકલ્પ રાખવાથી શરીરનું બળ વધે છે અને વિચાર તથા કામ કરવાની શક્તિમાં વધારો થાય છે, કેમકે પોતાની કુટેવ કાબૂમાં રાખવાથી મનોબળ ઉત્તરોત્તર દઢ થતું જાય છે. એક વખત મન ડગી ગયું તો સમજવું કે એવી હજારો ભૂલ થવાની શરૂઆત થઈ ચૂકી. પાછળથી સુધારવાની કાશીશ નિષ્ફળ જશે, કારણ કે એક વખતની ભૂલથી પોતાના પરનો વિશ્વાસ ઓછો થઈ જાય છે, અને ખીજ ભૂલો થવાનો પ્રસંગ પ્રાપ્ત થાય છે. ખરાબ મનો વિકારને એક વખત વશ થવાથી માણસ અધવચમાં અક્લય્ય વ્રત પાળતો અટકી જાય છે, અને ગોથાં ખાધે જાય છે. માટે દઢ ખંતથી અક્લય્ય વ્રત પાળે જવું. હર કોઈ યુવાન દઢ નિશ્ચયથી અક્લય્ય વ્રત પાલન પ્રતિબંધક તમામ અડચણો દૂર કરી શકે છે.

—(૧૫) તન મનની કસરત—દરરોજ તન મનની કસરત અને ડહાપણ વાળી ગમત કરવી જોઈએ. ચાલવાના જેવી તંદુરસ્તી અને બળ આપનારી કોઈ પણ ખીજ કસરત જ નથી અને ચાલવું એટલે સાધારણ ચાલવાની સાધારણ રીત પ્રમાણે હળવે હળવે ચાલવું એમ નહિ, પણ એવી ઢબથી ચાલવું કે જેથી હાથ પગને ગતિ આવે. મતલબ કે છૂટ ચાલથી ચાલવું. હંમેશાં જેમને આખો દિવસ ખેતી રહેવું પડતું હોય તેવા ધંધાથીઓએ પાંચથી દશ માઈલની દરરોજ મજલ કરવી જોઈએ. મગજની મહેનત માટે નવલકથાઓ વાંચવી ન જોઈએ, પણ ધર્મશાસ્ત્રના ગીતા જેવા ગ્રંથો, વિદ્યા તથા હુનરના પુસ્તકો તથા પ્રેરક જીવન ચારિત્રો વાંચવાં. વૈરાગ્ય વૃત્તિ ઉત્પન્ન કરી જીન્દગી દમન કરવામાં સહાય

કરે તેવાં પુરતકાને પસંદગી આપવી જોઈએ.

(૧૬) સ્નાન વડે શરીર પર કેાઇ પ્રકારનો મેલ રાખવો નહિ—દરેકજ સ્વચ્છ જળથી નહાવું જોઈએ. પાણીના લોટા એ ચાર શરીર પર રેડી જોડી જવું એ સ્નાન નથી. નહાવાનો ઉદ્દેશ એટલો જ છે કે શરીરનો પ્રત્યેક ભાગ સ્વચ્છ થાય અને તે એક ઓરડીની અંદર પાંચ શેર પાણીથી નાહવાથી સાફ થઈ શકે છે. શરીરને ચોળવાને માટે વાદળી કે એક નાનો ખડખડો ટુવાલ રાખવો. શરીરનો ત્રીજો ભાગ બીના ટુવાલ વડે ઘસવો અને પછી તરત જ તેટલો ૨ ભાગ કોરા ટુવાલથી લુછી નાંખવો અને એજ પ્રમાણે બાકીનો ૨/૩ ભાગ પણ સાફ કરવો. શરીર લૂછીને પછી બન્ને હથેળી વતી ખૂબ મસળવું. હાથોને ચોતરફથી જોરથી હલાવવા અને નાહતી વખતે અને શરીરને મસળતી વખતે તડકામાં ખેસવું. સવારમાં ઉઠીને તુરત જ નાહવું અથવા સવારમાં ફરી આવ્યા બાદ નાહવું.

(૧૭) નિદ્રાનો સમય—અક્ષય્ય' વ્રત પાળનારાઓએ નવ વાગે કે દશ વાગે સૂવું જોઈએ અને પોતાની ઇચ્છા પ્રમાણે અલ્પ સુહૃતમાં ઉઠવું. એક નિદ્રા પૂરી થઈ રહ્યા બાદ જ્યારે જાગી જવાય કે તુરત જ પથારી છોડી દેવી. આ નિયમ ખરાબર રીતે પાળવાથી ધણા ખરાબ પરિણામોમાંથી બચી જવાય છે. હજારો સપ્તો જ્યારે જાગે ત્યારે તેમનાં મુત્રાશય મુત્રથી અને સફરો વિષ્ટાથી ભરપુર હોવાથી આ સંચિત મુત્રનું વીર્યાશય પર દબાણ થતું હોવાથી જનનેન્દ્રિય જાગૃત થાય છે. શિરનેન્દ્રિય જાગૃત થવાથી તેઓ એમ સમજે છે કે સ્ત્રી સંગતી જરૂર છે પણ ખરી રીતે તો મુત્રાશય અને સફરો ને મળમુત્રનો ત્યાગ કરી બાલી કરવાની જરૂર હોય છે. મળ મુત્રનો ત્યાગ કરવાથી

જનનેન્દ્રિયની જાગૃતાવસ્થા શાંત થાય છે. આ જ્ઞાનથી અણુવાકેફ ઘણા લોકોને સવારે ઊઠીને સ્ત્રી સંગ કરવાની આત્મઘાતી અને અલ્પાયુષકર કુદૈવ પહેલી હોય છે. નિન્દ્રામાંથી જાગે તે ત્યારે ગમે તો ચાર-પાંચ કે ૭ વાગ્યા હોય તો પણ તુરંત જ પથારી છોડી બેઠા થઈ જવું. મળ—મુત્રનો ત્યાગ કરી નહાવું, નિત્ય કર્મ રૂપે પ્રાર્થના પૂજા કરી, કપડાં પહેરી બહાર ફરવા જવું. આ ટેવ પાડી જુઓ અને તમને થોડા વખતરમાં જ ખાત્રી થશે કે પ્રાતઃકાળમાં સ્ત્રી સંગ કરવા કરતાં ફરવા જવામાં અગણિત લાભો છે. આમ વર્તવાની કાશીશ કરો, મહાવરો પાડો અને તેજ પ્રમાણે જીવન વ્યતિત કરો. કેમ કે એવી રીતે વર્તવાથી બ્રહ્મચર્ય વ્રતનું કલ્યાણકારી પાલન બહુ સુગમ થશે.

(૧૮) બ્રહ્મચારીનો પોષાક—સ્વચ્છ, ઢીલો અને ખારીક વસ્ત્રોનો પોષાક પહેરવો જોઈએ. તંગ પટા પહેરવા ન જોઈએ. સ્ત્રીઓએ તંગ કાંચળીઓ, ચોળીઓનો ત્યાગ કરવો જોઈએ. મોળાં બંધન તેમજ તમામ પ્રકારનાં તંગ પોષાકથી શરીરના મહિલા ભાગોના લોહીને ફરવામાં પ્રતિબંધ થાય છે. દિવસે જે કપડાં પહેર્યાં હોય તે રાત્રે બદલી નાંખવાં જોઈએ, કારણ કે પહેરેલાં કપડાંએ શરીરમાંથી નીકળેલા રોગોત્પાદક પદાર્થો ચૂસી લીધેલા હોય છે અને તેથી તેજ કપડાં પહેરી રાખવાથી રાત્રે તે જ પદાર્થો ચામડી વાટે પાછા શરીરમાં ચૂસાઈ રોગ ઉત્પન્ન કરે છે.

(૧૯) શુદ્ધ હવાશીલ મકાનમાં વાસ—રાત દિવસ જે મકાનમાં શુદ્ધ હવાની અવર જવર ન હોય તેવા મકાનમાં કદી પણ રહેશો નહિ.

(૨૦) સવાની જગ્યા—વિશાળ તથા દિવસ રાત પુષ્કળ હવાની અવરજવરવાળા મકાનમાં જ રાત્રે સવું જોઈએ.

(૨૨) સૌથી સરસ બીજાનું—ખડ, અનાજનાં છાંં, વાળના ગુચ્છા, તથા દાબેલી વાદળીની સૌથી સ્વભાવે સારી પથારી છે.

“ઉપર અતાવેલ નિયમોમાં મનુષ્ય જાતને અહ્યયર્ પાળવા માટે, શરીર નીરોગ રાખવા માટે તથા પવિત્ર આત્મા રાખવા માટે જે જે આમતોની જરૂર છે તેનો સમાવેશ કર્યો છે. ઉપર જણાવેલ નિયમોમાં કેટલીક એવી વસ્તુઓ અતાવી છે કે જેનો ત્યાગ કરવો અસંખ્ય જનોને કઠણ લાગશે. પરંતુ જેને જીવન સફળ કર, અહ્યયર્ પાળવાની તીવ્ર ઉત્કંઠા હોય તેણે તે તમામ વસ્તુઓનો અવશ્ય ત્યાગ કરવો પડશે જ. નિયમમાં જણાવેલ ખાવાની વસ્તુઓ મશાલા તથા એશઆરામ વિના મનુષ્ય અવશ્ય આરોગ્ય રહી શકે છે. હું પ્રતિજ્ઞા પૂર્વક જાહેર કરું છું કે જે માણસો ઉપર જણાવેલ નિયમો વિરૂધ્ધ વર્તે તેનાથી કદી પણ સંસાર સાગર તરનાર રત્નચિંતામણિ અહ્યયર્ વ્રત પાળી શકાશે નહિ. એટલું જ નહિ પણ તે તંદુરસ્ત કે ધાર્મિક થઈ શકશે નહિ. માટે હું આશાવંત પુરુષ, હું સુંદર અને વિશ્વાસપાત્ર સ્ત્રી, તમે આધુનિક સમયના કહેવાતા સુધારાથી દૂર રહેજો! અને તમારું કંઈ, પવિત્રતા અને આરોગ્ય વધે તેવું વર્તન રાખજો. વ્યાધિ, ચિડિયો સ્વભાવ, ભય, વ્યભિચાર અને અદ્યાયુષ્ય એ સર્વે દુઃખોથી દૂર રહેવું હોય તો ઉપર અતાવેલી તમામ વસ્તુઓનો ત્યાગ કરજો.”

(૨) અહ્યયારીઓએ વિદેશી તત્વવેત્તા લોકીના અભિપ્રાય પ્રમાણે રાખવાનું વર્તન.

પ્રસિધ્ધ તત્વવેત્તા લોકી અહ્યયારીઓને નીચેનું વર્તન રાખવા આગ્રહ કરે છે.

(૧) બ્રહ્મચારીએ ટાઢ અને ગરમી સહન કરવા શકિતમાન થાય માટે તેમને વધારે ઠંડી અને વધારે ગરમીમાં રહેવાની ટેવ પાડવી જોઈએ.

(૨) બારે માસ તેમણે ઠંડા પાણીથી સ્નાન કરવું જોઈએ. નિદાન પગ તો તેનાથી ઘોવા જ જોઈએ.

(૩) તેમણે બની શકે ત્યાં સુધી ખુલ્લી હવામાં રહેવું જોઈએ, અને પાણીમાં તરતાં આવડવું જોઈએ.

(૪) તેમણે ઢીલાં કપડાં પહેરવાં જોઈએ.

(૫) તેમણે નિયમિત અને તદ્દન સાદું ભોજન લેવું જોઈએ.

(૬) તેમણે પાકાં ફળો ખાવાં જોઈએ.

(૭) તેમણે હમેશાં વહેલાં સૂઈ જવું જોઈએ અને વહેલા ઉઠવું જોઈએ. તેમની પધારી નરમ ન હોવી જોઈએ.

■ પ્રસિધ્ધ તત્ત્વવેત્તા રૂશની અગ્રજ્યયર્થ સાહુાયક આજ્ઞાઓ.

(૧) બ્રહ્મચારીએ હમેશા વહેલા ઉઠવું અને બરફ જેવા ઠંડા પાણીથી નાહવું.

(૨) તેણે કદી કૃત્રિમ ગળપણ ખાવું ન જોઈએ.

(૩) તેણે સખ્ત ડસરત કરવી જોઈએ, અને હમેશા ખુલ્લી હવામાં રહેવું જોઈએ.

(૪) તેણે હમેશાં સત્ય બોલવાની ટેવ પાડવી જોઈએ.

(૫) તેણે કદી માંદા પડવું ન જોઈએ. અને આ રીતે વૈદ્યની મદદ લેવાનો કદી પ્રસંગ જ ન લાવવો જોઈએ.

(૬) તેણે આખું તેજ વધારવા માટે અંધારામાં ચાલતાં પશુ દીવાની મદદ ન લેવી જોઈએ.

(૭) તેણે હમેશા પ્રજ્ઞ પ્રાંથના કરવી જોઈએ.

પ્રકરણ ૧૪

સ્વતંત્ર હિંદને નૈષ્ઠિક તેમજ સામાન્ય
અહમચારીઓની આવશ્યકતા

(૧) હિંદની શારીરિક અધોગતિ (૨) નૈષ્ઠિક તેમજ સામાન્ય અહમચારીઓને દેશ સેવા કરવાની યોગ્યતા (૩) દેશની આધુનિક સર્વ પ્રકારની અધોગતિ દૂર કરવા નૈષ્ઠિક અહમચારીઓની અનિવાર્ય અગત્ય છે. (૪) નૈષ્ઠિક અહમચારી પાળવા આપેલ ઉપદેશ.

હિંદની શારીરિક અધોગતિ

આખા દેશનું આદર્શ જન્મ પ્રમાણ ૪.૫ ટકા અને મરણ પ્રમાણ ૧.૫ ટકા અર્થે શાસ્ત્રીઓ આકારે છે. આદર્શ દેશનું શેષ બળ (Survival force) ૩ ટકા છે ત્યારે હિંદનું ફક્ત .૪૭ છે. હિંદની જનન ક્ષમતા (Survival efficiency) માંડ ૧૬ ટકા ગણાઈ શકાય. પ્રજનનું ૨૩ વર્ષનું સામાન્ય અદ્વાયુષ્ય (Span of life) અને ગંભીર મરણ પ્રમાણને લીધે ઉત્પાદક પ્રજનનું પ્રમાણ (Effective population) ખેદજનક રીતે ઓછું હોય છે. આદર્શ દેશોની ઉત્પાદક પ્રજનના પ્રમાણના ૨૮ ટકા જ આપણી કાર્યક્ષમ અને કમાઉ પ્રજનમાં છે. આદર્શ દેશોથી અઢી ગણું મરણ પ્રમાણ, પાંચગણું બાળ મરણ પ્રમાણ, આદર્શ દેશના ૪૦ ટકા આવરદા દુનિયામાં થતી વાર્ષિક લડાઈઓથી થતી

ખુવારીથી વધારે સુવાવડ તથા તાવથી થતાં મરણો શું સચવે છે ? ગયા જમન વિશ્વયુધ્ધમાં ચાર સાલમાં લઢાઈમાં જેટલા મુખ્યા તેટલા તો હિંદે ૧૯૧૮ માં ઈન્ફલુએન્ઝામાં ગુમાવ્યા. ગયા ૧૦૦ વર્ષમાં પૃથ્વીના પટમાં જેટલી લઢાઈ થઈ અને તેનાથી જેટલા મનુષ્યોનો સંહાર થયો તેટલા તો હિંદે તે સદીના છેલ્લા દાયકામાં જ રોગ અને ભૂખમરાથી ગુમાવ્યા ! ! એટલે કે ગયા ૧૦૦ વર્ષમાં દુનિયામાં થએલી લઢાઈઓએ જેટલા મનુષ્યોનો ભોગ લીધો તેનાથી દસ ગણો મનુષ્યોનો તેટલા સમયમાં રોગ અને ભૂખમરાથી આપણા દેશમાં થમ ધામે પહોંચ્યા. બીજા વિશ્વયુદ્ધના સમયમાં એકલા બંગાળમાં જ એકવીસ લાખ મનુષ્યો ભૂખમરાથી જ મરણ પામ્યાં. જે આ સંખ્યામાં વિવિધ રોગો અને અશક્તિઓથી પીડાઈ મરણ પામેલાની સંખ્યા ઉમેરીએ તો કોઈ પણ દેશપ્રેમીનું હૈયું પીગળ્યા સિવાય રહે જ નહિ. કાતીલ લડાઈઓમાં હજારે પંદર લડાઈયા મરણ પામે છે ત્યારે હિંદમાં સુવાવડો હજારે સાડગ્રીસનો ભોગ લે છે. આ રીતે યુધ્ધ કરતાં સુવાવડો અઢીગણી પ્રાણનાશક છે. જ્યાં વર્ષે ૫૦ લાખ મનુષ્યોનો તો તાવ જેવા મામુલી રોગોથી ખુર્દો થઈ જતો હોય, જ્યાં હજાર જન્મે ફક્ત પાંચ મનુષ્ય જ સાઠ વર્ષની ઉમરે પહોંચતો હોય, જ્યાં ૨૩ વર્ષનું સરાસરી આયુષ્ય હોય, જે દેશમાં સવા ચાર કરોડ વિધવાઓનાં સતત આકંઠ, બચાવદ મરણ પ્રમાણ સાબિત કરતું હોય, જે દેશમાં ૧/૫ પ્રજાનું મુકેત મદન બાળ ભક્ષણ થતું હોય, તે દેશની શારીરિક અગ્રોગતિ પરાકાષ્ટાએ પહોંચી છે, તે પ્રતિપાદન કરવા અન્ય પ્રમાણોની અપેક્ષા શી હોઈ શકે ?

દૈન્ય, દરિદ્ર, દુકાળ અને દુઃખદાયી દરદોનું સામાન્ય, આપણા દેશમાં એટલું તો કમકમાટ ઉપગમનારું પ્રમાણ છે વેદ અને ઉપનિષદ કાળનો નંદનવન જેવો આપણો દેશ હાલમાં સ્મશાન જેવો

લાગે છે. આ અધોગતિનું મુળ ઉત્પાદક કારણ અહ્યયર્થ ભંગ છે. મહાત્મા ગાંધીજી સત્ય કહે છે કે, “ દેશમાં આજે રોગ, દુષ્કાળ, દારિદ્ર્ય, અને પ્રત્યક્ષ ભૂખમરો લાખો લોકોને ભરખી રહ્યો છે. પરાધીનતાના ચક્રમાં આપણે એવા તો સૂક્ષ્મ રીતે દબાઈ રહ્યા છીએ કે, આપણામાંના ઘણાને તો એની ઓળખ સરખી નથી રહી. ઉલટા આપણી અત્યારની આર્થિક, માનસિક અને નૈતિક અવનતિની સ્થિતિને આપણે ઉન્નતિની સીડી માની રહ્યા છીએ. જેઓ આ બધું સમજે છે તેમને આવી અધોગતિના વાતાવરણ વચ્ચે આજે સંતાન ઉત્પત્તિ કરવી લાજમ નથી. જ્યાં સુધી આપણે લાચાર અને દીન હીન છીએ, રોગ અને દુષ્કાળથી ઘેરાયેલા છીએ ત્યાં સુધી સંતાન ઉત્પન્ન કરીને દેશમાં કેવળ અદ્યપ્રાણ માધકાંગલાઓની સંખ્યા જ વધારીશું. જ્યાં સુધી હિંદુ દારિદ્ર અને ભુખમરાથી ઊગરી ન જાય, દુષ્કાળ, કેલેરા ઇન્ડુએન્સા વગેરે ચેપી રોગોથી બચવાનાં જ્ઞાન અને સાધન સંગ્રહી ન લે, ત્યાં સુધી સંતાન પેદા કરવાનો આપણને અધિકાર નથી. આપણને દેશના હિત જોડે નિરપત હોય, હિંદુસ્થાન મજબૂત બાંધાના સુંદર અને કદાવર સ્ત્રી પુરુષોની પ્રજા બને, એવી આપણી ઇચ્છા હોય તો, આપણે આજથી જ સંપૂર્ણ સંયમ અખત્યાર કરા, હાલ તુર્તને માટે પ્રજોત્પત્તિ કરવી તદ્દન બંધ કરી દેવી જોઈએ. મારો તો અસંગ્રહ જ એ છે કે આપણે યુવાન હોઈએ કે વૃદ્ધ, તુર્ત હોઈએ કે અતુર્ત, ગમે તે ભુમિકા પર હોઈએ તો પણ આપણી આ હતભાગ્ય સ્થિતિમાં પ્રજા ઉત્પન્ન કરતાં અટકવું જોઈએ.

(૨) નૈઘિક તેમ જ સામાન્ય અહ્યારીઓને વીર્ય
રક્ષાથી પ્રાપ્ત થતી દેશ સેવા કરવાની શક્તિ

આગળ વીર્ય રક્ષાથી યતાં લાભોનું વર્ણન કરતી વખતે દર્શાવ્યું છે કે સ્ત્રી સંજના ત્યાગથી શારીરિક અને માનસિક શક્તિની પ્રત્યક્ષ વિકાસ થાય છે અને આધ્યાત્મિક ઉન્નતિ ત્વરિત થાય છે. વીર્યની અંદર બારે ઉત્પાદક શક્તિ રહેલી છે અને તે કોઈપણ રીતે શરીરમાં સંચય કરવામાં આવે તો તેનું બળ જીવનના સ્વરૂપમાં પરિવર્તન પામે છે. અને નવા પ્રાણીને જન્મ આપવાને બદલે પોતાના જ શરીરને નવું જીવન અર્પણ કરે છે. સ્વામી વિદ્યાનંદજી સત્ય કહે છે કે, “અહ્યાર્ય પાળનારો જ હૃદય બળ મજબૂત કરી શકતો હોવાથી ધારણ કાર્ય કરવાની તેનામાં ખંત તથા દૃઢતા રહી શકે છે. તે પરોપકાર વૃત્તિવાળો રહી શકે છે અને પરોપકાર વૃત્તિ વિના પુરુષને મોક્ષ મળતો નથી.” શ્રી રામેશ ચંદ્રવર્તી પણ અહ્યારી પરહિત કાર્યો કરવા શક્તિમાન રહેવાનું કારણ નીચે પ્રમાણે જણાવે છે, “સંસાર સાગર તરવા પ્રજ્ઞમ પગથીયું અહ્યાર્ય છે. અહ્યાર્ય પાલન માટેના આવશ્યક કર્મો જેવાં કે—આહાર તથા વસ્ત્રમાં અદ્યતા અને પાન, તમાકુ, ખોડી, છીંકણી, દારૂ, નાટક, સીનેમા વગેરે અહ્યાર્ય ઘાતક અને ક્ષણજીવી મોજ શોખની વસ્તુઓના ત્યાગથી આખી દુનિયાને ડરાવતો ખર્ચની કરકસરનો પ્રશ્ન તેને ત્રાસ આપી શકતો નથી. અહ્યાર્યથી પ્રાપ્ત થતા અનુપમ આરોગ્ય અને શુદ્ધ ચરિતથી અહ્યારી સંસાર દુઃખો સામે લડવા નિરંતર મુસજિત રહે છે. જીવન કલહમાં જય મેળવે છે અને જન પ્રમાજ માટેના હિત કાર્યો દૃઢતાથી કરી શકે છે.”

(૩) દેશની આધુનિક અધોગતિ દૂર કરવા માટે

નૈષ્ટિક અક્ષય્યારીઓની અપાર અગત્ય છે

દુનિયાના દરેક દેશમાં પોતાના પરદુઃખભંજન કૃત્યોથી જનસમાજને ઝલણી કરનારા દેશહિતેચ્છુઓએ કદી અક્ષય્ય ભંગ કર્યો નહોતો, લગ્નાવસ્થાને તેઓએ પોતાની શક્તિ એક જ વિષય પર કેન્દ્રિત કરવાના કાર્યમાં મહાન પ્રત્યવાય રૂપ હોવાથી તેને સદેવ અસ્વિકાર્ય ગણી હતી. સ્વામી દયાનંદ સરસ્વતિ, સ્વામી વિવેકાનંદ વગેરે અનેક મહાત્માઓ નૈષ્ટિક અક્ષય્યના બળે જ મહાન ધર્મોપદેશક થયા હતા, અંત આધુનિક કાળમાં પણ અનેક અગ્રસિધ્ધ અક્ષય્યારીઓ અસ્તિત્વમાં છે જે દેશોન્નતિના કાર્યમાં સહાયક થયે જાય છે. સંસારના જીવન કલહથી મુંઝાળને નહિ પણ દેશ સેવાના સ્તુત્ય અને મહાન આશયથી. સર પ્રદુલ્લભચંદ્ર રોયે નૈષ્ટિક અક્ષય્ય પાળ્યું હતું. દુનિયાના વિચારોને ફેરવી નાંખનાર સમર્થ વિદ્વાનો હરખટ ર્પેન્સર અને સ્પીડનબર્ગ અખંડ અક્ષય્યારી હતા. દુનિયાનો પ્રાયઃ સૌથી મહાન તત્ત્વજ્ઞાની કેન્ટ પણ અક્ષય્યના પ્રતાપે જ દીર્ઘાયુષી થઈ તત્ત્વજ્ઞાન ઉપર અંગ્રેજી લખી શક્યો હતો. મહાન શિલ્પશાસ્ત્રી માઇકલ એન્ગેલો પણ અક્ષય્યના પ્રતાપે જ સર્વોત્તમ પદ પ્રાપ્ત કરી શક્યો હતો. દુનિયાનો સૌથી મહાન ગણિતવેત્તા સર આર્થ જેક ન્યુટન ૮૦ વર્ષે ક્રાંતિ વધુ જીવી મહાન શોધો કરવા શક્તિશાળી થયો હતો.

સ્વાર્થની સંકુચિત દ્રષ્ટિને સ્થાન ન આપતાં, દેશ બધુઓની પાંતતાવસ્થા દૂર કરી ધંધરનો સતકર્મોજનિત અનુગ્રહ પ્રાપ્ત કરવાની યોગ્યતા મેળવવા અને જીવનના હંચ આદર્શો ફળિજૂત કરવા અખંડ અક્ષય્ય પ્રત પાલન અનિવાર્ય છે.

મહાત્મા ગાંધીજી કહે છે કે — “અતિશય કૃત્રિમ શિક્ષણને દીધે દેશની યુવાન પ્રજાની તન અને મનની શક્તિ હુણ્ણઈ ગઈ છે. આરોગ્ય અને સ્વચ્છતાના નિયમોની અવગણનાને દીધે આપણાં શરીર ખવાઈ ગયાં છે. વીર્યના દુરપયોગે સાહુસ, શૌર્ય, સહિષ્ણુતા, અને બળનું બળિદાન દીધું છે. આપણે દુષિત અને અપૂર્ણ ખોરાક અને તેમાં વપરાતા સત્વલક્ષક મશાલાથી આપણું જઠર તદ્દન નિષ્ક્રિય થઈ ગયું છે. આવી વસ્તુ સ્થિતિમાં વિષય વૃત્તિને સંયમમાં રાખી દરેક દેશ હિતચિંતકે અખંડ બ્રહ્મચર્ય પાળી દેશ-હિતનાં કાર્યો માટે પોતાનો દેહ અર્પણ કરવાની અપાર અગત્ય છે. જેઓ પરણ્યા નથી તેમણે તો આવા કઠણ કાળમાં પરણવું ન જોઈએ. દેહના અનિત્ય પણાનો, તેને વારંવાર થતા વ્યાધીઓનો તથા તેમાં રહેલા અપવિત્ર પદાર્થોના દીર્ઘ દ્રષ્ટિથી વિચાર કરી જે ગુણ શક્તિ ધરે આપી છે, તેને સંયમમાં રાખી તેનો આપણા શરીરમાં જ સંગ્રહ કરી તે વડે પ્રાપ્ત થતા અદ્ભૂત સામર્થ્યનો જન-સમાજના દુઃખ નિવારણમાં જ ઉપયોગ કરવો એ આધુનિક સમયના દરેક દેશભક્ત હિંદી મનુષ્ય દેહનું પરમેશ્વર કૃપા પાત્ર પરમ સાર્થક્ય છે.

(૪) નૈષ્ઠિક બ્રહ્મચર્ય પાલન કરવા માટે આપેલ ઉપદેશ

એક કવિના નીચેના શબ્દોમાં દરેક જીવનભર બ્રહ્મચારી રહેવાનો અને દેશ સેવા કરવાનો ઈરાદો રાખવો જોઈએ.

જીવનભર બ્રહ્મચારી રહી, બની વજાંગના વીર;
કરીશું દીનની સેવા, અમારો એ ઈરાદો છે. ૧

અમારા આત્માને ભોગે, કરીશું સહાય નિર્બળને ;
 શીખીશું અહતી વિદ્યા, અમારો એ ઈરાદો છે. ૨
 જાતી બજારંગ સમ બળીયા, જળીશું દોષ દાનવને ;
 રટણ શ્રી રામનું કરશું, અમારો એ ઈરાદો છે. ૩
 દીનાનાં દુઃખ સૌ હરતાં, ન કરશું દેહની પરવા ;
 અમોલા મંત્ર એ પઢવા, અમારો એ ઈરાદો છે. ૪
 અમારા આત્મ આલમને, અમારું જોઈ શુભ કાળે ;
 થઈને અખંડ અહચારી, અમારો એ ઈરાદો છે. ૫
 અમીરી કે ફકીરી આ, અમો તે સ્વીકારીશું ;
 અમારા દેશને માટે, અમારો એ ઈરાદો છે. ૬

: સંપૂર્ણ :

